

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Compelling, propulsive...I wasn't able to put it down."
—JILL SANTOPOLO, author of *The Light We Lost*

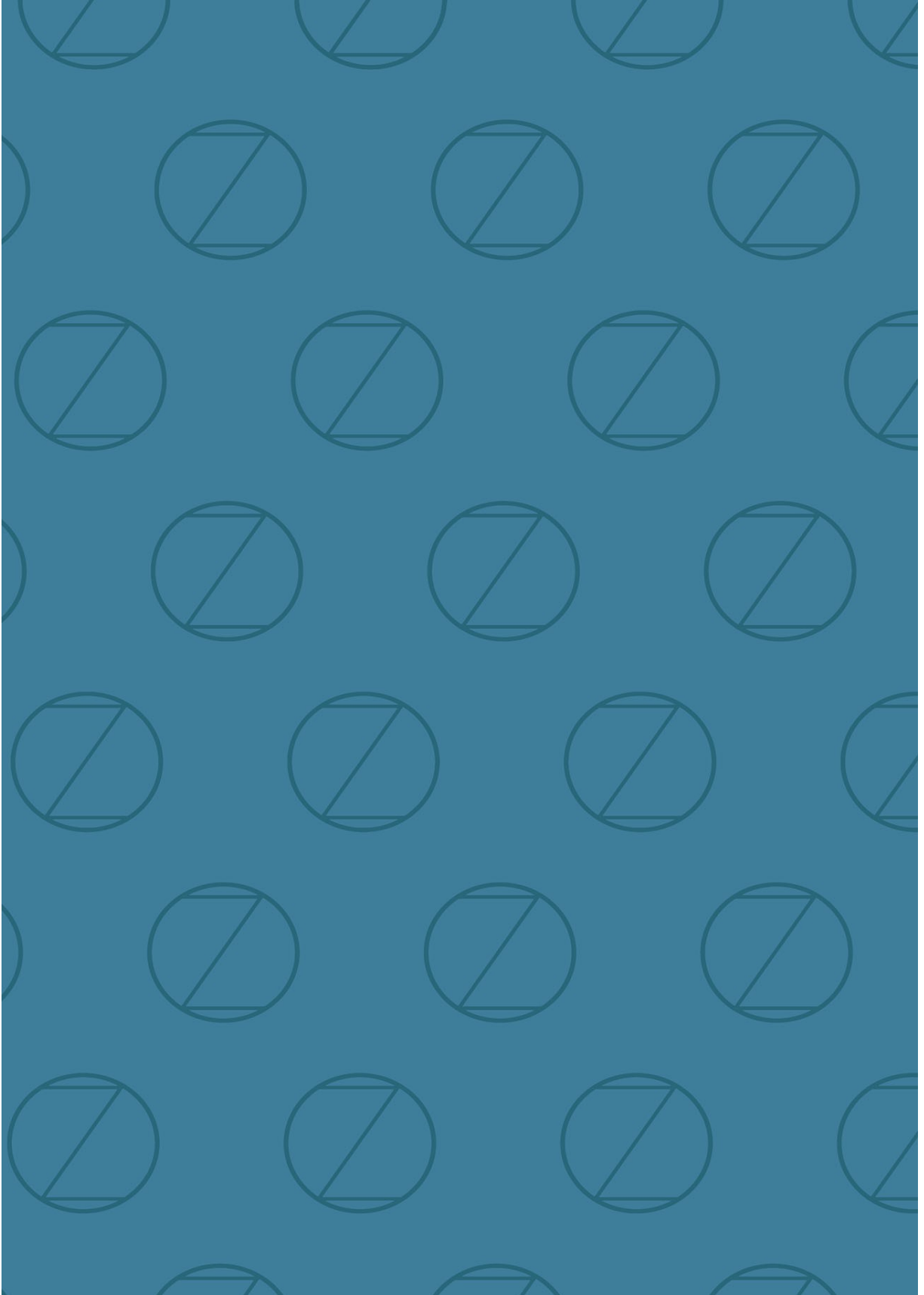
PICTURES OF YOU

a novel

EMMA GREY

Author of *The Last Love Note*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Övgü için

SENİN RESİMLERİN.

"Aşkın nasıl dönüp dolaşıp karanlığa ve yıkıma dönüşebileceğine dair ilgi çekici bir keşif. Zengin bir şekilde geliştirilmiş karakterler ve sürükleyici bir olay örgüsüyle bu duygusal hikâyeyi elimden bırakamadım."

-JILL SANTOPOLO, *The Light We Lost* kitabının yazarı

"Aşk ve kayıp, baştan çıkarma ve kontrol temalarını bir araya getiren bu güzel yazılmış roman mutlaka okunmalı."

-AUDREY INGRAM, *The River Runs South* kitabının yazarı

"Grey kalplerimizi en harika şekilde kırmak için geri döndü. *Pictures of You* muhteşem bir kitap. Beş yıldız yeterli değil."

-KERRY MAYNE, şu kitabın yazarı

Lenny Marks Cinayetten Paçayı Kurtardı

"Whip-smart, Punchy, Acil, derinden etkiliyor, ve tamamen unutulmaz. Etkileyici bir kurgunun nasıl yazılacağına dair bir ustalık sınıfı."

-TESS WOODS, *The Venice Hotel*'in yazarı

"Grey'in alametifarikası olan sıcaklığı ve ışıltılı içgörüsüyle dünyanın geri kalanını bloke eden türden bir kitap."

-KATE SOLLY, *Copeton Zanaat Direnişi ile Salı Akşamları* kitabının yazarı

Övgü için

SON AŞK NOTU

"İlişkilendirilebilir, komik... sizi hem güldürecek hem de ağlatacak bir kitap."

-OPRAH DAILY

"Grey'in romanı okuyucuların kalbini kırarak, onları duygusal bir yolculuğa çıkaracak ama umutlu hissetmelerini sağlayacak."

-BOOKLIST (yıldızlı eleştirisi)

"Ne kadar muhteşem, büyüleyici, komik, bir okuma zaferi."

-KATHERINE CENTER, *Hello Stranger* kitabının yazarı

"Güzel bir körlük... dokunaklı bir sayfa çevirici."

-HAZEL HAYES, *Out of Love* kitabının
yazarı

SENİN RESİMLERİ N.

BİR ROMAN

EMMA GREY

Zibby Books
New York

Pictures of You: Bir Roman

Telif Hakkı© 2024 yazan Emma Grey

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde ve hiçbir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Amerika Birleşik Devletleri'nde Zibby Books LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

Zibby Books, colophon ve ilgili logolar Zibby Media LLC'nin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, tarihi olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023946340

Ciltsiz ISBN: 978-1-958506-46-2

Ciltli ISBN: 978-1-958506-47-9

e-Kitap ISBN: 978-1-958506-48-6

Kitap tasarımı: Neuwirth & Associates

Kapak tasarımı: Graça Tito

www.zibbymedia.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bana hayallerimden vazgeçmememi söyleyen yedi yaşındaki
Hannah için

Ve onları açmama yardım eden yirmi altı yaşındaki Hannah için

*Bu roman hassas ve zor konular içermektedir. Lütfen dikkatle okuyunuz.
Daha fazlası için [407sayfadaki](#). Yazarın Notu'na bakınız.*

Önsöz

Bir yaylı algılar dörtlüsü Albinoni'nin "Adagio "sunu çalarken ve etrafımdaki herkesi gzyaşılarına boğarken elim gizlice çantamı karıştırıp telefonumu arıyor. Stres yüzünden boğazım ağrıyor. Waverley'deki Mary Immaculate Katolik Kilisesi'nin her köşesinden yanan yargılarla kuruyan gözlerimden nem almaya çalışıyorum ve kaçma dürtüsüyle savaşıyorum.

Burada olamam.

Burada olmamalıydım.

Bu insanları tanımıyorum. Kayınvalidem Gwendolyn değıl, yanımda gözlerini, rimelinizin bütünlüğünü herhangi bir gerçek duyguyu bırakmaktan daha öncelikli kılan o dikkatli şekilde siliyor. Bir hafta önce hastanede uyandığımdan beri bana tek bir güzel söz söylemeyen kocası değıl. Arkamızdaki sıralarda kıpırdanan, saatlerine bakan ve faturalanabilir altı dakikalık sürelerin geçmesinin yasını tutan Gucci takım elbiseliler de değıl.

Ve Oliver Roche değıl. Muhteşem yakışıklı, çılgınca başarılı ticari avukat. Emlak yatırımcısı. Şu anda beyaz perdede rol aldığıım "hayat kutlaması" slayt gösterisine göre hayırsever ve abartılı kayak tatilleri ve Avrupa alışveriş gezileri yapan biri.

Görünüşe göre hayatımın aşkı.

Romantik kanıtlar cilalı, sinematik bir ihtişamlı parılıyor. İşte oradayım, PowerPoint'te onun yanında hızlanarak büyüyorum. Okul ve üniversite boyunca, spor sahalarında, iş yerinde, sosyal hayatında pırıl pırıl. Acaba ben de onun gibi olsaydım nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Kaza benim de hayatıma mal olmuştu ve aynı insanlar *benimle* ilgili bir tür öne çıkma filmi hazırlamak zorunda kaldılar.

Sol yüzük parmağımda büyük bir gözyaşı damlası pırlanta parlıyor. Gwendolyn, neden istemediğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak onu takmam için beni zorluyor ve yüzükleri evde ortalıkta bırakmanın güvenli olmadığını söylüyordu. Bunun için minnettar hissetmeye çalışıyorum. Tüm bunlar için. Oliver ve ailesinin beni içine soktuğu bu lüks hayat için, her ne kadar bu hayatın içine girmek için atmam gereken adımları hayal bile edemesem de.

Bir an için bana doğru bakıyor ve ben biraz üzüntü duymaya çalışıyorum. Eğer çok ama çok konsantre olursam ve Oliver'la nişan partimizde şampanya kadehlerini tokuşturduğumuz anın görüntülerini beynime kazırsam ve o düğün fotoğrafında bana bakışını, sanki ben onun için *dünyalar* kadar *önemliydim* gibi, belki hatırlayabilirim?

Ama güneş ışığı vitray pencerelerden süzülüp özenle hazırlanmış maun ve pirinç tabutun kulplarından yansırken, güller Kraliyet Düğünü tarzında koridora doğru uzanırken -bu gösterişli vedanın her yönü tiksindiğim türden bir aşırılığın başka bir işaretçisi- hiçbir şey hissetmiyorum. Mükemmel bir dul olamadığım için duyduğum suçluluk dışında.

Roch'ların daha sonrası için planladıkları gösterişli resepsiyonu hayal ettikçe kalbim hızlanıyor. Sydney sosyetesinin kim kimdir listesi gibi. Benden sadece dergi kapaklarından ve sosyal medya sayfalarından tanıdığım türden insanlarla havadan sudan konuşmam beklenirken, ben boşu boşuna annemi, babamı ve burada olmasını çok istediğim ama bir türlü ulaşamadığım en iyi arkadaşım Bree'yi aramaya devam ediyorum. Sanki ben de ölmüşüm gibi. Ya da uyanmak istediğim ama uyanamadığım, ateşin neden olduğu bir kabusun içinde hapsolmuş gibiyim.

Ama ateşim yok. Hasta değilim. Ve onların açıklanamaz yokluğu paniğimi daha da arttırıyor-adrenalin yükseliyor, mide bulantısı artıyor, ta ki tüm bu performansın bir saniyesine daha katlanamayana kadar. Bu da beni telefonuma, Rab'bin Duası sırasında sipariş ettiğim Uber'e ve kilisenin dışındaki paparazzi kalabalığına doğru asi bir bin yıllık kaçak dul gibi buradan kaçarken büyük bir olaya neden olmak üzere olduğum gerçeğine getiriyor. Nefeslerini tutmuş gibi göründükleri skandalı onlara vermek üzereyim...

Bir hafta önce

Uyanmaya çalışırken dün geceki parti hâlâ kafamın içinde zonkluyor, bir pişmanlık tsunamisi üzerime çöküyor. Kendimi bu kadar korkunç hissetmeme neden olan her ne yaptıysam, bir daha *asla* yapmayacağım.

En kötüsü de eğlendiğimi bile hatırlamıyorum. Ama ben normalde Cumartesi gecelerini ahududu çayı içerek ve Facebook'ta dönem dizilerindeki kostüm yanlışlıklarını tartışarak geçiren biriyim. Çılgın bir partiyi sevmemek senaryodan çok da uzak değil.

Başımı sağa çevirmek gibi bir hata yaptım. Acı göz çukurlarıma vuruyor ve ölmek istiyorum. Zavallı beynim. Alkolün beyin hücrelerini öldürdüğü doğru mu, yoksa bu bir şehir efsanesi mi? Aslında dün gece içtiğimi hatırlamıyorum. Dünyayı bu kadar iğrenç hissettirecek kadar içmediğim kesin.

Lütfen bana ilaç verilmesine izin verme.

Keşke o alarmın sahibi kimse onu kapatsa. Çizgili, kolalı çarşaflar sırtımın altında bir sırt oluşturuyor. Ben kıpırdandıkça altımdaki plastik şilte gıcırıyor ve elimden çıkan tüp, bandın yapıştığı yerdeki derimi çekiyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sert floresan ışıkları etrafımdaki bembeyaz duvarlardan yansıyor. Ucuza aldığım eşarp koleksiyonumun peri ışıklarıyla romantik bir şekilde yatak başlığının üzerine örtülmesi gereken yerde kablolar, teller ve bir oksijen maskesi sallanıyor. Jennifer Ehle ve Colin Firth'ün çerçeveli *Gurur ve Önyargı* posterini nerede? Breanna bunun asla bir erkek arkadaş edinemeyecek olmamın nedenlerinden biri olduğunu söylüyor. Kuşkusuz, bir erkek arkadaş edinmek şu anda sorunlarımın en küçüğü gibi görünüyor ...

Doğrulamaya çalışıyorum. Göğsümdeki ağrı beni yatağa geri itiyor. Ağızım o kadar kuru ki, kalbim çarparken ve yanımdaki makineden gelen bip sesi dörtnala giderken boğazımı bile temizleyemiyorum. Mavi önlüklü ve Crocs giymiş sarışın bir hemşire koşarak geliyor, susturmak için düğmelere basıyor ve bana nazikçe bakıyor.

"Merhaba Evelyn," diyor saatine bakarak. "Ben Liz."

"Neredeyim ben?" Sesim sersemlemiş, sanki bir tür bataklıktan çıkmış gibiyim. "Annemi istiyorum," diye ciyak ciyak bağıriyorum. Sesim anaokulunda ayrılık kaygısına kapılmış beş yaşındaki bir çocuk gibi çıkıyor. Omurgamı dikleştirmeye ve yaşıma uygun davranmaya çalışırken Liz omzuma nazik bir el koyuyor ama acıdan irkiliyorum.

"Sydney'deki Saint Vincent Hastanesi'ndesiniz. Korkarım bir araba kazası geçirmişsiniz."

Oh, Tanrım. *Breanna ...*

Liz elimden çıkan tüpü kontrol ediyor; tüp bileğimdeki morlukların yanından geçerek metal bir direğe asılı bir sıvı torbasına ulaşıyor. Bakışlarım damladan uzaklaşıp elimdeki yabancı bir yara izine takılıyor, tam o sırada saçlarım yüzüme dökülüyor. Karanlık. *Renkli* mi?

Saçımı kim boyadı? Ben yapmış olmalıyım. Sarhoş. Annemi istememle ilgili söylediklerimi geri alıyorum. Beni öldürecek.

"Kiminleydim?" Ben sordum. "Arabada mı?" Soruyu zar zor söyleyebildim. Ya Bree *öldüyse*? Ya onu öldürdüysem?

Liz koridordaki bir doktora işaret ediyor, kendisi çılgın bir acil servis yerine *Days of Our Lives* dizisinin setine aitmiş gibi görünüyor. Odama giriyor, mavi kâğıt perdeleri mahremiyet için kapatıyor, sonra Azrail gibi yatağımın ucunda duruyor.

"Evelyn, korkarım ki çok zor haberlerimiz var."

Liz'e bakıyorum, neşeli ifadesi yerini Kötü Haber Yüzü'ne bırakmış: nazik gözler, ciddi kaşlar, eğik bir baş.

Hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Ve buna karşı bir fobim var, bu da midemi bulandırıyor ve endişemi tavan yaptırıyor. *Annem nerede?* Beni öldürse de öldürmese de ona ihtiyacım var.

"Yaralarınız oldukça hafif," diye açıklıyor doktor, vücudumun her bir parçası aksini haykırıyor olsa da. "Ne yazık ki, Oliver

darbenin ağırlığı."

Kim? Sakın bana sonunda bir hayatım olduğunu ve partiden bir çocukla kaçtığımı söyleme.

"Hava yastıkları açıldı ama her zaman yeterli olmuyor. Kocanız çok ciddi bir kafa travması geçirdi."

Neyimi?

Her şey yüzüyor. Oda. Onun sesi. Gerçekliğe olan zayıf tutunuşum.

"Elimizden gelen her şeyi yaptık..."

Zihnimde taklalar atıyor, her geçen cümleyle hız kazanıyorum. Hastane kayıtlarını karıştırmış olmalı. Yanlış odaya mı girmiş?

"Evelyn, kaybın için çok üzgünüz."

Gerçekten, hiç sorun *değil*, çünkü belli ki bir kayıp yaşamadım.

"Birincisi, o Evie," diye açıklıyorum. "Ve ikincisi, benim bir kocam yok!" Garip bir duraklama var. Evlilik hakkındaki görüşlerimle doldururdum-

Jane Austen'in zamanında mantıklı olan arkaik, ataerkil bir tuzaktır- ama doğru zaman gibi görünmüyor. Özellikle de ikisi de alyans taktığı için. Yüzük olup olmadığını kontrol etmek için sol elime gizlice bakıyorum ama sadece hortum, bant ve o tuhaf yara izi var. Bu insanlar benim bu yaşta evlenecek kadar deli olduğumu nasıl düşünebilir? Muhtemelen yasal bile değildir.

Liz koşarak uzaklaşmadan önce ikisi de birbirlerine sert bir bakış atıyorlar. Doktor yatağımın yanındaki plastik sandalyeye yerleşiyor ve bana gülümsüyor. Bu öyle bir gülümseme ki, *takviye gönderiyoruz* diyor.

Kibarca sohbet ediyor, merhum hayali kocam konusundan kaçınıyor, nerede yaşadığım gibi şeyler soruyor. *Newcastle*'da. Ve hangi yılda olduğumuzu. *2011, tabii ki*. Daha geçen hafta Will ve Kate'in düğününü izlemedik mi?

Doktor, "Biraz kafanızın karışması bekleniyor," diyor.

Kafam hiç karışmadı. Sadece bilgileri yanlış.

Grey's Anatomy'de hastane fiyaskoları her zaman olur.

Hemşire Liz, doktorla aramızda geçen yaklaşık on yıllık rahatsız edici sohbetten sonra geri döndüğünde, gözlerinin altındaki torbaları, "çift vardiya" ve "klinik hatalara eğilimli" diye bağırان dağınık saçlarından dökülen sarı dalları fark ediyorum. Yanında bir adam getirmiş.

bej kadife pantolon ve buruşuk kirli beyaz bir gömlek, yine prova edilmiş bir gülümsemeyle. Bu insanlar son demlerini yaşıyor gibi görünüyor. Hata yapmalarına şaşmamalı.

"Merhaba Evelyn," diyor adam, dosyamı eline alarak. "Ben Dr. Gordon psikiyatriden."

Psikiyatri mi?

"Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz ağrım var ama onun dışında normal," diye rapor ettim.

Normal vurgusu. "Dosyanızdaki notlara baktığımızda, biraz endişeliyiz.

hafızan hakkında."

Ve onun hakkında biraz endişeliyim! Bir uzman, bir kız öğrencinin evli olduğuna nasıl inanabilir? "Hafızamda hiçbir sorun yok." Sanki daha iyi bir duruşla beni ciddiye alacaklarmış gibi daha dik oturmak için çabalıyorum. "Dün kafeteryada öğle yemeğinde ne yediğimi tam anlamıyla hatırlayabiliyorum. Soslu sosis ve bir çikolata. O kadar çok abur cubur yiyorum ki, inanılmaz bir metabolizmam olduğu için şanslıyım. Bir at gibi yiyorum ve hala ekstra küçüğüm!" Metabolizmamın ne kadar başarılı olduğunu göstermek istercesine ince çarşafın üzerinden karnımı sıvazlıyorum ve işte o zaman bir şeylerin yanlış gittiğini fark ediyorum. *Benden* dünkünden daha *fazla* var. İncelemek için çarşafı kaldırıyorum. Evet. Hoş bir şekilde daha kıvrımlı kalçalar. Karnımda hafif bir yuvarlaklaşma. Çarşafı bırakıyorum. Bu araba kazasında bana ne *oldu*? Sanki yeniden dağıtılmış gibiyim!

Psikiyatrist beni yakından inceliyor.

"Ben ekstra küçük değilim," diye itiraf ediyorum. "Bu nasıl oldu?" Liz kıkırdıyor ve kolumu okşuyor.

Komada olduğumu hayal ediyorum. Belki de beni bir tüpten beslediler ve aktivite seviyeme göre çok fazla besin verdiler. Belki de araba kazası metabolizmamın şoka girmesini tetikledi ve tabii ki haftalarca ya da aylarca bu yatakta yattığım için formdan düştüm.

"Kazam tam olarak ne zaman oldu?" diye sordum. Zamanlama aniden kritik görünüyor, çünkü bunun tek açıklaması bunca zamandır vücut dismorfisi yaşadığım ve sonunda bundan kurtulduğum.

"Dün," diye yanıtlıyor Liz. "Gerçekten iyi gidiyorsun."

Dün mü? Kendimi tekrar incelemek için çarşafı kaldırıyorum, ancak *göğüsler* karşısında yeni bir şaşkınlık yaşıyorum. "Bu doğru olamaz!" diye mırıldandım. Demek istediğim, dün de göğüslerim vardı ama *bu şekilde* değil. C cup olmalıyım! "Bir gecede fazladan iki kupa nereden geldi?"

Üçü de yatağın başucundaki plastik bardaklara bakarak ayak uydurmaya çalışıyor.

"Evie, kaç yaşındasın?" diye sorar psikiyatrist.

"On altı. Ama bir şeyler çok yanlış."

Panosunu yatağın üzerine koyar ve ellerini dua pozisyonuna getirerek parmak uçlarını burnuna vurur, sanki kariyerinde ilk kez bir gecede şekil değiştiren biriyle karşılaşmış gibi düşünür. Uzun bir aradan sonra, "Bunun şok edici olabileceğini biliyorum," diye açıkladı, "ama ehliyetinize ve tıbbi kayıtlarınıza göre yirmi dokuz yaşındasınız."

Yirmi dokuz mu? "Gördün mü, işte böyle! Belli ki beni başka biriyle karıştırmışsın. Ehliyetim bile yok, sadece acemi ehliyetim var."

Başını sallıyor. Ama kabul etmek için değil, beni yatıştırmak için, bunu söyleyebilirim. "Bir araba kazasından sonra bu tür kafa karışıklıkları yaygın olabilir."

Devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım. Yirmi dokuz yaşında ve evli olmamın imkânı yok. Ya da kocan öldüğünde buna ne deniyorsa. Dul.

"Ben evliliğe karşıyım!" İddia ediyorum. "Ben yüzde yüz bir kariyer kızıyım. Daha liseyi bile bitirmedim. *Yaşımın iki katı* olamam."

Başımı salladığımda yüzüme bir saç dalgası daha düşüyor ve onu süpürüyorum, sonra tutup rengine daha yakından bakıyorum. Bu kesinlikle benim doğal rengim değil. Ama hiç boyatmadım, çünkü annem izin vermiyor. Çılgın saç günü için pembeye bile.

"Ayna var mı?"

Liz odadan çıkar ve elinde bir pudrayla döner.

Fiske vurarak açıyorum ve bana şok olmuş mavi gözlerle bakan çılgın kadınla -evet, *kadınla*- yüzleşiyorum.

"Siktir!" Dedim. "Özür dilerim." Öğretmenler sizi küfür ederken yakalarsa hemen ceza alırsınız.

Sadece emniyet kemerinin boynumda bıraktığı kırmızı iz değil. Ya da siyah saçlarım. Annemin her zaman yaptığı gibi çillerim soldu.

Söz vermişlerdi. Gözlerimin ve ağzımın etrafında küçük kırışıklıklar var. Tam kırışıklıklar falan değiller, hatta her şey hafif bulanık olduğu için görmesi biraz zor. Yansımama gözlerimi kısarak bakıyorum ve Liz gözlüklerimi isteyip istemediğimi soruyor.

"Ben gözlük takmıyorum," diye böbürleniyorum, tam o sırada bana parasının yetmeyeceğini düşündüğüm, her şeyi mükemmel bir şekilde odaklayan bir çift şık kaplumbağa kabuğu Prada çerçeve uzatıyor.

"Her şey" derken, reçeteli lensleri, yüzümdeki ince çizgileri, vücudumdaki fazla kiloları ve hiç istemediğim ölü bir kocası olan yetişkin bir kadın olarak görüldüğüm inanılmaz gerçekleri kastediyorum.

2

Yarım saat sonra, ben telefonumu bulmak için şık Gucci çantamı karıştırırken sağlık ekibim hâlâ odama girip çıkmaya devam ediyor. Her şeyi yatağın üzerine fırlatıyorum ve ortaya lüks bir makyaj malzemesi zulası, bir cipin anahtarları ve kordonsuz işe yaramaz bir kulaklık seti içeren küçük beyaz bir kapaklı çanta çıkıyor.

Bir telefon var ama benim olamaz. Çok büyük. Ve açma düğmesi yok! Parmağımı dev ekranda gezdirirken birden canlanıyor ve otuz sekiz cevapsız arama bildirimi ve mesaj yağmuruyla karşı karşıya kalıyorum.

"Az önce ne oldu?" Kan basıncımı kontrol eden Liz'e soruyorum. Tekrar.

"Yüz kimliği."

Bilim kurgudaki gibi mi?

"Yüzünüzü tanıyor," diyor. "Telefonu ilk aldığınızda bunu ayarlamış olmanız gerekirdi."

Yani telefonum beni kendimden daha iyi mi tanıyor? Şu anda çılgınca rehberimde geziniyorum, annemi arayıp ona kötü haberi vermek için yanıp tutuşuyorum: Yaşlandım.

Ve iyi haber: Uyandım!

Ve diğer kötü haber: Damadı öldü.

Damat!

Parmağım kişiler listemdeki adının üzerinde geziniyor. Oliver. Bana söylediklerinin doğru olabileceğinin kanıtı. Eğer öyleyse, bu numarayı kaç bin kez aramış ve akşam yemeğinde ne olduğu ya da gaz faturasını ödemeyi hatırlayıp hatırlamadığı gibi evlilikle ilgili bir konuyu konuşmuş olabileceğimi merak ediyorum. Belki de ekran onun adıyla aydınlanırdı ve kalbim tıpkı onun gibi küt küt atardı.

çünkü biz tüm faturalarımızı doğrudan borçlandırıran ve telefon görüşmelerini sadece "Çantayı hazırla Evie, seni hafta sonu için süpürüyorum!" gibi romantik konuşmalar için bırakan bir çifttik.

Cazibesi çok büyük. İsme dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. Belki de evrenin yapmış gibi görüldüğü bu büyük kozmik hata hakkında bir şeyleri değiştirir ve onu geri getirir?

Telesekreter devreye giriyor. "Oliver Roche'a ulaştınız. Mesaj bırakın."

Derin, saçma olmayan, *erkeksi* bir ses ve onunla evli olduğumu düşünmek beni dehşete düşürüyor. *Ona*. Ayrıca bu kadar yaratıcı olmayan bir kayda sahip bir eş seçtiğim için biraz hayal kırıklığına uğradım. Benimki coşkulu bir zafer! Kulağa doğal gelene kadar en az on yedi kez prova yaptım. Bu bana kendi kaydımı şimdi dinleme ve on yıldan uzun bir süre sonra nasıl bir tiyatro başarısı gösterdiğimi kontrol etme fikri veriyor.

"Evelyn Roche'a ulaştınız. Mesaj bırakın."

Evelyn mi? Kendime asla öyle demem. Ya Roche? Hudson değil mi?

İfadelerin Oliver'ın yavan senaryosuyla garip bir şekilde aynı olduğundan bahsetmiyorum bile. Tekrar çalıyorum. "Evelyn Roche'a ulaştınız..." Üçüncü oyunda, Evelyn Roche'a ulaşıp sesinin neden bu kadar düz ve mesajının neden bu kadar resmi olduğunu sorabilmeyi diliyorum. Yirmi dokuz yaşında hayattan daha heyecanlı olduğumu sanırdım.

Rehberime geri dönüyorum ve annemin *M'sine* ilerliyorum. Ekranda onun adını görmek bile içimde bir rahatlama ve huzur hissi uyandırıyor. Numaraya hızlıca dokunuyorum. Belki de çoktan Newcastle'dan Sydney'e doğru yola çıkmıştır. Sözde kocam olduğu için en yakın akrabası olarak ailemi aradıklarına eminim... şey, bunu söylemeye bile dilim varmıyor.

"Evelyn," diyor yabancı bir ses telefon bağlanırken.

"Alo?"

"Uyanmışsın," diyor kadın.

"Pardon, kimsiniz?" Annemin numarasını gerçekten çevirip çevirmediğimi kontrol etmek için telefonu kulağımdan hızla çekiyorum.

"Ben Gwendolyn. Yola çıkıyoruz."

Hat kesiliyor ve konuşmanın tam sekiz saniye sürdüğünü bildiren ekrana bakmak zorunda kalıyorum. Daha fazla

bir uçuruma yuvarlanmak için yeterli zamandan daha fazla. *Kimdi o?*

"Gwendolyn kim?" Liz'e soruyorum, aile a acım hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmasını umarak, ama o psikiyatristle ağrı kesici dozajımı     kez kontrol ediyor. "Geliyor," diye açıklıyorum, ba larını kaldırdıklarında sesim titriyor. "Başka biriyle birlikte."

Belki de bana verdikleri ilaçların etkisiyledir, ama ba ım dönüyor ve bu, babamın listede hiç g r nmedi ini bulmak için kaydırmadan önce! Bunun yerine, alfabenin o ucunda Temizlikçi ve Araba Servis Yeri dışında yer alan tek kişi, adını hiç duymadı ım Chloe adında biri.

Oh, i te Bree! *Tanrıya*    r. İsmine dokunuyorum ve hoparlör d  mesine basıyorum. "Aramanız ba lanamadı. Lütfen numarayı kontrol edip tekrar deneyin."

Liz, belli ki iyi  alı mı , yanındaki duvarda asılı duran kartondaki hasta torbasını işaret ettiğimi fark etti ve tam zamanında bana uzatarak, hâlâ defterine g m lm   olan psikiyatristin ba ını kaldırıp irkilmesine neden oldu.

Burada her şey yanlış.

Her bir şeyi.

Baba yok. Sahte bir anne. En iyi arkadaş yok. Sıkıcı sesli mesaj. Devasa telefon bile yanlış, sanki korkunç, tanınmaz bir *Freaky Friday* ger ekli inde uyanmı ım gibi, dayanamıyorum!

Titreyen parma ım yanlışlıkla Uber diye bir şeye dokundu ve telefon "*Nereye?*" diye sordu.

Sıcak bir yüz bezi getirmiş olan Liz açık uygulamayı görür, sempatik bir şekilde gülümser ve "Hayır Evie, henüz kaçamazsın" der.

"Kaçmak mı?"

"Bir Uber'de. Özel taksi hizmeti gibi bir şey. Sizi herhangi bir yerden alıp istediğiniz yere götürmesi için araba sipariş edebilirsiniz."

Yattı ım yerden, bu Uber kulağa *büyülü* geliyor. Yüzümü siliyorum ve yabancılارın artık tehlikeli bile olmadığı ve sadece onlarla arabaya bindi imiz büyük, hareketli, yabancı bir dünyada terk edilmiş gibi g r nd   m endişe verici ger  i a lamamaya çalışıyorum.

"Beni Newcastle'a götürürler mi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Uber'dekiler mi?"

Gülümsüyor. "Büyük bir ücret karşılığında! Bak, korkutucu olduğunu biliyorum. Ama hafızanın geri gelme ihtimali var."

"Ama sonra ne olacak?" Eğer gerçekten otuzuma yaklaştıysam ve kocam yeni öldüyse, bu cehennemi zaman tüneline aynı derecede korkunç bir keder kara deliğine dalacağım.

"Kendine iyi davran. Büyük bir şok geçirdin," diye hatırlatıyor Liz. "Travmatik bir araba kazası geçirdin. Derin bir kayıp yaşadın."

Ama asıl şok Oliver'ın ölmesi değil, var olması. Ve kayıp onunla ilgili değil, diğer her şeyle ilgili.

"Birkaç test daha yapacağız," diyor psikiyatrist. "Bazen, aşırı travma zamanlarında, beyin sizi hayatınızda kendinizi güvende hissettiğiniz bir zamana geri götürür."

Evet. Bu kısmı anlıyorum. On altı yaşında kendimi güvende hissediyorum. Bana tapan bir ailem var. Bana tutkal gibi yapışan bir en iyi arkadaşım var. Hedeflerim, planlarım ve titizlikle belgelenmiş hayallerim var; bunların hiçbiri on üç yıl sonra siyah saçlar, gösterişli gözlükler ve kocaman bir telefonla, dünyada benim için önemli olan her şeyden tamamen soyutlanmış bir şekilde uyanmayı içermiyor.

"Eğer bu dissosiyatif amnezi ise," diye ekliyor, "hafıza kaybı neredeyse her zaman geçicidir. Sadece biraz zaman ve terapi gerektirebilir."

"Amnezi mi?"

Liz, "Etrafınızı aşinalıkla çevrelemek yardımcı olabilir" diyor. "Sizi önemseyen insanların etrafında olun ve bir şeyler geri gelebilir."

Hangi insanlar? Kocam öldü. Beni seven insanlar telefonumda bile değil. Gwendolyn'in sesi Bayan Trunchbull ile Leydi Macbeth'in karışımı gibiydi.

Sonra otuz sekiz cevapsız aramayı hatırlıyorum. Arkadaşlarımdan mı?

Son arama geçmişime tıklıyorum. Ama hepsi Oliver Mobile. Oliver Messenger Video. Oliver Messenger Ses.

Bu işe yaramaz. Film rulomu açıyorum. İlk bakışta, aynı sonbahar yaprağının yaklaşık yirmi fotoğrafını çekmişim gibi görünüyor. *Neyim var benim böyle?*

İnsan yaşamına dair işaretler bulmayı umarak geriye doğru ilerliyorum.

Birinin çocuğunun resimleri var. Sarı atkuyruklu küçük bir kız. Odaklanmamış, çarpık selfie'ler çekmiş. Güldüğü, gülümsediği, surat astığı ve dilini çıkardığı fotoğraflar. Benimle çektiği, orantısız ve açılardan dolayı uzamış tuhaf fotoğraflar.

"Tanıdık geliyor mu?" Liz soruyor.

Hayır.

Ben de öyle.

Başımı sallıyorum, yüzüme zoom yapıyorum. Bu çocuğa gülümsüyorum, sanki onu seviyormuşum gibi. Eminim *benim* değildir?

Aman Tanrım, bir anneye sahip *olmamaktan* daha da kötüsü, bir anne olabileceğim fikri! Bu düşünceyle yatağımın dibi göründü. Korkuluklara tutunuyorum, duvarlar dönüyor, çocuk sahibi olma fikri bana vertigo veriyor. Belki de Bree'nindir. Yoksa unuttuğum rastgele bir arkadaşımın çocuğu mu? Belki de ben onun dadısıyım.

-Bu olmalı. Bu vücut *doğum* yapmamış, değil mi? Bacaklarımdaki çarşafı dramatik bir şekilde tekmeliyorum. Bu bir sıcak basması mı? Hayır! Hayır!

Ben *o kadar* yaşlı değilim.

Cevaplar için çaresizce daha fazla fotoğrafa göz atmaya devam ediyorum. Başparmağım durup bir adamın resmine yerleştiğinde kalbim hızla çarpıyor.

Bu o olabilir mi? Oliver, kocası? *Çılgın seksi* koca, eğer kendim söylersem. Ekranı çimdikleyip yakınlaştırıyorum. Bu o olmalı. Başka hangi adam bana tapıyormuş gibi objektifime bakar ki?

Dikkatim onun özenle şekillendirilmiş sarı saçlarında ve elmacık kemiklerinin güçlü hatlarında geziniyor. Mavi gözlerindeki ışıltıya hayran kalıyorum. Güzel bir mavi. Şaşırtıcı gözler, gerçekten. Gençliğimde kesinlikle aşık olacağım türden yoğun bir ifade ve film yıldızı çenesi. Gizliden gizliye idolleştirdiğim o erkek grubu mükemmelliği.

İyi iş çıkardın, Evie. Yani, eğer birini satın evlenmek zorunda kaldıysan.

Ve şimdi ilk kez tüm bunların nasıl gelişebileceğini hayal ediyorum. Eğer *böyle* bir adam benim gibi birini seçtiyse, nasıl etkilenmiş olabileceğimi görebiliyorum. Son bildiğim, olay yerinde tam olarak sıfır erkek vardı. Breanna bana bunun sebebinin 1800'lere ve akademisyenlere kafayı takmış olmam ve bir erkek bana doğru baktığı anda endişeli bir enkaza dönüşmem olduğunu söyledi. Ve o

haklıydı. Romantizm Yok kuralımın nedeni son derece hırslı olmamdı. Romantik kalbimin ne kadar aşk yaşayabileceğini çok iyi biliyordum ve gerçek şu ki korkuyordum. O kadar çekici, o kadar karizmatik, büyüleyici ve görkemli bir çocukla tanışacağımdan ve beni tamamen mahvedeceğinden korkuyordum. Akademik planlarımı. Büyük hayallerimi. Kendimi kaybetmek her zaman en büyük korkum olmuştur. Birdenbire en kötü şekilde gerçekleşen bir korku, çünkü işte buradayım, böyle bir aşkı buldum ve onu kaybettim, beni hiçbir anlam ifade etmeyen şaşırtıcı bir gerçeklikte denizde bıraktı.

Liz yatıştırıcı bir sesle, "Nefes al, Evie," der, kalp monitörü kapanırken.

"Sanırım bu o." Ona ekranı gösterdim. "Oliver."

Kurban.

Telefonumu alıyor, sonra bana bakıyor, muhtemelen benim düşündüğümü düşünüyor. *Hangi evrende bu kadar başarılı bir maç çıkardın?*

"Çok üzgünüm Evie," diyor, ağzı asık, gözleri dolu dolu.

Çünkü bu muzaffer bir maçtı. Geçmiş zaman.

Nasıl bir kız olduğumu bildiğimden, bu romantizmden başka bir açıklama *bulamıyorum*. Her şeyi tüketen, dönem dramasına rakip, kişisel kuralları yıkan bir aşk hikayesi, gençliğimin başından beri gizliden gizliye özlemini çektiği şeydi.

Ve şimdi gittim ve her mutlu saniyesini unuttum.

3

"Anderson ve Gwendolyn Roche," diye anons eder bir adam kapı aralığından, sanki görkemli bir balodaki çifti takdim ediyormuş gibi. Macbeth ve Leydi Macbeth giriyor. Bu kadar gergin olmasaydım gülerdim.

"Biz Oliver'ın ebeveynleriyiz," diye açıklıyor Gwendolyn personelin yararına, gelininin de bu bilgiyi takdir ettiğinden habersiz. Minyon lacivert elbisesi, gümüş grisi kaygan saçları ve kül rengi yüzünü çerçeveleyen lacivert gözlükleriyle tertemizdir. Oliver'ın babası -oğluyla aynı yakışıklı yüz hatlarına sahip iri yarı bir adam- serumu ve hayati göstergeleri kontrol ediyor ve açıkta kalan tüm çürüklerimin envanterini çıkarıyor. Hastane önlüğümü boyun kısmından çekiştiriyorum.

"Hızlı mıydı?" Gwendolyn bariz bir çaresizlikle söylüyor. "Acı çekti mi, Evelyn?"

Onun gözlerindeki kalp kırıklığı benim gözlerime de yansımalıydı. Bunun yerine, hala bu kadının - benim sevimli anneme kıyasla çok kusursuz - telefonumda annemin yerini almış olması gerçeğiyle mücadele ediyorum. O anda, onun üzüntüsünü kendi korkumdan üstün tutmam gerektiğini anlıyorum ve onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmaya çalışırken sesim çatlıyor. "Özür dilerim, hatırlayamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Gwendolyn sorar.

"Sadece kaza değil," diye devam ettim. "Her şeyi unuttum."

Ağızları bir karış açık bana bakıyorlar.

"Seni hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Hatta... oğlunu bile."

Kocası bana doğru bir adım atarken o ziyaretçi koltuğuna çöküyor ve bedenim yatağa sertçe yaslanıyor, nefesim hızlanıyor. Her yerinde gizli bir sıcaklık, keder ve umutsuzluk var.

Hemen psikiyatriste döner. "Neler oluyor burada? Beyin sarsıntısı mı? Amnezi mi?"

Dr. Gordon, "Hâlâ değerlendiriyoruz," diyor ama Anderson bundan tatmin olmuş görünmüyor ve ona meydan okuyacakmış gibi bakıyor. Gwendolyn onun koluna uzanır - her ikisinin de içinde boğulduğu bu sıkıntı denizinde sakinleşmek için bir yalvarış. İnsanlar çocuklarından daha uzun yaşamamalı. Onlara bir can simidi atmak istiyorum - *anlık bir şeydi*, eminim *haberi bile yoktu* - ama yok. Neydi o uygulama? Uber mi?

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum çaresizce. Bakışlarım kayınpederimle buluşmakta zorlanıyor, onun yerine alt bedenimi örten beyaz çarşafa kayıyor. Dayanıksız pamuk, beni bu feci durumdan korumaya yetmiyor. Ya da ondan. "Kaybımız için üzgünüm," diye açıklıyorum.

"Öyle misin?" Gözlerini sertçe kırıpıştırırken sesi ciddileşiyor, yüz hatlarında üstünlük için mücadele eden öfkeyle birlikte soğukkanlı hüznün azalıyor.

"Sevgilim, lütfen," diye fısıldar Gwendolyn. "Kendinden geçmiş durumda, Evelyn. Tabii ki Oliver için üzülüyorsun."

Kayınvalidemin görevinin alevlerin üzerine buz kovaları atmak olduğundan şüpheleniyorum. Bu ailenin enkazının altında canlı elektrik hatları yatıyor ve bastığım yere dikkat etmeliyim.

"Evet!" Onları temin ederim. "Yani, hatırladığım zaman eminim öyle olacağım. Ne de olsa biz ..." İçlerinden birinin kronolojiyi tamamlayacağını umarak duraklıyorum.

"Beş yıl," diyor sessizce.

Doğru ya. Koridorda yürüdüğümde 24 yaşındaydım. Gençtim ama liseden yeni mezun olmamıştım.

"Ne kadar süre hastanede kalacak? Hafızasını ne zaman geri kazanacak?" Anderson soruları sıralamaya başlar. "İnsanlar bize ... düzenlemeler hakkında sorular soruyor."

Düzenlemeler mi? Gwendolyn ağlamaya başlayınca cenazeyi kastettiğini anladım. Bu kaosun o kadarını düşünmemiştim. Şimdi, ben sosyal bir mayın tarlasında sessizce ilerlerken, yirmi dokuz yaşında, on yedi yaşına basmak üzere olan kederli bir dul rolünü oynamak zorunda kalırken, *kaybınız için üzgünüz* korosunu hayal ediyorum.

"Küçük tutabilir miyiz?" Onlara yalvarıyorum. Sadece birinci dereceden akrabaları düşünüyorum. Cenazenin kaçışla eşdeğer olmasını. Sadece kısa bir mezar başı töreni. Biz ve nikah memuru.

Gwendolyn, "Evelyn, oğlumıza uygun bir veda etmek isteyeceğiz," diyor. Bu, hiçbir masraftan kaçınmadan, korkunç bir şekilde uğurlamanın şifresi gibi.

Gitmek zorunda mıyım? Ben bir sahtekârım, bu ailenin kâbusundaki merkez sahneyim.

"Medyadan hiç telefon aldınız mı?" Anderson beklenmedik bir şekilde soruyor.

Arkadaşlarımdan geldiğini sandığım cevapsız aramaları düşünüp omuz silkiyorum.

Gwendolyn sandalyesini daha yakına çekiyor, pahalı kokusu el dezenfektanı ve hastane dezenfektanı kokusunu bastırıyor. "Biz çok özel insanlarız," diye açıklıyor güzel bakımlı elini koluma koyarak. "Küçük podcast'iniz olduğunu biliyorum..."

Bu benim için yeni bir şey. Bir zamanlar ayda yaklaşık altı hit alan bir gerçek suç blogum vardı, hepsi de ailemden geliyordu. *CSI* ve *NCIS*'in her bölümüne kafayı takmıştım. Kriminolojiden büyülenmişim. Büyük Hayat Planıma göre şimdiye kadar *Bones*'daki Temperance Brennan gibi suç mahallerini adli olarak araştırıyor olmalıydım.

"Benim de bir işim var mı?"

Gwendolyn'in gözleri, boğazını temizleyen Anderson'a kayar.

"Sağlığına odaklanmalısın. Evelyn, biz drama yapmayız," diyor, sanki bir aile sloganını sıralıyormuş gibi. "Medyaya yorum yapma. Bedeli ne olursa olsun."

Medyanın neden bu kadar ilgisini çektiğini anlayamıyorum. Gwendolyn şaşkınlığımı okumuş olmalı. "Kazaya bu kadar ilgi varken, sağduyu konusunda küçük bir hatırlatma."

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Elimin tersiyle siliyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum. Burada olup biten hiçbir şeyi anlamıyorum. Sadece, vücudumu saran sığağa rağmen bu odanın buz gibi olduğunu, kayıinvalidemin bana güvenmediğini ve sesimin her geçen saniye daha da kısıldığını.

Üç gün sonra saat sabahın ikisi ve ben giderek artan bir çılgınlıkla kendimi aramak için yatak odamdaki her dolabı ve çekmeceyi karıştırıyorum. Ailemi aramaktan çoktan yorulmuştum ama hala *bir şey yok*. Sadece annemin hareketsiz Facebook hesabı, babamın altı yıl önceki bir yardım yürüyüşünde adının geçmesi ve geniş, korkunç bir sessizlik. Bu sessizliği artık bir yetişkin olduğuma dair moral konuşmalarıyla doldurmaya çalışıyorum. Neredeyse otuz yaşındaki ben bunu başarabilirim. Her an hafızam geri gelecek ve hayatımı tam olarak nerede bıraktığımı hatırlayacağım.

Dün eve, Oliver'la birlikte düzenlediğimiz tertemiz eve, kayınvalidemin ayarladığı özel bir hemşirenin eşliğinde geldim. Hemşirenin sağlığım için mi yoksa podcast'imde haydutluk yapmamı engellemek için mi burada olduğu ve bu paranoyanın mevcut durumumla mı ilgili olduğu yoksa dönüştüğüm kişinin bir parçası mı olduğu benim için belirsiz. Her iki durumda da, Rahibe Maxwell-Smyth gündüz saatlerinde gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor ve beni bu gece maskaralıklarına zorluyor.

Şimdi burnum Oliver'ın iş gömleklerinde. Görünüşe göre, koku en güçlü hafıza tetikleyicilerinden biri, ancak burada algılayabildiğim tek şey kuru temizleme kimyasalları. Anderson, Oliver'ın hukuk firmasının tarihindeki en genç ortak olmasıyla övünüyordu ve pahalı görünümlü gardırobu da bu role uyuyor. Elim ray boyunca ilerliyor, üç parçalı bir takım elbisenin üzerine gelene kadar kıyafetlerini inceliyor. Fotoğraflardaki adamın bu gri pantolonu ve bu yeleği giydiğini, beyaz gömleklerden birini giydiğini ve kravat taktığını hayal ediyorum. Hayır, kravat. Düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyor. Kot pantolonunu ve kazağını bulup zihnimde ona bunları giydirdiğimde, belki dağdaysak örme bir atkıyla, küçük bir aşk yaşamaya başlıyorum.

Bu anlamsız bir egzersiz elbette. Ama Sydney'in en gözde genç profesyonellerinden biriyle dul kaldığımı inkar edemem. Umarım aramızda fiziksel çekimden daha fazlası vardır. Elbette yirmili yaşlarımda ortasındaki ben, her önemli kategoride parkın dışına çıkmayan biri için Evlilik Yok kuralımı asla gevşetmezdim.

Yatak odamız tertemiz. Kitap yok. Fotoğraf yok. Duygusal bir şey değil. Komodinlerden birinde, bir çift siyah çerçeveli Hugo Boss okuma gözlüğü, hayallerime akademik bir hava katıyor

koca fantezisi. Denedim ama oda doluydu. Başkalarının gözlüklerini takmaman gerekiyor. Özellikle de ölü insanların. Bu çok garip. Bu yüzden onları bulduğum gibi geri koyuyorum ve hayaletinin her hareketimi gözlemlememesini ve benimle neden evlendiğini sorgulamamasını umuyorum.

Koridorda sürünerek ilerliyorum. Bu koridordaki ilk oda kilitli, ama ikinci odanın ışığını yakıyorum, kamera makaramdaki o küçük kıızı hatırlıyorum, yumuşak oyuncaklar ve prenses gereçleriyle tıka basa dolu pembe, ışıltılı bir çocuk odası keşfetmemek için dua ediyorum. Bir kayıt stüdyosu gördüğümde içim rahatlıyor, duvarlar ses yalıtımıyla kaplanmış. Masanın üzerinde büyük bir bilgisayar ekranı ve mikrofon var. Döner koltuğa oturup dönüyorum. Belki beynim biraz sarsılır ve tüm bunları hatırlarım.

Klavyenin yanında bir defter var, onu çevirip açıyorum. El yazısıyla dolu. Kendi el yazım. Hatırlayamadığım düşüncelerime açılan bu pencereyi görmek çok garip. Hepsi suçla ilgili şeyler. Podcast başlıkları. Konular. Sonuncusu birkaç ay önce olmak üzere, röportaj planladığım kişilerin isimleri ve tarihleri. Araştırdığım davalar. Soru listeleri. Adli dilbilim üzerine yoğun bir vurgu var-her zaman özel ilgi alanım olmuştur. Listeye bakıyorum ve *zorla itiraflar, yalan tespiti, adli ses karşılaştırması ve dilbilimsel-fonetik çalışmalar* gibi dağınık kelime ve ifadeler görüyorum. Belli ki bu konularda hâlâ tam bir ineğim.

Basılı bir üretim çizelgesini elime alıyorum ve üzerindeki tozu üflüyorum. *E* ve *O* harfleri, *kaydedilen* ve *düzenlenenlerin* yanındaki sütunlarda paraflanmış. Oliver ve ben bunu birlikte mi ürettik? Not defterinde bir cümle göze çarpıyor, çünkü onu üç kez daire içine almışım ama sonra üzerini öyle bir çizmişim ki kelimeler tamamen gizlenmiş. Kalem kağıda bastırmış ve bir ya da iki sayfayı kaldırıp masa ışığını belli bir açıyla tutarsam, alttaki sayfada belli belirsiz görünen kelimeleri okuyabiliyorum: *SIFAT SIRASI???*

Tam bir hayal kırıklığı. Şu anda kim olduğumu ve beni bu lüks, steril dünyaya neyin sürüklediğini çözmem yardımcı olabilecek şaşırtıcı, amnezi öncesi bir ipucu bulmayı umuyordum. Ama defteri göğsüme bastırdım. Hâlâ bir erkekten başka bir şeye tutkuyla bağlı olduğuma dair çok ihtiyaç duyduğum bir kanıt.

Ertesi sabah kendimi yatağımdaki yorganın üzerine yüzüstü düşmüş halde buluyorum. Oliver'ın ve benim yatağımın, daha doğrusu, tam da bu yerde gerçekleşen aktiviteleri *düşünmek* bile istemiyorum! Romantizm hakkındaki tüm bilgim kitaplardan ve filmlerden geliyor. Ve burada, yakışıklı Oliver'ın çalışkan gözlükleri ve gösterişli takım elbiseleriyle öğrendiğim her şey ...

Rahibe Maxwell-Smyth, "Bayan Roche aşağıda," diye seslenip içeri dalarken ve perdeleri çekip odayı ışık bombardımanına tutarken beni X-rated hayallerimden uyandırdı. Dimdik oturuyorum, geceki çöpçü avımdan sonra ne kadar kötü görüldüğümü düşünüyorum ve onun zihin okuyamamasını umuyorum.

Dakikalar sonra, Gwendolyn'i aşırı doldurulmuş krem rengi kanepeye yerleşmiş, katmanlı fildişi rengiyle kanepeye uyum sağlamış, Washington, D.C.'deki Smithsonian'dan sanat ve tasarım üzerine bir kahve masası kitabını karıştırırken buluyorum. Bu odadaki dekor "açık inceleme için tasarlanmış" diyor ve tercihlerimin nasıl bu kadar dramatik bir şekilde değişmiş olabileceğini tekrar merak ediyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Evelyn? Korkunç görünüyorsun."

Vay canına.

"Dinle, seni fazla tutmayacağım. Cenaze için geldim."

Son bildiğimde okul balomuzu düzenliyorduk. Lane Cove Roches için yetişkinlere yakışır, medyanın ilgisini çekecek bir cenaze töreni düzenleme görevini bana verme fikri ancak tam bir sosyal felaketle sonuçlanır. Muhtemelen Taylor Swift baladlarından oluşan bir montajla süslerdim.

"Her şeyi halledeceğiz," diyor ve ben telaşla nefes veriyorum. "Ama sana da dahil olma şansı vermek istedim. Paylaşmak istediğin küçük bir fikrin var mı?"

Çeşitli defin ve ölü yakma işlemlerinin çevresel etkilerini araştırdığım bir okul ödevi aklıma geliyor.

"Biyolojik olarak parçalanabilen karton tabutlar alabilirsiniz," diye girişimde bulundum, belki de olması gerekenden daha hevesli bir şekilde, ama sonunda katkıda bulunacak yararlı bir şeyim olduğu hissine kapıldım. "Belki de ekolojik bir ormanlık alanda cenaze töreni yapabiliriz?"

Oliver'ı hatırlamıyor olabilirim ama eskiden nasıl biri olduğumu biliyorum. Elbette, Oliver'ı serbest bırakmak istemeyecek türden bir adamla evlendim.

Çevreye duyarlı olmayan gömme tercihleri nedeniyle atmosfere birkaç yüz kilogram fazla CO2.

"Tanrım, Evelyn, Oliver'ı bir karton kutuya gömmeyeceğiz!" Bu fikir karşısında ürperdi. "Neden bir anıt ağaç dikmiyorsun? Hunter Vadisi'nde bir arazimiz var. Butik bir üzüm bağı. Belki iyileştiğinde seni baş bahçıvanımızla görüştürebiliriz."

Bütün bir üzüm bağları mı var? Tükettiğimi hatırladığım tek şarap, polis tarafından kapatılmadan önce birinin Milly Donoghue'nun on altıncı evine gizlice soktuğu bir fıçıdan çıkmıştı. Kendimi asmaların arasında zarif bir şekilde dolaşırken, doğrudan fıçılardan şarap tadarken ve "meyvemsi alt tonlar" ya da "kadifemsi dokular" hakkında konuşurken hayal etmeye çalışıyorum, sanki ne örneklediğim hakkında bir fikrim varmış gibi.

"Yerli bitkileri severim," diye öneriyorum.

Gwendolyn'in yüzü düşer ve oğulları için bir anıt ağacın Roche ailesinin özenle geliştirdiği bahçecilik estetiğini kesintiye uğratmaması gerektiğini belirtir. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalışıyor.

Evet. Yirmi dokuz yaşındaymışım gibi davranmaya çalışmama rağmen, ailemle kocaman bir grup kucaklaşmasına ihtiyacım var. Ben yapana kadar bırakmayacakları türden. Her zaman zaman ayıramadığım türden bir kucaklaşma, çünkü her zaman telefonumdaki boş bir şeyi kontrol ediyordum ya da kapıdan dışarı fırlıyordum, onları tamamen hafife alıyordum. Yedinci sınıfta bir ödev için eşleştirildiğimizde beni arkadaşlığın unutulmasından kurtaran kıza, en iyi arkadaşıma ihtiyacım var. O andan itibaren benim kişiliğim haline gelen ve beni ilk dönemler boyunca gören kıza. İlk aşklar. Bir matematik sınavından kaldığımda beni yerden kaldıran kişi. *Şimdi de* beni yerden kaldırması gerekiyor.

Annem, babam ve Bree için o kadar üzgünüm ki, Gwendolyn'e kişi listemdeki boşluklar hakkında soru sormak için can atmama rağmen isimlerini bile söyleyemiyorum. Bunun yerine etrafımda olanlara ya da olmayanlara odaklanıyorum. "Kitaplarım nerede?" *Northanger Abbey* ya da *Anne of Green Gables*'in yıpranmış kopyalarına artık sahip olmadığım için şok oldum.

"Sesli kitapları sevmeye başladın," diyor beni yatıştırmaya çalışarak. "Bir keresinde bana onların arkadaşın olduğunu söylemiştin."

"Benim gerçek arkadaşlarım yok mu?"

"Sen ve Oliver çok eğleniyordunuz. Çoğunlukla iş ortakları ve onların ortakları. Spor salonuna ve şampanyalı brunchlara giderdiniz.

..."

Ona bakıyorum. "Kiminle? Chloe ile mi?" Telefonumdan hatırladığım birkaç isimden biri bu.

Gwendolyn saatini kontrol eder ve çantasını alır. "Hayır, Chloe ile değil."

Ayağa kalkmak için hamle yaptığında kolunu tuttum. "Bree'yle görüştü m? Breanna Parkinson?"

Sempatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Bu ismi bilmiyorum."

Elbette Bree düğnmzde olacaktı? O benim nedimem olurdu!

"Etrafında çok fazla insan olmasını istemezdin, Evelyn. Oliver vardı." Ayağa kalkarken kolumu okşuyor, konuşma bitiyor.

"Gwendolyn, bir sorum daha var-"

"ok şanslıydın," diyor, ön kapiya doğru adım atıyor ve ailem hakkında soracağımı bildiğinden emin olduğum soruyla arasına mesafe koyuyor. "Seni herkese yetecek kadar seviyordun."

Dört gün sonra

Bu benim şansım. Cenaze ayininde herkes komünyona doğru ilerlerken, ben kaçıyorum. Yan koridordan aşağıya sıyrılıp sütunların arasında acele ederken hızımı topluyorum, eğer biri beni fark ederse, arka kapılardan parlak güneş ışığına fırlamadan ve bir kamera sürüsüyle karşılaşmadan önce ani bir tuvalet ihtiyacı olduğunu varsayacaklarını umuyorum - bu koşullar altında gayet anlaşılabilir. *Notting Hill*'de Julia Roberts'ın beklenmedik bir şekilde İngiliz magazin medyasına maruz kaldığı sahneyi anımsatıyor.

Ama sadece ben varım: Evie Hudson. Hayatta kategorik olarak karşı çıktığım her şeye imza attığım ve kendi hikayemin izini tamamen kaybettiğim bir boyutta sudan çıkmış balık. Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ve yeterince genişlemeyen ciğerlerime ne kadar hava doldurmaya çalışsam da yeterli oksijen yok, nefesler hızlı ve sık geliyor.

Büyük siyah bir arabaya yaslanmış, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturmuş Uber sürücüsü, kameraların arasından geçip ona doğru hücum ettiğimde yaklaşmama karşı koyuyor gibi görünüyor. Cesur bir İngiliz suç dizisindeki esprisiz gizli polislerden birine benziyor; düşünceli bir ateş, üç günlük kirli sakal ve karanlık, sorunlu gözler. İlk görüşte, onun en iyi arkadaşınızı uyaracağınız türden bir adam olduğuna karar veriyorum, ama o yine de gidip kendini onun kefaret yayında kahraman olarak oynuyor ve neyin yanlış olduğunu çözmeye çalışırken sizi aylarca anlamsız bir sorgulamaya kilitliyor.

Bree burada olsaydı ona bayılırdı. Benim krizlerimden birine ya da tam tersine gelmemek onun yapacağı bir şey değil ve iyi duyurulmuş bir cenazenin onu hangi delikteyse oradan çıkarabileceğini umuyordum.

saklanıyordum. Şüphesiz bir kocanın ölümü tam ölçekli bir duygusal acil durum olarak nitelendirilebilir mi?

"Hey, buradan hızlıca çıkabilir miyiz?" Yanından geçerken şoföre soruyorum. Kolları iki yanına düştü.

Arka kapıyı açıp, pahalı görünümlü deri çantasını ve tripodunu bir kenara iterek içeri daldım. Beyaz tişörtü ve solmuş kahverengi deri ceketiyile hâlâ orada duruyor, bir elini koyu renk saçlarında gezdirerek önce kiliseye, sonra da arabasına bakıyor ve yan camdan kot pantolonlu arka tarafını görmemi sağlıyor. Ben daha çok Darcy ve Knightley'den hoşlanıyorum ve bu kıyafet pantolon ve fırfırlı gömlek olmasa da, bir şekilde tamamen hayal kırıklığı yaratmıyor. Gerçi kocamın cenazesinden kaçan yeni dul bir kadın olarak bunu fark edecek durumda değilim. Hayal kırıklığı yaratan şey, adamın tam bir aciliyet eksikliği göstermesi.

Cama vuruyorum. "Haydi!" Bağırıyorum. "Sür!"

Sonunda arabasına binmesi, dikiz aynasından bana bakması ve vites değiştirmesi için onu motive eden tek şey medya grubunun arabasına doğru hareket etmesiydi. Elbette karşımda Uberville'in asisi vardı, bana her şeyin yolunda olduğunu ve hayatımın aslında felaket bir şekilde raydan çıkmadığını garanti edecek sabırlı bir emekli değil.

"Size de merhaba," diyor şoför, arabanın etrafını saran ve camlardan flaş patlatan kamera ekiplerine çarpmamakla meşgul. Hassas bir sürüş gerçekleştiriyor ve garaj yolundan çıkıp Victoria Caddesi'ne giriyoruz ve Centennial Park'a doğru ilerliyoruz.

"Özür dilerim! Düzgün düşünemiyorum." *Nerede benim terbiyem?*

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, devasa bir karavanı sollamadan önce aynadan bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Havaalanı mı?" Kendi kendime onayladığımı duydum. Kayıtlı adreslerdeki ilk varış noktasıydı. Kilisede süslü bir güzergah oluşturacak vaktim yoktu.

Telefonumu çıkardım ve uçak biletlerini aradım. Hemşire, hafızamı canlandıracağı umuduyla normal bir rutine bağlı kalmamı tavsiye etmişti. Az önce tanık olduğum çok aydınlatıcı cenaze slayt gösterisine göre, normal rutinim çok fazla jet-set içeriyordu. Belki havada olmak bir şeyleri tetikler. Tıbbi olarak, eminim

İyiyim. Hafızamın birkaç bölümünü kaybetmiş olabilirim ama uçağı ben uçuracak değilim.

Telefonumun Newcastle'a bir uçuş rezervasyonu yapmak için alanları otomatik olarak doldurmasına izin verdim, ödeme ağı geçidine ilerledim ve zaman aşımına uğrayana kadar çarkın dönmesini izledim. *Ödeme başarısız oldu.*

Tekrar deniyorum. *Başarısız.*

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor şoför, ben nefesimin altında küfrettikten sonra.

Elleri direksiyonun üzerinde kenetleniyor, sonra aynada tekrar göz göze *geliyoruz* ve ona "*Az önce kendi kocamın cenazesinden kaçtım*" der gibi bir bakış *fırlatıyorum*. *Her şey ne kadar yolunda olabilir ki?*

Dikkatini trafiğe veriyor. Kredi kartı olmadan ona nasıl ödeme yapacağım? Hemşire Uber'in taksi hizmeti gibi olduğunu söylemişti. Sadece birkaç kez taksiye bindim ve Bree ile nakit ödedik. Bu da aynı şey mi? Ve bu kıyafeti karşılayabilecek durumdayken kartım nasıl çalışmıyor?

Bankacılık uygulamama giriş yaptım. Telefonda şifrem kayıtlı ve hastanenin sosyal hizmet görevlisi sabırla yanımda oturup kimlik doğrulama işlemini anlattı. Ama hesabımda eksi 167 dolar var! Son işlemler listesinde geziniyorum ve O.'nun hesabından her ay düzenli olarak yüklü miktarda para yatırıldığını görüyorum.

E. Roche. Bir çeşit ödenek mi? Ve şimdi durdu. Bu transferleri elle yapmış olmalı.

"Bir yere çekebilir misiniz lütfen? Kartım çalışmıyor," diye itiraf ediyorum. Beş parasız olduğumu bilmesine gerek yok. "Uçuş rezervasyonu yapamıyorum."

Ona da ödeme yapamayacağımı düşünüp Southern Cross Drive'ın ortasında frene mi basacak? Aynada alnındaki çizgiler kırışıyor, çenesindeki ve boynundaki kaslar geriliyor.

Telaşla Uber uygulamasına girdim. Belki başka bir kredi kartına falan bağlıydı? Rezervasyona tıklıyorum ve ... *Tanrım*. Şoförün bir fotoğrafı var. Gri saçlı. Mavi gözlü. Altmış yaşlarında kel bir adam, kırmızı bir Toyota Camry kullanıyor.

Son model mat siyah bir Range Rover'da oturuyorum. Şoförüm en iyi ihtimalle otuzlu yaşlarının başında. Kahverengi gözlü. Koyu renk saçlı. En ufak bir kel izi bile yok.

Midem bulanıyor. *Kaçırılıyor muyum?*

Hayır, bütün bunları ben planladım. Gözlerim arka koltukta yanımda duran ekipmana takılıyor. Tripod. Fotoğraf makinesi çantası. Açık fermuarlı cepten güneşte parlayan devasa bir lensin camı. Midem bulanıyor.

"Sen Uber şoförü değilsin, değil mi?"

Sorum karşısında gerçekten şaşırmış görünüyor. "Foto muhabiri," diye cevap veriyor, sesi gergin.

Kendimi doğrudan düşmanın ellerine teslim ettim.

Drew

Kesinlikle içgüdülerime güvenmeliydim.

Eğer öyle yapsaydım, öğle vakti trafiğinin yoğun olduğu bir yolda, olmam gereken yerin tam tersi istikamette ilerleyen kederli bir dulla sıkışıp kalmazdım. İlk randevuyu ektiğim için kendimi kötü hissediyorum. Bir Tinder eşleşmesi, Sally. Sohbetlerimize göre çok hoş bir kadın. Yenidoğan yoğun bakımında hemşire.

Hemşire olayı daha da kötüleştiriyor. Muhtemelen bütün gece bebekleri kurtarmak için kahramanca çalışmıştır. Uyuması gerekirken kendini zorla yataktan kaldırdı, bacaklarını tıraş etti, belki de sadece Coogee'deki kafeye gidip beklerken ben on birinci saatte fikrimi değiştirdim ve geçmişimle yüzleşecek cesareti buldum. En azından bir kısmıyla.

"Hey, Siri ..."

"Özür dilerim," diye araya giriyor yolcum. "Sanırım kafamı karıştırdınız.

..."

"Üzgünüm, anlamadım" diye yanıtlıyor

Siri. "Sally Engels'e bir mesaj gönder ..."

"Tamam, bunu nasıl yapacağım?" Emniyet kemerini gevşetiyor ve Beni duyabilmesi için öne doğru eğiliyor.

"Beş saniyeliğine hayatımı zorlaştırmayı bırakabilir misin?"

Mırıldanıyorum.

Siri, "Hayatımı beş saniyeliğine karmaşıklaştırmayı bırakabilir misin?" diye yanıtlıyor. "Sally Engels'e mesaj gönder?"

Lanet olsun!

"Mesaj gönderiliyor. İptal etmek için saatinizin kurma koluna basabilirsiniz..."

Kahretsin! Bir taksi benim şeridime girdi ve ben sola kırdım. "Siri! İptal et! Dur! Sil!"

"Mesaj gönderildi."

Sanırım yaşama isteğimi kaybediyorum.

"Hey, Siri... mesaj Sally Engels... Sally virgül, çok özür dilerim, nokta... beklenmedik kişisel sorun, ünlem işareti... yüz avuç içi emojisi... patlayan kafa emojisi..."

Arka koltuğa bir bakış atıyorum ve gök gürültüsü gibi bir yüzle karşılaşıyorum.

"Açıklamam için bana bir şans ver, soru işareti. Mesaj gönder."

Nereden başlayabilirim ki?

O kiliseye girmemek için bahane arıyordum, ta ki Evie Roche kiliseden çıkıp bana bir bahane verene kadar. Ne yapsaydım, onu arabadan geri mi çıkarsaydım? Onu medyaya mı yem edecektim? Daha da kötüsü, onu Roche'lara geri mi vermeliydim?

Evet, Drew. Bu seçeneklerden herhangi biri. O zaman belki de unutmak için çok uğraştığım geçmişimin büyük bir kısmı arka koltuğa kurulup, aşk hayatımda bir kez daha yıkıcı bir top olup, eskiden arkadaş olduğumuzu bilmiyormuş gibi davranmazdı.

Şimdi dikiz aynasından ona bakıyorum. Altı yüz dolarlık saç kesimi ve bir çeşit üst düzey blazer ceket ve etekle bile berbat görünüyor, platin kredi kartını paramparça ettiğine şüphe yok. Bu kadar derli toplu birine göre kadın darmadağın. Darmadağın. Manikürlü elleriyle çikolatalı saçlarıyla oynuyor. Bu vücut dilini biliyorum. Hiperventilasyon geçirmeden önce sakinleşmesi gerekiyor.

Oh, harika ve şimdi de ağlıyor.

"Hey, Versace," diyorum. Endişeli mavi gözler aynada benimkilerle buluşuyor ve nanoskopik bir parçam soğukkanlılığını kaybediyor. Geri kalan yanımda o kadar da umursamaz değil. "Kaybınız için üzgünüm."

Oliver Roche öldüğü için üzgün değilim. Dul eşine aynı şeyi söyleyemem. Bir çeşit hafıza kaybı yaşadığına dair magazin haberleri okudum.

-Hastane kafeteryasında genç bir çalışan tarafından sızdırılan bilgiler

-Ama bu oldukça yoğun. "Ben

Evie," diye cevap veriyor.

Onun kim olduğunu biliyorum. Sanırım kibirli bir şekilde, yaşadığımız onca şeyden sonra, kafasına aldığı darbeye rağmen farkındalığın karşılıklı olacağını varsaydım.

"Ve teşekkürler," diye ekliyor, kelimeleri en ufak bir duygu kırıntısı olmadan söylüyor. Belki de hâlâ kazanın şokundadır. Belki de duygusuzlaşmıştır. Her iki durumda da, Oliver Roche'a bakıp evlilik materyali görecektim ve bundan tamamen habersiz kalacak bir kadının nasıl biri olduğunu anlamaya çalışarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

"Sen kimsin?" diye sorarak düşünce zincirimi olabilecek en ironik yerde kesti.

Kendimi tanıtmak zorunda olduğuma inanamıyorum.

"Ben Drew." "Benim hakkımda mı yazacaksın?"

"Ne?"

"Gazeteci olduğunuzu söylemiştiniz."

"Endişelenmen gereken türden değil."

"Foto muhabiri demiştiniz. Lütfen fotoğrafımı çekmeyin."

Onun daha önce çektiğim yüzlerce fotoğrafının zihinsel bir kolajı zihnimde yanıp sönüyor. Geçen gece hafıza kaybı hakkında bir şeyler okudum. Şimdi ortak geçmişimize dalmamın ona zarar vereceğinden endişeleniyorum. Olayların nasıl sona erdiğini göz önüne alırsak, hikayeyi nasıl konumlandıracağımdan bile emin değilim.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diye onu temin ediyorum. Bu ifade doğru. "Patlayan kafa emoji için özür dilerim."

Bu saçma karşılaşmayı sonlandırmalıyım. Ama ben bir çözüm bulamadan, radyo cenaze töreninin dışındaki bir muhabirle haber arasına giriyor.

"Popüler gerçek suç yorumcusu Evelyn Roche, geçen hafta Macquarie Geçidi'nde çiftin arabasının kontrolünü kaybedip birkaç metrelik uçuşuma yuvarlanması sonucu hayatını kaybeden otuz yaşındaki yatırım avukatı Oliver Roche'un cenazesinde sansasyonel bir şekilde ortadan kaybolunca, viral podcast'lerinden bir sahne gibi oldu. Kazadan sağ kurtulan Bayan Roche'un Sydney'in doğu banliyölerindeki kiliseden, romantik bir ilişki yaşadığı söylenen kimliği belirsiz bir adamın kullandığı siyah bir Range Rover ile kaçarken görülmesinin ardından spekülasyonlar artıyor. Kaynakların iddiasına göre bu olay, kaza etrafında gelişen skandalı daha da alevlendirdi."

Müzik setinin düğmelerini kurcalıyorum ve o adamın cenazesine gitme kararına lanet ediyorum.

Evie, "Adli dilbilimci olmam gerekiyordu," diye açıklıyor ve bunda da haklı. Ancak haberin bu kısmını açmak biraz garip oldu. Ben olsam, birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi ima eden çok daha sorunlu imayı yapısöküme uğrattırdım.

"Eve gidemem, beni orada arıyorlardır," diyor, çantasından elastik bir bant çıkarıp pahalı saç modelini sanki kanepede *The Bachelor*'ı izleyeceği bir gece için yerleşiyormuş gibi yukarı iterken. Hayır, öyle değil. *Bridgerton* daha çok onun tarzı. Sonra blazer ceketini çıkarır. Bluzunun manşetlerini açıyor, kollarını kıvrıyor ve gömlek kuyruğunu belinden çekerek kumaşla kendini yelpazeliyor.

Klimayı sonuna kadar açıyorum, havalandırmayı döndürüyorum ve o daha hiçbir şeyini çıkarmadan arka koltuğa soğuk hava üflüyorum. Onu en yakın otele bırakacaktım ama parası olmadığını iddia ediyor.

"Arayabileceğin bir arkadaşın var mı?" Onunla kalan kişi olmamak için ölüyorum. Bir zamanlar bu kadın için her şeyi yapardım. Bree'den bile önce beni arardı. Ama bu, ikimizi de artık hayatında istemediğini açıkça belirtmesinden önceydi. Bu hız trenine tekrar binmeyi reddediyorum.

"Kime güveneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Bugünlerde mutlaka bağlantıları vardır. Hatta psikopatlar ve seri katillerle ilgili her büyüleyici ifşaatını takip eden binlerce gerçek suç meraklısından biri bile.

Üstü açık bir araba tarafından sollandık ve yolcunun bizi filme aldığını fark ettim. Gazeteciler bizi kiliseden beri takip mi ediyor? Hızla gaza basıyorum, onları atlatana kadar trafikte ilerliyorum, kalbim küt küt atıyor. Kendimi ona bağlamama izin veremem.

"Beni bulmalarına izin verme," diyor, düşüncelerimi yankılayarak. Cehennem gibi sarsılmış durumda ve bunun ailesi yüzünden olduğunu biliyorum. Medya yüzünden değil.

Bunu bana söyleyen içgüdülerim değil. Tecrübe.

Coldplay'in "Fix You" şarkısı radyoda çaldığında M5'teydik. Açılış şarkıları beni Oliver'ın 2012'deki konserinde yarattığı sahneye geri götürmeye yetiyor. Arka koltuktan seslendiğinde parmağım istasyonu değiştirmek için düğmenin üzerindeydi bile.

"Başka bir şey giyebilir misin?"

O da hatırlıyor mu? Muhtemelen hatırlayamaz. Yoksa benim orada müdahale etmeye çalıştığımı hatırlardı.

"Bu şarkının nesi var bilmiyorum," diyor titreyerek. Klimayı bir kademe kısıyorum.

İlk dövüşünün müziğiymiş.

"Telefonumu şarj etsem sorun olur mu?" Omzumun üzerinden geçirirken retorik bir soru bu. "Yüzde sekizde."

Her zaman öyledir. Ondan aldım ve ön taraftaki şarj aletine taktım. Araba onun şarkı listesini alıyor ve Niall Horan'ın "Arms of a Stranger" şarkısını çalmaya başlıyor. Neredeyse otuz yaşında hâlâ ona takıntılı değil! Onunla bu konuda dalga geçerdim, ancak şarkı sözleri şaşırtıcı bir şekilde kemiğe yakın kesiyor.

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Kafamı toparlamam gerekiyor. Bunca zamandan sonra, eminim yeterince gecikmiş bakış açısını toplayabilir ve onu güvende tutabilirim. Kafasına bir darbe almış olmalı. O kadar belirsiz ki, neredeyse iki boyutlu. Nasıl *unutabiliyorsun?*

Belki de kederdir.

Hayır. Kederi bilirim. Detayları unutmazsın. Tam tersi olur. Detaylar size eziyet eder. Delireceğinizi düşünene kadar acımasız, ıstırap verici bir döngü içinde zihninizde dönüp dururlar. Kitap okumakla meşgul olduğunuz için sesli mesaja geçmesine izin verdiğiniz telefon görüşmesi. O son kısa mesajın hazırlıksızlığı. Hayat sizi bir şeyleri düzeltmek için kaybettiğiniz fırsattan uzaklaştırdıkça, söylenen ve söylenmeyen her şeyin sonsuz, unutulmaz, değiştirilemez dansı.

Evie *bunların* hiçbirisiyle mücadele etmiyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diye onu temin ediyorum.

Artık havaalanı fikrinden vazgeçtiğine ve otoyola girdiğimize göre Parramatta'ya doğru ilerliyoruz. Rampaların yukarısındaki ağaçların arasından evler ve ticari binalar görünüyor.

bir çift araba birden fazla şeride girip çıkarak etrafımızda kedi fare oyunu oynuyor. Bilinçli içgüdüm kükreyerek buradan uzaklaşmak, ama bunun yerine ayağım gaz pedalından kalkıyor, arabamızla onların arasında fazladan boşluk bırakıyorum - düşünmek istemediğim bir koruyucu çizgiye ihanet ediyorum. *Onu sistemimden hiç çıkarabilecek miyim?*

Yol işaretleri Canberra ya da Mavi Dağlar'ı gösteriyor ve her iki seçenek de aniden büyük bir aşırılık gibi geliyor. Her şey kontrolden çıkmaya başladı ve Moorebank Bulvarı'ndaki bir çıkış rampasını koşarak çıktım, arabayı bir ara sokağa çektim ve ticari ofislerin bulunduğu bir şeridin dışında motoru durdurdum. Tek duyabildiğim onun ve benim hırıltılı nefeslerimiz. Bu ve mantıklı bir planın gerçekleşmesi gereken boşluğun sağır edici sessizliği, çünkü Oliver'ın *karısıyla* kaçmayacağım kesin.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

Arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım, dumanı ve sıcaklığı yuttum. Geçmişini soluyorum. Kafamı sallıyorum, sanki mantıklı düşünmeye çalışıyormuşum gibi. Kapısının açılma sesini duyduğumda arabadan uzaklaşıyorum. Ondandır uzaklaşıyorum.

Ondan ve *benden* uzakta.

"Drew? Ne yapıyoruz biz?"

Arkamı döndüğümde karşımda duruyordu, çelişkide bir ustalık sınıfıydı. Güç. Zenginlik. Kırılganlık. Umutsuzluk. Sanki onun can simidiymişim gibi bana bakıyor.

Ben öyle biri olamam. Ve sorusuna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yok. Açık olan tek şey Oliver'ın pisliğini temizlemenin benim sorumluluğum olmadığı. Ya da onunkini.

Yine mi?

Evie

Cenaze bitmiş olmalı. Telefonum ön koltuktan kayınvalidem, kayınpederim ve onların avukatından arka arkaya gelen altı aramayla patlıyor. Sanki avlanıyormuşum gibi. Sanki cihaz kavurucuymuş gibi arka koltuğa fırlatıyorum ve kapıyı çarpıyorum.

"Cenazeden kaçmamalıydım," diye itiraf ediyorum, sesim titreyerek. "Durumu daha da kötüleştirdim."

Hayatımdaki tüm iskeleler yıkıldı ve ben bir mil yüksekliğindeki bir çıkıntıda mahsur kaldım. Belki de kayınvalidemler hiç sevmedikleri bir gerçeklikte uyanmayı denemeli, sahip oldukları hayatın, kaçırdıkları yılların ve kaybettikleri insanların yasını tutmalılar. Şu anda tek yapabildiğim acil sorunuma odaklanmak. Şoförüme. Ve onun da kendi içinde çok uygunsuz bir kişisel kriz yaşıyor gibi görünmesi.

Bu adam beni tamamen yanlış anladı.

"Ben Versace giymem," diye itiraz ediyorum. Belli ki giyiyorum ama genelde giymem. "Kıyafet alışverişine dair en son hatırladığım şey Newtown'daki bir açık hava ikinci el pazarındaki pop-up satıcısıydı." Hafta sonları Regency Reenactment Society'de Austen karakterleri gibi giyinerek vakit geçirmiş olabilirim ama *sadece* Empire bel elbiseler giymedim. "O gün inanılmaz bir çift yanık turuncu yetmişler donu kaptım!"

Gözleri eleştirel bir bakışla eskiden hotpants'in olduğu yerde geziniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "İnsanlar değişir," diyor.

Belki de daha çok Bree'ye benzemeye başladım. Simsiyah saçları ve insanları durduran çarpıcı kedigil yüz hatlarıyla benim retro karmakarışıklığımın yanında her zaman modaya uygun ve şıktı. İkimiz de

O yaz Paddy's Market'teki bir tezgâhta çiçek satarak yarı zamanlı bir işte çalıştım. Daha basit zamanlar ve kimsenin umursamadığı, takip etmediği ya da yorum yapmadığı bir hayat için içimi bir nostalji sarsıntısı kaplıyor.

Drew benim lise modasıyla ilgili sözlerimi umursamıyor gibi görünüyor, burada durmuş, elleri kalçalarında, kaldırıma bakarak sorununu düşünüyor. Bizim sorunumuzu. Tam olarak *benim* sorunum. O kesinlikle arkadaşlarını hakkında uyardığın adam. Okunamayan bakışlar. Değişkenlik - bir an sert ve mesafeli davranıyor ama bir sonraki an telefonunu şarj ediyor, müziğini çalıyor ve havalandırma deliklerinin tam size dönük olduğundan emin oluyor. Bree ve ben onun davranışlarını analiz etmek için bir gün geçirirdik, ancak aşırı aktif hayal gücüm burada James Dean'e kilitlenmeden yeterince sorunum var.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sorar.

Ona söyleyemem. İstemek için çok büyük bir iyilik. "Evie?"

Bu bir çapraz sorgu gibi. "Nereye gideceğimi bilmiyorum, çünkü şu anda kim olduğumu bilmiyorum." Ona karşı açık olmak muhtemelen bu konuşmanın en kısa yoludur. "Dinle Drew, bana bir tür amnezi teşhisi kondu. On altı yaşıma kadar hayatımla ilgili her şeyi hatırlıyorum, sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyorum, ta ki geçen hafta hastanede uyanana kadar."

Kaşını kaldırdı. Bana inanmayacağını biliyordum. "Bu nasıl oluyor?" diye mırıldandı.

Sanki ikinci el tıbbi kanıtlar onu ikna edecekmiş gibi, "Doktorlar bunun travmaya bir tepki olabileceğini söyledi," diye açıklamaya başlıyorum.

"Hayır, o kısmı anlıyorum. Yani, biz nasıl buradayız? Sen ve ben?" Kaşları çatık ve sinirli.

"Beni sen aldın."

Kollarını açıyor. "Arabama zorla bindin." "Senin Uber şoförü olduğumu sanıyordum." Ona doğru bir adım attım.

"Plakayı ve sürücünün kimlik bilgilerini kontrol etmeniz gerekiyor."

"Bunu daha önce hiç yapmadım!" Şimdi ona yaklaştım, sesim titriyor, gözlerim yanıyor. "Ve 'bu' derken *hepsini* kastediyorum. Sanki yabancı bir ülkeye gelmişim ve hiçbir şeyin nasıl olduğunu anlamıyorum.

alışıyor. Yüzeyde her şey aynı görünüyor ama hiçbir şey eskisi gibi değil."

Tepe yaptığım dalgayı durdurmak mümkün değil. Yakıcı duygular boğazıma kadar yükseliyor. Uyandığımdan ve hayatımın ne kadar berbat bir hale geldiğini öğrendiğimden beri bütün hafta boyunca direndiğim çarpışma bu.

"Hatıralarıma geri dönerken dikkatli adımlar atmam gerektiğini söylediler. şimdiye kadar adımımı bile atmadım. Ben aslında yirmi dokuz yaşımda bir bedene hapsolmuş on altı yaşımda biriyim. Jennifer Garner'ın *13 Going on*

30 ama sihirli toz açıklaması, havalı dergi kariyeri ya da kanatlarda isteksizce gezinen uzun süredir acı çeken çocukluk aşkı olmadan."

Ağızımdan çıkan kelimelere inanamıyormuş gibi bana bakıyor ve bunda şaşıllacak bir şey yok.

"şimdi de beni nereye götüreceğini söylememi istiyorsun ve bu zaten imkansız olan bir çıkmazın üzerine daha da fazla baskı ekliyor!"

Hiçbir zaman hassas bir ağlayıcı olmadım. Keşke telefonumu arabaya atmasaydım. İhtiyacım olan isimlerin yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı bağımlılık yaratan bir dürtüyle tekrar rehberde aşağıya doğru kaydırma isteği duyuyorum. Ama görünmüyorlar. İhtiyaç duyduğum anda ulaşabileceğim ve yardım isteyebileceğim tek bir kişi bile yok.

Yılların ihtiyacı mı?

Bu düşünceyi yüzeye iten sessiz bir ses. Onu tanımıyorum. Onunla dans etmek de istemiyorum. Beni bir çukura çekmek istediğini hissedebiliyorum.

Drew'un yüzünde empati beliriyor. Bir foto muhabirinin profesyonel büyücülüğü belki de. İki elini arabasının kaputuna koyar ve düşünür. Tamamen bu adama bağımlı olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Paraya erişimim yok. Araba yok. Kendi başıma işe yarar bir çözüm bulma kapasitem yok.

"Gidecek hiçbir yerim yok," diye itiraf ediyorum. *Ne zaman bu kadar zavallı oldum?* "Gidemem..." *Ev* kelimesi boğazıma takılıyor.

O da aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor. "Telefonunu görelim. İçine bakarız ve birini ararız."

Kapıya barikat kurdum. Birdenbire kişi listemin ne kadar kısa olduğundan utandım. Okulda hiçbir zaman popüler bir kız olmadım ama *arkadaşlarım* vardı. Görünüşe göre hiçbirini tutmamışım.

"Hadi Evie," diyor, ben sırtımı arabasına daha çok yaslarken yaklaşıyor, kalbim çarpıyor, ağzım kuruyor. Bir milisaniye için, yoğun kahverengi gözler ve siyah metalin sıcaklığı arasında sıkışmış, her şeyden korunmuş hissediyorum. Ta ki omzuma bir el koyup beni kenara çekene, kapının kilidini açana ve arka koltuğa uzanana kadar.

"Sanki liste silinmiş gibi," diye itiraf ediyorum hemen, o telefonu alırken. "Çoğunlukla kocamın ailesi, doktor, dişçi, temizlikçi ve bunun gibi insanlar var. Oh, bir de Chloe diye biri aradı."

Arabadan yeniden çıktı, kapıyı tekrar çarptı ve bana baktı. "Belki de geçmişinden kimi aradığına dikkat etmelisin."

"Birini aramak senin fikrindi."

"Biliyorum." Başını sallıyor.

"Eve gitmem gerek," diye geveledim. "Newcastle'a. Ailemi gerçekten görmek istiyorum. Trenle giderdim ama-" Bu büyük bir istek ama bunu dile getirecek kadar çaresizim. Telefonu elinden alarak takip ediyorum ve ona ana ekranımı gösteriyorum. Hiç tanımadığım podcast takipçilerinden gelen ve beni etiketleyerek #runawaywidow'un trend olduğunu söyleyen bildirimlerle dolu. Kulağa romantik komedi gibi geliyor ama öyle hissettirmiyor.

"Annemle babamın hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum, ama kendim görmeliyim," diyorum sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Yoksa neden cenazeye gelmesinler ki?"

Ya da hastanede. Ya da son birkaç yıldır düzenlediğim sosyal medya paylaşımlarından herhangi birinde. Hatırlamadığım kayıinvalidem yerine en yakın akrabam olmalıydılar. Telefonumda olmalıydılar. Gelen kutumda. *Hayatımda*.

"Eğer ailem bana gelemiyorsa, en azından ben onlara gitmeye çalışmalıyım. Benim için önemli olan herkesi kaybettim, Drew. Ne olduğunu anlamam gerekiyor. Bunların hiçbirinin senin sorunun olmadığını biliyorum ve beni buraya kadar getirdiğin için bile minnettarım..." Çaresizliğim nefret ettiğim bir şekilde aramızdaki havada asılı kalıyor.

"Seni götüreceğim," dedi, basitçe. Sanırım *beni indir* demek istiyor. "Bunu yapacak mısın?" Bunu önerdiğine inanamıyorum. Kendimi

Fikrini değiştirmeden önce yolcu tarafına doğru yürüyor. "Yalnız, duyduğuma göre, Evie, sanırım senin hazır-"

O cümlesini tamamlayamadan ben arabaya dönüp kapıyı çarpıyorum. Newcastle'a vardığımızda aradığımı bulamayabileceğim ihtimalini dile getirmesini istemiyorum.

Bir saat sonra Hawkesbury Nehri köprüsünü geçiyoruz. Yüzen evler, balıkçı tekneleri ve su kayağı yapanlarla bezeli suyun üzerinde dans eden güneş ışığının o ilk görüntüsü her zaman eve döndüğümün sembolik bir vaadiydi. Burslu bir çocuk olarak Sydney'de geçirdiğim onca yıl boyunca, şehrin gerçekten kuzeyinde olduğumuzu ve Orta Sahil'e doğru gittiğimizi kanıtlayan bu manzarayı heyecanla izlerdim. O köprünün büyüğü olduğunu hayal ederdim. Okul ve ev arasında bir geçit.

Bugün, karşıya geçerken sihir yok. Bunun yerine, Newcastle'a vardığımızda ne bulacağım konusunda giderek daha fazla endişeleniyorum. Ya da ne bulamayacağım konusunda.

Bir araba kazası hayal ediyorum ve vücudum titriyor.

Drew sürücü koltuğundan bana baktı. "İyi misin?"

Annemle babamın da Oliver gibi bir anda öldüğünü görüyorum. Matematikçiler, ölümcül bir araba kazasından yeni kurtulmuşken bunun olasılığının düşük olduğunu söyleyebilir, ancak şu anda hayat tehlikeli ve patlayıcı hissediyor. İstatistikler bir şey ifade etmiyor.

"Eğer ailem hayatta değilse..." Bu düşünceye devam edemem. Eğer ölürlerse, onları kaybetmenin tarifsiz acısını zaten bir kez yaşamış olacağım ve şimdi bu acıyı en baştan tekrarlamam gerekecek. Bir insan bedeni böyle bir şeyi iki kez yaşayabilir mi?

Drew trafiğe girip çıkarken ve yarı römorkları sollarken otoyola odaklanıyor. "İkinci bir tahminde bulunmamaya çalış," diyor sol şeride geri dönerken.

Hafızamdaki bu korkunç çukur sayesinde elimdeki tek şey ikinci bir tahmin. Bu bilinmezlik beni cevaplara o kadar aç hale getirdi ki, böyle bir yol boyunca işlenen sırt çantalı seri cinayetler hakkındaki samimi bilgilerime rağmen, yabancı bir adamla spontane bir yolculuğa çıkmak en güvenli seçenek gibi görünüyor. Her seferinde

Toprak bir yoldan milli parka giden başka bir sapaktan geçerken, Drew'in parka doğru sallanmadığı için rahat bir nefes alıyorum.

Ön panelde bir tutucuda duran telefonu bir aramayla aydınlandı. Birisi Chloe'yi aramış. Bu, daha önce hiç duymadığınız bir kelimeyi bir hafta içinde aniden üç kez duyduğunuz "frekans yanılması" fenomeni mi?

Kırmızı düğmeye hızlıca basıp zavallı Chloe'yi doğrudan sesli mesaj arafına gönderiyor. Ani ölüm. Hiç bir erkekte böyle bir tepki uyandırmış mıydım?

"Soyadın ne?" Ona sordum.

"Kennedy."

Onu burada google'da arama isteğine direniyorum. Sanki bir adım öndeymiş gibi, detaylandırıyor: "Beni doğrulamak istersen DK Imaging'deyim."

"Ciddi bir foto muhabiri neden bir cenazeyi haber yapıyor?" Davetini kabul ettim ve arama çubuğuna işletmesinin adını yazdım.

"Size ciddi bir gazeteci olduğumu söylemiş miydim?"

"Hadi ama, seninle ilgili her şey düşünceli, sanatsal içerik diye bağılıyor." Siyah araba. Koyu camlar. Huzursuz enerji. "Bahse girerim tek renkli görüntülerden hoşlanıyorsundur. Unutulmaz gölgeler. Negatif alan ..."

Sanki ne dediğim hakkında bir fikrim varmış gibi sanatsal terminolojiden bahsediyorum. Psikiyatri ekibi bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Açıklanamayan bilgi cepleri sisin içinden patlayabilir. Tıpkı kafa travması geçiren insanların uyandıklarında akıcı bir şekilde İspanyolca konuşmaları ya da piyano konçertoları çalmaları gibi ama benim durumumda o kadar da etkileyici değil.

Ancak Drew'in açılış sayfası ekranı doldurur doldurmaz, görüntüler nefesimi kesiyor. İçgüdülerim siyah ve beyaz konusunda haklıydı. Ama canlı renkler de var. Uçurumun tepesindeki güneş patlamaları ve okyanus dalgaları. Boğumlu, dağlık kar sakızlarının kış manzaraları. Derin, yemyeşil ormanlar - eğrelti otlarının arasından ve şelalelerin üzerinden kıvrılan sis - ve hatta nebula, takımyıldızlar ve çarpıcı aurora gökyüzü fotoğrafları ...

Gözlerimi kaçırıp ona bakıyorum, hâlâ yola odaklanmış, bu derinliklere dair en ufak bir ipucu vermiyor. Bu sanat, onun neden medya sürüsüne karıştığı konusunda kafamı daha da karıştırıyor

at Oliver'ın Cenaze. Çünkü o Doğru. O değil o nazik Gazetecinin.

"Drew, bu fotoğraflar ..."

Ses tonumdaki iltifatı silip atıyor.

"Eğer yaptığınız iş buysa, neden kiliseye gittiğinizi anlamıyorum. Magazin dergileri için ek iş mi yapıyorsun?"

Sessizlik.

"Orada ne yapıyordun?"

Kaşlarını çatıyor. Yasak bir konuya çok mu yaklaşıyorum? Sonra bir bakıyorum, yine yoldan çıkmış, otoyolun kenarındaki ıssız bir mola yerine girmiş - sadece bir sonraki kahve fırsatına kadar uyanık kalamayan ya da hasta bir çocuğu olan ya da bizim durumumuzda hareket halindeki bir araçta söylenemeyecek bir şeyi konuşması gereken aşırı heyecanlı yolcuların uğradığı yerlerden biri. Hırpalanmış ahşap bir piknik masası var ve başka hiçbir medeniyet belirtisi yok. Kendimi sabitlemek için gösterge panelini tutuyorum.

Motoru kapattı ve camı açtı. Ağustos böceklerinin vızıltısı içeri sıcak hava girerken titreşiyor ve arabanın içini daha ferah hissettirmek için ben de camımı indiriyorum. Enfes fotoğraflar ve düzensiz sürüş arasında, kendimi hiç bu kadar canlı ya da gergin hissetmemiştim.

Bu arada, hareketsiz olmamıza rağmen direksiyonu kavırıyor. Sanki zaman kazanıyor, düşünceli ve kararlı bir şekilde kelimeleri zihninde evirip çeviriyor ve bu da beni sadece geriyor.

"Cenazeye resmi bir sıfatla katılmadım," diye açıklıyor sonunda. Görünüşü... *ışkence* çok mu güçlü bir kelime?

Kararsız mı?

Sinir bozucu.

"Ben bir gazeteciyim," diye beni rahatlatıyor. "Ama haber için orada değildim."

Vücudunu bana doğru çevirdiğinde ağustos böcekleri bile sessizleşiyor. Onun yoğun kahverengi gözlerine baktığımda, burada acı çeken tek kişinin ben olmadığımı anlamam sadece bir saniye sürüyor.

"Evie, Oliver'la olan geçmişim yüzünden oradaydım."

Drew

Yolcu koltuğundan bana bakıyor, sözlerimi değerlendiriyor. Daha önce de böyle arabalarda oturmuştuk, camlar açıktı, sıcak esinti onun parfümü ve okaliptüs kokteyliyle dikkat dağıtıyordu. Zor konuşmalar yaptık. O düşüncelerini toplarken bekledim ve bana o kadar tanıdık gelen yüz hatlarının beynime kazınmasını izledim. Sunroof açık ve camlar kapalı olduğu için dağınık topuzu rüzgarda savrulmuş, rimeli bulaşmış, az önce itiraf ettiğim şeyi anladığında yüzünde oluşan suçlayıcı ifadeyi izlerken, sanki her şey dün olmuş gibi kafam yeniden karıştı.

"Onu *tanıyor* muydun?"

Çarkların döndüğünü görebiliyorum. Kocasını tanıyordum, dolayısıyla hafızasını geri kazanmasına yardım edebilirim.

Evie ve ben ayrıldığımızda, bana onunla bir daha konuşmayacağıma dair söz verdirdi. Beni bu sözü bir kez bozmaya zorladı ve işte yine buradayız. Başına ciddi bir darbe almış olabilir ve kocasını kaybettiğini biliyorum ama ben onun sandığı gibi bir kurtarıcı değilim. Yüzünde beliren umudu söndürmem gerek.

"Sana yardım edemem," diyorum hızlıca ve yüz ifadesi düşüyor. "Hepsi uzun zaman önceydi."

Dürüst olmak gerekirse, *hepsi* uzun zaman önce değildi, ama bunu bilmesinin ona bir faydası olmayacak. Evie'ye ikimiz ve kocası hakkında gerçekten duymak isteyeceği pek bir şey söyleyemem. Yine de ayrıntılar için yüzümü arıyor. Olmayan satır aralarını okumak için çabalıyor, çünkü onları silmek için çok çalıştım.

"Onu tanıdığınızda nasıl biriydi?" diye soruyor.

"Evie-"

Peri masalının onaylanmasını istiyor ve bunu engellemekten tüm vücudum ağrıyor.

Bir poz ve seni yörüngesine aldı. Bu kaçınılmaz bir çarpışma rotasıydı.

Sizi de herkesi kandırdığı gibi kandırdı: insanları nasıl etkisiz hale getireceğine dair o derin, kalıtsal hücrel bilgiyle.

Adamla yaşadığı gerçek bir deneyimin kısıntısını bile hatırlayamazken bile ona ne kadar aç olduğunu görmek, sadece onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Öyleydi.

"Eminim hafızan geri gelecektir," diyorum ona. Oliver'ın anıları, en azından benim deneyimlerime göre, kafaya alınan küçük bir darbe ile engellenemeyecek kadar güçlüdür. Çürüklerin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulurlar. Hasarlı nöronların ötesine geçecek, kazanın yol açtığı katliamı aşacak ve beynin bir bölgesine doğru kayarak hatırlamaya dönüşeceklerdir. Onu tanıyorum ve onu tanıyorum. Amnezinin hiç şansı yok.

"Neden kilisenin içine girmediniz?" diye soruyor. Hâlâ hareket halindeymişiz gibi emniyet kemerinin kayışını tutuyor.

"Şey, yapardım," diye cevap veriyorum. "Ama bir kadın arabamı kaçırdı, o yüzden..."

Neredeyse gülümsüyor. Ve kemeri tutuşunu hafifçe gevşetiyor. "Saygılarını mı sunacaktın?"

Kapanışı yapacaktım.

"Elbette," diyorum ona.

Pişmanlık gibi bir şey vücuduna sızıyor, kasları beceriksizce yer değiştiriyor ve ben onu ele geçirmeden önce bastırmaya çalışıyorum.

"Bunu başka bir şekilde de yapabilirim," diye onu rahatlatıyorum. "Cenazeler herkes için değildir."

İkna olmuş görünmüyor ama başını sallıyor.

Omzunun üzerinden ve açık araba camından dışarı bakıyorum. Gerçekten de bu konuşma için en uğursuz yeri seçmişim. Tozlu bir yol ve piknik masasından başka bir şey yok, ama Evie'nin olayı bu. Arka planları bulanıklaştırır. Gençken, kirli şehir geçitlerinde sokak fotoğrafçılığı yapmama izin verirdi.

öp konteynerleri ve grafiti kaplı duvarlar. Ŗu anda bile onun ham, dağınık ve endişeli fotoğraflarını çekmek istiyorum. Onun dünyamdaki ilham perisi rolüne geri dönmesine nasıl bu kadar kolay izin verebildiğime şaşırıyorum. O kadar uzun bir süre boyunca yakalamak istediğim hikaye oydu ki, görüntüler bozulana ve dünyadaki tüm düzenlemeler umduğum mutlu sonu getirmeyene kadar.

"Uçak kaçırma olayına katıldığınız için teşekkür ederim," diyor. "Eğer yapmasaydın-"

Gazeteci meslektaşlarım kan peşinde. Kazadan beri Evie'nin sırtında bir hedef vardı. Buna bir de ayrılmasının aile içinde yaratacağı kargaşayı ekleyince, neden bana şans tanıdığını anlayabiliyorum. Bir de gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması.

Evie'nin çocukluğunun geçtiği ev, Newcastle, Cooks Hill'de, Darby Caddesi'nin hareketli kafe ve butiklerinden sadece bir blok ötede, yüzyıldan kalma bir teras evidir. Dış cephe kaplamasında yeni bir kat ördek yumurtası mavisi boya var ve ferforje çit paslanmış, Evie kapıyı iterken menteşeleri gıcırđıyor.

"Betondaki her çatlak tanıdık." Elini ön merdivenlerin yanındaki incir ağacının gövdesine koyuyor, eski bir arkadaşını selamlar gibi kabuktaki düğümü izliyor.

Verandadaki eşyaları incelerken onu izliyorum. Yorgun yıllıklarla dolu pişmiş toprak saksılar. Öğleden sonra esintisinde sallanan beyaz makrome bir hamak sandalye. Mavi-kırmızı plastik üç tekerlekli bisikleti görünce vücudu kıpırdamıyor. Sonra kapıyı sert ve keskin bir şekilde çalıyor. Bu ıstıraba bir son vermeye hazır.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

Kapı açılmadan önce "Onlar değil," diye fısıldıyor. Ayak izleri parmak izleri gibidir. Bir insanın silinmez kanıtıdır, yıllarca yeryüzünü arşınlamaktan kilitlenmıştır.

Solmuş kot pantolonuyla yalınayak bir kadın orada duruyor. Otuzlu yaşların sonunda. Kalçasında yeni yürümeye başlayan bir çocuk. Küçük kızın elinde yoğurt kaplı bir kaşık var ve annesinin sarı saçlarının arasından, son sınırları gibi görünen bir yerden geçiriyor.

Evie konuşamıyor gibi görünüyor.

"Merhaba," diyorum öne doğru adım atarak.

Çocuk bana gülümsüyor ve anne temkinli bir şekilde bizden uzaklaşıyor. "Hiçbir şey almıyorum," diyor, çoktan kapıyı kapatmak için uzanmıştı. "Üzgünüm, iyi bir zaman değil."

Hiç olmayacak gibi görünüyor.

"Hiçbir şey satmıyoruz," diye çabucak teklif ediyorum, bizi dışarıda bırakacağından endişeleniyorum.

"Ben burada büyüdüm," diye ekliyor Evie, sesi ince. "Christine ve David Hudson'ı mı arıyorum?"

Kadın Evie'nin ebeveynlerinin isimlerini duyduktan sonra gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, artık güneş panelleri ya da ebedi kurtuluş pazarlamadığımız açık. "Ah, evet," diyor daha açık bir şekilde, yürümeye başlayan çocuğu diğer kalçasına kaydırarak. "Önceki sahipleri onlardı."

Benimki bilinçsizce aramızdaki boşluğa doğru hareket ederken Evie'nin bedeni hareketsiz kalıyor.

Elini koluma atarak, "Bu vefat etmiş bir mülk müydü?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır! Ölü insanlardan ev alamam!"

İçgüdüsel bir rahatlama var. Evie beni bırakıyor, sonra ben omuz silkip geri çekilene kadar kolumda açtığı kırıksıklıkları düzeltiyor. İnsanları kendimden uzak tutmam konusunda her zaman hassas olmuştur.

"Hayır, Hudson'lar çok güzeldi." Kadın, ayaklarının dibinde kıvranan bebeği yere bırakıyor. Tekrar ayağa kalktığında yüzü merhametin resmidir. "Onları tanıyor muydunuz?"

Evie cevap vermeye çalışır ama boğulur.

"Kadın sözlerine şöyle devam ediyor: "Onlar açısından isteksiz bir satış oldu. "Burada, evde çok fazla anı olduğunu söylediler. Ve şehirde. Kuzeye taşındılar sanırım. Ya da belki batıya?"

"Çok fazla anı mı?" Evie soruyor.

Anne çocuğuna bakar ve elini göğsüne götürür. "Evet, zavallı aşkım. Keder insanı mahvedebilir, değil mi?"

Kas hafızam devreye girdiğinde Evie bir adım geri çekiliyor ve onun yakınlığına karşı koyuyor. Kokusuna. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasından, işler zorlaştığında dünyaya karşı eğilen sırtının kıvrımına kadar yaptığı her küçük hareket. Görmüştüm.

daha önce. Onu zihnimden başarıyla uzaklaştırdığımı sanıyordum, ama onun tanıdıklığı neredeyse baskın çıktı.

"Anlamıyorum..." diyor. Ve aniden onu istemiyorum için.

Kadına bir sonraki cümleyi söylememesi için sessizce yalvarıyorum, ama

Elbette biliyor ve her şey çok hızlı geliyor. Gerçekler ortaya dökülüp alev alırken Evie'nin ağırlığı bedenime biniyor.

"Bu haberi verdiğim için üzgünüm," diyor kadın, "ama Hudsonlar kızlarını kaybettiler."

Evie

Drew beni merdivenlerden aşağı ve patikadan yukarı nasıl çıkardı bilmiyorum. Range Rover'a doğru yürürken uzuvlarımdaki hisleri kaybediyorum. Dirseğimi nazikçe tutuyor ve binmemi söyleyerek emniyet kemerini uzatıyor ama vücuduma geçirecek gücü bulamıyorum. Tek kelime etmeden kemeri bağlamak için üzerime uzanıyor, endişeli yüzü benimkinden birkaç santim ötede. Sonra arabaya binip Merewether Plajı'nın otoparkına gidiyor ve beni tekrar arabadan çıkarıp okyanusa bakan bir kayalığın tepesinde güneşin altında çimlere oturtuyor.

Kızlarını kaybettiler.

"Bu da ne demek oluyor? Beni kaybettiler mi?" Tam buradayım. Karşılaştığım en sarsıcı durumun içinden onlar için *acı çekiyorum*, onların sağlam ellerini özlüyorum. Bilgeliklerini. *Bizi* mahvetmeden işleri mahvetmeme izin veren sevgilerini. Bizi bu noktaya ne getirmiş olabilir?

Birisi otoparkta eski bir karavandan kahve satıyor. Drew kot pantolonunun cebinde cüzdanını arıyor. "Sana biraz su getireyim," der. "Hemen dönerim."

Bir martı sürüsü yakındaki çimenlere yerleşiyor, okul gezisinde otobüsten yuvarlanan okul öncesi çocuklar gibi çırpınıyor ve ciyaklıyor. Okyanusu izliyorum, kumun üzerinde bir içeri bir dışarı sürükleniyor ve tuzlu sprey yüzüme çarpıyor.

Gençken beni endişelendiren şeyler olduğunda -ki genellikle öyleydi- buraya, tam da bu noktaya gelir, bu sahile ve okyanusa bakardım. Sanırım evde sahip olduğum sağlam temellere rağmen her zaman biraz endişeliydim. Belki de bu, geleceğimdeki bu anla ilgili bir tür psişik önseziydi, koza

Hayatımın ilk on altı yılında beni koruyan sevgi, anlayamadığım görünmez bir güç tarafından parçalanarak açıldı. Vücudumdaki her atom yerinden oynadı. Milyarlarca mikroskobik parçaya ayrıldım, bunların hiçbirini bildiğim, hatta sevdiğim bir hayatı oluşturmuyor. Ve tamamen yalnızım.

Bana bir şişe Evian suyu uzatan ve yanımdaki çimlere oturarak "güçlü, sessiz tip" kavramını yepyeni bir seviyeye taşıyan Drew hariç. Atomları tamamen sağlam. Dünyaya karşı tutumu sağlam. Öyle de olmalı, çünkü beni aileme bırakabileceğini düşünerek Newcastle otoyolundan bir ya da iki saat yukarıya getirdi ve şimdi bu plan paramparça oldu. O da okyanusa bakıyor, kara kaşlarını kızgın güneşe karşı çatmış. Ya da belki de yanan soruna karşı.

"Ben ne yapacağım?" Uzun bir süre sonra ona soruyorum. Belki foto muhabirliği kariyerinde benzer gizemlerle karşılaşmıştır ve kocanız öldüğünde, aileniz sizi hayalete çevirdiğinde, birileri hesaplarınızı dondurduğunda ve hafızanızı kaybettiğinizde nasıl bir süreç izleyeceğinizi çok iyi biliyordur.

Saatini kontrol ediyor. Bu masum hareket giderek artan endişemi alevlendiriyor. *Beni bırakma*. Kalp atışlarını sakinleştirmek için küçük şeyleri fark etmelisin. Rüzgârın Drew'un tişörtünün kollarını nasıl karıştırdığına odaklanıyorum. Ön kollarındaki koyu renkli kıllara ve belki de düşündüğüm kadar iyi toplanmadığının tek göstergesi olan sıkılmış kaslarına yakınlaşıyorum.

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda, vücudunun üst kısmına yaptığım denetimi izliyordu; şimdi kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturmuştu. "Ailenin nereye taşınmış olabileceğini sorabileceğin insanlar var mı?"

O haklı. Birileri biliyor olmalı. Buraya yerleşmişler.

"Kalacak bir yer bulmalı, birkaç temel malzeme için alışveriş yapmalı ve yarını bunun için harcamalıyız" diye öneriyor.

Yarın. Beni bu yeni gerçekliğe tek başıma fırlatmadan önce bana bir gün daha kazandırıyor.

Bu adamın bana hiçbir borcu yok. Belki de borçlu olduğu Oliver'dır? Her iki durumda da, o gidince ne olacağı konusunda paniğe kapıldım.

"Çekmen gereken fotoğraflar ya da vermek gereken haberler falan yok mu?" diye sordum.

Odak noktası, dik kayalıklar ve kaya havuzlarından mavi üzerine mavi ufka kadar önümüzde uzanan muhteşem manzaraya çekiliyor. Bir fotoğrafçı kamerası olmadan burada nasıl oturabilir?

"Serbest çalışmanın avantajı da bu," diye açıklıyor. "Aslında şu anda New York'taki bir dergiden gelen iş teklifini değerlendirirken biraz ara veriyorum."

Vay canına. *Atacak ne olabilir ki?*

"Çok büyümüşsün," diye gözlemliyorum. Kulağa çok aptalca geliyor. Aynı yaşlarda olmalıyız, ama o kariyerinin ortalarında bir hamleden bahsediyor, ben ise üniversite öncesi aşamada takılıp kalmışım gibi hissediyorum, ilk tercih dersimi alıp alamayacağımı bile merak ediyorum.

"Sen de öylesin," diye yanıtlıyor.

Evet. Ve hayır. Birdenbire çılgınca kıskandım. Asırlık hırsım su yüzüne çıkıyor. Drew'un sahip olduğu ve benim de kendimi her zaman hayal ettiğim ve ulaşmak için çabaladığım başarı seviyesine duyulan açlık. Ve işte o, benim durduğum yerden bir gecede başarıya ulaşmış gibi görünürken, ben durgunum, olmak istediğim yerin *yıllar* gerisindeyim.

"New York'ta düzgün bir dergi işi, kariyerin tam bir bölümü geçtikten sonra olan bir şey gibi geliyor," diye açıklıyorum.

"Öyle," diye sessizce itiraf ediyor. "Her neyse, Evie, asıl mesele şu ki birkaç gün izin alabilirim ve kimse peşime düşmez."

"Keşke kimse *beni* takip etmese. Sosyal medya yüz bin DM ile ölüm gibi geliyor." Ailemin beni arayabileceğine dair küçük bir umuda tutunmasaydım telefonumu şu anda bu uçurumdan aşağı atardım. Tabii bu numara onlarda varsa.

Bir anlık anı yüzeye çıkıyor. Breanna'yı bir partide kalabalığın içinde kaybetmişim. Lise akranlarımızdan oluşan kalabalık bir grupta en iyi arkadaşımdan ayrı kalamayacak kadar içe dönük biriydim ve benden daha fazla yer kaplayan ve ses çıkaran insanlar yanımdan geçip giderken, kahkahaları küstah, vücutları kendinden emin, artan paniği hatırlıyorum. Paylaştığımız havayı ciğerlerimden emecek şekilde sahipleniyor gibiydiler. Onlara gizlice "büyük insanlar" derdim.

Bekle. Yalnız mıydım?

Gerçek bir anı değil, sadece bir serap. Belirli bir şeyden çok bir his. Breanna gittiğinde hissedilen o yalnızlık ve terk edilmişlik duygusu bir anda silinip gidiyor ve yerini başka bir şeye bırakıyor. Işık. Sıcaklık. Diğer tüm insanları engellemeye yetecek kadar ...

Ama şimdi ışık o kadar parlak ki göremiyorum. Lensin üzerindeki yıldız patlaması gibi. Çok parlak. Aşırı pozlanmış. Bir çocuğun silueti. Ve bu her şeyi tüketen, olağanüstü duygusal *telaş* ...

"Evie?" Drew diyor.

Sesi beni uçurumun tepesine geri götürüyor.

"Bu gece Newcastle'da kalmaya ne dersin diye sordum. Aramaya yarın başlayabilir miyiz? Sidney'e geri dönmek anlamsız görünüyor."

Sözleri büyüü bozdu. Ne kadar yoğun bir şekilde istesem de partideki o anlık görüntüyü tekrar yakalayamıyorum. Bunun gerçek olup olmadığından bile emin değilim. Her halükarda, Drew haklı. Bir plan yapmalıyız.

"Arabada bir defterim ve kalemim var," diye teklif ediyorum. Onları hayatımla ilgili rastgele varsayımları toplamak için kullanıyordum.

"İçki içer misin, Evie Roche?" diye sorar.

Yeterince basit bir soru. Sanırım biliyorum, eskiden öyleydi. Breanna ve ben bir keresinde 16 yaşındayken Smirnoff Double Blacks içmiştik. Hafıza kaybının o zaman başlamamış olması bir mucize. Midem bulanıyor. Bu hatayı takip eden yıllarda bir daha içki içmiş olsaydım şaşardım. Belki de artık sadece internette bana itelenen zencefilli ve zerdeçalı yeşil smoothie'leri içen sağlıklı yaşam fanatiklerinden biriymişimdir...

Vücudumu kontrol ediyorum. Hayır, tam olarak bir sağlıklı yaşam *fanatiği* gibi görünmüyorum, daha çok spor salonuyla geçici bir tanışıklığı olan birine benziyorum. Koşu bandını ara sıra, kahve dükkanını ise daha sık kullandığım türden. Çoğunlukla Instagram için bir fon olarak.

"Muhtemelen içiyordumdur," diye çıkarım yapıyorum, dengede durarak. Çenem sıkışıyor ve göğsümdeki donuk ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum, hayatımı anlamaya çalışmanın getirdiği derin bir sızı.

Bu arada, bir adam beni bara davet ediyor. Ne sipariş edeceğimi bile bilmiyorum! Votka kruvazörlerinden şarap gibi daha sofistike bir şeye geçtiğimi varsayıyorum. Ama beyaz mı kırmızı mı? Peki ya tüm o farklı çeşitler? Sauvignon blanc nedir ki? *Sauvignon*'u nasıl telaffuz ediyorsun? Kendi damak tadımı bile bilmiyorum.

"Bira içeceğiz," diyor Drew kararlı bir şekilde. "King Caddesi'nde bir bira fabrikası var."

Doğru.

"Hadi, Versace."

Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı.

Drew

Neden ona *gün* teklif ediyorum?

Çözümünü zaten bildiğim bir gizemi çözmesine yardım edeceğime söz veriyorum. Şu anda onunla aynı seviyede olabilirim. Ama daha önce birine büyük bir haber vermiştim. Tekrar böyle bir serpinti yaşayamam. Gerçeğin, zihni nasıl bir araya getirmek isterse istesin, nazik küçük bölümler halinde ona sinsice yaklaşmasına izin vermek kesinlikle daha güvenli. Tercihen ailesinin yanında. Benimle değil. Sırtını yaslaması gereken son kişi benim. Hatırladığında sırtını dayamak *isteyeceği* son kişi...

Ve şimdi içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Ya onu hiç korumuyorsam, ama o cahil kalırken bencilce "eski onunla" zaman geçiriyorsam? Her şey çökmeden ve her şeyin patladığı yere geri dönmeden önce değerli bir araf.

Eskiden güçlüydü. On altı yaşında yatılı okulda tanıştığım Evie tanıdığım en odaklanmış kişiydi. Etrafındaki çocuklar hafta sonu için planlarını bilmezlerdi; Evie'ninki ise yıllar öncesine kilitlenmişti. Daha Sydney Üniversitesi'nin zaman çizelgesi bile belli olmadan önce lisans eğitimindeki her dersi seçmişti. Onu doğrudan Castle Hill'deki yatak odasının duvarına yapıştırdığı hedeflere götürecek demirden kurallar.

Şimdi sehpa üzerindeki bira şişesine bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki ondan zehir yutmasını istemişim gibi inanamıyor. Mekânın tüm havası -ahşap zeminler, yüksek sesli müzik, devasa paslanmaz çelik fermantasyon tankları- ona bunaltıcı geliyor ve ben suçluluk duygusuna kapılıyorum. Hastane ziyaretinden hemen sonra bu kadar uyarıcı bir yerde olmalı mıyız? Bir çocuk devasa ahşap Jenga'yı deviriyor

Yapbozun parçaları yanımızdaki döşeme tahtalarına çarpıyor ve o da sığıyor.

"Kalmak zorunda değiliz," diyorum ona, en yakın çıkışı ararken.

Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Ben hasta değilim. Kötü yaralanmadım." Bileğindeki morlukları kapatmak için gömleğinin kolunu çekiştiriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Doktorlar kafa travması olmadığını söylediler. Bunu kanıtlamak için bir sürü görüntüleme yaptılar."

Bu kesinlikle imkansız. Kadın yetişkin hayatını kaybetmiştir. İleriye doğru fırtına gibi esen ve onu gerçeklikle boğuşmak için ihtiyaç duyduğu deneyimden yoksun bırakan bir dünyada başıboş kalmıştır. Tüm yetilerine sahip olsaydı bile, bu durum bir mücadele olurdu - şimdiye kadar tanıdığınız tek eşin ani kaybı.

"Hafıza kaybının psikolojik olduğunu düşünüyorlar. Görünüşe göre bilinçli zihnim hayatımı unutmamı istiyor." Bu itiraf karşısında titriyor.

Biramdan uzun bir yudum alıyorum, kısmen kıskandığımı itiraf etmeye hazır değilim. Bütün o yeni başlangıç olayı. Boş bir sayfa. Tamamen yeni bir şey yaratabilirsin. Yaptığın tüm hataları unutabilirsin. Kendi hatalarımdan oluşan düşük ışıklı bir makara zihnimde patlıyor. Bazıları kalbimi yerinden oynatıyor. Özellikle bir tanesi.

"Buna *dissosiyatif amnezi* diyorlar," diye devam ediyor. "Şu anda oldukça normal bir şekilde işlev görebiliyorsunuz. Hâlâ kendinizsiniz ve kim olduğunuzu biliyorsunuz. Hayatınızın bazı kısımlarını hatırlayabiliyorsunuz ama belli bir olay ya da olaylar dizisi hakkında lokalize bir hafıza boşluğu var."

"Doğru."

"Benim durumumda on üç yıllık olaylar."

Neredeyse hayatının yarısı. Kaybedecek çok şeyi vardı. "Bunu ne tetikledi? Kaza mı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Aşırı stresten kaynaklanabileceğini söylediler. Ya da travma. Bir arabanın içinde uçurumdan aşağı yuvarlandım."

Ve ondan önce ne geldiyse.

"Muhtemelen yakında geri gelecektir." Sanki hafızasının kapıdan içeri girmesini, bir koltuk çekmesini ve kendini açıklamasını bekliyormuş gibi odaya bakıyor. Eğer dışarı çıkabilseydim, sokakta onunla güreşebilir ve onun için buraya getirebilirdim. Ama ondan sonra

Bu bira fabrikasından çıkıp, Surry Hills'teki dairemin kira kontratını feshedip, doğruca New York'a gitmek istiyorum. Eğer önümde duran iş teklifinin cazibesini artıracak bir şey varsa, o da kaçıp giden biriyle yaşadığım bu istenmeyen kısa moladır.

"Doktorlar ne kadar sürebileceğini söyledi mi?"

Daha ne kadar senden sorumlu olacağım? Asıl sormak istediğim bu, değil mi? Çünkü yarın cevap bulamazsak, ne yapacağım? Onu terk mi edeceğim?

"Emin olamıyorlardı. Ani ve tam olabilir ya da yavaş yavaş, parça parça olabilir," diyor bana. "Anılar bozulmuş gibi değil. Hepsi hala orada. Sadece şu anda onlara erişemiyorum."

Bakalım doğru anlamış mıyım. Her an ve tek bir darbeyle, birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi geri alabilir mi? Hayatlarımız gözlerimin önünden geçiyor ve birdenbire onunkilerin önüne geçtikleri düşünülemez bir senaryo hayal ediyorum. Hepsini. Endişeli ilk günümüzden o son yürek parçalayıcı e-postaya kadar. Bir çeşit acil çıkışa ihtiyacım var. Evie Hudson'ın gözlerimin içine baktığı, gerçeği gördüğü ve ona söylemediğim için kafayı yediği an için bir fırlatma koltuğu.

"Her şey yolunda mı, Drew?" Mücadele ettiğim savaş ya da kaç duygusunu anlamış olmalı. Eskiden nasıl hissettiğimi saklamakta daha iyiydim.

Her şey yolunda değildir. Anıların çarpışması size çarpabilir ve sistematik olarak unutmanız için geçen sürede kazandığınız tüm zemini bir anda silip süpürebilir.

"Hiç hatırlamama ihtimalin var mı?" Soruyorum. *Lütfen.*

Benimkini kolaylaştırmak için onun hayatından bir on yılı çalmak istemiyorum ama yaşlandıkça, zaman çizelgenizde bir grup yıl daha az yer kaplıyor. Pek çok insan yirmili yaşlarını unutmak istiyor, değil mi?

"Psikoterapi noktaları birleştirmeme yardımcı olmalı."

Tüm bu noktalar Oliver'a götürecektir. Onunla tanıştıktan sonra, bilincinin neredeyse her anını o doldurdu. Benim ilk tanıdığım Evie, ne kadar kararlı olursa olsun, hâlâ erkek arkadaşının varlığının parlak ışığının tadını çıkarıyordu. Onun başrolü için yardımcı oyuncuydu. Bana kalırsa, Evie'nin romantik seçimiyle ilgili görüşüm hiç popüler olmadı ama bu en başından beri yanlış bir seçimdi.

"Bu yüzden rutine bağılı kalmam gerekiyor," diye açıklıyor.

Bir cenazeden kaçıp benimle sahil boyunca gezintiye çıkmanın nasıl rutin olarak sınıflandırılabilirliğini anlamıyorum, ama dilimi tutuyorum. Birasından bir yudum aldı. Tadıyla mücadele ediyor. Bir yudum daha aldı. Yapışkan masaya bıraktı.

"Görünüşe göre bira sana göre değil," diyorum, oysa onu daha önce bira içerken görmüştüm. Belki tat alma duyusu da hafızasını kaybetmiştir. "Sana başka bir şey getirebilirim."

"Sorun değil. Sadece bilmiyorum..."

... bir yetişkin olarak kim olduğunu.

Lüks el çantasına uzanıp bir defter çıkarıyor, yaklaşıyor ve burun deliklerime bir Chanel bulutu itiyor. Attığı içkiye uzanıyorum ve üçte birini içiyorum. Kadının bana ne yaptığından haberi yok, her istenmeyen dokunuş bir örümceğin ipeği gibi beni birlikte ördüğümüz ağa geri sürüklüyor - beni güvende tutan, sonra da hapseden görünmez bir yapı.

"Notlar almaya başladım. Parçaları birleştirmeye çalışıyorum" diye açıklıyor.

Birinin boğulmasını izlemek gibi. Birçoğunu dakikalar içinde onun için bir araya getirebilirim, ama ben kimim ki onun beynine girip psikiyatrin işini yapıyorum? Geçmiş gündeme getirdiğinizde ne kadar zarar verebileceğinizi deneyimlerimden biliyorum. Bu hasarı ikinci kez vermeyi reddediyorum.

"Yıllar öncesine gittim," diye açıklıyor. "Görünüşe göre rutin olarak her şeyi silen ve yeniden başlayan insanlardan biriyim ve görünüşe göre tüm bu küratörlü renk düzenim devam ediyor." Telefonunu uzatıyor ve bana Instagram akışının kıyı nötrlerini gösteriyor.

"Sanatsal." Geçen hafta kazayla ilgili haberler çıktığında zaten göz attığım karolara göz atıyorum.

"İki hesabım var," diye açıklıyor. "Diğerine bakamıyorum bile. Hepsi kriminoloji, podcast'ime bağlanıyor. Videolardan birini izledim ..." Titriyor. "Sahip olduğum tüm bilginin kanıtını görmeye dayanamıyorum. Adli dilbilim uzmanı olmak her zaman istediğim bir şeydi."

Biliyorum. Ve bu işte çok başarılıydı.

"Uzmanlığını geri kazanacaksın," diye söz veriyorum ona, ancak hafızasının hangi bölümlerinin ne zaman geri döneceği hakkında hiçbir fikrim yokken bu kadar emin olmak haksızlık.

"Her neyse, sosyal medya hesaplarımda erken dönemlere ait güvenilir bir kayıt yok ama kayıinvalidemden öğrendiğim kadarıyla Oliver'la on yedi yaşımdayken tanışmışım" diyor.

On altı.

Cevapları bulmaya çalışırken yüzündeki odaklanma kadar tanıdık gelen el yazısıyla yazılmış düzensiz notları gözden geçirmesini izliyorum.

Ama önce benimle tanıştın.

ON ALTI YAŞ

10

Evie

Fotoğrafçılık Kulübü Çarşamba günleri erkeklerin okulundaki sanat atölyesinde toplanıyor. Daha yeni kaydoldum ve Bree bunun sadece olası resmi randevular için olduğunu düşünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni CV'mde daha fazla müfredat dışı şey olmasını istemem ve babamın bana eski DSLR fotoğraf makinesini vermesi. Gerçekten hevesliyim. Fotoğrafçılık konusunda.

Yani, *teoride* erkeklerden hoşlanıyorum. Sadece gerçekte tanıştığım erkeklere değil. Tek bir aday bile keşke içinde yaşasaydım dediğim dönem dizilerinin sayfalarındaki oğlanlarla boy ölçüşemedi, o yüzden biri bunu yapana kadar düz A'ları romantikleştiriyorum.

Erkek okulunun avlusundan geçerken at kuyruğumu sıkıyor ve eteğimin kenarını çekiştiriyorum. Çocuklar sürü halinde hareket ediyor. Topları ve çuvaları tekmeliyor, birbirlerini itip kakıyor ve kafa kafaya veriyorlar, derin sesleri tuğla duvarlarda yankılanıyor - enerjileri yüksek alarmda, tüm gri ve lacivertlerin arasında bordo bir üniformanın aniden parlamasıyla gerginlik artıyor.

Yürürken telefonda Bree'ye, "Bu çocukların hiçbiri, hayatları buna bağlı olsa bile, beyaz gömlekle seksi görünerek kendilerini bir göletten çıkaramaz," diyorum. "Bir ev partisinde sarhoşken düştükleri çukurdan kendilerini çıkarma olasılıkları daha yüksek."

Benim için her şey incelikle ilgili. Yavaş yanan, yapacak mısın yapmayacak mısın gerilimi. "Seks yapmamanın ne kadar seksi olduğunu takdir etmiyorsun," diyorum ona, bir öğretmen ya da daha kötüsü bir erkek olabilir diye sesimi alçaltarak,

beni duyuyor. "*Yasaklanmış* bir romantizm istiyorum. Her şey görüldüğünde *umutsuz* ..."

"HER ŞEY UMUTSUZ!" Bree geri bağırır. Ve belki de haklıdır. Ne dilediğime daha dikkat etmeliyim. "Çok gerideyiz, Eves! İkimiz de ilk öpücüğümüzü bile almadık!"

"Bu doğru değil! Lachlan Montgomery okullar arası diskoda suratımı dağıtmıştı, hatırladın mı?"

"Evet ve bunun bir kardiyopulmoner resüsitasyon girişimi gibi olduğunu söylemişsiniz!"

Sanat atölyesine ulaştığımda aramayı sonlandırıyorum, kendime güvenimi toplamaya çalışıyorum ve kapıyı açıyorum. Ön tarafa yakın bir koltuk var, oraya kayıyorum. Kalem kutumun fermuarını açıp en sevdiğim kalemi çıkarıyorum, üç tane iğrenç dokuzuncu sınıf öğrencisini görmezden gelmeye çalışıyorum, tabii ki *en kötüsü* onlar, dakikalar geçtikçe çatlak sesleri tenimi gıcıklıyor. Bu odadaki tek kızın ben olabileceğimi fark ettiğimde endişem artıyor.

Sessizce, notlarıma ve portföyüme bu kadar takıntılı olduğum için pişmanlık duymaya başlıyorum. Belki de kendimi daha fazla partiye gitmeye zorlamalıyım, böylece insanları gerçekten tanıyabilirdim. Ve standartlarımı yirmi birinci yüzyıl erkeklerinin gerçekliğine indirgemeliydim.

Yarışmacı var mı? Breanna mesajla soruyor.

Şu anda bir çocuk stüdyonun kapısını açıp beyaz gömleği, pantolonu ve çizmeleriyle avlunun arkasındaki bisiklet raylarına bağlanmış bir atla çıkmadığı sürece ilgilenmiyorum.

Tam o sırada kapı pat diye açıldı.

Yeni gelen kişi hiç acele etmeden odaya girerken ön sıradaki masamdan başımı kaldırıyorum. Elbette dönem kıyafeti giymemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, okul üniformasını zar zor idare ediyor - boynundan sarkan mavi-altın çizgili kravat, sallanan arduvaz grisi gömlek kuyrukları, bir magazin çekiminden geliyormuş gibi omzundan sallanan kamera çantası.

Bu çocukta on sekizinci yüzyıl kahramanı ile uzaktan yakından ilgisi olan tek şey düşünceli ifadesidir. Sorunlu kahverengi gözleri ve genel olarak *çok şey yaşıyormuş* gibi bir havası var. Arkada bir sandalyeye yığılıp her şeyden elini eteğini çekmesini bekliyordum ama o eşyalarını

Ön taraftaki masaya oturur, öğretmeninin döner sandalyesini masadan dışarı atar ve sandalyeye oturur.

Doğru. Yani bunu *o mu* yönetiyor? Bu çocuğun yaydığı nitelikler arasında "liderlik potansiyeli" öne çıkmıyor.

"Hey, Kennedy," diye sesleniyor biri, çocuğun yüzüne doğru bir kamera sallayarak. "Gülümse!"

Isırmıyor, işkencecisi tarafından tamamen taklit etmek istediğim bir şekilde etkilenmemiş. "Bay Dalglish bir dakika içinde burada olacak," diye anons ediyor, kamera çantasının fermuarını açarak. "Bize başlamamızı söyledi."

Birdenbire keşke arka köşede saklanıyor olsaydım diyorum, önde, titreyen floresan ışığının altında oturuyor olmasaydım, kameramın yanındaki masanın üzerinde, masanın açılıyla mükemmel bir şekilde hizalanmış yeni bir not defteri olsaydı. Dağınık, siyah saçlı ve asık suratlı Kennedy, objektifini fotoğraf makinesinin çerçevesine yerleştirirken bana bakıyor, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp ayaklarını öğretmen masasının üzerine koyuyor. Bağcıklarının çözülmüş olduğunu fark ettim. Tipik bir durum.

Kendi ayaklarım, cilalı siyah okul ayakkabılarımla sıranın altına sıkıca basmış durumda. Pileli eteğim okul yönetmeliğine uygun olarak dizimin hemen altında duruyor ve bembeyaz gömleğim ütülü, üstelik sadece lacivert kazağımdan fırlayan taraklı yakası değil. Burada kestirme yol yok. Üniforma tedarik şirketinden biri şu anda kapıyı çalsa ve acil bir fotoğraf çekimi için modele ihtiyaç duysa, beni anında çıkarırlar. Manken gibi görüldüğüm için değil, çalışkan kız öğrenci rolünü mükemmel bir şekilde oynadığım için.

Öğretmen telaşlı bir şekilde odaya dalıyor ve beni güvensizliğimden kurtarıyor. Elinde bir yığın ödev ve bir çift baget taşıyor ve notalı bir papyon takıyor. "Ah, güzel. Kennedy. Her şey kontrolün altında!" diyor ve arka köşedeki boş masaya doğru ilerliyor. "Burada olduğumu unut."

Birleşik okulların orkestrasına yaptığım kısa ziyaretten anladığım kadarıyla Bay Dalglish müzik öğretmeniydi ve iyi bir öğretmen değildi. Zamanının çoğunu plastik batonunu metal müzik sehпасına boş yere vurarak ve karma bando odasında patlak veren flört salgınını kontrol etmeye çalışarak geçirdi. Tek bildiğim Shostakovich'in "Festive

Uvertür" teknik olarak bizi aşıyordu ve önceliklerimiz arasında en son sırada yer alıyordu - Isaac Rickman'ın fagotunun arkasından nefesli çalgılar bölümünden bana göz kırptığını hatırladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi olmadan asla bir trompet fanfarı duyamayacağım.

"Müdür Walsh gelecek yıl ilk dönem için bir foto muhabirliği sergisi düzenlememizi istiyor," diyor öndeki çocuk, sanki bu fikir bile yaşam gücünü bedeninden çekip alıyormuş gibi. "Bu da bu dönem planlamak anlamına geliyor. Bu yüzden bu dersin sonuna kadar bir tema üzerinde anlaşmamız gerekiyor. Başlayın."

Kahverengi gözleri beni sıkıca tutuyor. O kadar sıkı ki kendi bakışlarım ondan kaçmak için uçuşa geçiyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona odaklanamıyorum ve şimdi kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Yüzümün alev aldığını ve baskının azaldığını hissediyorum, sanki bu hileli bir soruymuş gibi. *Beni mi kastediyor?*

"Ee, emin misin?" Herkes adına kekeliyorum.

"Hangi tema üzerine?"

Legally Blonde'daki Elle Woods gibiyim, ilk derse girdiğinde verilen okumayı yapmamıştı. Foto muhabirliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece daha iyi fotoğraflar çekmek istiyorum, benimkiler kötü olduğundan değil, ama ...

Bekliyor.

"Ataerkillik mi?" Panikle öneriyorum. Bree ve ben sekizinci sınıftan beri ataerkilliği yıkmaya kafayı takmış durumdayız. Neden kaynağından saldırmıyoruz?

Arkamdan testosteronlu bir kahkaha patlıyor. Daha önceki sinirlerim bir kenara sığıyor, tanıdık bir öfke duygusuna yol açıyor, çünkü işte gitmek zorundayız. *Tekrar.*

"Özür dilerim-" diye başlıyorum, dönüp faillere bakıyorum. İçlerinden biri göz kırparak "Affedildiniz," diye cevap veriyor.

"Bir erkek okulunda olduğumu unutmuştum, en son bir ana haber bülteninde, kadın personelin izinsiz fotoğraflarını içeren bir skandalı açıklamak için çırpınırken görülmüştüm."

Odadaki ani sessizlikten önce biri ıslık çalıyor. Öfkeli gözyaşlarımı geri kırıyorum çünkü bu sadece öğretmenlerle ilgili *değil*. Tekrar ön tarafa döndüğümde Kennedy'nin gözlerindeki değişimi fark ediyorum. O

ayakkabısını masanın üzerinden alır ve öne doğru eğilir. "Peki ya Tema olarak *kızlar* mı?" Ben öneririm.

Bu durum on dört yaşındakileri çığına çevirir. Dokuzuncu sınıflardan biri "Biz zaten kızların fotoğraflarını çektik" diye övünüyor. Kendisini hemen komik bulur, tıpkı izleyicileri gibi.

"Evet, biz bununla ünlüyüz," diyor bir başkası, komşusunu yumruklayarak. *Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?*

"Okul, rıza dersi için karakoldan bir temsilci getirmek zorunda kalana kadar grup sohbetlerine gönderilen türden değil," diyorum. "Bunun panzehiri."

Geçen yıl Bree'yi, bu okuldan bir çocuğun ona baskı yaparak She Loves It adlı o korkunç internet sitesine yüklediği fotoğraflarını göndermesi için zorlamasının ardından yatak odasının bir köşesinde titrerken ve nutku tutulmuş bir halde bulduğum zaman aklıma geldi.

"Düzelteceğim," diye söz vermiştim ona, bana umutsuzca bakıp öyle derinden ağlamıştı ki sesi çıkmamıştı. Ama polise gidemezdik. Bree ve diğer kızların da fotoğrafları gönderdikleri için başları belaya girebilirdi, bu yüzden web sitesi göz önünde saklanan bu devasa, çirkin, düzeltilemez sır olarak kaldı ve dünyadaki her şeyden çok onu paramparça etmek istiyorum.

"Yani, arkadaşlarımızın filtrelenmemiş portreleri mi?" Kennedy fikrimi açmaya çalışarak öneriyor.

Hayalimde hemen onun kadın hayran kulübü canlanıyor, Sage, Mila ve Blyth gibi isimleri olan iddialı kızlar. Onlara ilginç saç örgüleri ve *Amelie* püskülleri veriyorum, siyah giydiriyorum, ekose etekler ve yırtık taytlar giydiriyorum, onlar yetmişlerden prog rock dinlerken ve terk edilmiş bir depoda onunla birlikte kafayı buluyorlar.

Hiç kafam güzel olmamıştı. Kennedy'nin hareminin giydiği Doc Martens'in yanında daha da mükemmel ve parlak duran okul ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım kıpırdıyor ve keşke okulun makyaj politikasını çiğneyip göz kalemi falan sürseydim diyorum. Kuralları çiğneyen bir tip olduğumdan değil. Ya da göz kalemiyle aram iyi olduğundan.

"Arkadaşlar, kız arkadaşlar, kız kardeşler," diye açıklıyorum, "sevdikleri rastgele şeyleri yapıyorlar, anlıyor musunuz? Baskı yok. Sanki kamera orada değilmiş gibi."

Belki She Loves It'i bile geri alırız. Elbette, kafamda bu zaten bir fotoğraf sergisinden daha büyük çünkü asla *basit* bir şey yapamam. Onların yaptıklarını yıkmak ve gücü geri almak istiyorum. "Bir blog başlatabiliriz! Anlatıyı değiştirmek mi? Kızlara yeni bir mercekten bakan özel okul çocuklarının perde arkasına mı geçelim?"

Kennedy bana bakıyor. Aslında herkes bakıyor ama iyi anlamda değil. Okulumuzdaki kızların derslerde ve tartışmalarda feminizm ve kadın düşmanlığı hakkında hararetle konuşmalarına çok alışkınım, ancak aynı konuşmaların en çok ihtiyaç duyulan yerde, burada yapılmadığı acımasızca ortada.

"Vay canına," diyor arkadan biri. "Çok gerginsin."

İşte bu kadar. İçimde bir volkan patlıyor ve odada bana gülmüyor gibi görünen tek çocuğa sesleniyorum.

"*Yeterince* yoğun değilim. Ne kadar zarar verdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu kişisel olarak kastetmiyorum. Tabii o da diğerleri gibi değilse, ki kabul edelim, böyle bir kültürde bu istatistiksel olarak olasıdır.

"Tüm bu kötü reklam yüzünden okulunuz ekonomik olarak tehlikede değil mi? Eminim yönetim kurulu böyle bir projeye para akıtacaktır." Okul aile birliği toplantısında kırk sekiz yaşında bir anneye dönüşmüş gibiyim ama ben tuhaf bir ekonomi dehası değilim. Bunları biliyorum çünkü geçen hafta bir ticaret dersinde gündeme geldi.

"Özür dilerim, siz *kimsiniz*?" Kennedy sorar.

"Evie Hudson?" Cevabım bir soru işaretiyle geliyor gibi görünüyor, ki sorun da tam olarak bu. Ben en yüksek notları alan ve son karneme göre "parlak bir geleceği" olan biriyim. Adımın anons edilmesi bir ünlem işaretiyle birlikte gelmeli, ancak böyle erkeklerle dolu bir odadaki tek kız olduğunuzda, özgüveninizin ne kadar çabuk düştüğü şok edici.

Kennedy benim fikrimi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Tabii ki, herkesin önerdiği tek fikir bu, ama yine de.

"*Girls*'ü yapabiliriz," diyor arkadan biri, "ya da kelimenin tam anlamıyla başka bir tema yapabiliriz ve bu çok daha ilginç olur."

"Evet. *Kızlar* tamamen kontrolden çıkacak," diyor bir diğeri. "Kaelan O'Keefe'nin kız arkadaşını gizlice okul şapeline soktuğu zamanki gibi

ve Meryem Ana ile fotoğraflarını çekti."

Daha fazla gülüşme ve birkaç beşlik çakma. "Efsane!"

Kennedy on dakika önce buraya girdiğinde olduğundan daha az etkilenmiş durumda ve gözlerinde gördüğüm kıvılcımın sönmesini izliyorum.

"Tema için başka bir fikrin var mı?" diye soruyor, bana doğru özür dileyen bir bakışla.

Drew

St. Dominic'in bir itibar sorunu olduğu sır değil. Halk otobüsünde kadın düşmanı bir savaş çığlığının sızdırılan videosundan yasadışı fotoğraf paylaşımına kadar, okul hasar kontrolü yapıyor.

Kızlar sergisi fikri aslında harika. Müdür Dr. Walsh muhtemelen bunu kabul edecektir ve Evie de haklı - ihtiyacımız olan iyi haber hikayesi olabilir. Sorun şu ki, odaya baktığımda, St. Dom Fotoğrafçılık Kulübü üyelerinin bunu başarmak için gereken duygusal nüansı gösterebileceklerine inancım yok. Yapabilecekleri tek şey, sergi açıldığında medyaya bir başka okul skandalı daha vermek, okul şapelindeki bir başka kutsallığa aykırı üçlüyü ya da daha kötüsünü ortaya çıkarmak.

Bana bir kez bile dönüp bakmadı. Sandalyesine çökmüş, kaşları çatık, öfkeyle biriyle mesajlaşıyor ve buna ben sebep olmuşum gibi hissediyorum.

şimdiden gelecek haftanın seansından korkmaya başladım. Görsel sanatlardaki not düşüşlerimi dengelemek için liderlik deneyimine ihtiyacım olmasaydı bu kulübü yönetmek için gönüllü olmazdım. Annem tekrar hastalanana kadar akademik olarak 11. sınıf boyunca iyi bir performans sergiliyordum, ancak hedeflediğim sanat ve fotoğrafçılık okulu çok rekabetçi, bu yüzden bu ders dışı kulüp bir kutuyu işaretlemek içindi.

"Bunu duvara yapıştırıyorum," diye duyuruyorum, boş bir sayfayı panoya iğneliyorum. "Gelecek haftaki oturumdan önce herkes bir sergi fikri eklesin."

Evie iç geçiriyor ve kapının üstündeki saate bakıyor. Bu şeyi gözlerim kapalı yönetebilmeliydim ama böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum.

Wonder Woman burada, işi daha da zorlaştırmakla tehdit ediyor ve hareketli geçecek bir dönemi mahvediyor.

Bu kulübü tekrar rayına oturtmam gerekiyor ve Bay Dalglish de buna yardımcı olmuyor. Kafamı toparlamak için bir ya da yirmi dakikaya ya da tercihen bu toplantının geri kalanını yalnız geçirmeye ihtiyacım var.

"Öğleden sonra yağmur yağdı," diyorum onlara. "Belki dışarı çıkar ve yansımaları çekeriz?"

Evie de dahil olmak üzere eşyalarını toplayıp dışarı fırlıyorlar ve kapı kapandığında alnım masayla buluşuyor. Üç kez yavaşça ve kasıtlı olarak. Bu kız için yeterli bant genişliğim yok.

Mantar panonun üzerindeki kâğıdın sağlam olduğundan emin oluyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Önerdiğim şeyi gerçekten yapan tek kişi o. Asfaltın üzerine çömelmiş, fotoğraf makinesini yere indirmiş, bir su birikintisinin içinde kırmızı tuğlaları ve mavi gökyüzünü yakalıyor. Ugh. Ciddiyete karşı bir zaafım var.

"Evie, özür dilerim," diyorum, özür dilemek için çıkarken avluda ona yetişirken. "Bence fikrin harika."

Kaşlarını çatıyor ve otobüs durağına doğru yürümeye devam ediyor. Ondaki bir şey bende kravatımı düzeltme ve çoraplarımı toplama isteği uyandırıyor. "Ne kadar harika, hemen reddettin mi?"

Bu tam olarak doğru değil. Bunu düşündüm, çocukların görüşlerini dinledim, her şeyi denetlemeye çalıştığımı hayal ettim ve bir panik atağa doğru buharlaşmaya başladım. "Bu iş onların elinde kötü sonuçlanır," dedim. "Onları duydun."

Yürümeyi bıraktı ve bana baktı. Yakından bakınca korkunç görünüyor. Parlak. Yoğun. Sınıfta yüzüme bile doğru dürüst bakamadığı gerçeğiyle çelişen bir "saçmalık kabul etmeyen" tavır. Ve bu benim için sorun değildi. Bir kızın bana bakmasını istemiyorum. Zamanım yok.

Ama işte o zaman gerçek yüzüme çarpıyor. Hayat size belli bir el uzatıyor ve kendinizi on yedi yaşında, arkadaşlara ayıracak kafanız yokken buluyorsunuz. Özellikle de böyle kızlara... Silah patlamadan önceki o sinir bozucu saniyelerde, yüz metrelik bir koşunun başlangıç çizgisinde geziniyormuşsunuz gibi hissetmenize neden olan türden kızlara.

Bu seviyede gergin bir enerjiye ihtiyacım yok. Daha başlamadan her şeyi berbat edeceğim korkusu. Onu sadece bir saattir tanıyorum ve şimdiden diğerlerini dışarıda tutmak için inşa ettiğim duvarı aşmasından korkuyorum.

"Bu davranışın yanından geçip gitmek, onu yapmak kadar kötüdür," diye meydan okuyor bana, vahşi mavi gözleri hayatımın kontrollü yanışını kontrol altına almanın ötesine itiyor.

Lütfen durdur şunu.

Evie anlamıyor. Depoda hiçbir şeyim kalmadı. Herkesin zararsız bir sergiye katılmasını istiyorum; gün doğumu, ağaçlar, spor, umurumda değil. Kolay bir şey olsun.

Fotoğrafçılık Kulübü'nde bir yıkım topunu serbest bırakmayı göze alamam. Ya da hayatımda.

• • •

Bu okulda geçirdiğim beş yıl boyunca müdürün odasının içini üç kez gördüm. İlk olarak, Yedinci sınıftaki tanışma toplantısında. Sonra, dokuzuncu sınıfta anneme ilk teşhis konulduğunda ve değiştirilmiş değerlendirme için Bireysel Öğrenme Planını imzaladığımızda. Ve şimdi bugün, Evie Hudson'la karşılaştıktan sonraki sabah.

Omurgasız müzik öğretmeni Bay Dalglish'i denedim. Ama sergi temasına bağlı kalmadı.

"Kimse bunu istemedi, Drew. Sen oradaydın."

"İstemedikleri gerçeği onu haklı çıkardı," diye savundum ve o da bunu Dr. Walsh'a iletmem gerektiğini söyledi. Cesareti olan tek kişi Evie Hudson gibi görünüyor, ne yazık ki onu da henüz kafamdan atmayı başaramadım.

"Söylesene, annen nasıl?" Dr. Walsh soruyor. Kalp atışlarım kulaklarımda hızlanıyor. Okulda kendimi bir arada tutabilmek için iki yıl çalışmam gerekti ve şimdi bunu test etmenin zamanı değil.

"Bu başka bir şeyle ilgili."

Beni motive eden sadece Evie'nin hayal kırıklığı değildi. Bu kadar değerli bir şey yapmak beni yüzeye çıkarabilir, hatta evdeki bataklıktan bir dakikalığına da olsa uzaklaştırabilirdi.

"Bu benim fikrim değil," diye açıkça belirtiyorum. "Bir kız var..."

Dr. Walsh koltuğunda geriliyor. Muhtemelen yatıştırmak zorunda kaldığı kızlarla ilgili son birkaç krize verdiği otomatik bir tepki.

"Yapmamızı istediğiniz halka açık fotoğraf sergisinin bir temaya ihtiyacı var. Evie hepimizin kızların fotoğraflarını çekmemizi önerdi."

Dr. Walsh kaşlarını çatarak kalemini masanın üzerine bıraktı. "Hayır, Drew."

Devam ediyorum. "Kız kardeşler, arkadaşlar, anneler... anın içinde kaybolmuş, sevdikleri şeyleri yapıyorlar."

Deri kaplı masasının üzerinde bir noktaya odaklanıyor. "Kızların resimleri... insan olarak." İçim içimi yiyor. bu bariz noktayı eve götürmek zorunda. Buradaki kültürden nefret ediyorum.

Dr. Walsh, okulun hukuk ekibiyle hayali bir ziyaret yaptığını varsaydığım çok uzun bir aradan sonra, "Bu bir halkla ilişkiler riski, Drew," diyor. "Ama bu fikrin haklı olabilir."

"Bu *Evie'nin* fikri," diye hatırlatıyorum ona. "Kim bu kız?"

Dün gece Google'da arattım. Sadece okullar arası münazara ve sahte duruşma videolarında ve içinde bulunduğu bir tarih topluluğu için çıktı. "Dünya ayaklarının altında" insanlardan biri. Zeki ve açık sözlü. Bir zamanlar benim de olduğum ve annemi bu krizden kurtarabilirsem tekrar olmak istediğim bir şekilde motive olmuş.

"Onu daha önce hiç ders dışı etkinliklerde görmedim," diye açıklıyorum. Ama sonra nadiren gittim. Ve şimdi okulun yarısı "fotoğrafçılığa giden" kızın kim olduğunu soruyor.

"Dünyayı değiştirmek istiyor," dedim ona. *Ne kadar zarar verdiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok.* "İmaj revizyonuna şiddetle ihtiyacı olan bir okuldaki on beş çocukla başlayarak."

O aslında senin kahramanın.

Evie

LMFAO'nun "Party Rock Anthem" şarkısı bangır bangır çalıyor ve parmaklarım Bree'nin kolunu kavırıyor, o da benim ie dönük ruhumu zonklayan oturma odasına doğru sürüklüyor. Parlak beyaz stroboskop ışıkları bana doğru yalpalayan kıvranan bedenleri pikselleştiriyor gibi görünüyor, bir cam şişe ahşap zeminde kırılırken çıplak tene bira sıçrıyor, sesler çığlık atıyor.

Pritchard'ların maliknesinin ışıklandırılmış havuz güvertesine fırladık. Gerçek bir malikane değil ama şimdiye kadar bulunduğum en büyük ev ve şu anda katılmak zorunda kaldığım en çılgın partiye ev sahipliği yapıyor.

"*Sakin ol!*" Bree müziğin üzerinde bağırıyor. Bunun benim doğal yaşam alanım olmadığını biliyor. Beni İngilizce bir sözlü için sınıfın önüne koyun ve paralayayım, ancak sosyal bir etkinlikte aniden uzuvlarımın koreografisini yapamıyorum ve İngilizce diline hakimiyetimi kaybediyorum.

"Hadi, Evie! Sorun yok! Sonsuza kadar kütüphanede saklanamayız."

Kütüphane kulağa hoş geliyor ama Tom Jenkins bu partide ve biz de bu yüzden buradayız. O *da* bu yüzden burada. Benim rolüm temelde onun içkilerini güvende tutmak ve gidebileceğimiz zamana kadar dakikaları sayarken ayakta durmanın normal bir yolunu bulmaya çalışmak.

"Hemen dönerim!" Bree bir şeyler içmek için vızıldayarak uzaklaşıyor ve beni mahsur bırakıyor. Telefonumu çıkarıp birine (anneme) büyüleyici bir şey (bu ev) hakkında mesaj atarak rahat görünmeye çalışıyorum.

şu peri ışıklarına bakın! Dev bir saksıdaki meyve ağacının dalları arasından geçirilmiş narin ışıkların fotoğrafını gönderiyorum. Annem ve ben bir keresinde bütün bir hafta sonunu arka bahçenin bir köşesini ışıklarla, saksı bitkileriyle ve eski ahşap

Çöplükte bulduğumuz ve canlı bir boyayla hayata döndürdüğümüz mobilyalar.

Cevap vermeyince onu aradım.

"Özür dilerim, Tatlım, senin Baba ve I vardır izliyor *Antiques Roadshow*."

"Anne, fotoğrafı gördün mü? Bu saksı *birinin evinde*. Bunu ancak Hilton Oteli'nin fuayesinde ya da başka bir yerde görebilirsin." "Partide misin hayatım?" diye sorar. "Kendine odaklanmaya çalış. arkadaşlar."

Keşke şu anda onun yanında, Newcastle'daki terasımızda rahat bir kanepede oturup sıcak İngiliz televizyonunu izliyorsaydım. Ya da Bree'lerde. Lisenin ilk dört yılını pansiyonda geçirdim, ta ki annem ve babam Bree'nin ailesi ve okulla anlaşp onlarla birlikte kalmamı sağlayana kadar. Sosyal kaygılarıma çok daha iyi geliyor.

"Büyük gruplardan hoşlanmadığını biliyorum," diye devam ediyor, "ama eminim iyi biriyle sohbet etmeye çalışırsan her şey yoluna girecektir."

O haklı. Herkes Max Turner'ın içkiye kattığı şeyle mutlu olurken ben burada durup annemle bahçe süsleri ve aydınlatma hakkında konuşarak ne yapıyorum?

"O tencereye aval aval bakmayı bırak ve normal görünmeye çalış!" Bree elinde peynir ve kraker dolu bir kağıt peçeteyle döndüğünde talimat veriyor. Hava beklenmedik derecede soğuk olmasına rağmen, bana ödünç verdiği siyah midi kalem etek ve kırpılmış zümrüt rengi tişörtle kıpırdanırken yakaladı beni.

Fotoğrafçılık Kulübü'nden Kennedy'yi fark ettiğimde nefesimin altında "Aman Tanrım," diyorum. "Onun burada ne işi var?"

Bree görüş alanımı takip ederek Kennedy'nin durduğu yere gidiyor, tıpkı geçen hafta sınıfta olduğu gibi neşesiz görünüyor. Kesinlikle parti havasında değil. Her zaman olduğundan şüpheliyim.

Bir kızla konuşuyor. Partiye *iyice kaptırmış* kendini ve belli ki adamın tüm o karamsar Brat Pack olayına da kaptırmış. Kıpırdamadan nasıl elbise giyeceğini, bacaklarını ve kollarını nereye koyacağını çok iyi biliyor, ki bu da her fırsatta adamın üzerinde oluyor, bir yandan da inanılmaz derecede parlak platin saçlarını savuruyor

düzenli aralıklarla. Bree'nin düzeltmesi bir saat süren bu vahşi bukleler yığını yerine tam da sahip olmayı dilediğim saçlar.

"Bu o *mu*?" Bree büyülenmiş gibi. "Fotoğrafçı mı?"

Tüm bu tren enkazını en ince ayrıntısına kadar anlatmamın onu zihninde bu kadar net resmettiğini fark etmemiştim. "Çok tatlı," diye karar verdi.

Pek sayılmaz.

"O da diğerleri gibi." Omuz silkip bir küp kaşarı ağzıma atıyorum ve bana kırmızı plastik bardakta getirdiği biradan bir yudum alarak ekşi tadını dilimi ısırarak bastırıyorum.

"Sergi fikrinizin başka nasıl sonuçlanmasını bekliyordunuz bilmiyorum," diyor.

Ama asıl mesele de bu değil mi? Bree bunun neden önemli olduğunu biliyor, ancak şimdi ona bu partideki erkeklerin yarısının muhtemelen onu üzerinde gördüğü web sitesini ya da bunun onu ne kadar korkuttuğunu hatırlatmanın zamanı değil.

Kız *hâlâ* Kennedy'nin dikkatini çekmeye çalışıyor. Havuzdan gelen yansımalar sert yüzünde dans ederken yüz mil uzakta görünüyor. Sanırım ona kot yerine pantolon giydirseydiniz, deri ceketini çıkarıp uzun, koyu renk bir pelerin ve çizme giydirseydiniz... o dalgalı koyu renk saçlarıyla, bir Brontë romanındaki karanlık ve eziyet dolu kırlarda gezinirken evinde gibi olabilirdi.

Tekrar Bree'ye baktığımda, hassas bir şekilde düzeltilmiş siyah saçaklarının altından beni inceliyor. Bilinçli bir şekilde gülümserken kedi gözü göz kalemi kırışıyor.

Hayır! "Bree! Herkesin önünde beni zor durumda bıraktı. Sonra da önerimin reddedilmesine izin verdi." Bununla nereye varmak istiyorsa, çok yanılıyor.

Neyse ki yumrukların yanında biri rahatsız edici bir şekilde çığlık atarak dikkatini dağıtır. Birasından bir yudum alır ve "Tom Jenkins'i içki masasının yanında rehin tutan fangirller" dediği şeyi devirmeyi planlar. Tom'la bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum. Bir grup kızın onu bu kadar heyecanlandırmasına izin vermek ona göre değil.

"Şimdi bakma Evie," diyor yumuşak bir sesle. "Ama düşmanınız size bakıyor."

Kalbim küt küt *atıyor* ve tabii ki bakıyorum.

"Hey! Evie!" diye sesleniyor havuzun
öbür ucundan.

Sanki uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşımıymışım gibi kızın elini üzerinden çekip beni işaret etmesini izliyorum. Tam onun zeytin dalını reddetmek için kendimi harekete geçirdiğim anda arkamızda bir arbede patlak veriyor. Bree ve ben aradan sıyrılıyoruz, ancak sarhoş çocuklar tarafından çarpılıyoruz ve bizi suyun kenarına itiyorlar.

Ve sonra beni içine it.

Evie

Yüzeyin altı şok edici derecede soğuk ve mutluluk verici derecede huzurlu, dans müziğinin sesi kısılmış. Gölgeyi figürler, su dalgalarının arasından çarpıtılmış bir şekilde üstümdeki suyun kenarında birleşiyor.

Suyun altında, mükemmel bir yüzü ve sarı saçları olan, mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş bir çocuk var ve biz birbirimizden sekerken zaman duruyor. Sadece bir ya da iki saniyeliğine, ama kendimi onun ilgisinde kaybetmeme yetecek kadar uzun bir süre, içgüdülerim harekete geçmeden ve bu garip etekle bacaklarımı tekmelemeye çalışmadan önce, kama topuklu ayakkabılarım havuz zeminine çarpıyor ve paniklemeye başlıyorum.

Çocuğun ifadesi değişti. Bana doğru güçlenirken kolları suyu deliyor, içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. *İyi olacağım.*

Ama tam kahramanca yanıma geldiğinde, bir çift güçlü, deri kaplı kol yukarıdan havuza uzanıyor, beni omuzlarımın altından kavıyor ve yüzeye çıkarıyor.

Sudan çıkarıldığımda nefes nefese kaldım, sırlıklam olmuşum ve ayağa kalkmama yardım eden Bree ve diğer birkaç kişi üzerime çullandı. Klorlu su yüzümden akarken kıyafetim vücuduma yapışıyor, saçlarım dağılıyor.

Kayışları zaten ayak bileklerimi ısırarak ıslak ayakkabılarımı çıkarıyorum ve buklelerimi sıkıyorum, şimdi gülüyorum.

Sudaki çocuk kenara doğru yüzüyor ve bana bakıyor, gözleri hasarın üzerinde geziniyor. "Bu kadar iyi karşıladığınız için teşekkürler," diyor gülümseyerek.

Mahvolmuş kıyafetimi boş verin. Hızla bir sonraki krize geçtim çünkü O. O. *Muhteşem.*

O çarpıcı gözler -mavi sanmıştım ama belki de yeşildir- yine benimkilere takılıyor. Yüzü tamamen simetrik, diğ r herkese tamamen haksızlık eden Hollywood tarzında ve tamamen giyinmiş ve havuza doymuş haliyle onda bir tür "retro boyband müzik videosu" var. Bu bana annemin bir Cumartesi sabahı yirmili yaşlarını anlatmaya çalışırken bana Backstreet Boys kliplerini g sterdiğı zamanı hatırlatıyor. Ellerini havuzun zeminine koyup kendini sudan yukarı itmeye başladığında "Quit Playing Games (With My Heart)" nakaratını söylemesini bekliyorum. Zahmetsizce. Çünkü elbette böyle bir görevi kolaylıkla yerine getirebilecek türden omuzlara sahip.

Bree ve ben el ele tutuşuyoruz. Duygusal destek için. Ve ikimizin de ne düşündüğünü anlatmak için.

Bu ıslak beyaz tişört fenomeni.

Sudan çıktığında zaman yavaşlıyor gibi görünüyor, gömleği artık göğsünün yontulmuş kasları üzerinde tamamen şeffaf... *aman Tanrım.*

Gurur ve önyargı'da Colin Firth. Sense and Sensibility'de Dan Stevens. Genç Victoria'da Rupert Friend. Ve şimdi McKenzie Pritchard'ın yüzme havuzundan çıkan bu olağanüstü ocuk, bir şekilde hepsine rakip oluyor.

Kennedy'nin görüş alanıma girdiğini belli belirsiz fark ediyorum. "Evie, iyi misin?"

Beyaz Gömlek kendini havuzun kenarından yukarı kaldırırken çevremde parazit sesleri var. Kraliyet fantezisi onun *mükemmel* kot pantolonunu görünce biraz bocalıyor ama bunu görmezden geliyorum çünkü gerisi... gerçekten o kadar muhteşem ki nutkum tutuluyor. şu anda, yirmi birinci yüzyıl erkekleri hakkında söylediğim her şeyi geri almak istiyorum. Gözlerimi devirdiğim ve kızları gülünç Insta Love takıntıları yüzünden yargıladığım her seferinde. Ve Romantizm Yok kuralımı acilen iptal ediyorum.

"Drew," diyor ocuk Kennedy'ye. Koyu sarı saçlarının ucundan elmacık kemiklerine, çenesinden tiş rt ne ve kot pantolonuna damlayan su ayaklarının dibinde birikirken hâlâ büyülenmiş durumdayım.

Bree beni transımdan çıkarmak için boğazını temizliyor. "Oliver," diyor Kennedy.

Ne kadar kahramanca bir isim. Oliver Twist'i anımsatıyor, tabii o beş parasız bir yetimdi ve bu Oliver pahalı bir okula gidiyor ve deri çizmelerinin şu anda su geçiriyor olmasından hiç rahatsız görünmüyor.

Kennedy ve Drew arasında kaybedilmiş bir aşk olmadığı açık. Eski filmlerdeki düello tabancalarıyla "dışarıda kapıştıkları" anlardan biri gibi ve birkaç harika saniye boyunca düşmanlıklarının bir nedenle benden esinlendiğini varsayıyorum - biri henüz benimle tanışmamış olsa ve diğeri Çarşamba günkü tartışmamızdan sonra muhtemelen benden hoşlanmasa bile.

Şimdi kıyafetim mahvolmuş durumda, tertemizken hissettiğimden çok daha fazla kendime güveniyorum.

"Ben Evie," diye araya giriyorum. Bu sefer soru işareti yok. Oliver'ın parlayan gözlerine odaklanmakta zorlanmıyorum.

"Tanıştık," diyor Drew. "Fotoğrafçılık Kulübü'nde mi?"

Unuttuğumu sanıyor. Ve onunla konuşmaya başladığımı. İronik bir şekilde, şu anki halim tam da sergi için tasarladığım türden bir fotoğraf fırsatı.

"Ben Oliver Roche," diyor Beyaz Gömlekli. Elini kısa bir süreliğine *koluma* koyuyor. "Ve bir havluya ihtiyacın var." Sanki biri havluyla çıkagelecekmiş gibi umutla eve doğru bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor, sanki kendisi gidip bir tane alırken bizim ayrılmamıza dayanamıyormuş gibi.

Tokalaşmak için elimi uzattım çünkü ben - tam olarak neyim? Toplantı yapmak üzere olan bir iş kadını mı? İşte bu yüzden "on altı"yı doğru düzgün yapamıyorum. Bree kaşlarını çatarak elime bakıyor, daha az profesyonel bir şey yapmamı istiyor ama tam o sırada Oliver beni kurtarıyor.

Parmaklarımı avucunun içine alıp elimi dudaklarına götürürken ve göz temasını hiç kesmeden *öperken* ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. O zaman bu kadar, değil mi? Belli ki ona aşık olacağım. Bu koşullarda başka ne yapabilirim ki?

Sonunda biri havlu getiriyor ve *hala* elimi tutan Oliver bırakıyor, "Affedersiniz" diyor ve gözümüzün önünde tişörtünü çıkarmaya başlıyor. Kendimi buhar nöbeti geçirirken ve Bree kokulu tuzları ya da baskın McKenzie getirmek zorunda kalırken hayal ediyorum.

Pritchard'ın annesinin ecza dolabından Valium ya da beni kendime getirecek bir şey istedim.

"*Baskı* yapıyorsun," diye fısıldıyor Bree. "*Twilight*"taki gibi. Kendini dizginle."

Ama zaten başım belada.

İlk görüşte aşık olmama izin *veremem*. Hayır, bundan *nefret ederim*. Ben romantik biriyim ama benim için her şey yavaş yavaş olur. Birden fazla yanlış anlamamanın ortasında birbirimize *özlem* duyduğumuz dolambaçlı, sarhoş edici bir şekilde uzun süren kurlar. Havuz güvertesinde mikrosaniyeler içinde bir gülümsemeyle çıldırmak yok.

Ben okul yanlısıyım. Sıkı çalışma yanlısıyım. Odamdaki duvar için hazırladığım çizelgede yer alan büyük hedeflere odaklanma yanlısıyım, ki bunların hiçbiri muhteşem bir potansiyel erkek arkadaşın iki saniyelik bir bakışıyla tüylerimin diken diken olmasını içermiyor.

Hiç medyum olmadım. Bu tür şeylere inanmam, tıpkı ilk görüşte aşka inanmadığım gibi. Ama tam şu anda, kulağa ne kadar çılgınca gelse de, nasıl ve neden olduğunu açıklayamasam da, şu gerçeği biliyorum: Oliver Roche benim geleceğim.

Drew

Evimizin arka tarafındaki sürgülü kapının mandalını açtığımda sessiz olmaya çalışıyorum. Annem kanepede uyuyor. Battaniyeyi üzerine çekiyorum ve başının altındaki yastığı ayarlıyorum ama neredeyse hiç kıpırdamıyor - arka arkaya gece vardiyalarından sonra kendinden geçmiş durumda.

Salonun yanındaki kırk yıllık yıpranmış halının üzerine düşmüş olan boş şarap kadehini kaldırıyorum, televizyondaki gece yarısı programını kapatıyorum ve yatak odama doğru giderken mutfağın ışığını yakıyorum.

Dakikalar sonra, yatağında uyanık yatıyorum, ilaçlarını alıp almadığını merak ediyorum. Yuvarlanıp uyumak istiyorum. Ama bunu atlayamaz. İlaçlarını bırakırsa, yan etkileri korkunç olur ve tekrar hastaneye düşerse okulu daha fazla kaçıramam.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum, dar koridorda sendeleyerek mutfığa gidiyorum, ışığı yakıyorum ve bir zamanlar sıcak bir tencereyi bıraktığım şişmiş yamanın yanındaki yontulmuş Lamin-x tezgahın üzerindeki plastik ilaç paketini kontrol ediyorum. Annem bu mutfaktan nefret ediyor. Yenilenmesi için yaklaşık otuz yıllık bir gecikme söz konusu ama sağlık faturalarıyla boğulmuş bir bütçeye bunun sığması mümkün değil.

Annemin iş yerinden bir tanıdığı geçen gece onu bırakırken, "Bizim inşaatçıyı tavsiye edebilirim," dedi. "Muhtemelen sizin özel okul ücretlerinizden daha uygun fiyatlı bir tane var."

Annem ona ücretleri ödemediğimizi söylemedi. Babam ödüyor. Ve tek yaptığı da bu. Onun yerine hastane masraflarını ödemesini sağlamaya çalışırdım ama efsaneye göre okulun "Eski Çocuk"larından biriymiş. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Üç akşam tableti Cumartesi günkü kapsülün içinde. Uzun bir bardak su doldurup tabletlerle birlikte oturma odasına taşıyorum ve onu omzundan hafifçe sarsıyorum. Elimde kemikleri çok belirgin. Kısaca, bu kadının beni dünyaya getirecek kadar nasıl güçlü olduğunu merak ediyorum. Şimdi kendini bu dünyaya taşıyacak kadar nasıl güçlü olduğunu. Ve bunu isteyip istemediğini de.

"Anne? Uyan." Bir

şey yok.

"Hadi ama. İlaçlarına ihtiyacın var."

Sonunda kıpırdanıyor ve bana hangi gün olduğunu unutmuş gibi bakıyor. Aslında bundan çok daha fazlasını unutmuş durumda. Grileşen kahverengi saçları at kuyruğundan çıkıp yüzüne düşüyor ve bu kadar yıpranmış ve hasta olmasına rağmen beni fark ettiğinde yüzü aydınlanıyor. Saçını boyatmak için endişelenecek biri değil. Buna parası da yok. İşten yorgun argın geliyor ama hastalık izni aylar önce bitti ve okuldan sonra ve hafta sonları kafe vardiyalarıyla tıka basa doldurabileceğim çok fazla saat var.

Annem gülümsüyor ama parıltı gözlerine tam olarak ulaşmıyor ve vücudumun korku tepkisi her zamanki gibi devreye giriyor.

Daha ne kadar dayanacaksın?

"Parti nasıldı?" diye soruyor, ses tonuna biraz parlaklık katmaya çalışarak.

"İyiydi," diye yalan söyledim. Ben de en az onun kadar kötüyüm. Bu tiyatro oyununu oynuyoruz, her birimiz diğerini her şeyin yolunda olduğuna inandırmaya çalışıyor, her ikimiz de bunun bir rol olduğunu biliyoruz. Hastalığına rağmen hayattan zevk almam için endişeleniyor ve ben de öyle davranıyorum, böylece kendini suçlamayacak.

"İyi biriyle tanıştın mı?" diye soruyor.

Oliver'la birlikte suya dalmadan önce Evie Hudson ve arkadaşının havuzun karşısındaki istenmeyen görüntüsü, eteğini, üstünü, saçını ve onunla konuşma umudumu yok etti.

Bütün gece beni azarlayan ve Aziz Ag'in balosuna davet eden Alicia'yla yaşadığım fiyaskodan sonra onunla da konuşmam gerekiyordu. Her nasılsa, onu geri çevirirken, sanırım zaten Evie ile birlikte gideceğim izlenimine kapılmıştı. Sadece ona el sallamak ve erkeklerin arkalarından yumruk attıkları konusunda onu uyarmak istemiştim. *Ne karmaşa ama.*

"Özel biri değil," diyorum anneme.

Oturmasına yardım edip bardağı ve tabletleri uzatıyorum. Onları titreyen elleriyle alıyor ve üçünü de bir yudumda yutuyor.

"Teşekkürler sevgilim," diyor ve onu ayağa kaldırıyorum. Şimdi bir yıl öncesine göre daha güçlü, gerçi bu pek bir şey ifade etmiyor. Uzun vadeli prognozu konusuna nadiren giriyoruz, ancak tehlikeyi atlatmak üzere olmadığını bilmek için tıp diplomasına ihtiyacınız yok. Kemoterapiye bağlı periferik nöropatisi var. El ve ayaklarındaki hasarlı sinirlerden kaynaklanan yanma ve ağrılar. Bu yüzden iş yerinde hemşirelik yapmak yerine idari görevlere atanıyor. Bu kadar çok ağrı kesici almasının nedeni de bu. Ve antidepresanlar.

Onun için bundan nefret ediyorum. Hepsinden. Hak ettiği hayatın bu parçasından. Dönüştüğü kişinin gövdesi, bedeninden sarkan giysiler. Her geçen gün daha da yok oluyor, korkum artıyor ve iki kişilik küçük birliğimizin yarıya indiği bir dünyada yaşamayı hayal etmeye çalışıyorum. Bu düşünülemez. On yedi yaşındayım ve herkes benim bağımsız olarak kolayca var olabilecek zihinsel olarak güçlü çocuklardan biri olduğumu varsayıyor. Boş bir yıl geçirip Noel'e kadar geri dönmeyecek, son uçakla gelip herkesin yılını değiştirecek bir tip. Bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu kendime bile itiraf etmek istemiyorum. Bu yaşta bile ona ne kadar *ihtiyacım var*.

"Biriyle tanışmadığına emin misin, Drew?" diye soruyor. Benim aklımdaki ilk şey onun sağlığı olabilir, ama onun aklındaki son şey bu. "Farklı görünüyorsun."

Anneler ve onların doğaüstü yetenekleri!

Çok uzun süre duraksadım. Gülümsüyor -bu sefer gerçekten. "Evet!"

Yapamam. Burada işler böyle yürümez. Okul dışında her hafta altı vardiya çalışarak olmaz. Ve şimdi Oliver Roche sahnedeysen olmaz.

"Gerçekten hiç kimse," diye bilgilendirdim onu.

"Uh-huh." Ve işte gerçek gülümseme.

Evie

Oliver Roche bilincimde patlayalı üç gün oldu ve bu benim yirmi yedi bininci itirafım: Onu düşünmeden duramıyorum.

Onuncu sınıf biyoloji birincisiydim, yani burada neler olduğunu biliyorum. Adrenalin, kalp çarpıntısına neden oluyor. Dopamin, beni iyi hissettiren kimyasallarla dolduruyor. Feniletilamin, milyonlarca kelebeği serbest bırakıyor. Sanki Oliver'ı içime çektim ve o artık resmen sistemimi ele geçiriyor, sinirlerimi sarsıyor, atomlarıma kaynak yapıyor.

Beslemelerimi tekrar yeniledim. Ama havuz başındaki kısa süreli etkileşimimizde onun benimkini etkilediği gibi benim de onu etkilediğime dair en ufak bir kanıt yok. Bu çocuk nasıl soğukkanlı davranacağını gerçekten biliyor.

Profil fotoğrafına tıklıyorum. Rugby sahasında koşarken, topa sarılırken, kalın ve kaslı kalçaları çamur içindeyken çekilmiş çok güzel bir fotoğraf. Parmaklarım kayana ve yanlışıyla baş parmağımı yukarı kaldırıana kadar sağlıklı sayıda yakınlaştırma yapıyorum. *Aman Tanrım!*

"Bree! Profil fotoğrafını beğendim!" Yüksek perdeden, çılgınca çıkan sesimi zar zor tanıyabildim. "Yardım edin!"

Geri mi almalıyım, yoksa bu sadece bildirimlerini gördüğünde daha fazla dikkat çekecek mi? Elizabeth Bennet asla böyle romantik politikalar hakkında endişelenmek zorunda kalmadı.

Bree'ye kanıtı göstermek için telefonumu kaldırıyorum, ellerim titriyor, midem utançla bulanıyor. "Ne yapmam gerekiyordu?" Kalçalarını işaret ederek ekliyorum.

Fotoğrafa ve bana kaşlarını çatıyor. "Geçmiş kaydırmak mı?"

Ugh. İşte bu yüzden hep bir kuralım vardı. Erkek yok. Çünkü ben ya hep ya hiç insanıyım. Ve bu her zaman ailemde üniversiteye giden ilk kişi olmakla ilgiliydi. En iyisi. Adli tıp alanında beni gerçek bir fark yaratabileceğim bir yere götürecek bir kariyer inşa etmek. Annem bana daha az çalışmamı ve diğer insanlarla daha fazla vakit geçirmemi söylüyor. İşlerini seviyorlar -annem tıbbi sekreter, babam devlet memuru- ama 1960'lardan kalma retro bir karavan alıp bir sahil kamp alanından diğerine seyahat edecekleri günü iple çekiyorlar.

Kendimi Bree'nin yatağına atıyorum, kafamı Justin Bieber yorganının içine gömüyorum ve bu konuda sır saklamaya yemin ediyorum. Eğer acil bir durum olursa, mesela ölürse ya da aşık olur ve beklenmedik bir şekilde eve birini getirirse, buraya koşup yatağını soyacağıma söz verdim.

"Ama seninle iletişime bile geçmedi," diyor Bree ve beni geceleri uyutmayan şeyin tam olarak ne olduğuna işaret ediyor. "Muhtemelen geçen gece onun radarına bile girmedik, Eves. Onu görmedin mi? Herkes ona kafayı takmış durumda."

Benim ona takıntılı olduğum gibi değil.

"O eski kafalı," diye açıklıyorum Bree'ye. "Havluyla ilgili söylediği o şey yüzünden..."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaybetmişimdir.

"Elimi öptü. Bana mesaj atacak tipte biri değil," diye ekliyorum.

"Ayrıca bir ata atlayıp dörtmala ön kapınıza gelip sizi arkasına alıp gün batımına doğru gitmeyecek," diyor. "Seni ve garip at fantezilerini biliyorum!"

Atları seven biri değilim. Sadece hayatıma at sırtında giren bir kahraman fikri hoşuma gidiyor. Entelektüel şakalarımın ve vahşi saçlarımın anında etkilenirdi. Kaybolup kaybolmadığımı sorardı ama ben sadece çarpıcı bir şekilde bağımsız olurdum. Bu benim *cazibemin* bir parçası olurdu.

"Drew iyi birine benziyor," diyor Bree, son fantezimi yarıda keserek.

Kimi?

"Ah! Kennedy?"

"Biliyorsun onu tamamen başından savdın," diye öğüt veriyor bana. "Seni havuzdan çıkardıktan sonra."

Bu o muydu? "Karmakarışık," diyorum kendimi savunmaya çalışarak. "Islak Beyaz Gömlek'i fark edemeyecek kadar gözün dönmüştü."

Çarşamba geldi ve Oliver'dan hâlâ haber yok. Arkadaşlık isteği yok. Takip yok. Üç kez değiştirdiğim profil resmimi beğenen de yok. Aramızdaki kimyayı hayal ettiğimi ve Bree'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Muhtemelen herkese öyle bakıyordur - sanki karşılaştığı en muhteşem kişiymişsin gibi.

Okuldan sonra kederli bir şekilde kendimi Fotoğrafçılık Kulübü'ne sürüklüyorum. Geçen haftadan sonra bırakacaktım ama kampüste Oliver'la karşılaşma ihtimalim olduğu için umutluyum. Otobüs durağından sanat stüdyosuna kadar oyalanıyorum, bakışlar kaçırıyorum ve sanki dünya kadar zamanım varmış gibi davranıyorum. Şansım yok.

Sınıfa yaklaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçeride Drew'u görüyorum, hâlâ karamsar görünüyor. Cumartesi gecesi kaba davrandığım için bir pişmanlık duyuyorum.

"Merhaba," diyorum içeri girerken. "Selam," diye cevap veriyor.

Modern şakaların beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmasına şaşmamalı. "Evie, yapmak istediğim bir şey var-"

"Drew, beni bu durumdan kurtardığın için teşekkürler-"

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz, ama tekrar denemek için nefes alamadan başka bir ses duyuyorum. "Bayan Hudson?"

Hem Drew hem de ben dönüyoruz ve tüm varlığıma bir heyecan dalgası yayılıyor. Herkes görebiliyor mu? Görmelilermiş gibi hissediyorum. Oliver soyadımı nereden biliyor ki? Oh, bu doğru. Profil fotoğrafı üzerindeki sevgi gösterimden...

Ama orada kocaman mor bir gözle duruyor! Sonra elini göğsüne koyuyor ve bir nevi... eğiliyor. Bu yüzyılda kraliyet ailesiyle tanışan insanlar ve barışçıl niyetlerini belirten karateciler dışında kim eğilir ki? Sanki benimle ilgili ev ödevini yapmış, dönem dizilerine olan takıntımı öğrenmiş ve kasıtlı olarak ana dilimde iletişim kuruyormuş gibi. "Hey" demekten çok daha iyi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Sırt çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarıyor ve Drew'un iç çektiğini duyuyorum. "Buraya fotoğrafınızı çekmek için geldim," diyor . " için *Kızlar* sergi."

Ne sergisi? Drew'a ters ters bakmamaya çalışarak, "O fikir çizgiyi aşmadı," diyorum.

"Hayır, öyle oldu," diyor yanıımızdaki biri. "Spor teması çok daha ilginç olurdu."

Kafam karıştı. Drew titizlikle bir lensi parlatıyor. Bunu o mu yaptı? Az önce bana söyleyeceğı şey bu muydu?

"Sergi için harika bir fotoğraf ne olurdu biliyor musunuz?" Oliver diyor ki. "Cumartesi gecesi, sırlıklam, arka planda bulanıklaştırılmış tertemiz kızlarla birlikte sen."

Arka planda bulanıklaşan tertemiz kızlar.

Beni fark etti. Bunu hayal etmemiştim. Ve şimdi burada, Fotoğrafçılık Kulübü'nde, beni bir Jane Austen kahramanının nezaketiyle karşılıyor... kötü çocuk morluğu, şiirsel iltifatlar ve fotoğrafımı çekmek istiyor, hayalimdeki erkek arkadaşımın hayata gelmiş hali gibi davranıyor.

"Oliver, ne oldu?" Uzanıp neredeyse yüzüne dokunuyorum ama tenine temas etmeden önce irkiliyor.

"Orada bir hikaye var," diye itiraf ediyor yarım bir gülümsemeyle. "Biraz seni de içeriyor."

Drew

Evie'nin Oliver Roche'a gerçek zamanlı olarak, tam da burada, sanat stüdyosunda aşık olduğunu görmek, sergi teması hakkında benimle kafa bulduktan hemen sonra, bu kulüp için duyduğum tüm heyecanı yok ediyor.

Bunu ona partide söylemek istemiştım ama hayatında doğru düzgün bir fotoğraf makinesiyle hiç fotoğraf çekmediğinden emin olduğum kara gözlü Darcy buna engel oldu. Makineyi otomatiğē almış olacak ve fotoğraf, ışığı düzgün bir şekilde dengelemek için zaman harcasaydım, bir hikaye anlatmak için doğru açıyla yüzündeki yeterli ayrıntıyı yakalasaydım elde edeceğim şeye hiç benzemeyecek.

"Sana kim vurdu?" diye soruyor ve benim bile ilgimi çekiyor.

"Sonra anlatırım," diye cevap veriyor, uçurumun efendisi, onu iki boş koltuğā doğru yönlendiriyor.

"Benim fikrimi yapmaya ne zaman karar verdik?" diye soruyor bana, onlar ikinci sırada rahatça oturduktan sonra.

Diğēer çocuklardan biri sinirli bir şekilde, "Yapmadık," diye cevap veriyor.

"Sanatçı beyanı hazırlama konusunda yeni olan var mı?" Gruba sordum. Tam bir heves eksikliği ile karşılandı. "Bazen aklınızda bir ifade olması konuyu bulmanıza yardımcı olabilir. Yazarların yazmadan önce bir kitap kapağı hayal etmeleri gibi. Ne söylemek istediğınızı anlamanıza yardımcı olur."

Oliver Evie'ye sıcak bir gülümseme atıyor, sanki oracıkta sanatçı bildirisini yazıyormuş gibi. Zekice yazılmış bir şiir olduğuna şüphe yok; İngilizcesi çok iyi. Bir kızın peşinden koşmasını yadırgayamazsınız. Sanki onun geçmişinde adli bir araştırma yapıyor ve tam da istediği kişiye dönüşüyor. Tiyatro takıntılıyken

Bethany. Rowena ile açık hava tutkunu. Şimdi de fotoğrafçılık ve on sekizinci yüzyıl İngiliz edebiyatıyla ilgileniyor.

Gruba "Bugün portre çekimleri üzerinde çalışalım" diyorum. "Diyafram açıklığını ve bunun arka planın odağını nasıl değiştirdiğini denemeye çalışın. Bazen öznenin odakta olmasını ve arka planın bulanık olmasını istersiniz. Diğer zamanlarda ise arka plan hikayenin bir parçasıdır."

Gerçek hayattaki Oliver, Evie ve ben üçgeninden kaçmak isterken, bir başkasıyla maruz kalma üçgeninin karmaşıklığı hakkında konuşma fikrine katlanamıyorum. Aslında o şekilde değil. Daha doğrusal. Sadece ikisi arasında.

"Geçmiş hikayelerden bahsetmişken," diyor Will Marshall, gözlerinde bir parıltıyla, "Evie'nin balosuna onunla birlikte gitmen hakkında duyduklarım nedir, Kennedy?"

Sınıfın havası çekildi. Herkes sessizliğe büründü ve o şaşkınlıkla bana baktı.

"Alicia Brown herkese anlatıyor," diye devam ediyor Will. "Partide ona senin söylediğini söyledi."

Ben öyle demedim.

Oliver kolunu sandalyesinin arkasına uzatırken elektrik çarpmış gibi görünen Evie'ye özür dileyerek bakarken midem çalkalanıyor.

Will, "Alicia bunu senin uydurduğunu düşünüyor," diyor. Herkes gülüyor ama umursadığım tek kişi, bana bakıp neler olduğunu anlamaya çalışan Evie.

"Sadece annenle sosyalleştiğini sanıyordum!" Lachie Bowen şaka yapıyor ve bu ifade her düğmeye basıyor. Burada öğretmenler dışında kimse annemin hastalığını bilmiyor. Annemden beklenmedik bir şekilde bahsedilmesi göğsüme sert bir darbe indiriyor ve sıkı sıkıya tuttuğum soğukkanlılığım çatırıyor. Lens kapağına ve fotoğraf makineme uzanıyorum ama ellerim titriyor ve ikisini aynı hizaya getiremiyorum.

Gözler bana dikilmişti. Evie'ninki de dahil. *Onun önünde dağılmayın!*

Bakışlarımızı kilitlediğimiz endişe verici bir an var - dünyalar, gerçekten - ve kendimi tamamen, korkunç bir şekilde maruz kalmış hissediyorum. Bu serbest düşüş.

Sanki herkesin gözünden titizlikle sakladığım hayatıma özel bir bakış atmış gibi aramızda bir şeyler değişiyor.

"Alicia'nın bir sorunu var," diye açıklıyor sakın bir şekilde, göz temasını kesmeden.

Alicia'nın bu fikre kapılmasına asla izin vermemeliydim. Bunun buradan başka nerede biteceğini düşünmüştüm ki?

"Bunu uydurmadı," diye ekliyor, ben şaşkınlıkla ona bakarken. "Drew ve ben baloya birlikte gideceğiz."

Bu hiç mantıklı değil. Kız, ağzı açılıp kapanan Oliver'a daha fazla takıntılı olamazdı, sonra o da bana bakıyor, gözleri kısılıyor.

Sihirli bir şekilde, tüm gülüşmeler durdu. Başımdaki çarpıntı hafifliyor. Gürültü, panik ve acının bir kısmı buharlaşıyor. Oliver ve onun testosteronla beslenen bölge işaretlemesi bile gözden kayboluyor.

Bunun nasıl olduğunu, neden olduğunu ve işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Şu anda tek bildiğim, odada benden ve kurtarıcımdan başka kimsenin olmadığını farkında olduğum.

Evie

Tüm arkadaşların bir başlangıç hikayesi vardır. Sanırım Drew Kennedy ve benim için bu, onu resmi randevu fiyaskosundan kurtarmak olacak.

Beni bunu yapmaya neyin zorladığını bile bilmiyorum. Tüm bilinçli düşüncelerim *Oliver* diyordu ama sonra Drew'un gözlerinde bir keder parıltısı gördüm ve içgüdülerim devreye girdi. Perili görünüyordu. Tam o anda, bunun onun için yanlış gidemeyeceğini hissettim. Bu onun için çok fazla yanlış olurdu.

Manuel odaklama alıştırmaları yapıyoruz ve Drew bana yetiştiğinde bir kemerli geçitten süzülen öğleden sonra güneş ışığıyla çalışıyorum. Fotoğrafçılık hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama ışık konusunda doğal bir gözüm var gibi görünüyor. Buradaki yumuşaklık, kırmızı tuğlalı mimarinin keskin hatları ve açılarıyla tezat oluşturuyor.

"Açıklamama izin ver." Hâlâ acı çekiyor gibi görünüyor, bu da Heathcliff'in havasına katkıda bulunuyor. Kötücül, intikamcı, intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir şey değil, sadece evcilleşmemiş karamsarlık ve öngörülemezlik.

"Sorun yok," diyorum ona. Gerçekten iyi *olduğundan* emin değilim ama artık kararlıyım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. "Alicia ile aramızda kontrolden çıkan bir konuşma oldu. Aslında seninle geleceğimi hiç *söylemedim*. Sadece... sana doğru baktım."

Çok içten. Utanmasına rağmen bana bir çıkış yolu veriyor. Gözlerindeki yorgunluğun ardında, merak uyandıran karanlık bir şey var.

"Arkadaş olarak gideceğiz," diyorum ona, netleştirmek için. "Bunu serginin gerçekleşmesini sağladığın için bir teşekkür olarak düşün."

Önemli bir şey değilmış gibi omuz silkiyor ama benim parlak fikrim yüküne eklenmeden önce de hayatının yeterince karmaşık olduğundan şüpheleniyorum. Avlunun öbür ucunda dolaşan grubun büyük kısmına doğru başını sallayarak, "Çalkalanmaya ihtiyaçları var," diyor.

Kameramı yakındaki bir manolyaya odaklıyorum ve felaketle sonuçlanan resmi geçmişimi anlatmaya başlıyorum. "Onuncu Yıl balosuna hiç tanımadığım bir arkadaşımın erkek kardeşiyle gittim ve o kadar garipti ki bütün gece zar zor konuştuk. Dürüst olmak gerekirse, bu çocuğun annesi onu benimle gelmeye zorladı çünkü *Call of Duty* oynayarak çok fazla zaman geçiriyordu. Kırk yaşına kadar evde yaşarken tamamen gececi ve bekar olmasından endişeleniyordu."

Vizöründen Drew'a baktığımda biraz afallamış görünüyor.

Çok fazla bilgi mi? Gergin olduğumda hep çok konuşurum. Beni asıl korkutan Oliver iken neden Drew'a karşı gergin olduğumu bilmiyorum. Onun nerede olduğunu çok iyi biliyorum, avlunun karşısındaki grupta.

Drew beni kendimden kurtararak, "Onuncu yıl balosunu tamamen kaçırdım," diyor. Nedenini soracak oluyorum ama görüş alanımı takip ederek, "Başka biriyle gitmek istemediğine emin misin?" diyor.

Kendisini davet ettiği balodan şimdiden çekildi mi? Doğruyu söylemek gerekirse, Oliver'la gitme fikri beni kesinlikle heyecanlandırıyor. Ama aynı zamanda korkutucu. Drew güvenli görünüyor - Oliver'ın yanında kontrolümü ve *tüm aklımı* kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

"Cumartesi gecesi astrofotoğrafçılık yapmayı düşünüyorum," diyor Drew ve sorusuna cevap vermediğimi fark ediyorum. "Belki sen de gelebilirsin?"

Kötü şöhretli St. Dom's'dan bir çocuğa karanlıkta, tek başıma, tanışmamızdan beş saniye sonra mı katılayım?

"Üzgünüm," diyor. "Tabii ki tuhaf olurdu..."

Aslında o kadar da tuhaf olmazdı, babam Newcastle'da astro yaparken ben de peşine takılırdım. Onunla konuşurdum, takımyıldızları işaret ederdim, kayan yıldızlara dilek tutardım. Bazen deklanşöre basmama bile izin verirdi, ama bu fotoğrafçılığı çok önemsemeden önceydi. Sadece onunla vakit geçirmek istiyordum. Bunu özlüyorum.

"Annemi de götürmeyi düşünüyordum," diyor Drew. "Yıldızları izlemeyi çok sever." Yüzü kızarıyor, muhtemelen sınıftaki o korkunç yorumu hatırlıyor. "Evie, onun hakkında-"

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye araya girdim, onu açıklama yapmak zorunda kalmaktan kurtarmak istiyordum. "Eğer annen için sakıncası yoksa."

Gülümsüyor. Yüzünü anında değiştiren ve o anın içine çekilerek kameramı elime almamı sağlayan gerçek bir gülümseme.

"Pratik yapmamı söylemiştin," diye itiraz ediyorum, elini merceğin üzerine koyup yüzünün dışına ittiğinde. "Hadi ama. Gülümse yoksa seni baloma davet etmem."

"Seni yıldız gözlemine davet etmeyeceğim."

"Ne yapacaksınız? Beni gökyüzünden yasaklamak mı? Gülümse, Kennedy

..."

Ağzının kenarları kıvrıldı ve ilk defa Gözlerindeki ışık.

"O kadar da zor değildi," diyorum. "Öyle miydi?"

Drew

Fotoğraf makinesini Evie'nin elinden alıp çektiği fotoğrafa yakınlaştırıyorum. Görüntünün içinden gülümseyerek bakan kişi tanınmaz halde. O zamandan beri görmediğim ya da hissetmediğim bir hafiflik... Ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum.

Ama hemen ardından bir uyarı geliyor. *Bağlanma.*

Kalıcılıkla sarsıcı bir ilişkim var. Babam, okul harcı faturasının diğer ucu dışında hiç sahnede olmadı. Okulun eski yıllık dergilerini karıştırıp bana birazcık bile benzeyen birini bulmak için harcadığım saatlerin sayısını unuttum. Ve bana hamile kaldıktan sonra ailesiyle ilişkisini kesen annemi kaybetme korkusu içindeyim. Hayatım boyunca bir aile *özlemi* çektim. Bu yüzden beni *böyle* gülümseten bir kızla arkadaşlığa başlamak tehlikeli.

Evie kamerayı geri alıp telefon numaramı istediğinde, mavi gözleri ışıltı ışıltı, kıvrıkcık saçları kemerli geçitten gün batımıyla aydınlanmış, her şey bana onun tek bir adım daha yaklaşmasına izin vermememi söylüyor.

"Fotoğrafı daha sonra yüklediğimde sana mesaj atarım" diyor. Sonra bunu, bana ilk kez doğru düzgün bahsettiği rahat bir gülümsemeyle takip ediyor ve ona bağlanmama planım şimdiden patlıyor.

Bilgilerini girmesi için telefonumu ona uzatıyorum, içten içe ona daha sonra mesaj atmak için bir bahanem olacağına seviniyorum ve iradesizliğim için kendime lanet ediyorum.

Konuştuğumuz süre boyunca Oliver avlunun karşısından bizi izliyor - onun dünyasını altüst etmek üzere olan bir juggernaut. O bakıyor

Sanki anlaşma çoktan yapılmış gibi, parlak Evie Hudson onun son avıymış gibi.

"Sergi için sana yardım edebilir miyim?" diye soruyor. "Belki eş-yönetmen olabiliriz?"

Bu Fotoğrafçılık Kulübü taahhüdünü diğer insanlarla mümkün olduğunca az etkileşim kurarak atlatmayı planlamıştım. Ama şimdi burada durmuş, benim toplayabileceğimden beş kat daha fazla hevesle bana bakıyor ve muhtemelen çok daha iyi bir iş çıkaracak.

"Elbette," diyorum, birlikte çalışma fikrinden duyduğum heyecanı hafifletmek istercesine omuz silkerek.

Oliver bize doğru ilerlemeye başladı, sarkık sarı saçları arkasındaki duvarlarda sarmaşık kaplı kırmızı tuğlalara vuran güneşin solmakta olan ışınlarını yakalıyordu. Bu manzara karşısında Evie'nin vücudundan kıvılcımların çıktığını hissedebiliyorum.

Bize ulaştığında, "Birkaçımız bundan sonra köşedeki yeni kafeye gidiyoruz," diye anons ediyor. "Gelmek ister misiniz?"

Bu, Evie'ye yöneliktir ve onun olumlu tepkisinden emin bir şekilde söylenmiştir. Gecikmeli olarak ekliyor, "Sen de, Kennedy." Daha az yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum.

"Yapamam," diyorum, sonra ona dönüp bakıyorum. "Cumartesi akşamı görüşür müyüz?"

Gülümseyip seve seve yapacağını söylediğinde bir yanımda bunu Oliver'a karşı küçük bir zafer olarak görmediğini iddia edemem.

Evie

Kafede köşedeki bir masaya oturuyoruz ve herkes bize öyle bir alan açıyor ki sanki çoktan bir çift olmuşuz gibi hissediyorum. Oliver sıcak bir içeceğin yanı sıra bir bardak buzlu su da sipariş ediyor, böylece gözündeki morluklara karşı tutabiliyor.

"Bana bundan bahsedecek misin?" diye sordum. Hikâyenin beni nasıl ilgilendirdiğini öğrenmek için can atıyorum ve son bir saatimi, belki de sahip olduğumu bilmediğim hayranlarımla savaştığı gibi lezzetli bir düşünceyle geçirdim.

"Geçen hafta fotoğraftan sonra okulda herkes senden bahsediyordu."

Eminim iyi anlamda değildir.

"Partideki arkadaşını tanıyor musun?" diye devam etti.

"Breanna mı?"

"Kavgadaki o iki adam onu bir internet sitesinde gördüklerinden bahsediyorlardı." Sanki ne kadar bildiğimi test ediyormuş gibi bana dikkatle bakıyor.

Kalbim güm güm atıyor. Ne kadarını bildiğim, sitenin adının geçmesinin ellerimin panik, korku ve erimiş öfke karışımı bir şekilde titremesine neden olmasından belli olmalı. Onun hakkında mı konuşuyorlardı? Kendimi hasta, korkmuş ve çaresiz hissediyorum, çünkü onun en güvenli yanlarını parçalayan bu sorunu aşmanın bir yolunu hala bulamadım.

"Sizi partide gördüğümde ve arkadaş olduğunuzu anladığımda," diyor Oliver, daha da yaklaşarak, "sergi teması mantıklı geldi. En iyi arkadaşına yapılan yanlışın intikamını almak istiyorsun." Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesi gibi konuşuyor.

içimdeki şeyler, ama evet. EVET. "Senin için en önemli şey bu mu?" diye tahmin ediyor.

"Sadece tüm bu bölümü silmek istiyorum. Ama onun da başını belaya sokmadan bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. On beş yaşındaydı. Fotoğraflar yasa dışıydı, kendi telefonunda bile."

Her kelimeyi sakince dinliyor. Bree dışında biriyle bu konuda yapabildiğim ilk gerçek konuşma bu.

"Bu o kavgadan mı?" Parmaklarım yaralı yüzünün yakınında dikkatle gezinirken soruyorum. Bu kez daha yakına eğilip gözünün ve elmacık kemiğinin etrafındaki parlak, morarmış deriyi daha iyi görebiliyorum. Aşkım dörtnala kontrolden çıkıyor.

"Evie, bunun nedeni She Loves It sitesinden kimin sorumlu olduğunu bulmuş olmam," diyor sessizce.

İçim kıpır kıpır oluyor ve anında Bree'nin ön kapısında mavi ve kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü hayal ediyorum. "Onları ihbar edecek misin?"

Bu işin içine sürüklenemez. Her şey korku ve sessizliğe dayanan devasa, bulanık bir karmaşa ve aniden her şeyin patlayacağından korkuyorum.

"Gitti," diyor Oliver basitçe.

Gitti mi? Nasıl?

Telefonumu elime alıyorum, adresi yazıyorum ve beni öfkeden titreten görüntülerle geri tepmek yerine, alan adının mevcut olduğunu söyleyen bir işletme sayfası alıyorum. Sonra ona ve morarmış gözüne bakıyorum.

"Alan adının kaydını sildirdin mi?" Dedim.

"Bu sadece destek ekibine gönderilen bir e-posta," diye açıklıyor.

Görünüşe bakılırsa, birine baskı altında gönderttiği bir e-posta. Ve ne yaptığının farkındayım, bunu Breanna için yapmış, *çünkü o benim arkadaşım*.

Onun için rahatlama gözyaşları arasında her şey bulanık. Ve onun için minnettarlık. Sadece fiziksel olarak değil, kültüre karşı gelerek aldığı risk. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Çok etkilenme," diyor başını öne eğerek. "Bunu aylar önce yapmalıydım, web sitesini biliyordum." Suçlu bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama o zaman kişisel değildi, Evie."

Sözleri o kadar yüklü ki zihnim onları zar zor kavrayabiliyor. "Olayı büyötmek istemiyorum, tamam mı?" diye devam ediyor. "Keşke daha önce müdahale etseydim."

Şimdi kahraman, alçakgönüllü ve yanlış adımları konusunda dürüst ve bana acele edip en iyi arkadaşımı imkansız bir durumdan kurtardığını ve bu süreçte dayak yediğini anlatıyor... *Ve bu kişisel bir şey.*

"Bree'ye mesaj atabilir miyim?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de telefonumu elime alıyorum, altınla işlenmiş gibi hissettiren iki kelime yazmaya hazırım: Her şey bitti. Alan sayfasının ekran görüntüsünü ekliyorum ve telefon gönderilen mesajla vınlarken gözlerim Oliver'ınkilere dönüyor. O bunu bilmiyor ama bu çocuğa sonsuza dek borçlu. Ve dolayısıyla, onu ne kadar sevdiğimi düşünürsek, ben de öyleyim.

Perşembe öğleden sonra Oliver benimle kütüphanede buluşuyor çünkü Shakespeare hakkında yazmam gereken bir İngilizce kompozisyonum var ve bu onun en iyi olduğu konu. Benim de en iyi dersim ve aslında yardıma ihtiyacım yok, ama çalışma alanında onun karşısında oturup Shakespeare'in *Kral 4. Henry*'de retorik kullanımı hakkında fikir yürötmek, bu gezegende geçirdiğim zaman içinde başıma gelen en romantik şey.

"Seni keşfetmem neden on birinci sınıfa kadar sürdü?" diye soruyor. *Tanışmak* yerine *keşfetmek* kelimesini kullanması beni sevindiriyor. Not almak için kullandığım jel kalemlerden birini eline almış, parmaklarının arasında evirip çeviriyor. O kalemi daha sonra ayıracağımı ve bu olayın bir hatırası olarak saklayacağımı biliyorum.

"Başından beri buradaydım, belli ki radarınızın altında uçuyordum," diye cevap veriyorum, daha çok tamamen döngünün dışında kalmış olsam da. "*Nerelerdeydin?*"

Kalemi bırakıp öne doğru eğiliyor, siyah çerçeveli okuma gözlüklerinin ardından sanki onu büyölüyormuşum gibi bana bakıyor. Ben kimseyi büyülemedim, belki ailem hariç.

"Sanırım seni bekliyordum," diye itiraf ediyor.

Romantik bir fikir. Gerçekte, Instagram akışında yer alan kızların geçit törenine bakılırsa, bunun doğru olduğundan çok şüpheliyim, ama yine de bu fikre tutunuyorum.

Cuma gecesi, düşüncesizce sinemaya gitmemizi önerdi. Kalçalarımız film *boyunca* birbirine değiyor ve ben tek bir sahneye bile odaklanamıyorum çünkü titrememek için kendimi zor tutuyorum. Çok elektrikliydi. Daha sonra lobide bir grup Aziz Dom'un çocuklarıyla karşılaşıyoruz ve onlarla konuşurken eli sırtımın alt kısmına gidiyor ve onlar gidene kadar orada kalıyor. Bu *beni heyecanlandırdı*.

Cumartesi sabahına kadar aşık olma süreci neredeyse tamamlanmıştı. Başka bir şey düşünemiyor ya da konuşamıyorum ve bunun yükünü Bree çekiyor. Ve tam o sırada kapısı çalındı. Elinde bana gönderilmiş bir kutu olan bir kurye. Kutuyu açtım ve içinden online kitapçıdaki istek listemden birkaç adli dilbilim ders kitabı çıktı. Giriş bilgilerimi kütüphanede Oliver'la paylaşmıştım, çünkü o birinin satın alma geçmişinin ruhuna açılan bir pencere olduğunu düşünüyor.

"Ders kitapları mı?" Bree soruyor. "Ne kadar romantik, Evie."

"Romantik bir şey. Ders kitapları pahalı," diye savunuyorum. Bu okuma işinde ilerlemek, üniversite bursu kazanma planının bir parçası. "Bu kitapları güllere tercih ederim. O beni anlıyor."

"Ayrıca, giriş bilgilerinizi -ve adresimi- hiç tanımadığınız bir çocukla mı paylaştınız?" Bree soruyor, belli ki teslimattan benim kadar etkilenmemiş. "Web sitesi kabusumdan hiçbir şey öğrenmedik mi? Bu... çok fazla."

"Adresin zaten geçen seferki kitapçı hesabındaydı," diye açıklıyorum. "Ve Oliver seni web sitesi kâbusundan *kurtaran* kişiydi."

"Eğer gerçekten gittiye," diyor nefesinin altında. "Fotoğraflarımın bir yerlerde bir sabit diskte kayıtlı olmadığını nereden bileceğim?"

Bree neden bu kadar desteksiz davranıyor? Yıllardır onun her aşkında yanında oldum ve bu benim için ilk kez oluyor. Şu anki ruh halimi herkesten çok onun anlaması gerekir.

Oliver'dan bir mesaj aldığımda, Drew ve annesiyle astrofotoğrafçılık gecesi için geniş açılı kamera lensimi çıkarıyorum - Bree'nin gönülden onayıyla gelen bir sosyal etkinlik -. Öğleden sonra yürüyüş için buluşacaktık.

"Gelemem, Evie. Migrenim var."

Hemen onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Drew ile buluşmak için zamanında geri dönmek için dağları yerinden oynatmam gerekse bile onun evine gitmem kaçınılmaz.

"Yola çıkıyorum."

• • •

Oliver ve ben Lane Cove'daki devasa terasında bir baston kanepede oturuyoruz. Kamış mobilyalara ve dev teraslara karşı büyük bir zaafım var. Roche'ların yirmi birinci yüzyıl Sydney'indeki malikânesine rakip olan geniş Güney malikânelerinin eski dünya cazibesıyla ilgili bir şey.

"Gelmek zorunda değildin," diyor, başı zonklayan ve aslında gelmeni şiddetle isteyen birinin sessiz tonuyla. "Bu sık sık olur," diyor bana. "Genellikle strestendir."

Neden stresli olabileceğini düşünemiyorum. Okulda hep A alıyor ve tüm bonus liderlik özellikleriyle üniversiteye erken giriş teklifi neredeyse garanti. Devasa bir evde yaşıyor ve burslu olmama rağmen ailesi benimki gibi üniforma ya da okul gezileri için para biriktirmek zorunda değil. Büyük bir farkla okul kaptanı seçildi, çünkü kelimenin tam anlamıyla herkes ona *tapıyor*.

"Size bir sandviç ya da başka bir şey getirebilir miyim?" diye soruyor, hasta olmasına rağmen.

"Bir tane ister misin?"

Başını sallıyor, sonra acısını dindirmek istercesine başını kavriyor ve ben de onu yere yatırıp başını kucağıma koyarak bana bakmasını sağlıyorum. Zaten onun önünde nasıl yemek yiyeceğimi öğrenmek zorunda kalmak istemiyorum. Dişlerinize bir şeyler takılır. Üstünüze hardal dökebilirsiniz. Boğulabilirsiniz! Bu seviyede bir kaosa hazır olduğumuzu sanmıyorum.

"Böyle iyi mi?" diye soruyor, bacaklarımın üzerindeki başını işaret ederek. Kafasını bu pozisyona yönlendiren benim, bu yüzden gereksiz rıza talebi sadece aşkımlı arttırıyor. Önce en iyi arkadaşımın kabus web sitesini kapattı. Şimdi de sanki benim sınırlarım gerçekten önemliymiş gibi fiziksel temasta bulunuyor.

Gerçek şu ki, parmaklarımı sarı saçlarında gezdirmek istiyorum, sonra da... *her yerde*. Ama yapmıyorum. Henüz buna hazır değiliz. Öyle mi?

Biz mi? Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Sanki Birinci Dünya Savaşı'ndan bir hemşireymişim ve o da Somme'de yaralanmış, sedyeyle getirilen bir kahramanmış gibi, ateşini ölçme bahanesiyle elimin tersiyle alnına hızlıca dokunmayı göze alıyorum.

Normal görünüyor. Onun ateşi, yani benim tarihi fantezilerim değil.

Balkona açılan Fransız kapısı açılıyor ve takım elbiseli devasa bir adam kaşlarını çatarak kapıdan içeri giriyor. Kaşlarını çatmasının tamamen bizi burada böyle bulmuş olmasından kaynaklanmadığı, daha çok alışkanlıktan kaynaklandığı izlenimine kapılıyorum.

"Merhaba," diyor bana bakmadan, sesi ani bir şekilde.

Baş ağrısına rağmen Oliver ayağa fırlıyor ve bankın üzerinde biraz ilerliyor. Birden kendimi savunmasız hissettim. Ve kesinlikle yeterli değil.

"Bu Evie," diye açıklıyor Oliver, sanki adamın varlığı migrenine çare olacakmış gibi ayakta duruyor. "Evie, bu benim babam."

Garip bir şekilde resmi. Oliver bana babasının adını söylemediği için ona nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Sanırım Bay Roche? Yoksa "Doktor" muydu? Sanırım Oliver onun bir çeşit uzman olduğunu söylemişti. Hiçbir şey söylememeye karar veriyorum, ki bu da yanlış ve şimdi sessizlik garip. Oliver'ın tüm tavrı değişti, sanki burada bir kızla aylıklık ederken bulunmanın sonuçlarını bekliyormuş gibi.

Babası asgari bir nezaketle bana doğru başını sallıyor ve ben kendimi balkonunda yürüyen karıncalardan biri kadar küçük hissediyorum. Saatimi kontrol ediyorum. Öğleden sonra geç oluyor ve Drew'la buluşmak için zamanında dönmem gerekiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye kekeliyorum. Oliver'a dönüyorum. "Daha fazla kalamam. Altıya kadar bir yere gitmem gerekiyor."

Sönük olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar kısa bir süre sonra beni özleyecek olması hem inanılmaz hem de büyüleyici. Ve her şeyin kralı Oliver Roche'tan bahsettiğimiz için gurur verici. Ama başka bir şey daha var. Belki de başka nedenlerden dolayı kalmamı istiyor. Sayıların güvenliği mi?

"Oliver, biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyor babası. Oğlunun ardından Fransız kapısını o kadar sert kapatıyor ki güvertedeki titreşimleri hissediyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama vücut dillerini görebiliyorum.

Oliver 1.80 boyunda ve bir rugby oyuncusu. Teknik olarak babasıyla göz göze duruyor ama bir şekilde yine de daha güçlü görünüyor. Tüm konuşmayı babası yapıyor ve dışarıdan bile Oliver'ın geniş omuzlarının söylenenlerin ağırlığı altında ezildiğini görebiliyorum.

Konuşma biter bitmez, daha küçük bir şekilde tekrar dışarı çıkıyor. "Gerçekten gitmek zorunda mısın?"

Garip bir şekilde savunmasız bir an ve herkesin hayran olduğu o popüler, kendinden emin yüzün arkasına bir bakış atıyormuşum gibi hissediyorum. Drew'i, annesini ve resmi randevumuzu kabul ettiğimde yüzünde beliren minnettar ifadeyi düşünüyorum. Bu gece gerçekten gitmeliyim. Ayrıca, Drew'la aramızda önemli bir şeyler olduğu çok açık. Arkadaş olma teklifini yerine getireceksem, ne olduğunu öğrenmem gerek.

Cevap vermediğimde Oliver, "Üzgünüm, tabii ki gitmelisin," diyor. Çantamı aramaya başladı. "Seni özleyeceğim, Evie."

Acil durum: O *kadar* yaklaştı ki beni öpeceğinden neredeyse eminim!

Bu daha önce hiç olmamıştı, dokuzuncu sınıftaki o tek taraflı karmaşa dışında ve bunu nasıl yapacağıma dair *hiçbir* fikrim yok. Çam kokulu tıraş losyonunun baş döndürücü bulutu burun deliklerimde dolarken, nefesinin sıcaklığının tenime değdiğini hissedebiliyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına *atıyor*, *sinir bozucu buklelerim* yüzünden orada kalmayı reddediyor ama bu umurumda bile değil.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor, geri çekilerek. Öpüşmenin olmaması *Oliver Roche'u öpmeyi* yapılacaklar listemin en tepesine taşıyor, *bir kitap yayınlarmayı* ve *BM'ye atanmayı* hemen geride bırakıyor. Bu gerçek Pritchards partisi öncesi beni iğrendiriyor ama geçen hafta olduğum kız, ilk aşk beyin kimyasının saldırısına karşı umutsuz bir savaş veriyor.

"Bana her şeyi sor."

"Sen ve Drew Kennedy?"

Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. "Oh, biz arkadaşız," diye geveliyorum. *Zar zor*.

"İkinizin arasındaki hikaye nedir?"

Evin içine bir göz atıyor. "Hepsi babamın işi. Okulda tehdit oluşturabilecek bir çocuk olduğunu nasıl anladıklarını biliyorsun.

akademik olarak?"

Bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum.

"Drew 7. sınıfın ilk haftasında fen sınavında benden daha yüksek bir not aldı ve ben bunu eve bildirmek gibi bir hata yaptım."

"Ama bu yıllar önceydi," diye itiraz ediyorum.

"Asla peşini bırakmadı. Drew her zaman yenilmesi gereken kişidir."

Karmaşık olmayan ebeveynlerime karşı bir sevgi patlaması hissediyorum ve kolay yetiştirildiğim için neredeyse suçluluk duyuyorum. Beni asla başka bir öğrenciyle karşı karşıya getirmezlerdi.

"Yarın ilk iş seni görebilir miyim?" diye soruyor, saçaklarının sarı dalgalarının ardında hevesli mavi gözleriyle.

Birkaç ödevimi ve Pazartesi günü henüz çalışmaya başlamadığım sınıf içi sınavımı ve bir çocuğun notlarımın önüne geçmesine asla izin vermeyeceğime dair kendime verdiğim sözü düşünüyorum.

Onu yarın göreceğim miyim? Ya da ne zaman isterse? Ve her boş saniyede?

"Evet," diye fısıldıyorum. *Evet, evet.*

Drew

Onu neden yıldız gözlemine davet ettiğimden bile emin değilim. Belki de annemle aramızdaki şeyler yüzünden destek istedim.

Bununla o kadar uzun zamandır tek başıma mücadele ediyorum ki, artık kenarlarından yıpranıyorum. Birinin hayatımın iplerini nazikçe çekmesi ve her şeyi çözmesi çok kolay olurdu. İşlerin ne kadar kötü olduğunu, uyuyamadığımı, okuldan eve kalbim ağzımda geldiğimi, sineklikte delikler olan dayanıksız arka kapıyı açarken nefesimi tuttuğumu - aslında hayatımızın sembolü - ne bulacağımı merak ettiğimi görürlerdi.

Annem şimdi bana "Bir arkadaşını davet etmiş olman çok güzel" diyor. "Ya da kız arkadaşını?" Bana dikkatle bakıyor.

"Anne! Onunla daha yeni tanıştım." Resmi törenle ilgili kısmı atlıyorum.

Bunu alacak ve onunla koşacak.

Onu almaya gittiğimde Evie arkadaşı Breanna'nın evinin önünde duruyordu, omzunda fotoğraf makinesi çantası, elinde tripod. Bahar sonu soğukları yüzünden üzerinde kot pantolon ve hantal bir mavi kazak var, örme beresi de buklelerinin vahşiliğini zapt etmeye çalışıyormuş gibi kafasına geçirilmiş. Havuzun etrafındaki partide nasıl görüldüğüyle büyük bir tezat oluşturuyor. Keşke şu anda arabanın farlarında bir fotoğrafını çekebilseydim, sergi için.

Arka kapıyı açıp içeri giriyor ve çantasını benim eşyalarımın yanındaki koltuğa itiyor.

"Merhaba, güzelim!" Annem başlar. Herkese "güzelim" diye hitap eder. Bunun onu isimleri hatırlamaya çalışmaktan kurtardığını açıklayana kadar sinir bozucu bulmuştum. Aldığı ilaçlar beynini bulandırıyor. Evie'ye fena halde abayı yakacak. "Bana Annie de."

Lütfen "Drew bana senin hakkında çok şey anlattı" deme.

Tahmin edilebileceği gibi, o da tam olarak bunu yapıyor ve ben dikiz aynasında Evie'yle göz göze gelmeyi reddediyorum.

"Memnun oldum Annie," diyor Evie neşeyle. Harika bir ruh hali içinde. "Aile gecenize katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Bu kız beni sosyal açıdan uygunsuz durumlardan kurtarmaya, annemin beni bu durumların içine atması kadar kararlı görünüyor. Annem şimdi bana yan gözle bakıyor ve hiç düşünmeden göz kırpmıyor.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk belirtileri gösterdiğinde on dört yaşındaydım. Her zaman yorgundu ama o zamanlar geceleri çok çalışıyordu ve beni tek ebeveyn olarak büyütüyordu. O Noel'de, muhtemelen bana harcayabileceği biraz daha fazla parası olsun diye fazladan mesaiye kalmıştı. Noel'den sonraki gün işler kötüye gitti. Yere yığıldığında ambulans çağırdım ve hemen hastaneye yatırıldı. İşte o zaman ikincil tümörleri buldular. Birincil kanseri tamamen atlamıştık. Şu anda en çok endişelendiğim kanser bu değil.

Annemin konuşmasını keseceğini umarak müziğin sesini açıyorum. Öyle olmadı. "Yoğun bir gün müydü?" diye soruyor Evie'ye.

Evie pencereden dışarı bakıyor, yüzünde hülyalı bir ifade var. "Çok meşgul değilim," diyor. "Tembel bir öğleden sonra..."

Tahmin edebiliyorum.

"... bir arkadaş," diye sözlerini tamamlıyor.

Homurdanıyorum. Elimde değil. Oliver'ın bu aşamada Evie'yi arkadaş bölgesine koyma ihtimali sıfırdan da az. Daha havuzdan çıkmadan ona nasıl baktığını gördüm.

"Kahve?" Çantamdan bir termos çıkarıp Evie'ye doğru sallayarak soruyorum. Kumsalın bir ucunda, kayaların rüzgârdan koruduğu bir koya yakın bir yere yerleştik. Dalgalar kuma çarptıkça okyanus kükrüyor ve suyun kenarına yakın tuz serpintisini içime çekiyorum. Tripodunun yanında duruyor, üşümüş gibi kollarını kavuşturmuş. "Hazırlıklı geldim," diye ekliyorum.

Kimim ben? Lord Baden-Powell mı?

"Teşekkürler," diyor ve benden bir kupa alıyor ama sonra telefonuna bir mesaj geliyor.

"Üzgünüm," diyor mesajı kontrol ederken. Hava karanlık olabilir ama telefon ekranının ışığında bile mesajın kimden geldiğini tahmin edebiliyorum. Çarşamba günü Oliver geldiğinde sanat atölyesinde ve bu gece buraya gelirken takındığı ifadenin aynısını takınıyor. Gülümseyerek bir şeyler yazıyor ve telefonunu cebine koyuyor.

Termosu kuma gömüp fotoğraf makinemi elime alıyorum, yıldızlar iğne ucu kadar keskinleşmeden önce bulanıklaşırken objektifimin odak halkasını çeviriyorum. Yirmi saniyelik bir pozlamayla Samanyolu'nun çekirdeğinde iyi miktarda ayrıntı yakalamalıyım. "Her şey yolunda mı?" Deklanşöre bastıktan sonra Evie'ye soruyorum.

Suçlu görünüyor. "Evet! Ne çekiyoruz?"

Fotoğraf makinesinin görüntüyü çekmesine ve işlemesine izin veriyorum, ardından oynatma modunda fotoğrafı ona gösteriyorum. Sahile doğru biraz bakıyor. "Şu dalgaların karaya attığı odunları ön plana çıkarmayı deneyebilir miyiz?" diye soruyor.

Annem sahilin biraz yukarısında kumların üzerinde bir kamp ateşi yakıyor ve taşınabilir hoparlörden ABBA çalıyor. Annem ateşin ışığında sallanırken "Dancing Queen" şarkısı dalgaların gürültüsünden duyulabiliyor. "Annenle Cumartesi gecelerini genellikle böyle mi geçirirsiniz?"

Evie soruyor.

Bu beni utandırıyor. "Annem hakkında..." Annemin güvenini kırmadan bunu nasıl açıklayacağımı bilemediğimden ayaklarımdaki kumları tekmeleyerek başlıyorum.

"Bence güzel, Drew." Evie ciddi gibi görünüyor.

Bu konuşma, alışkın olduğum gençlik kuralları tarafından sınırlandırılmamış gibi görünüyor.

"Onu birkaç saatliğine salondan uzaklaştırdığım için mutluyum," diye açıklıyorum. "Şu anda çok küçük bir dünyası var."

Evie'nin telefonu çalmaya başladığında çekim için hazırlanıyorduk. Uzun pozlamalı dalga fotoğrafı çekmeye çalıştığı için önce aramayı duymazdan geliyor ama zil sesi ikinci kez patlıyor.

Cevap vermek için kıyı şeridine doğru birkaç adım uzaklaşıyor ve vücut dilinin değişmesini izliyorum. Her hareketi çok şey anlatıyor. Saçlarına dokunuşu ve ağırlığını kaydırışı, kot pantolonunun içinde kalçalarını vurgulayışı. Ne yazık ki bunu göremiyor.

Ne yapıyorum ben? Yıldızlar için buradayım. Ve annem için. Ve platonik resmi randevumu tanımak için, böylece gece eşi benzeri görülmemiş bir felaket olmayacak.

"Tamam, yarın! Tamam mı? Şimdi gitmeliyim, cidden," diyor, sonra gülüyor, sesi okyanusun uğultusu tarafından yutulmadan önce akşam esintisine takılıyor. "Fotoğraf çekmeme izin ver, Olly!"

Telefon görüşmesini bitiriyor ve gözleri beni bulup alışana kadar yüzündeki sevinçli ifadeyi temizleyecek zamanı olmuyor. Dalgaların karaya attığı ağacı çekebilmek için tripodunu ayarlıyor, kamerayı eğiyor, odağı kontrol ediyor ve bana dönüyor. "Drew?"

"Evet mi?"

"Oliver Roche'un bir kız arkadaşı olup olmadığını biliyor musunuz?"

Evie

Drew kamerasının vizöründen geriye bakarken, "Bekâr olduğundan oldukça eminim," diyor. "Bir süredir Bethany ile bir ilişkisi vardı."

Tamamen bitti mi? Beni daha önce öpmedi, o yüzden tam olarak emin olmak zor.

"İyi birine benziyor," diyorum ve Drew'un tekrar doğrulmadan önce omuzlarının biraz çökmesini izliyorum. Oliver'ın tarif ettiği rekabetin her iki taraf için de geçerli olup olmadığını merak ediyorum.

"O bir prefect."

Sorduğum şey bu değil.

"12. sınıfın Dux'u olma yolunda ilerliyor. Okul kaptanı.

İlk on beş rugby takımının kaptanı..."

"Özgeçmişini istemiyorum," diye açıklıyorum gülerek - bunu zaten hafızama kazımıştım. "Aşk hayatı hakkında bilgi istiyorum."

Drew kameraya bakmayı bırakıp bana dönüyor, koyu renk saçları esintiyle alnına doğru savruluyor. Yüzü açık. İfadesi net. Bree'nin onun yakışıklı olduğunu söylerken ne demek istediğini anlayabiliyorum, ancak Oliver'ın tartışılmaz, film yıldızı çekiciliğinin aksine, bu ilginç bir şekilde size büyüyor. "Belli bir kız olduğunu sanmıyorum," diye onaylıyor.

Bu tam olarak istediğim cevap değildi. Oliver'ın öpmüş olabileceği tüm kızları ya da daha fazlasını hayal ediyorum ve kendimi bu kulübe katılmış olarak gördüğümde, bir uçurumun kenarındaki küçük patikalardan birinin kenarında duruyormuşum ve gözlerimi açmaya korkuyormuşum gibi hissediyorum.

"Rol için seçmelere mi katılıyorsun?" Drew sordu. "Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum.

Yine de biliyorum. Oliver'da kaçınılmaz hissettiren bir şey var, aramızda o kadar çok enerji var ki nefesimi tutmam gerekiyor. Görünüşü ve bana gösterdiği ilgi arasında, okul hayatım boyunca romantizme tamamen aç kaldıktan sonra, karşı konulmaz biri.

"Peki ya sen?" diye sordum. Hayali depomdaki Mila, Blyth ve Sage ile neden gecenin geç saatlerini sahilde geçirmediğini bilmek istiyorum. Kamerasını yıldız izlerini, dünya döndükçe dönen ışık çemberlerini yakalamak için kurmasını izliyorum.

"Hayır," diyor uzaktan kumandanın tetiğine dikkatlice basıp tripoddan uzaklaşırken ve tekrar bana odaklanırken. "Gerçekten zamanım yok."

Bunun doğru olmadığını biliyorum. "Sadece otuz dakika sürecektir bir fotoğraf ayarladınız. Sorun zaman *değil*."

Ateşin yanında bize hiç de belli etmeden yer açan annesine bakıyor. Parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirirken duruşuna gerginlik siniyor, sanki bu konuşmanın gidişatından rahatsız olmuş gibi.

"Alicia açıkça ilgileniyordu!" Ona takıldım.

"Alicia'nın burada bunu yaptığını hayal edebiliyor musun?"

"Bu bir randevu falan değil" diye eklemeyen önce aramıza bir gariplik çöküyor.

Hayır, bu kesinlikle bir randevu değil. Çok sınırlı ve yeni deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla randevular korkutucu geliyor. Rahatlatıcı değil.

"Seni ve anneni birlikte görmek evimi özlememe neden oluyor," diye itiraf ediyorum. "Beş yıldır Sydney'de okula gidiyorum ama bu mesafeye asla alışamayacağım. Babam ve ben Newcastle'daki evimizde böyle şeyler yapardık."

Bu aynı zamanda Oliver'ın daha önce babasıyla olan ilişkisiyle de tam bir tezat oluşturuyor.

"İnsanlar ebeveynlerin ne kadar önemli olduğunu anlamıyor," diyor Drew vizörü kontrol ederken. "Hiç tanımadığınız ya da kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmadığınız sürece..."

Elim kolunu buluyor, sadece kısa bir süreliğine. Okyanusun gürültüsünde ve bu özel gerçekte kozalandık. Ay ışığı yüzünde oynaşıyor ve birinin sırlarını paylaşmasının ne kadar çekici olduğunu düşünüyorum.

"Biraz şekerleme kızartalım mı?" diyor boğazını temizleyerek.

Kameramı Annie'ye ve kamp ateşine doğru götürüyorum. Kumların üzerine battaniyeler seriyor, ben de ikisinin karşısına oturup uzun bir barbekü şişiyle ateşe lokum atıyorum. Burada Drew ve annesiyle, dalgaların uğultusuyla, ateşin sıcaklığıyla ve bir termos kahveyle, o yüksek sesli müzikli, yanıp sönen ışıklı ve alkollü partide olduğumdan ne kadar daha fazla kendimde olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Marşmelovum alev alıyor ve alevi üfleyerek söndürüp ağzıma atıyorum, tatlı, yapışkan bir karmaşa ilkel, gırtlaktan gelen bir ses çıkarmamı sağlıyor ve ardından bir kahkaha atıyorum. Daha önceki sandviç kaygısından çok farklı.

Drew gülümsüyor ve bütün şekerleme paketini bana fırlatarak beni tekrar bir performans sergilemem için kışkırtıyor.

Annie'yi ona gülümserken yakalıyorum ve gözleri buluştuğunda aralarında koca bir tarih aktarılıyor.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Yeterince sık değil. İyi değildim," diyor Annie ve ben çiğnemeyi bırakıp yutkunuyorum. "Drew'un sosyal hayatından çok fazla zaman çaldı."

İnliyor.

"Bu yüzden hiç kız arkadaşı olmadı."

"Anne!"

"Ne? Bu doğru, Drew! Senin bir aziz olmadığını biliyorum..." "ANNE!"

"Ama uzun süreli kız arkadaşlara gelince..."

Kıvranışını izliyorum. "Hasta olduğun için üzgünüm," diyorum ona, onu kurtararak, acı çeken ifadesini çözmeye çalışarak.

"Çok fazla tedavi gördüm," diye devam ediyor Annie. "Ben sadece... Bazen motive olmak zor oluyor."

Ateş ışığı Drew'un yüzünde oynaşıyor. Onunla tanıştığım anda fark ettiğim o ciddi ifadeye yeniden bürünmüştü. Ağırlığı. Derinlik. Ailesinde neler olup bittiğine dair bu küçük bakışla bile, birden içgüdülerimle hareket ettiğim ve resmi karışıklık konusunda onu koruduğum için memnun oldum. Sanki onun tabağından kaldırılabileceğim küçük bir şeymiş gibi hissediyorum.

Beni ona bakarken yakalıyor ve gözlerinde kısa bir kıvılcım belirliyor, canlanmak üzere olan bir motorun titremesi gibi. Ama telefonumun tekrar çalmasıyla dikkatim dağılıyor. Battaniyenin üzerine uzanıp yıldızlara bakarken telefona direnmemi izliyor.

Drew

Fotoğraf makinemi o yıldız izini yakalamak için ayarlamamış olsaydım, onun fotoğrafını çekerdim. Battaniyenin üzerinde, bacaklarını bükmüş, başını geçici bir yastık olarak katladığı ceketimin üzerine koymuş. Hiç sormadı. Sanki yıllardır arkadaşmışız gibi gidip giysilerimden bir parça aldı.

Durmak zorundayım. Burada oturup bunun olabileceğinden daha fazlası olduğunu hayal edemem.

Oliver'a karşı bir şeyler hissediyor. Ve eğer Oliver da ona karşı bir şeyler hissediyorsa, o zaman bu işin başlangıcı olur. Ve bunun sonu.

Annem de ona bakıyor. Onun düşüncelerini okuyabiliyorum. *Evie çok sevimli. Drew'un böylesine ilginç bir kızla tanışmış olması ve onun da aynı şeylere ilgi duyması ne kadar harika.* Kumdan kalkmaya çalışıyor ve debeleniyor. Yerimden sıçrayıp onu ayağa kaldırıyorum, ceketini omuzlarına sarıyorum ve küçük bir soğuk algınlığının onu hastaneye götürdüğü zamanları hatırlıyorum.

"Sahil boyunca küçük bir yürüyüşe çıkıyorum," diye anons ediyor, her halinden belli.

Evie'nin karşısındaki kuma tekrar oturduğumda yan yatıyor ve başını ellerinin arasına alıp ateşi izliyor. Başındaki bereyi çıkarıp buklelerini silkeliyor ve arkasındaki kuma spiral gölgeler düşürüyor.

"Kameranı uzat" dedim. "Ve sakın kımıldama."

Alevlerin parlaklığıyla doğru pozlamayı yakalamak zor; birkaç aç denemem gerekiyor. Ama o sabırlı. Bunun çekimin zorluğuyla ilgili olduğunu biliyor. Ve orada öylece yatıp yapmamı izliyor.

"Annen iyi mi, Drew?" diye sorarak odağımı bozuyor. Bir fotoğraf çekiyorum ama bulanık.

Annem muhtemelen görüldüğünden daha az iyi.

Evie doğrudan objektife bakıyor. Ben de doğrudan vizöre bakıyorum. Kamera aramızda bir engel olmalı, ama bunun yerine onu daha da yakınlaştırıyor.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum sonunda, sözlerim tam yerine otururken deklanşöre basıyorum ve yüz ifadesi yumuşuyor. "Hayır, kesinlikle değil."

Bariz takip sorusunu sormadığı için minnettarım: "İyi misin?" Çok uzun zamandır iyi değildim. Kimseye ne kadar zor olduğunu ya da ne kadar berbat bir hale geldiğimi söylemedim. Bunun anneme geri dönme riski her zaman var ve bizim için bunun tam tersi olması gerekiyor. *Onun* için endişeleniyorum. Ona bakıyorum, birkaç kez bakım ayarlayabildik ya da gerçekten kötü olduğunda bakıcı arkadaşları geldi. Onu uçuruma itecek kişi ben olmayacağım. Bu yüzden çok içime kapanıyorum.

Fotoğrafa baktım. Sergi için mükemmel olurdu. Başlığını *Merhamet* koyardım.

Ancak bazı anlar vardır ki, kamu tüketimi için fazla özeldir. Ve bu şekilde kalması gereken bazı konuşulmamış konuşmalar.

Kamerayı bırakıp ona gerçekten baktığımda, bu küçük itirafın yeni bir dostluğun kapısını araladığını biliyorum. Zorlamıyor. Merak etmiyor. Bana tam olarak nasıl hissettiğimi bildiğini söylemiyor ve sanki bu bir sorun yarışmasıymış gibi kendi kişisel anekdotunu paylaşmıyor. Sadece benimle birlikte sahilde uzanmış, hayatımı fark ediyor.

Pazartesi günü okulda haberler hızlı yayıldı. "Haber" derken, Oliver'ın Evie'yi kollarımdan çalmasıyla ilgili gerçeğin tuhaf bir karışımını kastediyorum - sanki hiç kollarımdaymış gibi. Görünüşe göre, savaşıarak çıktım, hala onu resmine götürüyorum, bu da herkesi şaşırtıyor. *Drew Kennedy şu yalnız adam değil mi?*

Hem Evie Hudson da kim? Fotoğrafçılık Kulübü'nü karıştırana ve Oliver ona çıkma teklif ederek lisesini ünlü yapana kadar kimse onu duymamıştı. Onu Instagram'da bile bulamıyorlar. Muhtemelen sadece bir fotoğrafçılık hesabı olduğunu kimse bilmediği içindir. Oliver onu takip bile etmiyor.

Cumartesi gecesi onunla yıldızları seyretmek çok güzeldi. Pazar da öyle.

Yemekten sonra gel de fotoğrafları Lightroom'da düzenleyelim mi? Mesaj atmıştım. Bu cümleyi kurmam tam on dakikamı, gönderecek cesareti bulmam ise yirmi dakikamı almıştı.

Geldi.

Panjurları kapattım ve odamı kararttım, sıkışık alan onunla daha da küçük hissettirirken, soyulmuş krem rengi duvar kağıdını ve gıcırdayan ahşap döşeme tahtalarını fark etmemesini umuyordum. Burası kızlarla birkaç kez paylaştığım bir yerdi ama hiç böyle olmamıştı. Birlikte fotoğraflarımız üzerinde çalışırken, ekranın yanına çömeldiğimizde, o bir şeyi ayarlamak için fareye uzanmadıkça veya ben karedeki küçük bir ayrıntıyı görmeye çalışırken daha yakına eğilip omzuna dokunmadıkça, bin kat daha samimi hissettim. Görüntülerdeki beyazları ortaya çıkarmaya, dokuyu ve netliği artırmaya, evreni birlikte canlandırmaya odaklandım; parfümünün kokusuna, ikinci el ahşap masamın altında çapraz duran şortlu bacaklarının görüntüsüne ya da görüntüler karşısında heyecanlanıp nerede ve kiminle olduğunu unuttuğunda bacaklarının kalçalarımaya sürtünmesine değil.

"Bunları çektiğime inanamıyorum," diye haykırdı, ekrana yaklaştı, vurgulamak için koluna dokundu, çözünürlüğe hayret etti. Kendine olan güveninin gerçek zamanlı olarak bir araya gelişini yanımda izlemek çok iyi hissettirmişti.

Annem içecek ve atıştırmalık getirdi. Evie'ye portföyümü gösterdim. "Kulağa iddialı geliyor ama," dedim, "bu yıl Gelecek yıl Çağdaş Sanat Okulu." Annemle her şey yolunda giderse.

"Bunlarla kesinlikle içeri gireceksin," diye cevap verdi, sayfaları karıştırmak ve her bir görüntüyü ayrıntılı olarak analiz etmek için zaman ayırdı. Resmi bir eğitim almamış olabilirdi ama güçlü bir gözü vardı ve teknik terimleri bir profesyonel gibi konuşuyordu.

"Şundaki uyuma bakın..." Geçen yıl Thredbo'ya yaptığımız bir okul gezisinde çektiğim karlar içindeki kayaları gösteren bir fotoğrafı işaret etti. Kayak yapmamız gerekiyordu ama malzemeleri kiralamaya param yetmemişti ve beden eğitimi öğretmenini bunun yerine okul dergisi için geziyi belgelemem konusunda ikna etmiştim.

"Garajda bir karanlık oda kurduğumu biliyorsun," diye açıkladım.

Kendinden geçmişti. Daha önce hiç fotoğraf çektirmemişti. "Hiç film fotoğrafı bile çekmedim!" diye itiraf etti.

Odamdaki rafa uzandım ve eski bir fotoğraf makinesi ile yeni bir film rulosu getirdim. "Bu şekilde besleyeceksin" dedim, başlarımız kameranın açık kapısının üzerinde birbirine yakın dururken ona ruloyu makaraya nasıl takacağını ve nasıl hareket ettireceğini gösterdim.

Sonra, sokaklarda dolaşıp yerel parkta birbirimizin fotoğraflarını çekiyorduk. Onun maymun demirlerine baş aşağı asıldığı ve salıncaklardan atladığı aptalca kareler. Üst geçitte altımızdan yük kamyonları gürlerken ya da ara sokaklarda sokak lambaları titrerken yarı ciddi sanatsal çekimler ve cesur sokak manzaraları.

Sonra eve gittik, kimyasalları kurdum ve görüntülerin gelişmesini izledik, müzik çaldık, konuştuk, kurumalarını bekledik.

Onunla birlikte ışığın kırmızı parıltısında durmak, yüzlerimizin kâğıt üzerinde cisimleşmesini izlemek, uzun yıllar boyunca pek gülümsemedikten sonra kendimi gerçekten gülümserken görmek... Tüm lise deneyimim boyunca ilk kez kendimi belli belirsiz "normal" hissettim. Bir bakıma, kaçırdığım her şey için beni daha da üzdü.

Şimdi matematiğe takıldım, odaklanmaya çalışıyorum, Çarşamba günkü Fotoğrafçılık Kulübü'nü dört gözle bekliyorum. Bu arkadaşlığa kendimi fazla kaptırdığım için endişeleniyorum. Oliver'ın fotoğrafçılığa olan ilgisini hızla kaybetmesini ve bu işi bize bırakmasını umuyorum.

Ben her şeyin geçici olmasına alışkınım. Fikirlere, planlara ya da insanlara bağlanamıyorum. Her şeyin elimden kayıp gitme tehdidine alışkınım. Hiçbir şeye bağlı olmamak daha kolay.

Evie'yi tanımak tüm kurallarımı yıktı.

Çarşamba günü "Neden serginin adını *Sizin Resimleriniz* koymuyoruz?" diye önerdi. "Ve her fotoğrafçı izleyiciye değil de kendi öznesine bir başlık yazabilir - eski moda bir mektup tarzında. Kendi el yazılarıyla."

Tahmin edilebileceği gibi, odadaki oğlanlar bu fikre burun kıvrır, tabii ki Mükemmel Erkek Arkadaş olan ve kızın istediği her şeyi yapma şovu yapan Oliver hariç. O geldiğinden beri gruptaki dinamik değişti - genç yaştaki çocuklar ona saygı duyuyor.

"Bunu bir okul fotoğraf sergisi olarak yaptığımızı biliyorum," diye ekliyor Evie, masanın üzerine çıkıp odaya bakıyor, bu ortamda onu daha önce hiç görmediğim kadar kendine güveniyor, "ama bunu bir sosyal medya kampanyasına dönüştürebiliriz. Bilirsiniz, insanlar kendi fotoğraflarını ve konuyla ilgili kişisel notlarını yayınlarlar. Belki bir blog? Ya da bir gazete kampanyası. Viral olabilir."

Tam bir karmaşa olabilir.

"Ya insanlar konsepti trollemeye başlarsa? Korkunç fotoğraflar, zorbaca mesajlar paylaşırlarsa?" Soruyorum ve yüzü düşüyor. Onun hayal kırıklığından sorumlu kişi olmak istemiyorum. "Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum." Onu korumaya çalışıyorum.

Keşke söylemeseydim.

"Bu dahice," diyor Oliver. "*Senin resimlerin*. Şiirsel betimlemeler. Viral bir kampanya." Gülümsüyor ve Oliver onu kollarının arasında döndürerek sanki hiçbirimiz orada değilmiştik gibi öpüyor. Sınıfın öbür ucunda tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum.

Evie

Oliver'ın kız arkadaşı olmak göz kamaştırıcı. Bir romantik komedide yaşıyormuşuz gibi hissediyorum. O büyük jestlerin kralı.

Harikasin, Evie.

Seni ve Bree'yi sinemaya götüreyim.

Çiçekler.

Çikolatalar.

Kitaplar.

Biletler.

Hiç bu kadar istendiğimi, arzulandığımı ve ihtiyaç duyulduğumu hissetmemiştim.

O ve ben her anı birlikte geçirmek istiyoruz. Okulun kendisi bir *işkence*, sadece onu tekrar görmeyi beklemek için bir egzersiz. Onun tarafından tamamen ve tüm kalbimle, çirkin bir şekilde büyülendim.

Annem telefonda, "Erkek arkadaşının adının Drew olduğunu sanıyordum," diyor.

Ne? Tanrım, çok umutsuz olabiliyor. "Anne! Drew ve ben arkadaşız."

"Fotoğrafçı Drew?"

"Evet!"

"Arkadaştan öte olduğunuzu sanmıştım," diyor. "Konuşma tarzınızdan."

Oliver'la olmak varken neden Drew'la ilgileneyim ki?

Onunla tanışana kadar bekle. Bu ikna edici

olacaktır. "Çalışman nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Genelde hakkında ağdalı sözler söylediğim bir şeydir. Son beş yıldır hayatımın itici gücü. Oliver'la bu konuyu konuşmalıyım. En yüksek notları almanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor mu bilmiyorum. Kendini çalışmaya ve Sanat Hukuku'na girmeye adanmış olduğunu biliyorum ama

Onun da benim kendime olan bağılılığımı anlamasına ihtiyacım var. Çünkü şu anda, Yüzyılın Erkek Arkadaşı'nı elde etmenin beni sonsuza dek hayalini kurduğum gelecekte alıkoymasına izin veremem...

"Oliver," diyorum, bir Perşembe öğleden sonra okuldan sonra yatağında onu kendimden uzaklaştırarak. Seks yapmıyoruz. Henüz yapmıyoruz. Henüz hazır değilim. Ama onun odasında öpüşerek çok zaman geçiriyoruz, ben de bunu hayal ediyorum. "Başarısız olacağımdan endişeleniyorum."

Dimdik oturuyor. Ciddiyet kişileşmiş. "Neyde başarısız? Bunda mı?" Yatağı işaret ediyor. Ve bize.

Gülüyorum. "Ne? Hayır!" Yani, evet, içten içe o konuda da başarısız olacağımdan endişeleniyorum ama ben okul ödevlerimden bahsediyorum. "Burs almaya çalışıyorum," diye itiraf ediyorum. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Yani, *bu* benim dikkatimi dağıtıyor. Sen ve ben."

Kızgınlığın titreşimini hayal edebiliyor muyum?

"Evie Hudson: Buna izin vermeyeceğim," diyor elimi tutup sıkarak. Bir an panikliyorum ve benden ayrılacağını düşünüyorum. "Senin bursunu kendi projem yapacağım."

Rahatlayarak gülüyorum.

"Telefonunu ver" dedi.

Veriyorum ve benim takvimimle bir şeyler yapmasını izliyorum.

"P e k â l â , takviminizi benimkiyle paylaştım. Şimdi bileceğim Her ödevin tam olarak ne zaman teslim edileceğini. Ders çalışabilmen için seni ne zaman yalnız bırakacağımı bileceğim," diyor. "Bursu almaya yardım edeceğim, Evie."

Tam olarak söylediği şeyi yapmasına ihtiyacım var ama beni yalnız bırakmasını da *istemiyorum*. Doğrudan görüş alanında olmazsam, ben modern tarih sınavına çalışırken ya da kimya denklemlerini denkleştirmeye çalışırken başka, daha inanılmaz bir kız hayatına girecek ve onu benden çalacak diye endişeleniyorum. Birlikte gittiğimiz her yerde ona nasıl baktıklarını görüyorum.

Anneme bu çocuğu göstermek istiyorum. Beni nasıl desteklediğini. Yaratmaya çalıştığım geleceğe en az benim kadar kendini adanmış olmasını.

Beni başka bir dünyaya gönderen nefes kesici bir öpücüğün içine çekiyor. Bu sefer daha derin ve daha hızlı. Beni üzerine yuvarlıyor

Sırtımı tutuyor ve diziyile kalçamı yatağa sabitliyor. Sıkışıp sıkışmadığımı test etmek için bacağımı altından yukarı itiyorum ve beni hemen serbest bırakıyor.

Eli boğazımdan aşağıya, okul gömleğimin düğmelerine doğru ilerliyor ve düğmelerle oynuyor. Bu hem kıskırtıcı hem de korkutucu ve acaba onu durdurmamı mı bekliyor diye merak ediyorum.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," diye fısıldıyor. Hâlâ burs hakkında konuşup konuşmadığımızdan emin değilim ama parmakları plastik düğmeye ustaca dokunup gömleğimin üst kısmı açılıp altındaki beyaz sütyenimin danteli ortaya çıkınca kalbim her iki şekilde de hızla çarpıyor.

Sanki hayatında gördüğü ilk kızmışım gibi bakıyor bana. "Bu iyi mi?" diye soruyor.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Sadece üst düğmeden bahsediyorsa, evet mi? Sanırım öyle? Sadece şu anda donmuş durumdayım ve öyle ya da böyle herhangi bir yanıt veremiyorum.

"Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun?"

diyor. Ben bunu bilmiyorum.

Parmağı tenimde geziniyor, dantellerle alay ediyor. "Sanırım sana aşık oluyorum," diyor basitçe, ben ona bakarken. "*Sorun* olur mu?"

Önce boynumu, sonra göğsümü öpüyor ve ben de tüm o on sekizinci yüzyıl kızları gibi bayılıyorum, hem de en iyi şekilde. Sadece birkaç hafta olduğunu ve yoğun geçtiğini biliyorum ama beni *seviyor* mu? Şimdiden mi?

"Belki de ruh eşiyizdir," diye öneriyor. "Bana kendimi böyle hissettiren başka kimse olmadı Evie. Asla. Ciddiyim."

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Ruh eşleri. Bu kadar güçlü bir şey başka ne olabilir ki?

Ben de onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Söylemeliyim. Bu doğru olmalı, ne de olsa ona kafayı takmış durumdayım.

Bacağı tekrar bacağıma yapışıyor, sessiz bir yoğunlukla gözlerimin içine bakarken bu sefer bacağının ağırlığı daha ağır. Geri itmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, ağzımı açıp beklediği üç küçük kelimeyi söyleyene kadar panik göğsümü dolduruyor.

Ve bacağındaki baskı anında kalkıyor.

Evie

Kitap Kulübesi, Darby Caddesi'nin bir blok yukarısında, büyük bir kırmızı akçaağacın gölgesinde yer alıyor. Ağaç o kadar çok yaprak bırakır ki, bu yapraklar dükkânın önündeki arabanın etrafına yığılır ve dükkânın sahibi Rose, bunları kitapların üzerinden temizlemek zorunda kalır. Nasıl oluyor da kitapçının adını hatırlıyorum da son on yıldan başka bir şey hatırlamıyorum? Çıldırtıcı.

Lise planıma göre, Sydney Üniversitesi'nde lisans eğitimimi tamamlayacak ve nihayetinde doktoramı yapacaktım, ki bunu da en az üç yılda tamamlayacaktım. Yurtdışında Yale, Brown ya da Oxford'da doktora sonrası burslarda dönemler geçirmeliydim ve şu anda adli dilbilimci olarak çalışıyor, gündüzleri suç çözüyor, geceleri çok satan gerilim romanları yazıyor olmalıydım.

Planım buydu. Nefret ettiğim dev bir elmas yüzük, klinik bir şekilde dekore edilmiş bir malikane, viral bir podcast ve muhteşem bir Instagram estetiği dışında hayatım için gösterilebilecek hiçbir şey olmadan lisedeki erkek arkadaşımın hikayesinde yardımcı bir karakter olmamak.

Tanıdık pirinç kolu çekiyorum ve kapının tam olarak ne zaman gıcırdayacağını tahmin ediyorum ve öyle de oluyor. Eski kitapların kokusu ve tezgâhın üzerindeki vintage vantilatörün uğultusu beni doğruca çocukluğuma götürüyor. Evim gibi hissediyorum.

Bir arada tutun.

Drew arkamdan dükkâna giriyor, uzun ve geniş. Kokusu çok daha az tanıdık geliyor. Dönüp saçlarının koyu dalgalarından çenesindeki kirli sakala bakıyorum ve onu *Wild* dergisinde hayal ediyorum - güzel manzara görüntülerinin arkasındaki sert fotoğrafçının parlak bir profili - ve hayal gücüme doğru yolda kalması için talimat veriyorum. Dün gece, sahil kenarındaki bir otelin bankosunda onun yanında dururken de aynı şeyi yapmak zorunda kalmıştım. İçimdeki on altı yaşındaki çocuk, bunun -başka bir şehirde *bir erkekle* birlikte olmamın- tüm fikrinden kaçtı, ta ki bizi ayrı odalara yerleştirene ve itiraf etmeliyim ki içimi bir rahatlama hissi kaplayana kadar.

Çekingen bir şekilde tezgâha doğru yürürken Rose'un müşteri ve kalbim hızlanıyor. Hiç değişmemiş. Belki biraz daha yuvarlak. Açık kahverengi saçları hâlâ o sıkı, dağınık topuzun içinde, kahverengi gözleri hâlâ insanlarla kitaplar hakkında konuşurken parıldıyor. Şu anda, yumuşak dilli, orta yaşlı eski kütüphaneci geçmişimden biriyle kurduğum tek bağ. Kendimi onun kollarına atmak ve her şey yoluna girene ve bana ailemin nerede olduğu bilgisini verene kadar orada kalmak istiyorum... ama aynı zamanda korkuyorum. Ya bu an beni kırarsa?

Başını kaldırıyor ve tanıdık yüz hatları okunamaz bir duygu karmaşasına dönüşüyor. Bir adım öne çıkmak istiyorum ama bir şey beni durduruyor -sanki ani bir hareket onu korkutacakmış gibi.

Birisi yakındaki bir koridorda bir döşeme tahtasına basar ve tahta gıcırdayarak anı bozar. Rose yutkunur ve duyulabilir bir nefes alır. "Evie," diyor sonunda. Tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geliyor ve sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi yanağıma dokunuyor.

Sıcak gözyaşlarım akıyor ve onları tutmak için mücadele ediyorum. Kendimi toparlamak istediğim kadar, feci şekilde dağılmak da istiyorum. Annem ve babam hakkında bir şeyler öğrenmeliyim, şimdi. Ama tam bu soruyu sormak üzereyken Rose dönüyor, yana doğru bir adım atıyor, kollarını açıyor ve "Drew!" diyor.

Rose onu *tanıyor* mu?

Rose'u tanıyorsa neden söylemedi?

Ama Drew da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. Ondan yarım adım uzaklaştı, kaşları sanki nasıl uyduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi çatıktı

bu resmin içine. "Özür dilerim," diyor. "Tanışıyor muyuz?"

Kadın onun suskunluğuna aldırıyor, onu derin bir kucaklamanın içine çekiyor ve o da omzunun üzerinden sözsüz bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Ya çok iyi bir oyuncu ya da onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor. Kalbim deli gibi ikincisi olmasını umuyor, çünkü Drew şu anda dünyada güvenebileceğimi hissettiğim tek kişi.

"Şu halinize bakın!" diyor. "Tamamen büyümüşsünüz."

Çift miyiz? Biz bir çift değiliz. Arkadaş bile değiliz. Neredeyse tanıdık sayılırız. O sadece masum bir kurban, farkında olmadan benim kaosuma kapılmış, benim hayatım olan felaketi çözmeye çalışıyor, böylece kendi hayatına devam edebilsin. New York'ta.

Ve neden onun bunu yapma fikri beni birdenbire bu kadar çaresiz ve endişeli yapıyor?

"Rose-"

"Hadi ama!" Sözümü kesiyor ve bizi dışarıya, küçük avlu bahçesine götürüyor; orada düz, soluk sarı minderli ferforje bir sandalyeye gömülüyorum ve Rose'un başka bir masadan bir sandalye çekip oturmasını ve elimi tutmasını izliyorum.

"Şimdi, Evie kız. Nasılsın bakalım? Kaybınızı okuyunca çok üzüldüm."

Annemle babamı mı kastediyor? "Oliver'ı mı kastediyorsun?" diye sormadan önce kalbim korkudan patlayacak gibi oluyor. Başını sallıyor. "Rose, on altı yaşımdan beri olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum!" Kelimeler içimden fışkırıyor. Gerçeği dile getirmek büyük bir rahatlama. "Eve geri döndük ama orada bir bebekle yaşayan başka bir kadın vardı. Annemle babamın, Breanna'nın ya da buradan *herhangi birinin* telefon numaraları bende yok..."

Gözyaşları yüzeye çıkar, sıcak ve hızlı. Korku dolu gözyaşları. *Bu* benim kaybım. Bunların hepsi. Hatırlayamadığım bir koca değil. Kaybettiğim koca bir hayat. Bütün bir aile.

Rose ayağa kalkıyor ve boğazımdan kesik kesik hıçkırıklar fışkırırken kollarını bana doluyor.

"Annem ve babam..." Soruyu bitiremiyorum bile. "İyiler," diyor. "İyiler."

Damarlarımdan rahatlama akıyor, bastırılmış duygular şiddetle patlıyor. Onlar iyi. Hayattalar. *Hayatım kurtarılabilir.*

Bu sabah erkenden kalkmış ve otelden sahile doğru beton tünelden geçerek yolun karşısına atlamıştım. Her şey harika bir şekilde tanıdıktı. Sonunda, gerçekten anladığım bir şey. Kum. Tuz. Yüzüme hafifçe vuran deniz buğusu, Newcastle limanına giden yük gemileriyle bezeli lacivert ufku öpen gün doğumunun pembesi.

Sahil boyunca uzanan Shortland Esplanade'den aşağıya, her zaman sevdiğim art deco cephele bir pavyonun bulunduğu Ocean Baths'a doğru yürüdüm. O havuzda yüzmeyi öğrendim. Pek çok şey öğrendim. Güneş çok parlak ve teniniz çok sıcak olduğunda yüzeyin altına dalmanın ve saklanmanın nasıl bir his olduğunu. Derinlikten çıkmanın nasıl bir şey olduğunu.

Yedi yaşındayken, suda kendime aşırı güveniyordum. Bir grup aile dostumuzla hamamdaydık ve ben en küçükleriydim. Tüm yetişkinlerin bir başkasının çocuklara göz kulak olduğunu düşündüğü durumlardan biriydi ve sanırım kimse göz kulak olmuyordu. İdolüm olan büyük çocuklar havuzda daha ileriye gittiklerinde ben de onları takip ettim. İlk başta iyiydi, sonra ayak parmaklarım kumlu zemine ulaşamadı. Çok geçmeden dibe batıyordum, yeşil suda panikliyordum, tekmeliyordum, nefes nefese kalıyordum. Bir yabancıнын beni suyun derinliklerinden çekip çıkarması ve benim sendeleyerek havuzdan çıkıp aileme doğru koşmam yıllar gibi geldi ama muhtemelen saniyelerdi. Onlara doğru fırladım. Kollarının güvenliği için çaresizce.

Bu sabah, aynı betonun üzerinde, kuru toprağın güvenliğinde duruyordum ve yine de boğuluyordum. Kollarının beni sarmasını istiyordum. Evimdeydim. Ve kendimi hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

Şimdi Rose'dan *hayatta* olduklarını duymak... Bu rahatlamayla zar zor başa çıkabiliyorum.

Drew masaya uzandı ve elime dokundu. Sadece bir kez. Dikkatimi ona veren sessiz bir iletişim ve Rose'un onu tanıması, ki bu hiç mantıklı değil.

"Drew'u nereden tanıyorsun?" Rose bana bir kutu mendil uzattıktan sonra soruyorum ve burnumu iştahla sümkürüyorum, yüzüm kıpkırmızı ve lekeli. *Şimdi* tam bir dul gibi görünüyorum.

"Evet, üzgünüm Rose, hatırlamıyorum," diye ekliyor kibarca. Hafıza kaybının bulaşıcı olmasından endişelenmeye başlıyorum. Birbirimize sahip olamayız.

İkimiz de onunla birlikte düştük.

Gölüyor. "Oh, yüz yüze tanışmadık." O da benim kadar şaşkın.

"Ama bana onun tüm o fotoğraflarını göstermiştin, Evie. Lisedeyken."

Drew

Tanrım, işte başlıyoruz. On altı yaşındaki Evie'nin Rose'a benim hakkımda neler söylemiş olabileceğine dair dokuz parça merak içindeyim ve bir parça da patlamaya hazırlanıyorum.

Evie şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Birbirimizi *tanıyor* muyuz?"

Bunu hızla halletmem gerekiyor. Elbette her şeyi açıklayabilirim ama hikâye o kadar karmaşık ve kız duygusal olarak o kadar zayıf ki nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Ya da başlamalı mıyım, onu bile bilmiyorum.

Hiç tanışmamışız gibi davran. Bana söz ver, Drew. Eğer bir daha karşılaşsak, beni tanıımıyormuş gibi davranacaksın.

Amnezi öncesi vaatlerin bir anlamı var mı? Ya daha dramatik olayların önüne geçtiyse? Tüm hikayeyi ondan saklayamam. Rose ona bu kadar ilgi çekici bir teaser vermişken olmaz.

"Şey, durum biraz karışık," diye başlıyorum, etkisiz bir şekilde.

Yüzüne renk geliyor ve eksik bilgiyi alıp onunla koşturmaya hazır eski Evie'nin bir parıltısını fark ediyorum.

"Okulda tanıştık," diyorum çabucak. Kaçış planı yapmaya çalışırken vahşi bir hayvanı sakinleştirmek için ona atıştırmalık bir şeyler vermek gibi bir şey bu. "Okulun fotoğrafçılık kulübünde."

"Yani sen ve ben... Neydik biz?" Aramızda çılğınca el kol hareketleri yapıyor.

Eski bir yara yükseliyor ve kalbimin yanına yerleşiyor. Sadece fırtınalı havalarda ortaya çıkan, uzun zamandır kayıp bir savaş yarası gibi. Bunu istememiştim. Evie Hudson'ın hayatımdaki bu tekrarı.

Ama buna ihtiyacı var. Geçmişimize dair bu küçük önizleme bile yanaklarını yakıyor - belki de öfkeyle, adil olmak gerekirse - ama geçmişimize tutunuyor, o kadar ince ipleri yakalıyor ki, her şey parçalanabilir.

"Bekle, ben de mi fotoğrafçıydım?"

Fotoğrafçılık onun DNA'sını değiştirdi. Dünyayı bir objektif dışında neredeyse hiç görmüyordu ve o objektifle sadece içgüdüsel olarak yapabildikleri beni hayrete düşürürdü. Her zaman yarı hayret, yarı kıskançlıkla onun bu işi ne kadar kolay bulduğunu düşünürdüm.

"Fotoğrafçılığı severdin," diye onaylıyorum. "Bu konuda harikaydın. Ve sen ve ben arkadaştık."

Rose alay ediyor. "*Arkadaş mı?* Hadi ama, şimdi! Drew senin en iyi arkadaşındı, Evie. Hatırlamıyor musun?"

Evie Rose'dan bana bakıyor, yıkılmış bir halde. Onu gerçeklerden korumaya çalışırken, onu incittim. Tekrar. Bunu doğru yapamıyorum.

"Birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davrandın!"

Evet. Ama artık onu tanımıyorum. Onun bu versiyonunu değil. Cenazede arabama atladığında, bir yabancı da olabilirdi ve kendimi savunmam gerekirse, bu kurtarma rolünü ben istemedim. Sadece biraz rahatlamaya ve hayatıma devam etmeye çalışıyordum.

"Ayrıldık," diye açıklıyorum aceleyle. "Uzun zamandır konuşmuyoruz."

Sonu iyi bitmedi. Bugünlerde birbirimizin hayatında neredeyse hiç yokuz."

Çıldırıldığını görebiliyorum. Kendine bana güvenip güvenemeyeceğini soruyor. Ona zarar verip vermeyeceğimi merak ediyor. Keşke son birkaç yıldır aramızdaki mesafenin onun emriyle olduğunu bilseydi. Bu emre itaat etmek daha çok benim kendimi korumamla ilgili. *Ona* güvenebilir miyim? *Beni* yine incitecek mi?

"Bu senin seçimindi," diye ekliyorum, zihnim bana gönderdiği son mesaja geri dönüyor. Mesajın soğukluğu. İkimizin de içinde mücadele kalmamıştı. Sadece pişman olduğum ama engelleyemediğim üzücü bir yol ayrımı.

Hâlâ kafası karışık ve bu konuşmadan -ya da ondan- daha fazla kaçamayacağımızı biliyorum.

"Evie, Oliver'ı sen seçtin."

Evie

Sakinleşmeye çalışırken tuğla avludan akan serin esintiye minnettirim. Şu anda Drew'a *bakamıyorum* bile.

Rose, yaptığı gafın farkına vararak konuyu değiştirir. "Ailen Adelaide'e taşındı."

Adelaide mi?

"Ama Güney Avustralya'da kimseyi tanımıyoruz," diye itiraz ediyorum. Kolumu okşadı. "Sanırım mesele de buydu."

Önce yavaşça bir dehşet duygusu kaplıyor içimi, sonra vücuduma hücum ediyor. Ailem neden kaçmak istesin ki? Neyden kaçıyor olabilirler?

Kızlarını kaybettiler.

Annemle babamın birbirleriyle görüşmemesine ya da sevdikleri şehri terk edip başka bir eyalette yeni bir hayata başlamak zorunda kalmalarına neden olacak kadar kötü ne olmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bir ipucuna sahip olabilecek tek kişi, kendi ilişkimizin gerçeğini de gizli tutan Drew. Şimdi kendimi dünden daha da yalnız hissediyorum.

Rose ve Drew'un endişeli bakışlarını yakalıyorum. Sağlığım yüzünden mi beni koruyorlar, yoksa gerçek gerçekten o kadar kötü mü? Okuldan bu yana geçen on yıl içinde bir hayat ne kadar rayından *çıkabilir* ki?

Birdenbire, öğrenmeye çok korktum. Burada olmaz. Adelaide'e gidip ailemi görmem ve beni yola getirmelerini istemem gerekiyor.

Drew telefonunu eline alıyor ve beni öfkeliendiren bir şekilde ekrana dokunmaya başlıyor. Belki de çok hevesli olduğu Chloe'ye mesaj atıyordur.

Newcastle'a giderken aradı. Hızla derinleşen krizim onu sıkıyor mu?

Kaydırırken onu inceliyorum. O zahmetsiz, kayıtsız haliyle sinir bozucu derecede çekici, telefona dalmış, kahvesini yudumluyor, bu sırada tepesindeki gölgelikten süzülen ışık aldatıcı derecede masum yüzünde dans ediyor. Kendimi onun geçmişine götürmeye çalışıyorum, nasıl bir kız olduğumu hatırlıyorum - hiçbir konuda en ufak bir çaba göstermeyen biri. Hiç şüphesiz *birçok* yönden umursamazdım. Endişeli. Temkinli. Çalışkan. Ve ikimizin anlaştığını görmekte zorlanıyorum.

"Rose, *hiçbir* şey anlamıyorum."

Nazikçe başını sallıyor. Hâlâ benimle konuşuyor, yani yaptığım şey o kadar da kötü olamaz değil mi? En azından affedilebilir mi?

"Newcastle'dan Melbourne üzerinden öğleden sonra dörtte bir uçuş var," diyor Drew, görünüşe göre bana yardım etmek için kullandığı telefonundan başını kaldırarak. Artık hiçbir durumu doğru okuyamıyorum. "Rose, Evie'nin ailesi ziyaretten memnun olur mu?"

Evet. Kendimi tamamen müsrif kız rolüne sokabilirim. "Onlara sürpriz yapabilir miyim?" Mutlu bir son umarak söylüyorum. Belki tepkilerini filme alabilirdim ve bu SnapTok'ta viral olurdu ya da hastanede herkes ne hakkında konuşuyorsa, bana videolar gösterip beni neşelendirmeye çalışıyordu.

"Hmm," diyor Rose, bariz bir şüphe içinde.

"Evet mi?" Drew resmi onay için bana bakıyor, parmağı rezervasyon düğmesinin üzerinde. Kişisel bilgilerimi nereden biliyor? Doğum tarihime mi ihtiyacı var? Tabii ki. Tabii ki. Şu anda benim hakkımda, benim kendim hakkında bildiğimden daha çok şey biliyor ve bu dehşet verici. İsterse tüm hikayeyi etkileyebilir. Farkı nasıl anlayabilirim ki?

Saniyeler sonra, telefon satın alma onayıyla bip sesi çıkarıyor. Bana bakıp başını sallıyor ve ne beklediğini bilmiyorum. Muhtemelen *teşekkür ederim. Beni tamamen karanlıkta bıraktığın ve her zamankinden daha güvensiz hissettirdiğin için teşekkür ederim.*

"Havaalanında olmamız gerekmeden önce birkaç saatimiz var," diyor, sesi sakın ve eşit.

"Biz mi?"

Şaşırmış görünüyor. Sanki onun da geleceğini bildiğini sanmış gibi. Biz "birbirimizin hayatında zar zor" değil miyiz?

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu işte artık beraberiz," diyor. "Kafana bir darbe almadığını iddia ediyorsun ama ben o kadar emin değilim."

Gurur verici!

"Hafızanızı kaybettiniz. Kendi başına seyahat edecek durumda değilsin.

-Ya da hiç, muhtemelen. Ve bilmediğiniz bir şehirde, diğer uçta ne olacağını bilmiyorsunuz. Her zamanki gibi felakete davetiye çıkarıyorsunuz."

"Her zamanki gibi" diye mırıldanılır. Ve acıtıyor. Bir daha bu adamın önünde ağlamayacağım.

Bana bir yükmüşüm gibi bakıyor. Ama duygularımı bir arada tutmaya çalıştığımı görünce ifadesi yumuşuyor. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek ister gibi bakıyor ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyor. Belki de olmayacağı içindir.

Rose, "Adresi ve telefon numarasını sizin için yazayım," der ve ayrıntıları öğrenmek için koşuşturmaya başlar.

Biletler için Drew'a teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Ve geldiği için. Ama bunun yerine onu suçluyorum. "Sen nasıl bir en iyi arkadaşsın?"

"Eskiden çok iyi biriydim," diye açıklıyor. Ses tonunda derinden yankılanan ve inandırıcı bir şey var ve neredeyse onun tanıdığım daha genç, daha az kendine güvenen halini görebiliyorum. Arabasına ilk bindiğimde ya da kenara çekip "şimdi nereye" diye tartıştığımızda bana söylemediği için çok üzüldüm. Neden dün gece kayalıkların tepesinde, akşam yemeğinde ya da markette erzak alırken söylemedi? Benimle ilgilenerek geçirdiği her anı anlamlı kılacak tek bilgiyi neden benden sakladı?

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Aramızda ne yanlış gitti?"

O ne yaptı?

Keşke gözlerindeki acıyı görebilseydim.

Drew

Evie beni bıraktığında, ben de bırakmak zorunda kaldım. Bu neredeyse hiç iletişim kurmamak demekti. Sosyal medya takipçiliğine direnmeye çalıştım. Herhangi bir haber aldığımda arayacağım yeni bir "ilk kişi" bulmak. Onun hayatından temelli çıkmak zordu ama kalsaydım daha da kötü olurdu. Ayrıca, bana başka bir seçenek bırakmadı.

"İşte anne ve babanın bilgileri." Rose, dükkândan aldığı bir kitap ayracının arkasına yazdığı bilgileri Evie'ye uzatıyor. Evie kartı çok kıymetliymiş gibi tutuyor. "Telefon etme, tamam mı?"

Harika. Görünüşe göre, onları gafil avlamak daha stratejik. Onun tavsiyesi bana pek güven vermiyor. Zihnim, Adelaide fiyaskoyla sonuçlanırsa ve daha fazla parça toplamak zorunda kalırsam ne yapacağımı düşünüyor.

Dükkândan çıkarken Evie bana hançer gibi bakıyor. Neden ondan sakladığımı açıklamak istiyorum ama bunu onun hoşuna gidecek şekilde nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. *Beni ektin. Seni tanıımıyormuşum gibi davranmak bana verdiğin oyun kitabıydı.*

Gerçek sebep daha korkutucu. *Ya sana gerçeği söylersem ve tamamen çözülürsen?*

Bunu ikimiz için de yeterince yaptım. Bir ihanetin üstesinden gelmek için yıllarınızı harcarsınız ve hayatınızı yeniden inşa edersiniz, bir daha asla çökmeyeceğini düşünürsünüz, çünkü buna asla izin vermezsiniz. Ben de bu kadın hakkında böyle hissediyorum. Şu anda zararsız ve kırılgan görünüyor ama tarih onun beni yok edebilecek güce sahip olduğunu gösterdi.

Adelaide gezisinde kafamı toplamak için bir plana ihtiyacım var. Ve onu kol mesafesinde tutmak için. Çünkü onun bu versiyonu... Bu benim ilk tanıdığım ve ilk sevdiğim kişi. Etkilenmek çok kolay olurdu.

Uçuşumuzdan önce öldürecek birkaç saatimiz var ve can attığım şey kamerayla vakit geçirmek. Daha spesifik olarak, Evie'den uzakta zaman ve mekan. Fotoğrafçılık, her şey kontrolden çıktığında beni ayakta tutan tek şey. Vizörden bakınca kim olduğumu unutuyorum ve kadrajda ne varsa ona odaklanabiliyorum. Değişen odakta yakalanan küçük detaylar. Işığın hileleri.

Ama şu anda karşımda duruyor, sokakta yüzüme bakıyor. Yüz hatlarında bir dünya küçük ayrıntı ortaya çıkıyor ve bana patlıyor. Hepsisi de onun öfkeli olduğuna işaret ediyor.

"Evie, sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim..."

Kafanı mı karıştırıyor? Seni yok mu ediyor?

"Şimdi sana güvenmemi nasıl beklersin?" diyerek bana meydan okuyor.

"Tek söyleyebileceğim, sizin için en iyisini düşündüğümdür. Uygulama yanlış olsa bile."

"Çıkmak mı?" diye *kekeliyor*. "Drew! Önce seni Uber şoförü sandım. Sonra bir paparazzi, sonra da kocamın cenazesinde uzun süredir kayıp olan bir yas tutucu. Şimdi de Oliver'ı okuldan tanıdığını öğrendim. Sonra da *beni* okuldan tanıdığını. Daha da kötüsü, *en iyi arkadaşım* olduğunu. Ve görünüşe göre senden nefret ediyorum?"

Bunu duyunca irkildim. "*Nefret* güçlü bir kelime..."

"Peki ya Bree? Onu da tanıyor muydun? Onu tanıyor musun? O da bu gizemin içinde mi?"

Keşke bu kısmı doldurabilseydim ama Bree ile birkaç yıldır konuşmuyorum. Ayrıldık. Muhtemelen sadece iletişimde kalmak çok acı vericiydi ve kendimizi ayrı düşmeye bıraktık. "Özür dilerim. Keşke onunla görüşmeye devam etseydim."

Evie'nin gözlerinde bir ışık sönüyor gibi. Diğer en iyi arkadaşının bu durumu kurtarmak için gelmesini ne kadar çok umduğunu görebiliyorum ama ne yazık ki elinde sadece ben varım.

"Burada kimin kararına güveneceğim?" diye devam etti. "Seni ilk kez en iyi arkadaş yapan on altı yaşındaki ben mi? Yoksa açıklamayı reddettiğin bir nedenden ötürü seni hayatımdan çıkaran yirmili yaşlardaki ben mi?"

Elimi koluna koymaya çalışıyorum ama beni silkeliyor ve sonlara doğru hissettiğim o tanıdık dehşet duygusuna kapılıyorum.

her şey çöktü. Telefonum Chloe'den gelen bir aramayla tekrar titremeye başladı. Bu sefer görmezden gelemiyorum.

"Belki de yirmi dokuz yaşında, sadece sana yardım etmeye çalışan biriyle yeni bir başlangıç yapmayı dene. Söz veriyorum," diyorum telefonumu kulağıma götürerek. "Üzgünüm, bu telefona cevap vermem gerekiyor."

Evie

Bu adam! Geçmişimiz hakkında bu kadar ketum davranırken onda "en iyi arkadaş potansiyeli" olduğunu düşündüren bir şeyler görmüş olabileceğime inanmak bana imkânsız geliyor. Evet, benimle ilgilenmek için çok şey yapıyor ama bu süreçte benden *yılların* geçmişini saklıyor.

Şimdi patika boyunca dolaşıyor, antika dükkanının dışındaki bir ağacın altında, muhtemelen dün arabada arayan kadınla *çok* ciddi bir telefon görüşmesi yapıyor. Esintinin sesini taşıdığının farkında değil.

"Hafta sonu Harriet'i hayvanat bahçesine götüreceğim," diye söz veriyor. "Pazar nasıl?" Şöyle bir bakıyor, baktığımı fark ediyor ve vücudunu başka yöne çeviriyor. Bu beni ilkokula ve en iyi iki arkadaşım tarafından açıklanamaz bir şekilde terk edildiğim zamana götürüyor, onlar benim hakkımda ellerinin arkasından fısıldaşmış ve beni oyun alanında garip bir şekilde bırakmışlardı, meşgul görünmeye çalışıyorlardı.

"Elbette, giy onu!" Dediğini duyuyorum. Bir duraklama oluyor ve sonra arkasını döndüğünde her şey değişiyor. Ses tonu, ses yüksekliği, vücut dili. Tamamen farklı bir insan gibi. Gardını indirmiş. Aydınlandı. "Nasılsın tatlım? Kreş nasıldı?"

O dinlerken uzun bir duraklama oluyor ve yüzündeki gülümsemeyi yakalıyorum, gözlerinin kenarlarındaki deriyi kırıştırıyor ve bugüne kadarki karşılaşmamızın tüm stresini siliyor. Sonunda bir kelime söylüyor.

"Seni bir maceraya götürebileceğimi düşündüm," diye öneriyor. Birkaç metre öteden gelen ciyaklamayı ben bile duyabiliyorum. Telefonu kulağından uzatıp gülerken bakışları üzerime düşüyor ve o kadar içten ve sıcak bir gülümsemeyle karşılaşıyorum ki içim içime sığmıyor

kırılmış bir hayranlıkla. Ama gülümseme aynı hızla dağılıyor ve kendimi onu geri isterken buluyorum, bir saniye daha sıcaklığının tadını çıkarmak istiyorum. Keşke onun kriptoniti olmasaydım.

O çocuğun Drew'un kanından olduğuna eminim. Bu da Chloe'nin tam olarak kim olduğu anlamına geliyor? Eski kız arkadaşı mı? Daha da kötüsü, mevcut ortağı mı?

"Birinin erkek arkadaşıyla Adelaide'e kaçmayacağım!" Aramayı bitirdiğinde bunu açıkça ilan ediyorum.

Söylediklerim onu hazırlıksız yakalıyor ve bir saniye boyunca bana boş boş bakıyor. "Chloe ve ben birlikte değiliz," diye yanıtlıyor. "Bu-"

"Karmaşık mı?" Onu suçluyorum. Elbette öyle. Eski kız arkadaşı olabilir ama Harriet onun kızı. *Onların* kızı. Yoksa neden onu hayvanat bahçesine götürsün ki? "O senin kız kardeşin değil mi?" Onaylıyorum.

"Hayır."

"Yani, sadece bir arkadaş mı?"

"Evie!" Şimdi çok sinirli.

Dünden beri bana salladığı her kırmızı bayrağı görmezden gelmem ve ona güvenmem için bana meydan mı okuyor? Neredeyse otuz yaşındaki halimi pek tanımıyorum ama umarım bu kadar saf olmamışımdır. Her zaman onurlu, görgülü ve standartları olan erkeklerden etkilenmişimdir. Evet, çoğunlukla kurgusaldılar ama sanatın hayatı taklit etmesi gerekmez mi?

Arkadaş mı? Hadi ama, şimdi! Drew senin en iyi arkadaşındı, Evie. Hatırlamıyor musun?

Rose'un sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Rose, güvendiğim kişi.

Drew'u tekrar inceliyorum, güneş ışığı arkasındaki dev Moreton Körfezi İncir ağacından süzülüyor. Ciddi kahverengi gözleri benimkilere dikilmiş, beni ona inanmaya ikna etmeye çalışıyor. Başka kimsesi olmayan büyük bir parçam bunu istiyor. Tek başıma bir uçağa binip Güney Avustralya'da müzikle yüzleşmek istemeyen yanım. Bu amansız hafıza kaybının derinliklerine gömülmüş olan parçam, şiddetle oradan çıkmaya çalışıyor.

Drew

Ateşkes ilan etmeye ve uçuşumuzdan önce sahilde kafa boşaltıcı bir yürüyüş yapmaya karar veriyoruz. Fotoğraf makinesi çantasını omzuma atıp, bagajı kapatıp kum tepelerine doğru patikada yürürken, eski fotoğraf gezintilerimizin görüntüleri gözümün önüne geliyor.

Bu işte ne kadar iyi olduğunun farkında olmadan iPhone'uyla fotoğraflar çekiyor, ahşap çitleri güçlü ön çizgiler oluşturmak için kullanıyor. Fotoğrafçılık onun yakından anladığı bir sanat. Elbette bu geri gelecektir. Hafızanızı kaybedebilirsiniz ama bu sizin ne kadar sanatsal olduğunuzu değiştirmez. Birlikte okyanusa ilk gidişimizi düşünüyorum, yıldızların altında dalgaların karaya attığı odunları yakaladığı zamanı.

Kayalıkların dibine doğru ilerlerken, su kayaların üzerinden akıyor ve vadilerde birikiyor, ben çantayı kumsalın biraz yukarısına koyarken tutması için ona fotoğraf makinemi uzatıyorum, hoyrat bir dalganın pahalı lenslerimi yok edeceği paranoyasıyla. Arkamı döndüğümde kumun üzerine diz çökmüş, bir kayaya yapışmış minik deniz salyangozlarının kabuklarına odaklanmıştı ama asıl yakalamaya çalıştığı şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. Kayalıktaki durgun suya vuran minyatür güneş ışığı patlamaları. Arka planın yumuşak odağında, ışık okyanusa vururken bokeh ışıltıları yaratıyor, gökyüzüne doğru yükselen beyaz bir köpük spreyi.

Çekime hayranlıkla bakıyor ve şaşkınlıkla gülümsüyor. "Şuna bak!" diyor, gözleri kocaman ve beklenmedik başarısıyla ışıldıyor ve bana göstermek için kamerayı uzatıyor, kayışı hala boynunda. Görüntüyü görebilmek için yaklaşmam gerekiyor, rüzgâr saçlarını yüzüme savuruyor, çilekli şampuan ve tuzdan oluşan bir kokteyl.

"Daha azını beklemiyorum," diyorum geri adım atarak.

Şimdi de geçen hafta sonu Sydney'de yapılan bir çekimden sakladığı son birkaç görüntüyü gözden geçiriyor. Bir yaşlı bakım tesisi ile yerel bir anaokulu arasındaki kuşaklar arası bir girişimin ham, işlenmemiş fotoğrafları - buruşuk gülümsemeler ve hüzünlü bakışlar arasında tekerlekli sandalyeler ve yürüteçler arasında coşkuyla koşuşturan dört yaşındaki parlak gözlü çocuklar.

Ailesinin gerçekten hayatta olduğunu doğruladığından beri rahatlamış durumda. Sanırım zihninde, kapılarını çalmanın basit bir mesele olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor. Aralarındaki yabancılaşıma tam olarak neyin yol açtığını bilmiyorum, sadece yabancılaşıma ortak bir temaydı. Önce Breanna, sonra ben. Ve daha sonra, muhtemelen, annesi ve babası. Hâlâ var oldukları için bunun bitmediğini anladığını sanmıyorum.

"Çok iyisin," diyor Evie, fotoğraf makinemi bana uzatırken.

On ikinci sınıftayken havuz kenarında tembellik ettiğimiz, ikimiz için de planlandığı gibi gitmeyen geleceklerin hayalini kurduğumuz uzun öğleden sonralarımızı hatırlıyorum. O biraz suya doğru yürüyor, ben arkada durup kayalıkların birkaç fotoğrafını çekiyorum, sonra onu kadrajda bulana kadar etrafı kaydırıyorum.

Sanki okyanustan hiç ayrılmamış gibi. Kendi dünyasında, ayak parmaklarıyla ıslak kumda desenler oluştururken dalgalar içeri giriyor ve ayak bileklerinin oyuklarının etrafındaki kumda hendekler açıyor. Kendi anılarımın da kalbimde benzer bir yol açtığını, her hücreme dolana kadar damarlarımdan pompalandığını hayal ediyorum. Tekrar. Ve kendimi onu yakalarken buluyorum, ta ki o dönüp beni görene ve gülümseyene kadar. Olağanüstü karmaşamızın ortasında mükemmel bir an.

Evie

Arkamı döndüğümde ve o fotoğrafı çektiğinde, zamanda geriye gidiyorum. Başka bir kumsal. Başka bir fotoğraf. Kameranin arkasındaki o. Ben ...

Bu sefer anılar bulanık değil. Dün gece Oliver'la ilgili anı kırıntılarını tutmaya çalışırken olduğu gibi değil. Bu seferki keskin. Ve bu, ışık karşısında dehşete kapılmakla ilgili değil. Bu bir huzur duygusu. Güvenlik hissi. Başka hiç kimseyle, hatta Breanna'yla bile hissetmediğim kadar *kendim* olma hissi.

Belki de en iyi arkadaşımdı.

"Bunu daha önce de yapmıştık,"
diyorum.

Vizörün arkasından dışarı bakıyor.

"Sen ve ben," diyorum. "Sahilde, bir kamerayla."

Lensi yüzünden uzaklaştırıyor ve benim olduğum yerde suya giriyor, kot pantolonunun paçaları ıslanıyor. "Hatırlıyor musun?"

Bana öyle bir bakıyor ki, altın bulmuş sanırsınız. Akli başında nadir bir an yaşayan ben değil. Ne kadar yakın durursa, hafıza kaybının sırlarının ardındaki gerçek beni arar gibi gözlerimin içine bakarsa, o kadar emin oluyorum: Bu adamı tanıyorum.

"Seni gördüm. Daha genç halini."

Aynı boy. Eni daha küçük. Sırık gibi. Pürüzsüz tenli...

İstemsizce uzanıp parmaklarımı çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum, tıraş olması gerektiğine şaşırıyorum. Artık bir çocuk olmadığını unutarak. Kollar parmaklarımın derisini diken diken ediyor ve elimi hızla geri çekiyorum. "Özür dilerim!" Utanarak söylüyorum.
Ne yapıyorum ben?

"Bronte Sahili'ndeydik," diye anlatıyor bana. "Paskalya tatilinde bir Pazar öğleden sonrası. Hava hâlâ sıcaktı. Yüzmeye gitmiştik."

Her şeyi hayal edebiliyorum. Bir keresinde insanların zihinsel imgeler yaratamadığı *afantazi* denen bir durum hakkında okumuştum. Bu benim karşılaştığım bir zorluk değil. Zihnim görüntülerle, seslerle ve tatlarla dolup taşıyor; hayali dünya da gerçek dünya kadar yoğun.

"İngilizce kompozisyonunu yeni bitirmiştin," diyor Drew. "Düzeltilme yaptım."

Sinir bozucu derecede mükemmeldi."

On yıldan fazla bir süre sonra, bu beni heyecanlandırıyor. Akademik övgü her zaman benim sevgi dilim olmuştur.

"Sonra kumların üzerine fırladın. Dalgaların arasından sıçrayarak arkana döndüğünde bir fotoğraf çektim. Birlikte açtığımız bir sergiye koydum."

"Bir sergi mi düzenleyeceğiz?"

Tıpkı benim gibi. Benim ruhum.

Birdenbire, eğer bu benim gençlik geçmişimin kalibresiyse, daha fazlası için susadım. Daha fazla bilgi. Detaylara. Drew ve benim paylaştığımız her an hakkında her şeyi duymak istiyorum, umarım bu zihinsel engeli ortadan kaldırır ve bir hatırlama seli açar.

"Fotoğraf hâlâ sende mi?" diye sordum.

Yüzü bulutlanıyor, çenesi sıkılıyor. Kot pantolonunun paçalarının ıslandığını fark eder gibi oluyor ve sinirli bir şekilde dalgaların arasından geri çekiliyor. "Oliver satın aldı," diyor. Ve böylece büyü bozulur.

Drew

Oliver'ın fotoğrafımı satın alması onu asla affetmediğim bir güç hamlesiydi. Beni kendi istediği bir şeyle görmeye dayanamazdı, bu benim fikri mülkiyetim olsa bile. Sanırım bu ortak bir duyguydu. Oliver Roche'a bakıp kıskanılacak koca bir dünya gören sadece ben değildim. Lane Cove'da gösterişli bir ev. On yedi yaşında lüks bir araba. Hayatına yatırım yapan iki ebeveyn. Yine de evrensel olarak sevilebilecek kadar ayakları yere basan biri olmayı başarmıştı. Ya da Evie'nin durumunda sevilebilir.

Portreyi ne yaptığını bilmiyorum. Hiç sergilenmedi. Kazanmasının nedeni benim fotoğrafçılık becerilerimle ilgili değildi; tamamen o ve o zamanlar sahip olduğu yaşama sevinciydi. Deklanşöre bastığım anda ışıldamıştı ama bunu yüzüne bir fotoğraf makinesi saplanmış olsa da olmasa da yapardı.

"Belki de portre Oliver'la paylaştığım evdedir," diye öneriyor, sanki beni bir gezintiye çekiyormuş gibi benden geriye doğru yürüyor.

Ayaklarıma yapışan kumlar, ayak bileklerime sürtünen ıslak kotlar ve sağduyumun her zerresi bana bu kadını sahilde, geçmişimizde takip etmeyi bırakmamı söylüyor. Bence o portreyi aramaya giderse hayal kırıklığına uğrayacak ama şu anda Oliver'ı suçlamak bana düşmez. Ölünün arkasından asla kötü konuşma derler.

Öldü. Oliver'ın öldüğünü düşünmek çok garip. Burada Evie'yle birlikte olmam daha da garip. Hayat kıvrılır, döner ve hiç hayal etmediğiniz şeyler bir anda başınıza gelir. Birdenbire tamamen farklı bir yola girersiniz. Bu hala bizim yolumuz değil. Bu bir sapma. Hafızasını düzene sokacağız, hepsi bu. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla yaklaşmasına izin veremem. Artık parmaklarıyla yüzümü okşamak yok.

Şu anda sahilin biraz aşağısında, kaya havuzlarını inceliyor. Daha fazla fotoğraf çekme isteğine direniyorum. Hatırladığım genç kıza benziyor -her zaman kendi dünyasında- ama şimdi bir kadın bedenine sahip. Yaptığı her hareket kafama oraya ait olmayan düşünceler sokuyor, bu çarpık koşullarda değil. Tam başka bir fikri kovarken başını kaldırıp bakıyor. Bedenim her zaman onun büyüğü altındaydı, ama daha çok zihnim için endişeleniyorum.

Bundan kurtulmalıyım. Telefonumu çıkarıp *dissosiyatif amneziyi* araştırıyorum. Neyle boğuştuğu hakkında ne kadar çok şey bilirsem o kadar iyi, ancak bulduklarım beni sadece endişe dolu bir dünyaya sürüklüyor.

Tıbbi bir durumla açıklanamayan ciddi hafıza kaybı.

Hasta hayatındaki olayları veya kişileri, özellikle de sıkıntı veya acı çektiği zamanları hatırlayamaz.

Üzücü olayları veya travmatik deneyimleri hatırlayamıyor.

Kendine zarar verme riskinde artış ...

"Biz okuldayken sakladığın bir şey var mı?" diye soruyor. "Konser biletleri, okul oyunlarının programları, fotoğraflar?"

Durumuyla ilgili yeni detaylarla donanmış olarak, nasıl cevap vereceğim konusunda temkinliyim. "Neden?"

"Sadece, hiçbir şeyim yok. Sanırım hepsi atılmış. Görünüşe göre şimdi de minimalist mi oldum? Hayal edebiliyor musun?!"

"Arabamı hatırlıyorum. Kitaplar, günlükler, okul ödev talimatları... Eşyaları sevdiğini doğrulayabilirim."

"Belki de beni gerçekten tanıyordun," diyor, yüzünü aydınlatan bir merakla. Bu öfkeden daha iyi. Ama şimdi beklentiyle bana bakıyor, belki de arkadaşlığımızın kanıtlarını saklamak için sakladığım için benim için yeterince önemli olduğunu umuyor.

"Birkaç şey sakladım," diye onu temin ediyorum, ancak ona ne olduğunu söylemeye hazır değilim. Zihnindeki bu aksaklık, kendi duygusal güvenliği için hayatının bir dönemine erişmesini engelliyorsa, söylemem gerektiğinden bile emin değilim. *Neden?*

Acaba beni nasıl kırabileceği hakkında bir fikri var mı? Beni kırdı. Arkadaşlığımızın kırılması, on yıl boyunca yanlış ilişkilerin peşinde koşmamın, yanlış ilişkilere yönelmemin katalizörü oldu.

Daha başlamadan başarısız olacağını bildiğim durumlar. Her zaman büyük bir şeyin değişeceğine, bir mucizenin gerçekleşeceğine ve B planımıza başlayacağımıza dair çılgınca bir umut besliyordu. Medeni durumu göz önüne alındığında bu fikir o kadar uzaktı ki, her zaman imkansız görünüyordu.

... ve imkansız olduğu için *güvenliydi*.

Evie

Melbourne ve Adelaide uçuşları bir bulanıklık içinde geçti. Drew sohbet etmek için elinden geleni yapıyor ama benim odaklanabildiğim tek şey iniş yapmak ve doğruca ailemin yanına gitmek. Bu ıstırabın bitmesini istiyorum. Onların yanına döndüğümde hafızamın yerine geleceğinden eminim.

Piste indiğimizde saat akşam 9'u geçiyordu ve terminalin dışında beklenmedik bir sıcaklık duvarı üzerime çarptı. Solmakta olan turuncu ve pembe bulutlar, akşamın ilk parıldayan yıldızlarıyla noktalanan daha derin mor ve maviyle birleşiyor.

"Mavi saat" diyor Drew, ulaşım için kuyrukta beklerken. Kendisiyle mi yoksa benimle mi konuştuğu belli değil, ta ki "Bu mükemmel, sakın yumuşak ışık..." diye ekleyene kadar.

Ciddi mi bu?

"*Hatırlıyor* musun?" diye soruyor, gözlerini gökyüzünden çekip yüzüme dikerek.

"Neyi hatırlayayım?"

"Mavi saat hakkında mı?"

"Krizimin ortasında bana fotoğrafçılık dersi mi vermeye çalışıyorsun?"

Yoksa sadece içinde mi kaybolmuş? Fotoğrafçılık web sitesini ve nasıl *da dünyanın içinde* olduğunu düşünüyorum. Ve kendi yaklaşımım ile ilgili bir pişmanlık duyuyorum, yani onun "yukarı bakmasına" karşılık "başım aşağıda". Her zaman bir sonraki şeye odaklanıyorum, nerede tökezleyebileceğim ya da yetersiz kalabileceğim konusunda dumsaksızın endişeleniyorum. Drew'in yaptığı gibi dünyadaki şiiri bulmak için hiç zaman ayırmadım.

"Fotoğrafçılıkla ilgili bazı şeyleri hatırlıyor gibiydiniz," diyor. "Negatif alan ve tüm bunlar. Bunu hatırlayabileceğini düşündüm. Belki fotoğrafçılık senin için bir geri dönüş yolu olabilir. Pozitif bir tetikleyici."

"Bir parıltı mı?" Ona söyledim. Psikiyatrist bunlardan bahsetmişti. Tetikleyicilerin tam tersi. Neşe ya da sükûnet anları sizi topraklar. Biraz hissetmeye açım. Keşke mavi saat benim için bir şey ifade etseydi, ama bana sadece bilmem gereken ama bilmediğim bir bilgi daha veriyor.

Rose'un bize verdiği adrese göre, ailem havaalanından otuz dakika uzaklıkta, Mawson Lakes adlı bir banliyöde yaşıyor. Oraya giderken dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Hastanedeki psikiyatrist bana çevremdeki ayrıntıları fark ederek ve kendime ne gördüğümü söyleyerek "anda" kalmamı söyledi. Kumtaşı mimarisi. Kiliseler. İlginç dükkan cepheleri. Sokak sanatı. Üzerimdeki soluk yeşil sundress, Drew ile Kmart'a giderken almıştım. Kendi sinirlerim. Drew'un arka koltukta aramızda duran eli. Parmak eklemlerindeki kemikler. Arada bir parmaklarını sıkıp girmesi. Belki de kamerayı bu kadar çok tuttuğu için tekrarlayan zorlanma yaralanması geçiriyordur? Bakışlarım ön kolunda, kaslarının belirginliği üzerinde geziniyor. Tişörtünün kolları. Boynuna ve çenesinin köşesine, çenesindeki koyu renkli tüylere, yutkunurken boğazında sallanan adem elmasına... Onu keşfederken beni dikkatle izleyen kahverengi gözlerine ulaşıyorum.

"Anksiyete," diye açıklıyorum çabucak. "Özür dilerim. Bazı şeylere dikkat etmem gerekiyor. Küçük ayrıntılara, anlıyor musun? Sen sadece... müsait bir uyarıcısın."

İkna olmuş görünmüyor.

"Gözlerini benden hiç alamıyorsun Hudson," diye şaka yapıyor. En azından ben bunun bir şaka olduğunu varsayıyorum. Her iki durumda da, mahcup oldum.

Yine de aileme yaklaştıkça şehrin cazibesini daha az hissediyorum ve daha gergin oluyorum. Drew arka koltukta yanımda sağlam bir duruş sergiliyor ama o bile evin önüne geldiğimizde ellerini kot pantolonuna siliyor ve nefes alıyor.

Newcastle'daki evimizden çok farklı ama annemle babamın etkisini sokaktan bile görebiliyorum. Annemin en sevdiği Pierre de Ronsard gülleri bahçedeki yan çit boyunca tırmanıyor. Babamın verandadaki eski koltuğu -her ne kadar annem bunun göze batan bir şey olduğunu düşünse de. Benim çok daha az minnettar bir versiyonumun eskiden can sıkıcı bulduğu bu tür normal, orta yaşlı "ebeveyn" şeyleri.

Drew kapıyı açtı ve göreve çıkmış bir adam gibi arabadan indi. "Yara bandını yırtıp atacak" tipte bir insan olduğu için eşyalarımızı alırken beni koltuğun diğer tarafına atlamak zorunda bırakıyor. Araba uzaklaşırken, önce bahçe yoluna çıkmamı işaret ediyor, ama ayaklarım araba yoluna dikilmiş gibi görünüyor, bu yüzden elimi tutuyor ve beni ön kapıya giden son birkaç adıma çekiyor. Newcastle'da aynı şeyi birlikte yaptığımız zamanki deja vu'yu yaşıyorum. Nasıl daha dün olabilir?

Geçici olarak vuruyorum. Sonra daha güçlü.

Öylece içeri girmeliyim. Anahtarım olmalı.

Diğer taraftan bir tırmalama sesi geliyor ve babamın sesi onu alacağını söylüyor, sonra annem kalkmamasını söylüyor, o da zaten kalktığını söylüyor. Bu performansı hep yaparlar. Sürekli birbirlerinin hayatlarını kolaylaştırmaya çalışırlar. Sonunda kapı açılıyor ve annem orada duruyor, elinde çay havlusu, nutku tutulmuş bir halde bana bakıyor.

"Kim o?" Babam arıyor. "Christine?" Elinde iki bardak çayla köşeyi dönüyor ve koridorda duruyor. Sakalları, önlüğü, şortu ve gri polosuyla neredeyse komik görünüyor ve yavaş pişiriciden gelen lezzetli bir şeyin kokusuyla çarpılıyorum - yılın bu zamanı için yanlış, ama ailem için doğru.

Uzun süren bir sessizlikten sonra çantamı bırakıp eşiğe düşüyorum ve kollarımı anneme doluyorum, şekli tam hatırladığım gibi ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Sadece kokusu bile beni yaşadığım her yaşa geri götürmeye yetiyor. Dört, on iki, on beş ve ... hayır, anılar burada solmaya başlıyor. Çok *sinir bozucu*.

Anlaması biraz zaman alıyor, sonra beni omuzlarımdan tutuyor ve bana bakabilmesi için geriye doğru itiyor. "Burada mısın?" diyor. Sesi gergin.

Annem hatırladığımdan daha yaşlı görünüyor. Orta yaşlı, oysa her zaman çok gençti. Beyaz kapri pantolon ve canlı bir üst giymiş.

payetlerle dağılmış. Elbette öyle. Bir zamanlar gözlerimi devirmeme neden olan şey, Gwendolyn'in şık cilasının ardından şimdi bana tamamen mükemmel görünüyor. Annemin yüzündeki çizgileri ve ağarmış saçlarını kaldırabilirim. Başa çıkamadığım şey ise kol mesafesi.

O da bana sarılmıyor. Babam da yanıma koşmuyor. Hayallerimizdeki kavuşmayla patlaması gereken korkutucu bir sessizlik var.

Bir Drew'a bakıyorlar, bir de bana.

"Neden?" Annem söylüyor.

Neden?

Bu beklediğim son soruydu. Memnun olmak bir yana, incinmiş görünüyor.

Babam çay fincanlarını bırakıyor, yanına gidiyor ve arkasında durup elini omzuna koyuyor. Daha önce yaptığını hiç görmediğim bir hareketti bu. Koruyucu. Sakinleştirici. Ama neye karşı koruyor? *Beni mi?* Dudağı titriyor ve gözlerindeki yaşlar bulaşıcı, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Özür dilerim Evie," diyor dayanılmaz birkaç saniyelik sessizlikten sonra. Sesi çatlıyordu. "Annen artık bunu yapamıyor."

Drew

Babası ve ben eşiğe doğru adım atarken Evie ailesinin ön koridorundan tökezleyerek çıkıyor ve eşiği aşıyor. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Onun sıcak ve soğuk davranışlarına maruz kalmak ne kadar korkunç olsa da, yine de onu bunun sonuçlarından kurtarmak istiyorum.

Açık kalmasını sağlamak için elimi kapının ahşap paneline koyuyorum. "Bay Hudson, lütfen bize açıklamamız için bir dakika verin," diyorum ses tonumdaki sertliğe şaşırarak. Evie'nin içinde büyüdüğü sevgi dolu aileyi ve babasıyla olan ilişkisini uzun süre kıskanarak yutkunmuştum - benim baba figürümün olmamasına kıyasla ne kadar da keskin bir karşılaştırma. Bu yüzden mi onu reddetmeleri fikrini kabullenemiyorum? Ya da ona mahkum olacağım fikrine katlanamıyor muyum?

Diğer taraftan iter. "Hayır dedim, Drew. Özür dilerim."

Beni tanıdığını düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hiç tanışmadık, ama yıllar boyunca benim hakkımda öyle bir resim çizmiş ki, beni görür görmez tanıyor. Sesindeki duygu açık: bu onu öldürüyor.

Evie yanımdaki betona çöküyor, sırtını metal çite dayamış, yenilmiş bir halde.

"Karımın ruh sağlığına öncelik vermem gerekiyor," diyor babası. "Evie'nin gönderdiği son birkaç mesaj..." Devam edemez. Koridorda Christine'in ağladığını duyabiliyorum.

"Ne mesajları?" Evie yerden soruyor. "Baba, hiçbir şey hatırlamıyorum!"

"Bak, Sydney'den daha yeni döndük," diyor, sesi alçak. "Hastanede olduğunu duyar duymaz arabaya bindik Evie. Amacımız törene yetişmektir elbette. Ama medya bizi taciz etmeye başlayınca... Annenin dayanabileceği çok fazla şey var."

"*Geldin* mi?" Babasından bana bakıyor ve sessizce bana sesleniyor, bu umut kırıntısını yakalamamı istiyor.

"Evie'nin sağlığına da öncelik vermeliyiz," derken buluyorum kendimi ve babasının kapıya yaptığı sert baskının birkaç santimetre geri çekildiğini hissediyorum. Bu bir açmaz gibi. Bu şekilde araya girmek istememiştim ve bunun onları zorladığını anlıyorum ama sağlık ekibinden uzakta olduğumuz için bu stresin Evie'nin zaten kırılabilir olan ruhsal durumu üzerindeki etkisinden gerçekten endişeleniyorum. "Bu travma sonrası amnezi," diye devam ediyorum. "Oliver hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum. Son yirmi dört saatimi onunla geçirdim ve size söz verebilirim, bu sizin eskiden tanıdığınız kızıdır."

Evie bana sanki daha da korkunç bir haber veriyormuşum gibi bakıyor. Ona hiçbir yere varmayan empatik bir gülümseme sunuyorum. Tüm vücudu titriyor. "Ben ne yaptım?" diye soruyor. Masumiyeti yüreğimi burkuyor; bu da ona çok yaklaşmanın neden tehlikeli olduğunu hatırlatıyor.

David kapıyı bırakır.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum, elini tutup tekrar ayağa kaldırıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Sorun şu ki, öyle olmayabilir. Son on üç yıldaki temel ilişkilerinden herhangi biri bozulmadan nasıl geri dönebileceğini aklım almıyor. Sanki her an hafızası bir anda yerine gelecekmış ve Evie'nin bu halini tekrar kaybedecekmişiz gibi hissediyorum. İlk sefer beni neredeyse yok ediyordu, bu yüzden babasının bakış açısıyla tamamen empati kurabiliyorum.

"Baba?" diye yalvarıyor. "Lütfen bana yardım et. Gidecek başka yerim yok." Bu itiraf beni derinden yaraladı.

Kapının ardına kadar açılmasına izin verdi. "Bu iş kontrolden çıkarsa ya da annem baş edemezse, ikinizden de gitmenizi istemek zorunda kalacağımı bilmenizi istiyorum."

Anladım.

"Endişelendiğim sadece karımın akıl sağlığı değil." Bunu bana yöneltti. "Tansiyon sorunu var. Stres durumu daha da kötüleştirebilir. Onun sağlığını riske atamam-"

Evie.

"O senin kızın," diye belirttim. "Onun da sana ihtiyaçı var."

Beni bir aşağı bir yukarı s z yor. "Görünüşe göre seni yakalamış."

Hayır.

Hayır! Hayır!

"Kriz geçiriyor," diye belirttim. "Söz veriyorum çok fazla olursa gideceğiz, ama lütfen deneyin."

Başını eğiyor. Yenilgi. Sonra isteksizce başını sallıyor, hep birlikte içinde bulunduğumuz karmaşık durumu anlatmak istercesine omzuma vuruyor ve bizi eşikten içeri davet ediyor. "Muhtemelen başından beri sen olmalıydın," diyor.

Evie

Oliver'ı ve ailesini Sydney Havaalanı'ndan uğurlarken o kadar dağılmıştım ki, bir Cumartesi sabahı saat dokuzda gözyaşları seliyle Drew'in kapısına indim. İki ay fırtınalı geçti ve bir şekilde hem ehliyet sınavımı hem de yıl sonu sınavlarını kısmen aklım başımda, çoğunlukla da aşktan kaynaklanan bir serbest düşüşle atlattım. Bree'nin ailesi ve benim ailemin Sydney'de saatlerimi ayarlamama yardımcı olmaları ve Newcastle'a gidip geldiğim uzun yolculuklar sayesinde ehliyetimi aldım. Ve mucizevi bir şekilde bu dönem notlarımı tamamen mahvetmedim.

Ama 12. yıl farklı olmak zorunda. Mantıklı düşünmeye zor dayanıyorum! Aşık olabilirim ama aynı zamanda Sydney Üniversitesi'ne girmeye ve adli dilbilim okumaya da kararlıyım. Aklımı başıma toplamalıyım, yoksa bu ilişkinin yoğunluğu her zaman tahmin ettiğim şeyi yapacak. Hayatımı mahvedecek.

Şimdilik yaz tatili önümüzde uzanıyor. Oliver'ın aile gezisi konusunda tamamen üzgün olmamla başlıyor. Mesele sadece gidiyor olması değil. Anne ve babasının gidiş salonunda ona karşı davranışları. Çantasını nasıl topladığından, ne giydiğine, iPod'undaki müziğe ve sandalyeye nasıl yığıldığına kadar her şeyi eleştiriyorlardı.

"Sana birinci sınıf bir Avrupa seyahati hediye ediyoruz," dedi annesi. "Senin için yaptıklarımızı neden hiç takdir etmiyorsun?" Her zamanki gibi derli topluydu. Esmer saç. İnci küpeler. Yüzüne kazınmış yargılayıcı bir ifade. Onunla iyi geçinmeye çalıştım ama Newcastle'lı havam Lane Cove'da pek işe yaramıyor. "Gençlerine bu deneyimi yaşatan başka aileler görüyor musun?" Sanki ben daha az şanslı olanlardan biriymişim gibi bana ters ters baktı.

"Dik otur ve gerçekten gitmek istiyormuş gibi görün," dedi babası.

"Tam altı haftadır yok," diye açıklıyorum Drew'a, ön kapısını açtığı anda ağlayarak. "Ben nasıl hayatta kalacağım?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Flanel pijama pantolonu ve beyaz bir atlet giymiş. Yatak saçı. Çenesinde koyu, okul tatili sakalı, sanki gerçek bir erkek gibi. Elinde kocaman bir kase mısır gevreği var, sanki ön kapıya cevap verene kadar açlıktan ölecekmiş gibi. İçinde bulunduğum durumdan hiç rahatsız olmamışçasına, kocaman bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına atıyor ve "GoFundMe'ye ihtiyacın var mı?" diye mırıldanıyor.

Mısır gevreğini kafasından aşağı dökmek istiyorum. Drew gibi romantik olmayan biri, uyandığımda aklıma gelen ilk şeyin Oliver olmasını ya da uykuya dalarken ikimizin başrolde olduğu romantik senaryolar icat etmemi asla takdir edemez. Kafamdaki mini senaryoda, erkeklerin okulunda bazı dersler alıyorum, bu yüzden hepsi bir Bunsen brülörünün alevi üzerinde gizli özlem dolu bakışlar ya da teneffüste kütüphanenin çalışma köşesinde ikinci dereceden denklemlerle boğuşan baş eğik ...

Havuz partisinden bu yana birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, Oliver'ın bu dünyadaki varlığı benimkiyle ayrılmaz bir şekilde örülmüş gibi görünüyor. İlk aşk bunu yapar. Özellikle de yıllarca burnunu edebi aşk romanlarına gömüp bunun sadece kitaplarda olduğunu düşünen biri için.

"Altı hafta oldu Eves," diyor Drew, onu öldürmek istememe neden olacak bir şekilde mısır gevreğini çıtırdatarak. "Kendini topla."

Ağlamayı bıraktım çünkü artık onun empati yoksunluğuna öfkeliydim. O ve ben yakın arkadaş olabilirdik ama o benim ikinci yorgan tercihimdi. Bree'nin bu akşam markette mesaisi var.

Sabah, yani çaresizim ve beni burada karşılama şekline bakılırsa, öyle olmalıyım.

"Hadi ama," diyor. "Sorun değil. Ben senin dikkatini dağıtıyorum." İçeriye, her zamanki gibi biraz yıpranmış görünen mutfığa doğru yürüyoruz.

"Böyle *çiğnemeyi keser* misin?" diye yalvarıyorum. Gülümsüyor.

Gereksiz yere yüksek sesle çiğneme sesinden öfkelendiğimi *biliyor*. Lokmalar arasında metal kaşığı seramik kaseye vurması durumu daha da kötüleştiriyor. Ve *soruna eğilmek* yerine mutfak tezgahına yaslanması gerçeği.

"Neden anlamamı beklediğimi bilmiyorum," diyorum. "Senin hiç kız arkadaşın olmadı ki."

Alınmış gibi yapıyor. "Bu ne cüret! Benim kız arkadaşlarım oldu!"

Mısır gevreğini merhametli bir şekilde bitirdi, ancak sütün kalanını höpürdeterek içmek istercesine kaseyi tutuyor ve bana sanki bu bir meydan okumaymış gibi bakıyor.

Benim için fazla vahşi bir adım. Sıçradım ve elinden kaptım.

Üzerimde yükseliyor ve gülümsüyor.

"Bir dizi farklı kızla birlikte olmak, tek bir özel kişiye sahip olmakla aynı şey değil, Drew."

"Tanrım, sanki ben bir oyuncuymuşum gibi konuşuyorsun."

Evet. Evet. Teknik olarak şu ana kadar cinsel anlamda hiç kimseyle birlikte olmadığım düşünülürse - kendi erkek arkadaşım bile - herhangi bir deneyimi olan herkes benim açımdan bir çapkındır.

Beni yolundan çektikten sonra ekmek kızartma makinesine dört dilim ekmek atıyor.

"Yemek yemem mümkün değil,"

diyorum ona. Kaşlarını çatı.

"Bu senin için değil."

Dört dilim ekmek ve mısır gevreği mi yiyor? Nereye koyuyor? Gözlerim onun gergin fiziğinde geziniyor. Onu neredeyse soyunmuş görmek aklıma diğer sorunumu getiriyor. Seks. Ve Oliver'ın Avrupa'dan döndüğünde ilk kez seks yapmamızı beklediği gerçeğini. Benim için ilk kez yani.

İsteseydi bunu yıllar önce yapardık, ama ne zaman kıyafetlerimi çıkardığımı hayal etsem, ne yapacağımı ve eşyaları nereye, ne zaman ve hangi sırayla koyacağımı bilemeyeceğimden endişeleniyorum, o ise benimle yatakta olmanın karmaşasını tanıdığı diğer tüm kızlarla karşılaştırıyor.

"Lanet olsun Hudson, erkek arkadaşın ülke dışına çıkmalı beş saniye oldu. Beni yiyip bitirecekmiş gibi görünüyorsun," diye takılıyor Drew ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Çok utandım. "Özür dilerim!" Ağzımdan kaçırdım. "Seks hakkında düşünüyordum."

Tost sanki bu alışverişin bir saniyesini bile kaçıramayacakmış gibi fırlıyor. "Seninle değil tabii ki," diye açıklıyorum.

Tostu eline alır ve parmaklarını yakar. "Kahretsin!" "Oliver bizden... geri döndüğünde..."

Kızarmış ekmeğe tereyağı sürmekle meşgul. Domates ve peyniri titizlikle dilimliyor. Ekmeği hassas dikdörtgenler halinde kesiyor. Sonra tabağı mutfak masasına taşıyor, bir sandalyeyi fayanslar boyunca sürüklüyor (benden daha fazla iç öfke işareti), oturuyor ve "Biraz istemediğine emin misin?" diyor.

"Ee..." Şimdi gerçekten telaşlandım. "Yani, bir parçam istiyor, belli ki..." *Tanrı aşkına, detaylandırma, Evie.*

Tabağı masanın üzerinden bana doğru itti. Oh! Tosttan bahsediyordu. Bir parça ısırarak gülümsemesini gizliyor. Bu sefer daha az rahatsız edici bir şekilde yemeye çalıştığını söyleyebilirim ve alay etmesine rağmen ona karşı yumuşadığımı hissediyorum.

"Ne istiyorsun?" diyor bir süre sonra. Sanırım tostı bıraktık ve sekse geri döndük.

Ona korktuğumu söylemek istiyorum. Birine vücudumu göstermekten korktuğumu. Onunla ne yapacağımı bilemeyeceğimden ve deneyimsizliğimin her şeyi mahvedeceğinden korkuyorum. Ama Drew ve ben arkadaş olmuşken, bu Bree ve benim için bir konuşma. Yine de ben düşünmeden devam ediyor ve "Çünkü eğer hazır değilsen, buna saygı duyması gerekir" diyor.

Kesinlikle hazır değilim. Bu düşünce yüksek sesle bana hücum ediyor. "Ama ona onu sevdiğimi söyledim," diye açıklıyorum.

Drew tostı bırakır ve tabağı iter, yenilmiştir. Bana doğru bakıyor. "Sen mi yaptın?"

Sanki bir polis sorgusunda spot ışıklarının altındayım ve o bana bunu isteyip istemediğimi soruyor. Oliver'ı seviyor muyum? Sevmeliyim. Onunla aramdaki her şey hayallerimin gerçeğe dönüşmesi gibi. Dünyada onun için her şey var ve kelimenin tam anlamıyla bana *takmış* durumda. Ne zaman onunla birlikte olsam, bu dünyadaki hakimiyetimi kaybetmiş gibi hissediyorum. Bir sonraki adımlarımızı tahmin edememek heyecan verici ve korkutucu bir his.

Drew araya girerek, "Hazır olup olmamanızın konuyla ilgisi yok," diyor. "Hazır değilsen yine de hayır diyebilirsin. Hikayenin sonu."

"Sanırım sadece korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Konu bu tür şeylere gelince çok fazla düşünüyorum ve bu özelliğimden nefret ediyorum. Keşke diğer kızların özgüvenine sahip olsaydım. "Eminim her şey yoluna girecek."

Şimdi ayağa kalkıyor ve kalan tostü çöp kutusuna atıyor. "İyiden daha fazlası olmalı," diyor ve musluğu çok hızlı açtığı için tabağı lavaboya çarpıyor. "Siktir!" diyor, yanlışlıkla üzerine su püskürtüyor. "Özür dilerim."

Drew küfür ettiği için hep özür diler. Bu çok şirin ve gereksiz, çünkü ben de küfrediyorum - en azından ona. Oliver'a değil. Sanki erkek arkadaşına kendimi onun idealindeki kız gibi göstermeye çalışıyorum. Drew'a ve onun dağınık saçlarına bakıyorum, sıcak sabah güneşi mutfak penceresinden içeri süzülürken bir kurulama bezi ile gövdesini siliyor. Ve "iyiden de öte" seks sırasında çok sabırlı olduğuna şüphe olmayan kızları biraz kıskanmaktan kendimi alamıyorum.

Drew

Keşke Oliver'la seks yapma konusunda çenesini kapasaydı.

Konuşma şekliyle ilgili her şey beni rahatsız ediyor. Heyecan eksikliği. Yükümlülük duygusu. Belli ki beklentileri ve onu zorladığı son tarih.

Ona baktım. Havaalanında ağlamaktan yüzü şişmişti. Kafası karışık, gergin, savunmasız, endişeli ve *hiç hazır değil* ve ben çok öfkeliyim.

Ve çok kıskanç.

Aklımdan geçenleri okumadan önce bu kapalı alandan çıkmalıyız. Onun hakkında düşünmeye başladığım şeylerden haberi yok ve asla da olmayacak, çünkü beni kendinden uzaklaştırmasından korkuyorum. Onunla arkadaş olarak birlikte olmak, hiç birlikte olmamaktan daha iyi, o yüzden buna razıyım.

"Kameraları çıkaracak mıyız?" Ben soruyorum. Ne zaman birimiz okul (onun durumunda) ya da erkek arkadaşı (benim durumumda) konusunda stresli olsa bu soruyu sorarız. Sadece kıskandığımdan değil - bu kesinlikle doğru olsa bile. Endişeliyim. Oliver'a verdiği tepkilerdeki her şey aşırı görünüyor. Onun ayrılışına verdiği tepki bunun son örneği. Sürekli kendini sorguluyor. Fazla düşünüyor. Oliver'ın kendisini aştığına dair kendine anlattığı hikaye, oysa tam tersi olduğu açık.

"Ne bulmak istediğimi biliyor musun?" diye soruyor. "Hayalet mantar!"
Hayalet mantar mı? O yanıyor.

"Parlayan mantarlar... karanlıkta!" diye ekliyor, sessizliğimin neden bahsettiğini bilmediğim anlamına geldiğini varsayarak.

"Ne olduklarını biliyorum. Sanırım onları Mavi Dağlar'da bulabilirsin." Birlikte karanlıkta sürünerek fotoğrafik bir maceraya hazırım.

"Ve ayrıca okyanustaki biyolüminesans... Jervis Körfezi'nden fotoğraflar gördüm." Bana görüntüleri göstermek için telefonunu eline alıyor ve hindistan cevizi vücut losyonunun sarhoş edici kokusuyla birlikte yüzüme çarpıyor. Uzun kahverengi saçları omzuna dökülüyor ve ben onun yanında dururken, kendi arayışımın beyhude olduğunu bilerek onun biyolüminesans arayışına yatırım yaparken, vahşi bukleler kolumun derisini okşuyor.

"Şuna bak!" diyor, gözleri parlıyor, sığ sulara dalgaların arasında yürüyen birinin videosunu oynatıyor, ayaklarının dibindeki neon mavisi fosforlu ışıkları karıştırıyor. "Bunu istiyorum, Drew!"

Ben de seni istiyorum. Bu kadar çok olması delilik.

Bu fiziksel çekimden çok daha fazlası. Evie ve ben tamamen aynı fikirdeyiz. Sadece takılmak, film izlemek ve atıştırmalıklar yemek istemiyoruz. Arkadaşlığımızın bir amacı var - hedeflerimiz ve yaratıcı bir anlayışımız var, bu da daha önce kimseyle hissetmediğim bir derinliğe katkıda bulunuyor.

"Varım," dedim ona. İsteddiği her şeye varım. "Oliver hakkında çenenin kapattığın ve önümüzdeki altı hafta hakkında zavallı olmayı bıraktığın sürece."

Gülüyor. "Bu nasıl bir arkadaşlık?"

Ona buranın Oliver'sız bir bölge olduğunu söylemek istiyorum. Önümüzdeki altı hafta bizim olacak, iş ve Sydney-Newy arası gidip geleceğiz. Gelecek yılın sonunda yapacağımız seçimlere bağlı olarak, bu bizim ilk ve son yaz tatilimiz olabilir. Ama bunlardan herhangi birini söylemek acınası olurdu.

"Tanrım, tamam," diyorum. "*Bir arkadaş olarak orada olacağım.* Neye ihtiyacın varsa. Sür ya da öl. *When Harry Met Sally* falan filan." "Seksenlerin romantik komedilerinden öylece alıntı yapamazsın."

"Rom-kom" mu? Platonik arkadaş oldukları bir şey, değil mi? Annem o filme bayılır."

Bana garip garip bakıyor. En azından ağlamayı bıraktı. "Bu konuşma için tamamen vasıfsızsın."

Bana bir göz atıyor ve ben de bakışlarının bir anlığına göğsümdeki kaslara takıldığı bir fanteziye dalıyorum.

"Kameranı hazırla," diyor. "Ve üzerine bir şeyler giy. Tanrım."
Belki de yüzde yüz bağışıklığı yoktur.

Evie

Birkaç hafta sonra, Drew'in annesinin arabasını ödünç aldık ve Jervis Bay'e üç saatlik bir yolculuk yaptık, bu süre zarfında onun için bol bol One Direction içeren tek kişilik bir gösteri yaptım. Ama şimdi, karanlıkta تنها bir kumsalın beyaz kumları üzerinde dururken, müziğe gerek yok. Gördüklerimden o kadar etkileniyorum ki fotoğraf çekmeyi unutuyorum. Parlayan biyolüminesans. Deniz parıldıyor. Karanlıkta kırılan her dalga, kıyı şeridinde ayak bileklerimizin etrafında dönen büyülü neon mavisi ışıkla aydınlanıyor.

"Bunun içinde durmalı mıyız?" Drew soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ben olsam muhtemelen içmezdim."

Sağlık konusunda çok dikkatli. Bir keresinde bana, sevdiğin biri bir istatistiğin yanlış ucunda yer aldığında, neyin yanlış gidebileceğine daha fazla odaklandığını söylemişti. Ama bir Cuma gecesi yapabileceğimiz daha tehlikeli şeyler var. Bir partide uyuşturucu alıyor olabiliriz. Bunu bildiğimden değil. Her halükarda, baldırlarımın ay ışığında parıldaması dikkatimi tamamen dağıtıyor.

"Ölmek için ışıldama tarafından öldürülmekten daha kötü yollar var," diye ilan ediyorum iyice düşünmeden. Üzücü şeylere daldığım için hemen kendimi tekmeliyorum. "Özür dilerim! Bunu söylememeliydim."

"Hayır, haklısın. Rahatlamalıyım."

Söylediğim bu değildi.

"Burada olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuza odaklanalım." Sıgılıkta yanımdaki kolunu tutuyorum. "Bunu bulmak herkesin bildiği gibi çok zor!"

"Canlı blogları bizim kadar saplantılı bir şekilde takip ediyorsanız olmaz. Sadece bir fırsat olduğunda arabaya atlamaya hazır olmalısınız."

Kumsalın biraz yukarısına doğru yürüyor ve gömleğini çıkarıyor. Artık buraya girip girmememiz gerektiği konusunda endişelenmeden elbisemi başımın üzerine çekip kumun üzerindeki kamera çantalarının üstüne atıyorum. Olayların bu şekilde gelişmesini en iyi nasıl Instagram'a aktaracağını planlayan son kişi benim ama ben bile bu gece suyun floresan mavisine karşı beyaz bikini üstü ve erkek şortu seçimimin ilham verici olduğunu kabul etmek zorundayım.

Drew okyanusa doğru koşuyor, kimyasal reaksiyonlarla parıldayan parlak renkli suyu dalgalandırıyor ve ben de mistik dalgaların arasından onun peşinden sıçırıyorum. Oliver'ın önünde soyunmaktan endişe duyarken, Drew'un yanında böyle bir sorunum olmadığını fark ediyorum - muhtemelen tüm bu olay daha platonik olamayacağı için. Ona tamamen güveniyorum.

Etrafımızdaki su girdaplar ve kıvrımlarla aydınlanıyor, sanki dünya dışı bir animasyon filmindeymişiz ya da uzak, keşfedilmemiş bir gezegende yaşıyormuşuz gibi. Parmaklarımı suyun içinde gezdirerek dönüyorum, ışık etrafımda dönüyor.

Drew yakınlarda duruyor ve onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyor. Sanki bu fenomen onu hayatını zorlaştıran her şeyden uzaklaştırıyor gibi. "Sırada ateşböceklerini görmemiz gerekiyor," diyor.

"Evet! Ve tabii ki aurora. Hadi bir liste yapalım."

Arkasında bir dalga kırılırken, vücudu parlak ışığa karşı silüet oluşturuyor. Her şey o kadar inanılmaz, o kadar güzel ve *hayatta bir kez* görülebilecek türden ki, soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyorum, gözlerim doluyor.

"Erkek arkadaşını mı özledin?" diye dalga geçiyor ve ben de ona biraz neon suyu çarpıyorum.

Birkaç dakikalığına Oliver'ın varlığını neredeyse unutmuştum. Şimdi onu bu sahnede hayal etmekte zorlanıyorum. Eğer istersem Drew bütün gece suda kalır. Harikulade şeyleri çok sever. İçindeki fotoğrafçıdır. Bu konuda birbirimize benziyoruz ve Oliver'ın beni bu konuda acele ettirip ettirmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Fotoğrafınızı çekebilir miyim?" Drew soruyor. "Sergi için değil. Sadece senin için?"

Kuma girdi, ellerini kuruladı ve fotoğraf makinemi aldı. Onun değil. Bu fotoğrafları asla paylaşmayacağını biliyorum, ama bu

bunu sağlar.

Çekim için sıraya girdiğinde, onda hoşuma giden şeyin bu gibi küçük şeyler olduğunu fark ediyorum, bunu yüksek sesle dile getirdiğimden değil - tuhaf olduğumu düşünürdü. Okulundaki resim atölyesinde onu diğer çocuklarla aynı kefeye koyduğum ilk suçlamamı geri almak istiyorum. Bu fotoğrafları çekmek için asla izin istemezlerdi. Onları alıp paylaşırlardı ve kim bilir onlarla ne yaparlardı.

Sadece Drew olduğunu bildiğim için canlanıyorum, sanki kimse beni izlemiyormuş gibi parlayan suyu kaşıklıyorum, içinde dönüyorum ve dans ediyorum. O bile. Sonra ne çektiğine bakmak için suyun içinden geri dönüyorum, yüzümde garip bir ifade olan ya da gözlerimin kapalı olduğu birkaç başarısız çekime gülüyorum, ama diğerlerinde o kadar içten mutlu ve kendimden eminim ki kendimi zar zor tanıyorum.

"Gerçekten çok iyisin," diyorum. "*Gerçekten* iyisin." Bunu ona daha önce de söyledim, ama buna tam olarak inandığını hiç sanmıyorum. Övgünün tadını çıkarıyor, suyun yansımaları ay ışığında yüzünde titreşiyor. "Etrafında dön," diyor, asla bir iltifat üzerinde durmayan biri. Mükemmel kareyi yakalama görevimizde o kadar çok dönüyorum ki dengemi kaybedip ona doğru düşünüyorum ve ikimizi de

kum, gülerek, kamerayı havada tutarken.

Sonunda, ısıltılı su sahile girip çıkarken kıyı şeridinde oturuyoruz. Milyonlarca kilometre ötede, bu hayatımın en değerli deneyimi.

"Öldüğüm gün, hayatım gözlerimin önünden geçtiğinde," diyorum ona, "bu sahne final olacak."

Drew

Bu hayatımın en çarpıcı gecesi. Su ılık ılık. Ama o da öyle. Her şeyiyle. Kendinden emin. Nasıl görüldüğü umurunda değil. Benim ne düşüneceğimi bir an bile düşünmeden kendini her şeyin içine atıyor. Bu yaşama sevinci ve bu özgürlüğe gıpta ediyorum çünkü kendi hayatım çok kısıtlanmış gibi geliyor.

"Bana söz ver, ne kadar yaşlanırsan yaşlan, nereye gidersen git, kiminle birlikte olursan ol, bunu aramaktan asla vazgeçmeyeceksin" diyor.

Biyolüminesans ve benzerlerini kastediyor, onunla paylaşmanın verdiği hissi değil. Kendimi gelecekte başka biriyle hayal etmeye çalışıyorum ve bunun asla yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum. On yedi yaşında oldukça trajik bir düşünce.

Ona bir dalga su itiyorum. "Gelecekteki kişiliğime verdiğiniz güven oyu için teşekkürler."

Gülümsüyor. "Sorun sen değilsin. Bir gün hepimiz yaşlanıp sıkılmayacak mıyız? İpotekler, faturalar ve çocuğumuzun öğle yemeğinde neden arkadaş grubundan dışlandığı hakkında endişelenmek zorunda kaldığımızda?"

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Çekinerek bana bakıyor. "Saint Ag's'e taşındığımda tamamen dışlanmıştım," diye itiraf ediyor. "Öğretmenlerden biri Bree'yi benimle bir ödev üzerinde çalışmaya zorlayana kadar gerçekten hiç arkadaşım yoktu. Şimdi bile tek yakın arkadaşım o."

"Peki, teşekkürler," diyorum. "O zaman ben neyim?"

Bana baktığında, cevabını bilmek istemediğimi fark ediyorum. Her ne olursa olsun asla yeterli olmayacak ve o bunu onaylamazken

her zaman umudumu koruyabilirim.

"Her neyse, neden ipotek ve çocuklar hakkında düşünüyorsun?" Dikkatini başka yöne çekmeyi umarak sordum.

"Sen düşünmüyor musun? Yani, her zaman değil tabii ki, ama bazen geleceğinizi ileri sarıp bir eş ve bebekler hayal etmiyor musunuz-"

"Çocuk sahibi olmayacağım," diye sessizce itiraf ediyorum. Bu daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey.

Dizlerini yukarı çekip onlara sarılıyor ve bana doğru eğiliyor. "Neden olmasın?"

Annem için yapmam gereken her şeyi ve hastalıkların ailelerde nasıl yayıldığını düşünüyorum. Ve sonra gelecekteki zavallı bir çocuğun geceleri beni bulmaktan korkarak uyanık yattığını hayal ediyorum, tıpkı benim onu bulmaktan korktuğum gibi ...

"Sonunda bir yük olmak istemiyorum," diyorum. Bu itirafın içinde daha önce hiç dile getirmediğim bir itiraf var. Bunu söylerken bile suçluluk duygusu göğsümü deliyor ve keşke sözlerimi geri alabilsem diyorum. "Annem bir yük değil," diyorum aceleyle. "Ama o... zor bir iş. *Hastalığı* zor bir iş."

"Ama o hasta," diye yanıtlıyor Evie. "Bunların hiçbirisi onun hatası değil. Sen de ona karşı harikasın."

Ona bakacak başka kim var? Kesinlikle babam değil. "Bazı şeyleri zor bulduğunu kabul etmekte sorun yok," diyor Evie, ciddi gözleri benimkilerde. Ona tam olarak ne kadar zorlandığımı söylemek ve annemin hastalığının beni korkuttuğu tüm yolları özetlemek istiyorum. Ama başlarsam ağzımdan çıkabileceklerden korkuyorum. Bilinçli zihnimin bile dile getirmeye cesaret edemediği şeyleri söyleyeceğimden endişeleniyorum.

Dalgalar uzaklaşıp esinti durulana ve ben telefonumun sahilin hemen yukarısında çaldığını fark edene kadar uzun bir süre orada, hafif sığılıkta, etrafımız aydınlık bir şekilde sessizce oturuyoruz.

"Özür dilerim," diyorum ayağa kalkarken. "Biri beni arıyor."

Kumun üzerindeki eşyalarımıza doğru sendeleyerek yürüyorum, bu dünyada başka birinin nihayet nasıl hissettiğimin küçük bir kısmını bile biliyor olması beni rahatlatıyor. Ve telefonumu buluyorum.

Dört cevapsız arama. Biri annemden, üçü de tanımadığım bir numaradan. Bir de sesli mesaj bırakmışlar.

Evie'nin su kenarındaki floresan mavisiiyle oynamasını izlerken büyüñün bozulmak üzere olduğunu biliyordu.

Kalbim sıkışıyor.

"Annem arıyor," diye sesleniyorum Evie'ye. "Geri dönmek zorundayız."

Evie

Bree ve ben yaz tatillerimizi bir hastane kafeteryasında geçirmeyi planlamamıştık, ancak Drew ile Jervis Bay'de neredeyse dini bir deneyim yaşadıktan bir hafta sonra, Bree ve ben çoğu öğle yemeğinde onu kafede ziyaret ettiğimiz bir rutine girdik.

Otobüs durağından yürürken bana "Ailen burada biraz daha kalmanı sorun etmiyor mu?" diye soruyor. Olmadıklarını biliyor. Annem onunkilerle telefonda konuşuyordu ve biz arkadaşımıza destek olurken annesi Sydney'de birkaç gün daha kalmamı savunurken koridorda onları dinledik.

"Drew annesiyle tek başına. Onu terk etmemi söyleseler nasıl görünürdü?" Ben soruyorum.

Dirseğimi çekip beni yolda durduruyor. "Sen ve Drew oldukça yakınlaştınız mı?"

Soruyu anlamadım. "Onu onayladığını sanıyordum." Neden erkeklere karşı hep benim bekçim gibi davranıyor?

"Gerçekten seviyorum," diyor Bree. "Ve o da senden gerçekten hoşlanıyor. Dikkatli ol, Evie." "Oliver'la birlikteyim," diye hatırlatıyorum ona.

Bu kadar açık bir ifadeye verecek bir yanıt bulamıyormuş gibi bana bakıyor. Aklında tonlarca şey olan ama hiçbir şey ses tellerinden geçip ağzından çıkmayan birinin bakışı bu. "Evet, o konuda," diye başlıyor Bree. "Resmi olarak ..."

"Oh, işte orada!" Hastane girişinde Drew'a el sallayıp adımlarımı hızlandırıyorum. "Resmiyet hakkında daha sonra konuşabiliriz."

"Bu bir adli tıp kolyesi," diye açıklıyor Oliver haftalar sonra, bana Amsterdam'daki bir polis müzesinden getirdiği gümüş zinciri açarken. Bir mikroskop ve bir DNA ipliğinin yanında asılı küçük gümüş bir parmak izi kolyesi var. Bu bir tür değerli taştan milyon kat daha iyi. Yaratmak istediğim geleceği temsil ediyor. Ve benim hakkımda bunları *biliyor* olması benim için ne kadar önemli.

Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarım hâlâ ıslak olan saçlarında geziniyor. Uzun uçuştan sonra yeni duş almış, şampuan ve diğer erkeklerin Lynx Afrika'sından çok farklı olan pahalı bir kolonya kokuyor.

Beni daha da yakına çekiyor ve kız arkadaşıyla Sydney'de olmak isterken ailesiyle altı haftalık bir Avrupa seyahatine çıkmak zorunda kalan biri gibi öpüyor. Bu altı hafta içinde bir öpücük ve ondan çıktığımızda ikimiz de sıcak ve telaşlıyız ve ben hangi yolun yukarı olduğunu zar zor biliyorum.

"Boş yılımız hakkında konuşmalıyız," diyor nefes nefese, öpücükler arasında, beni lüks odanın diğer ucuna, kendi banyosuna ve gömme dolabına açılan kapının önünden geçirip yatağına doğru itiyor, yuvarlanıp yastığının üzerine düşerken baldırlarımın arkası yatağa çarpıyor. Birbirlerine aç oldukları bir film sahnesi gibi - ve ben de kesinlikle onun kadar açım, sadece endişeliyim, bu da midemi bulandırıyor, ama belli etmiyorum çünkü şu anda Oliver Roche'un lüks Lane Cove yatak odasında oynanan bu büyük aşk sahnesinin ana karakteriyim. *Büyü artık, Evie. Sorun yok.*

Boşluk yılımı Bree ile planladık bile. Sekizinci sınıftan beri seyahat programı üzerinde çalışıyoruz. Londra'ya uçmak, Bath'da Jane Austen turu yapmak, Pemberley sahnelerinin çekildiği Chatsworth House'da piknik battaniyeleri üzerinde *Gurur ve Önyargı*'nın canlı gösterimine katılmak, sonra Paris, Prag ve Venedik ve Roma'daki Trevi Çeşmesi'ne bozuk para atarak her zaman istediğimiz her şeyi dilemek

...

"Benimle seyahat et," diyor Oliver. Ben kafamda seyahati tasarlarken yüzüme bakıyordu ve bu açıklaması beni şaşırttı. Yani, elbette birlikte seyahat edeceğimizi hayal ederdi.

Boşluk yılı çiftleri böyle yapar. Ancak Bree ve benim icat ettiğimiz güzergahın her versiyonunda, ikimiz de gelecekteki romantik bir başrolü hesaba katmadık.

"Oliver, konuşabilir miyiz..."

Beni boynumdan öpüyor ve ben cümlelerin anlamını kaybediyorum. "Ben sadece, ben zaten planlamıştım..."

Dudakları ağızımın üzerine kapanıyor ve eli boynumdan aşağı inip omzumdan geçerken, üstümün ayakkabı bağını beni heyecanlandıran ve korkutan ve bana Pemberley'i, piknik gösterimlerini ve en iyi arkadaşımı unutturan bir şekilde kenara çekerken kelimelerin geri kalanını söyleyemiyorum.

"Artık bunu düşünmemize gerek yok," diye fısıldıyor Oliver. Rahatlıyorum, çünkü hiçbir şey hakkında tartışmak istemiyorum. Bununla birlikte, elinin şu anda izlediği tehlikeli rota göz önüne alındığında, konuyu yeniden gündeme getirmek istiyorum. Ya da herhangi bir konuyu. Ve bunu yavaşlatmak.

"Oliver, bekle..." Oturmaya çalışıyorum ama ağırlığını kaydırıyor ve yapamıyorum. Ellerimi göğsüne koyup onu geriye itiyorum. "Oliver, dur. Lütfen."

Duruyor. Geri çekiliyor. Kendimi çok kötü hissediyorum çünkü planın bu olduğunu biliyorum. Avrupa'dan dönecekti ve bunu yapacaktık. *Baksana şuna!* İlk seferin için, o parkın dışında bir partner.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Artık gözyaşlarına çok yakıным.

"Sorun yok," diyor, yanımdaki yatağa uzanarak. Ama sorun var. "Neyim var bilmiyorum."

Elimi tutuyor ve ben de gözyaşlarıma engel olmaya ve zaten utanç verici olan bu durumda daha da zavallı duruma düşmemeye çalışıyorum.

"Evie, sorun değil. Ben beklerim."

Ve ben boynumdaki adli tıp kolyesiyle oynarken, Oliver'ın daha az beceriksiz kızlarla seks yaptığı tüm zamanları yeniden yaşadığını hayal ederek, muhtemelen şu anda benimle sıkışıp kalmamış olmayı dileyerek, bu boş yıl çatışması kafamda imkansız bir şekilde belirirken, orada sessizce uzanıyoruz. Gelecekte daha cesur ve daha az tutucu bir kız arkadaş olmaya karar veriyorum.

Yarından itibaren.

Drew

"Takım elbise olması gerekmiyor," diyor Evie. "Sadece pantolon ve güzel bir gömlek al." Dom's'taki tek iki öğrenci biz olmalıyız ve Ag resmi bütçemiz konusunda endişeli.

"Elbisen nasıl?" diye sordum. Nedenini bilmiyorum - elbiseler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya da bu bilgiyi bana verdiğinde ne yapacağımı bilmiyorum. Resmi komite "edebiyattan büyük çiftler" temasını seçti ve süslü kıyafetler isteğe bağlı. Ya da Evie'nin durumunda zorunlu.

"Karar veremiyorum. Pembeler ve turunculardan oluşan bir tane var, biraz uçuşan ama seksi, katlı, bir çeşit uçuşan go-go kızı durumu, anlıyor musunuz? Altmışlı yılların havası olabilir, eğer bir çiçek gücü çifti düşünebilirsek ..."

Ben daha akıllı değilim.

Resmi kıyafetler -süslü elbise ya da başka türlü- bana göre değil. Karanlık bir odada ya da karanlık bir gökyüzünün altında daha rahatım. Kesinlikle kameranın arkasında, önünde değil. Ve giyinik değil. Havadan sudan konuşarak. Birçok kez Evie'ye Oliver'la baloya gitmesini söylemeye bu kadar yaklaşmışım ama bir şey beni hep durdurdu. Sanırım bu inatçılık. Doğru ya da yanlış, Oliver Roche'un kız arkadaşı tarafından kendi balosuna davet edilmek bana bir tür heyecan veriyor. Böylece kendimi Şubat ayında bir Cuma günü okuldan sonra Evie'yle birlikte bir takım elbise mağazasında buluyorum, kendimi nefret edeceğim bir sosyal duruma sokmaya kararlıyım.

Beni bir avuç tişörtle birlikte soyunma odasına itiyor ve perdeyi kapatıyor. "Diğer elbise tamamen *Pride and Prejudice* havasında - İmparatorluk beli, yumuşak mavi, süper kadınsı."

Onu Lizzy Bennet olarak görebiliyorum, saçları toplanmış, bukleler yüzünü çerçeveleyiyor.

"O zamandan beri giymedim..." "Ne

zamandan beri?"

"Boş ver."

Alışılmadık bir şekilde sessizleşti ve bana uzattığı beyaz gömlek hâlâ sallanıyor olsa da perdeyi açıyorum. "Pekâlâ, go-go kızı. Ne saklıyorsun?"

Bir konuda çekingen davranmak ona göre değil.

"Bu konuda benimle alay etmeyeceğine söz vermelisin," diye başlıyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Artık beni esir almış durumda.

"Ne kadar kötü olabilir ki?"

Öne doğru bir adım atıyor, gömleğimin deliklerinden düğmeleri geçirirken parmakları tenimi okşuyor ve sanki bir devlet sırrını paylaşmak üzereymiş gibi yüzüme bakıyor. "Pekâlâ, Drew. İşte burada. Hazır mısınız?" Derin bir nefes alıyor. "Regency Edebiyatı Canlandırma Topluluğu'nun kart sahibi bir üyesiyim," diye fısıldıyor. "Giyinip kuşanır, balolar düzenler ve La Boulangere dansı yaparız."

Ona baktım. Bu beklediğim gibi bir itiraf değildi. Ayrıca bu bir sürpriz değil, çünkü tanıştığımız ilk gün onu Google'da araştırdığımda bunu keşfettim. "Büyüleyici..."

Kelepçelerimi düzeltebilmek için bileklerimi büküyor. "Evet, öyle." Sanki tahmin ettiğimden daha da inek olduğu haberini nasıl karşıladığımı kontrol etmek ister gibi bana bakıyor.

"Uygun bir koca mı arıyorsunuz?" diye sordum.

Bana vurdu. "Öyle olsaydım, listeden çıkarılırdın!"

"Yarışmada olduğumun farkında değildim. Ayrıca, on yedi yaşında mıyım?" "Her neyse, son zamanlarda yoktum. Sadece... meşguldüm."

Ah, evet. Oliver'ın müstakbel kocasıyla meşgul. Onu bir kraliyet balosunda göremiyorum. Evie için bile. Sanırım ortak bir noktamız var.

"Benim bilmediğim başka hangi garip hobiler var?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Peki o zaman, madem her şeyi masaya yatırıyoruz," diyor. "Bitkileri çoğaltırım."

"Ha?"

"Bitkiler. Çelikler alıyorum ve kök salana kadar suda büyütüyorum, sonra da fideleri dikiyorum. Biri Bree'nin evinde, diğeri de ben buradayken babamın baktığı Newcastle'da olmak üzere iki fidanım var!"

"Kesinlikle orta yaşılsın."

"Kesinlikle sinir bozucusun. Erkek arkadaşım la baloya gitmeliyim!"

İşte başlıyoruz. "İstiyor musun?"

Lütfen hayır de.

Bana bakıyor, sanki düşünüyormuş gibi. Sessizce beni seğmesini istiyorum.

"Eğer kostümünü giyersen," diyorum kendimi durduramadan, "ben de giyinirim."

Ne. Ne. Hassiktir. İsteğे bağı modern kıyafetle gitmek bile istemiyorum. Şimdi de ona Bay Darcy fantezilerini gerçekteştirmeyi mi teklif ediyorum?

Gözleri parlıyor. "Bunu yapar mısınız? Dönem kostümü m giyeceksin?" Sanırım artık yapmam gerekecek.

Çok sevindi ve beni bileğimden tutup mağazanın içine doğru srklemeden önce bana güçlü bir şekilde sarıldı. "Sana bir şair gömleği almalıyız."

Şimdiden pişmanım.

"Ve bir yelek. Ve bir boyun kravatı. Normal düz paça pantolon giyebilirsin."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bana pantolon giydireceğınızı düşünmüştüm..." Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Pantolon *giyer* misin?"

"Evie!" Kollarından tutup yüzüme doğru döndürüyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorum ama bunun bir sınırı var."

Glyor. "Evet, tamam. Normal pantolon. Ama şair gömleği şart."

"Glden çıktığım zaman için mi?"

"Gizli bir Regency romanı hayranı mısınız, Drew?"

Çok zor! "*Pride and Prejudice* annemin rahatlatıcı saati," diye açıklıyorum.

Gülümseme si genişliyor. Ve aniden bu baloda ne giyeceğimi umursamıyorum. Ya da orada kimlerin olduğunu. Ya da ne düşündükleri. Sadece onu her zaman böyle mutlu etmek istiyorum.

Evie

Drew'in takım elbise mağazasındaki ifşasından sonra, annesiyle birlikte *Aşk ve Gurur*'u yeniden izlemek için kendimi onun evine davet etmem kaçınılmazdı. Şimdi Annie ve ben bir Pazar günü kanepede battanierelerin altında BBC versiyonunu izliyor ve ev yapımı balkabağı çorbası ve çıtır ekşi maya yiyoruz. Sosyal hayatım binayı terk etti, bir zaman makinesine girdi ve ellili yaşlarımda bir yerde ortaya çıktı.

Drew sık sık mutfığa ya da koridora giderken odanın içinde dolaşıyor, ta ki biz ona ya durmasını ya da bize katılmasını söyleyene kadar. Tamamen bir yükmüş gibi davranarak kanepede aramıza uzanıyor.

"Drew sana bunun kemoterapi sırasında dikkatimi dağıtmak için kullandığım bir şey olduğunu söyledi mi?" Annie soruyor. Hastalığını ilk kez bu kadar çok kelimeyle ifade ediyor.

"Senin rahat saatin olduğunu söyledi," diye cevap veriyorum.

"Benim de öyle." "Dönem kıyafetleri giyip balolara gidiyor anne. O fanatiktir."

"Sadece ben giyinmiyorum," diye açıklıyorum Annie'ye. "Drew balo için dönem kostümü giymeyi kabul etti!"

Keşke yüzünün fotoğrafını çekebilseydik. Çok mutlu. Ve çok güzel; Drew'in bakışlarını nereden aldığını görebiliyorum. Onun hayatını aydınlatmak için küçük bir şey yapma fikrine bayıldım.

Telefonum sehpanın üzerinde çalışıyor ve Drew bana uzatıyor. Oliver arıyor. Yarınki modern tarih sınavını unutma, yazıyor. İşte bu yüzden onu çok seviyorum. *Dinliyor*. İç çekiyorum ve Drew'un vücudu yanımda sertleşiyor.

"Mesajlarımı mı okuyorsun?" Fısıldıyorum.

"Onları yüzüme doğru sallamayı kes," diyor. "Sınav programını ezberledi mi o zaman?" Ses tonundaki alaycılığı saklamıyor.

"Beni desteklemek istiyor," diye açıklıyorum. "Sonuçlarımın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Takvimlerimizi senkronize etti, böylece takipte kalmama yardımcı olabilecek."

Annie, Elizabeth Netherfield balosunda Darcy ile tartışmaya başladığı sırada, "Sus," der.

Drew kaşlarını çatar. "Evie, sen A alan bir öğrencisin. Yardıma ihtiyacın yok. Yalnız kalmaya ihtiyacın var. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyor."

Bu çok saçma bir suçlama. Drew güzel bir öğleden sonrayı mahvediyor. Annie huzur içinde izleyebilsin diye kalkıp boş çorba kâselerini topladım.

Beni mutfığa kadar takip ediyor, kaseleri elimden almaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Belki de haklısındır ve o sadece destek olmaya çalışıyordur."

Drew'un Oliver'ı eleştirme fikri beni *çileden* çıkarıyor. Olly, bir araya geldiğimiz andan beri bana inanılmaz davranmaktan başka bir şey yapmadı. Ve olağanüstü sabırlı.

"Ortak salonda diğer kızların çıktıkları erkeklerle ilgili konuşmalarını duymuyorsun," diyorum ona. "Sadece kızlarla çıkanlar mutlu görünüyor! Oliver nasıl erkek arkadaş olunacağı konusunda ustalık sınıfları düzenleyebilir."

"Eminim yapabilir," diyor Drew ama sadece tartışmamı engellemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Erkeklerin kendilerini dinlemediğinden, önemli şeyleri unuttuklarından ve genel olarak berbat olduklarından şikayet ediyorlar."

Başını sallıyor.

"Ama Oliver hayatımın her yönünden sürekli haberdar."

Kollarını kavuşturur.

"Dikkatli ve cömert biri..." "Evie..."

"Sürekli kontrol ediyor."

Cevap yok.

"Başka hiç kimse beni onun sevdiği gibi sevemez." Savunmacı bir şekilde kabarıyorum. "O öyle dedi!"

İki saat sonra, Drew'la ilk gerçek tartışmamızın özetini ona verdikten sonra Oliver, "Çok fazla anlam yüklememeye çalış," dedi. "Eğer biraz gerginleşiyorsa, belki de onu biraz rahat bırakmalısın?"

İşte bu yüzden Oliver'dan hoşlanıyorum. Drew onu açıkça eleştirdi ama o çok mantıklı davranıyor.

"Her zaman duygusaldı," diye ekliyor. "Dersleri kaçırır. Günlerce uzaklara gider. Grup ödevlerinden kaçıyor. Belki de hayatında kontrol edebileceği tek şeyin sen olduğunu düşünüyor..."

Kontrol mü? Drew'un davranışlarını bu şekilde düşünmemiştim. Ama belki de Oliver haklıdır; çoğu konuda öyle görünüyor.

"Ona çok fazla yer veremem," diye açıklıyorum. "On gün sonra sergi açılışımız var. Ve gelecek ay da resmi tören var."

"Sergiyi kontrol altına aldınız, değil mi? Ben de senin balonda olacağım." Beni kucaklamak için kendine çekti ama ben şaşkınlıkla onu geri ittim.

"Orada olacak mısınız?"

"Bree ve ben sana sürpriz yapacaktık," diye itiraf ediyor.

Bree ve Oliver mı?

"Arkadaşlık randevuları bir şey gibi göründüğünden beri ..." Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Tom Jenkins'in Madeleine Dupont'u sormasına çok bozuldu, ben de onunla gitmeyi teklif edeyim dedim. Açıkçası sadece arkadaş olarak. Sen ve Drew de orada olacaksınız. Bree ondan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Ne şekilde?

Tüm bu gelişmeler baş döndürücü.

"Evie, başka bir erkek arkadaş olsa kız arkadaşının başka biriyle baloya gitmesini delicesine kıskanırdı ama bence bunu bir parti haline getirebiliriz. Mantıklı, değil mi?"

Sanırım öyle, her ne kadar her şeyi bir araya getirmeye çalışırken içimde birçok tuhaf şey olsa da.

Drew

"Medya iki öğrencinin serginin sözcüsü olmasını istedi," diyor Dr. Walsh, *Pictures of You'nun* öğrenci ve velilere özel ön gösteriminde. "Evie, tabii ki bu senin fikrin olduğu için..."

Düşüncesi bile onu hasta ediyor. Yanaklarındaki renk kaybını gerçek zamanlı olarak görebiliyorum. "Oh, bilmiyorum?" diyor.

"İyi olacaksın! Övgüyü sen al," diyor Oliver.

Onun spot ışıkları altında olmaktan ne kadar nefret ettiğini hiç anlamıyor.

Bana bakıyor, gözlerinde panik var. Ona kısa, cesaret verici bir gülümseme gönderiyorum ve başımı sallıyorum. Her şey yoluna girecek. Medyanın ilgisini çekme fikrinden ben de en az onun kadar hoşlanmıyorum ama bunu hazırlamak için aylarca çok çalıştık. Bunu gösterecek kişi olmayı hak ediyor.

"Oliver, okul kaptanı olarak sen de ona katılmalısın," diye ekliyor müdür.

Şimdi Evie bana hayal kırıklığının sessiz bir işaretini gönderiyor. Son birkaç haftadır birbirimizin cebindeydik, her şeyi bir araya getirdik, fotoğrafların en yaratıcı şekilde mantıklı bir sırayla sergilendiğinden, ışığın doğru olduğundan ve serginin arkasındaki anlatı hikayesinin mantıklı olduğundan emin olduk. Mutfakta yaşadığımız tartışma unutulmuş gibi görünüyor, ancak gelecek için Oliver'ın sıcak bir konu olduğunun farkındayım.

"Röportajı Drew'un yapması gerekmez mi?" diyor ısrarla. "Bütün işi o yaptı!"

Kanal 9'dan bir ekip kameraları, tripodları ve büyük siyah çantalarıyla atriyumun kapısından içeri girmeye başladığında Oliver sanki aniden boynunu sıkmış gibi yakasını çekiştirir

lensler ve yansıtıcı panellerle dolu. Kimsenin tartışacak zamanı yok.

Kamera operatörü ışıklarla oynarken genç bir muhabir, "Bunu saat altı haberlerinin sonunda yayınlamak için sıkı bir programımız var," diye açıklıyor. "Sadece hızlı bir röportaja ve sanat eserlerini inceleyen ebeveynlerin B-roll görüntülerine ihtiyacımız var. Sırada kim var?"

Oliver ve Evie ileri itilir.

Dr. Marsh "Kravatını düzelt" dedi. "Ceketin nerede?"

Evie at kuyruğuyla oynuyor, saçındaki bordo kurdeleyi sıkılaştırıyor ve elbisesini düzeltiyor. Bir yırtıkta süpürülmüş gibi görünüyor.

Spot ışıkları yanana, kamera dönene ve muhabir "Bana bu serginin doğuşundan bahsedin" diyene kadar her şey tam bir kaos gibi geliyor.

Evie öyle bir yükseliyor ki, onun için havayı yumruklamak istiyorum.

"Bu, Saint Dominic ve Saint Agatha'dan öğrencilerin ortak bir sergisi. Drew Kennedy ve ben, kız çocuklarının ve kadınların genellikle erkek bakışıyla görülmesi üzerine senaryoyu yeniden yazmak istedik," diye açıklıyor bana doğru bakarak. "Bu, hayatımızdaki kadınların görüntülerini bir filtre olmadan sergilemek ve sıradan anların ardındaki hikayeleri yakalamak için bir fırsat."

"Resimler satılıktır," diye ekliyor Oliver. "Bu hafta sonundaki sergiden elde edilecek tüm gelir, aile içi şiddetten kaçan kadın ve çocuklara yardım etmek amacıyla yerel kadın sığınma evimize aktarılacak."

Kamerada iyi görünüyor, spot ışıkları sarı saçlarını parlatıyor. Görünüşe göre kadın sorunlarının poster çocuğu. Ve okul için. Ve her yerdeki erkek arkadaşların.

Oliver, "Saint Dominic'li çocuklar sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyor, aileler için acil durum malzemeleri paketliyor ve bahçelerde el emeği sunuyorlar," diyor. "Kadına yönelik şiddet tüm dünyada kadınların üçte birinden fazlasını etkiliyor ve bu sergi ve etrafındaki etkinlikler okul toplumumuzda ve daha geniş çapta bu konulara ilişkin farkındalığı artıracaktır."

Daha iyi olamazdı. Dr. Marsh röportajın gelişmesini izlerken mutluluktan havalara uçuyor. Muhabir onları

ve benimkinde duraklıyor. Evie'nin bir hafta sonu sahilde çektiğim bir fotoğrafı.

"Bu siz misiniz?" diye soruyor muhabir.

Evie bu ilgi karşısında kıvranıyor. Özel olarak en iyi çalışmam olduğunu düşünmeme rağmen resme bakmaya bile cesaret edemiyor. "Fotoğrafçıyla konuşmalısın Drew," diye söze başlıyor ve bana doğru işaret ediyor. Ama Oliver dirseğinden tutup onu fotoğraf sırası boyunca ilerleterek benimki dışındaki portrelere dikkatini çekerken, omzunun üzerinden bana bakıyor ve beni bu işe bulaştırma çabasından vazgeçmek zorunda kalıyor.

Onların ardından duvar boyunca yürürken, baskımın önünde duruyorum. Altında, duvara yapıştırılmış kırmızı bir daire var, yani satılmış. Ve Oliver'ın memnun, kamera dışı sırtışını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. İçimde kaynayan kızgınlık sessiz bir öfkeye dönüşüyor. Bu portreyi satın alıp Evie'ye on sekizinci yaş günü hediyesi olarak vermeyi planlıyordum. Muhtemelen bir çekmeceye tıkacaktır. Ona göre, bu muhtemelen onunla ilgili değil. Bu sadece arkadaşlığımızla ilgili nefret ettiği her şeyi temsil ediyor.

Üç hafta sonra, garajda annemin eski eşyalarından oluşan metal bir sandığı karıştırıyor, büyük büyükbabamın resmi tören için kullandığı eski askeri kemeri arıyordum. Evie'yi düşünmeden edemiyorum. Beyaz şair gömleği yatak odamın kapısının üzerindeki askıda duruyor ve onu etkilemek için ne kadar gülünç bir şekilde ileri gideceğimin reklamını yapıyor, tartışmamızdan satırlar kafamda dönüp duruyor. *Sürekli farkında. Sürekli kontrol ediyorum. Başka kimse beni onun sevdiği gibi sevemez.*

Onun için endişelenmek beni annem için endişelenmekten alıkoyuyor. Son test sonuçları stabil çıktı, bu yüzden iyi bir ruh halinde olması gerekiyor, ancak kaydığını hissediyorum. Hormonlarını dengelemek için kullandığı ilaçların onu hasta ve ağrılı hissettirdiğini biliyorum ama bir ışık söndü. Sanki ilaçların onu yenmesine izin veriyor, oysa birlikte bir uçurumdan aşağı kayıyoruz ve ben düşüşümüzü engellemek için ağaç köklerini öfkeyle çekiyorum ve dengesiz kayaları kavırıyorum.

Bu eski sandığa o kadar çok şey tıktırmış ki, zaman kapsülü gibi. Eski makbuzlar. Defterler. Fotoğraflar. Reçetelerden, haplardan ve onkoloji randevu hatırlatma fişlerinden güzel bir değişiklik. Benim

Annemle ilgili anılarım, ben küçükken sürekli geçim derdinde olması ve sürekli hastalanması etrafında dönüyor. On sekiz yaşında evden ayrıldıktan sonraki hayatı benim için hala birçok yönden gizemini koruyor. Queensland'den üniversiteye gitmek için şehir dışına çıktığını biliyorum ama bu aynı zamanda ailesinin bağırıışlarından uzaklaşmak içindi. Yirmi iki yaşındayken bana hamileymiş. Yalnızdı ve birinci sınıf bir hemşire olarak çalışmaya çalışıyordu, neredeyse hiç desteği yoktu. Babam hakkında bildiğim tek şey hastanede uzman doktor olduğuydu. Daha yaşlı. Ayrıldıktan kısa bir süre sonra başka biriyle evlenmiş. Muhtemelen suçluluk duygusuyla okul masraflarımı karşıladı ama gerçek hayatımda var olamamış ya da olmak istememiş gibi görünüyor.

Kutuda annemin hemşirelik ders kitaplarından birini buldum. Sayfaların arasına çeşitli şeyler sıkıştırmış: eski sinema biletleri, arkadaşlarıyla çekilmiş birkaç fotoğraf. Kitabı ters çevirip havalandırıyorum, her şey kucağıma yuvarlanana kadar sayfaları sallıyorum - daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf da dahil.

Annem bir erkekle birlikte. Gülümsüyor ve kendinden emin, adam kolunu anneme dolamış, annem de ona hayran hayran bakıyor. Keşke dijital olsaydı da yakınlaştıtabilseydim. Güneş yüzlerine vuruyor ve gözlerini kısıyorlar, bu yüzden adamın yüz hatlarını net olarak seçmek zor.

Odama dönüp fotoğraf makinemi aldım ve görüntünün fotoğrafını çektim. Yine de yakınlaştırdığımda orijinalin çözünürlüğü ayrıntıları görmek için çok düşüktü, bu yüzden masama götürüp bilgisayarı uyandırdım ve hafıza kartını yuvaya taktım.

Photoshop'ta görüntüyle oynadım, kıptım ve yakınlaştırdım. Ve kendimi hasta hissediyorum.

Annemin bu adamla ilgili hisleri tartışılmaz; neredeyse ona fangirl'lük yapıyor. Fotoğrafın arkasındaki tarihi kontrol ediyorum. Ben doğmadan yaklaşık sekiz ay önce.

Ama şimdi daha net bir şekilde odaklandığım adamın kendisi, dünyanın dibe vurmasına neden oluyor. Sarı saçlar. Delici mavi-yeşil gözler. Mükemmel kemik yapısı. Katıksız bir güven ve hakimiyet ifadesi. Duruş şekli bile son derece tanıdık.

Annemin yüzündeki ifadeye ve fotoğraftaki tarihe bakarak babama baktığımdan eminim. Ama aynı derecede eminim ki, babama bakıyor olabilirim.

Oliver'a doğru.

Evie

Resmi gece. Drew beni bir saat içinde Bree'den alacak ve ben hala saçımı kıvırıyorum. Doğal olarak kıvrıcık, ama hayatınız üzerinde hiçbir kontrolünüz yokmuş gibi görünen bir şekilde ve mükemmel Elizabeth Bennet bukleleri ve bir kurdele ile düzgünleştirilmesini istiyorum.

Süslü elbise temasına rağmen, Bree Regency elbisesi giyerek cesur olduğumu düşünüyor, ancak bu, farklı bir çağın peri masalında yaşıyormuşum gibi davranmak için tek şansım gibi geliyor.

Onlar şampanyalarını yudumlarken anne ve babamızın kahkahaları koridorda dalgalanıyor. Babam işi abartıp fotoğraf makinesi ve tripod getirmiş, ki bu çok utanç verici, ama annem bunun ebeveynlikte kaçırmak istemedikleri önemli bir an olduğunu ve daha sonra fotoğraflara sahip olduğumuz için mutlu olacağımızı söyledi, sanki bu törene katılan her çocuk kendi yüzlerce fotoğrafını çekmeyecekmiş gibi.

Akşam 7'de almak için her şey tamam mı? Drew'a mesaj attım. Fuarda kenara çekildiği için hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

O zaman arabayı getireyim, diye cevap veriyor. Bu beni gülümsetiyor ve bir emoji gönderiyorum, ki bu pek Regency'ye yakışan bir davranış değil, ama eminim Jane Austen fırsat verilse sosyal medyayı benimserdi. Aslında sosyal medyayı *sahiplenirdi*.

Telefonum çaldı. Arayan Oliver.

Hoparlör düğmesine basıp saçıma geri döndüğümde, "Her şey yolunda mı diye bakıyordum," diyor.

"Saçım iyi değil," diye cevap veriyorum. Gerçekten de değil. Ben bir saç insanı değilim ve burada yapmaya çalıştığım şey aslında onu daha da kötüleştiriyor.

"Eminim muhteşemdir."

Çarpıcı olan Bree. Üzerinde harika, dar siyah bir elbise var ve onu kesinlikle sallıyor. Oliver ve Drew ile nasıl gideceği konusunda biraz gerginim ama Oliver her şeyin yolunda gideceğine söz verdi.

Kırk beş dakika sonra sinirlerim tavan yaptı. Tüm bu resmi sahne, beni çok rahatsız eden partiler gibi, ama çok daha büyük bir ölçekte. O kadar endişeliyim ki Bree'nin evinin önündeki yasemin bitkisinin kokusunu içime çekiyorum. Endişeyi yatıştırmak için Valium kadar güçlü olduğunu okumuştum. Aslında, bitki çoğaltmak için kullandığım budama makasını alıyorum, birazını kesiyorum ve saçıma yapıştırıyorum.

Önce Oliver geliyor. Her zamanki gibi görünüyordu ama daha da inanılmazdı, tabii bu mümkünse. Arabadan inip arka koltuktan ceketini alıp bana doğru yürürken, sakinleşmek için bitkideki her bir yasemin dalını koparıp kendimi ona boğmak istiyorum. O ve Bree bir çeşit göz alıcı James Bond ve Bond kızı çifti olarak gidiyorlar. Bree'nin ana karakter olmadığı bir tema seçmesi senaryoya aykırı ama zaten bu resmiyetin etrafında yeterince tuhafılık var, bunu sorgulamama gerek yok.

"Şu haline bak," diyor Oliver, geri çekilip kıyafetimi inceledikten sonra. "Vay canına."

Bunun iyi bir "vay canına" olmasını ve "vay canına, kız arkadaşımın Bay Collins mıknaatısı gibi görünerek insan içine çıktığına inanamıyorum" olmamasını umuyorum. Ne düşündüğünü söylemek zor, ta ki Bree ortaya çıkana ve onun elbisesini gördüğünde ses tonunda biraz daha "vay canına" olduğunu fark edene kadar.

İpeksi mavi kumaşımı, Bree'nin Bond kızı şıklığının yanında aniden rüküş hissettiren yüksek Empire belinin üzerinden aşağı doğru düzeltiyorum. Bunun başka yolu yok, siyah elbise daldırma yakası ve düşük kıvrımlı sırtıyla gösterişli. Ve teknik olarak Bree onun randevusu, ama Drew'un kıyafetiyle resmin tamamını görene kadar bekleyin. *Drew nerede? Şimdiye kadar burada olmalıydı.*

Saat yedi geçiyor.

Yedi, on beş.

Yedi yirmi.

Ona iki kez mesaj attım ama cevap alamadım. "Siz ikiniz gitmelisiniz. Eminim yolda olmalı," diyorum Oliver ve Bree'ye.

"Bekleyeceğiz," diye itiraz ediyor Bree.

Ama zaten preformal içkilerde olmamız gerekiyordu. "Sorun yok!" "Sorun değil!" dedim. "Yakında orada görüşürüz."

Arabaya biniyorlar ve ben yaseminin yanında durup takıntılı bir şekilde her beş saniyede bir telefonumu kontrol ediyorum. Drew'dan hâlâ ses yok. Aramaya çalışıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Oliver birkaç dakika sonra bana mesaj attı. Ondan bir iz var mı? Henüz yok. Telefonu da açmıyor.

Oliver mesajını yazıp silerken ve yeniden yazarken sinirden kuduruyorum.

Bunun olabileceğini düşünmüştüm. O sadece güvenilmez, Evie. Dersleri çok kaçırıyor. Geri dönmemi ister misin?

Aylardır bu gecenin özlemini çeken Bree'ye bunu yapamam. Ona on dakika daha vereceğim ve sonra... ne? Tek başıma mı gideceğim? Bir baloya dönem kostümüyle *tek başıma* gitmeye cesaret edebilir miyim?

Belki de diğer elbiseyi giymeliyim. Hâlâ "benim" ama bu kadar alışılmadık değil. Ya da gitmeyebilirim. Sosyal bir etkinlikten çekilmem için fazla bir şey gerekmiyor.

Telefon birden canlandı ve o kadar sinirliydim ki düşürdüm. Arayan oydu.

Drew.

"Neredesin sen?" Patladım.

"Evie, bunu yaptığım için üzgünüm," diyor, sesi gergin. "Gelemem."

Gelemiyor musun? Sekize on kala bana bunu mu söyledi?

"Neden yapamıyorsun?" Hissetmeye başladığım kadar kızgın görünmemeye çalışarak söylüyorum.

"Bunu gerçekten açıklayamam" diyor. Bu tamamen yetersiz. Bana düzgün bir açıklama borçlu. Uyuşturucu mu kullanıyor? Arabayı getireceğini söyleyerek yüzüme bir gülümseme kondurmasından bu yana geçen bir saat içinde ne olmuş olabilir?

"Annen mi?" "Üzgünüm, sana söyleyemem."

Bunun için zamanım yok. Telefonu yüzüne kapattım. Öfkelendim. Gelmiyor, Oliver'a mesaj atıyorum.

Yoldayım, diye cevap yazıyor.

Beni bu elbiseyle ilk gördüğünde yüzünde beliren ifade gözümün önüne geliyor. Ve yukarı çıkıp üstümü değiştiriyorum.

Drew

Evie aramayı aniden sonlandırıyor ve ben tekrar sağlık görevlisine dönüyorum. Annemi çökmüş kanepeye oturtmuş, eliyle yıpranmış ahşap kolağı tutuyor ve sakinleştirmek için ona bir şey veriyor.

Keşke *bana* da bir şey verseydi. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Resmî törene gitmem gerekirken ona o fotoğrafı soracak kadar pervasız olmamalıydım. Tek bilmek istediğim kim olduğuydu. Oliver'ın babası olmalı; neredeyse aynılar. Yine de hemen sonuca varmayı bırakmalıyım. Sırf annemin Oliver'ın babasıyla fotoğrafı olduğu için

...Tanrım, ne anlama gelmediğini bile söyleyemiyorum. Ama bu kadar kötü tepki vermesini beklemiyordum.

"Bunu nereden buldun?" dedi, elindeki fotoğrafı tutarken mutfak sandalyelerinden birine çöktü.

"Garajdaki kutuda bir kitabın içindeydi," diye açıkladım. "Bu gece giymek için eski ordu kemerini arıyordum. Anne, bu kim?"

Yüzünün rengi solmuş ve nefes alış verişi daralmış gibiydi. Birkaç saniye içinde fiziksel olarak titremeye başladı. "Ben... yapamam," dedi.

Neyi yapamazsın? "Anne, bu benim babam mı?"

Bana bakan kadın annem değildi. Bir insanın hayaletiydi. Kalp krizi mi geçiriyordu? ylece dondu kaldı. Onu kendime getiremedim ve sonunda sağlık görevlilerini çağırdım - başka ne yapacağımı bilmiyordum. Geldiklerinde berbat haldeydi.

Sağlık görevlisi nazikçe, "Annenizin kalp atışları yavaşlamaya başladı," diyor. "Bu iyi bir şey."

Onu tıbbi ortamlarda görmeye alışığım ama kendi küçük evimizin içinde değil. Sağlık görevlilerinin kendi mutfağınızdan geçmesi, lavaboda hala yıkanmamış bulaşıkların, çöp kutusunun yanında yığılmış geri dönüşümün yanından geçmesi ve ekipmanlarını tarih denemenizin üzerine koymaları bambaşka bir şey. Ev, güvende olduğumuz yerdir. Tüm bunlardan bir kaçış. Burada davetsiz misafir gibiler. Bu tamamen yanlış hissettiriyor.

Sağlık görevlisi ilk değerlendirmesini yaptıktan sonra, "Annenizin tıbbi geçmişi göz önüne alındığında, onu hastaneye götüreceğiz," diye açıklıyor. "Bir ruh sağlığı kriziyle başa çıkabilecek donanıma sahipler."

Akıl sağlığı mı? Kalbi olduğunu sanıyordum.

"Bu panik atağı tetikleyen bir şey mi oldu?" diye soruyor, evrakları almak için onu koridorda takip ederken. "Oldukça şiddetli."

Ona o fotoğrafı göstererek bunu tetikledim. Ona verdikleri Valium ile o kadar olmasa da hala tedirgin ve ben de suçluluk duygusu içindeyim.

Hastaneye vardık, annem ambulanstaydı, ben de onun arabasıyla arkadan geliyordum. Acil servisin bekleme salonuna girdiğimde herkes bana bakıyordu. Belki de üstümü değiştirmeliydim.

Kayıt masasının arkasındaki hemşireye Annie Kennedy'nin oğlu olduğumu söylüyorum ve o da otomatik kapı için bir düğmeye basıp beni yoğun bakım servisine yönlendiriyor. *Buraya sadece panik atak için gelmedik mi? Neden kritik?*

Annem koridordaki yatağa park etmiş durumda. Normalden daha da bitkin ve kırılgan, endişeyle terlediği için saçları alnına yapışmış, kahverengi gözleri sakinleştirici yüzünden donuklaşmış.

"Özür dilerim," diyorum. Yani ona fotoğrafı gösterdiğim ve onu üzdüğüm için üzgün olduğumu söylüyorum. Ama bundan bahsetmek bile onu tekrar strese sokuyor ve bu konuda tamamen susmaya karar veriyorum. Elini tutuyorum ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Düzeliş düzelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok - muhtemelen düzelmeyecek, işler böyle gidiyor. Ama yine de söylüyorum.

Sakinleştiriciler iyice etkisini gösterince uyuklamaya başladı. Evie'ye bir mesaj yazmaya çalışıyorum. Annemin iyi olmadığını söylemek kadar basit değil, çünkü ayrıntıları soracağını biliyorum ve bu geceki çöküşün tetikleyicisini paylaşamam. Ve eğer Evie'ye nerede olduğumuzu söylersem, anında burada belirecektir. Onun gecesini mahvetmek hiç adil değil. Ama Alicia Brown'ın dedikoduları yaymasının ardından Evie'nin kurtardığı kişi benken, son saniyede balodan kaçmak için geçerli bir mazeretim yok.

Sonunda tek yapabildiğim "Annem" yazmak oldu.

Gerçekten zgnm x. Ama mesaj gönderilmiyor.

Birkaç saat sonra kan tahlili yaptılar ve annemin akyuvar sayısı konusunda biraz endişelendiler.

"Bu bir enfeksiyona işaret ediyor olabilir," diye açıklıyor doktor. "Bildiğiniz gibi annenizin kemoterapi nedeniyle bağışıklık sistemi zayıflamış durumda. Duygusal stres sistemini daha da zayıflatıyor ve onu etrafta olup biten her şeye karşı daha duyarlı hale getiriyor."

Kendi tansiyonum yükseliyor. *Bunların hepsi benim suçum mu?* Bir daha *asla* birinin geçmişiyle oynamayacağım. Fotoğrafı gösterdikten sonra hızla yere yığılması, bizi buraya getiren panik atağın tetikleyicisinin bu olduğuna dair içimde hiçbir şüphe bırakmadı, gerçi zaten enfeksiyonla mücadele ediyor olmalıydı.

Cildim nemli. Hem sıcak hem soğuk, titriyorum ve nefes almakta çok zorlanıyorum. Geçmişte de çeşitli acil durumlarda annemle yalnız hissetmiştim ama hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, sululuğumu bile dile getiremiyorum. Bu beni çok üzüyor.

"Dinle, ne olur ne olmaz diye onu bir gece burada tutup damar yolundan antibiyotik verebiliriz. şu anda sakın ve huzurlu. Ve sen de gidecek bir yerin varmış gibi görünüyorsun..."

şu anda resm törene gitmek istemiyorum. Ama mesajım yerine ulaşmazsa, yüz yüze gelip özür dilemek tek seçeneğim olabilir. Bu arkadaşlığı mahvetmeyi göze alamam.

Mekna vardığımda bir sürü tuhaf bakışla karşılaşıyorum. Otelin fuayesindeki görevliler beni etkinlik odasına yönlendiriyor. Gözlerimin karanlığa alışması bir dakika sürüyor ve ben odayı tararken, oda

Beni tarıyor. Bu odadaki mavi-yeşil desenli halıyı asla unutamayacağımı hissediyorum. Avizeleri. Mumlar ve çiçeklerle süslenmiş yuvarlak masalar. Dans pisti ve ışıklar. Boğuk kahkahalar. İnsanlar gömleğimin kabaran kollarına bakıyor ve işaret ediyor - buradaki diğer çocukların yanında o kadar yersiz ki, çoğu temayı terk etmiş ve daha az dikkat çekici bir yol seçmiş, umurumda değil.

Sonunda onu gördüm. Dans pistinin ortasında, disko topunun parıldayan ışıkları altında, ıslıl ıslıl.

Altmışlardan esinlenilmiş go-go dansçısı elbisesiyle. Oliver'a sarılmış.

Evie

Roma'yı ne zaman hayal etsem, böyle değildi.

Kendimi ve Bree'yi *Roma Tatili*'ndeki Audrey Hepburn'e benzeyen vintage elbiseler içinde mopedlerle şehirde dolaşırken gördüm. Bize pizza ve şarap ısmarlayacak ve yetmiş yıl sonra huzurevinde filtrelerimizi tamamen kaybettiğimizde torunlarımıza övüneceğimiz ateşli tatil kaçamaklarına bizi ikna edecek iki sofistike İtalyan erkeğin dikkatini çekecektik.

Bunun yerine, İtalyan güneşinin sıcaklığında, mükemmel mavi gökyüzünün altında, mükemmel erkek arkadaşımın Trevi Çeşmesi'nin önünde ağlıyorum. Sefil durumdayım. Boş yıl hayalimizi sattım.

Haberini ilk verdiğimde Bree, "Seni gerçekten sevseydi beklerdi," diye karşı çıkmıştı. "İşte gerçek romantizm bu! Seni ilk sıraya koymak..." Bu beni, ikimizin de gözyaşlarına boğulduğu bir savunma dönemecine sokmuştu.

"Sanırım İtalya her zaman orada olacak," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, bir süre sonra düzeltmeye çalışarak. "Yine de buluşup Pemberley'e gidebiliriz, Evie. Zaten o kısma gitmek istemeyecektir."

"Yine de Trevi Çeşmesi *bizim* hayalimizdi," diye kabul ettim. Sanki o paraları birlikte atmak yetişkin hayatlarımızın geri kalanı boyunca dostluğumuzu pekiştirecekmiş gibi bir tür büyü yapmıştık. Onu terk ettiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum. Ve yaşıma çok ilerledi, çünkü

Oliver aksi takdirde bana hayallerimin seyahatini sunmuş olacak. Seyahat programının tamamı, benim yapmak istediğim her şeyi en üst düzeye çıkaracak ve onun ilgilendiği şeylerin neredeyse hiçbirini içermeyecek şekilde özenle planlandı.

"Ben daha önce de bulundum," diye karşı çıktı. "İlk seferinin özel olmasını istiyorum. Bu yolculuk tamamen seninle ilgili. Mutlu olmanı istiyorum."

Fıskiye'den havuza su sıçırıyor, yüzlerce bozuk para güneş ışığında parlıyor. Tüm o dilekler. Bu *umut*! Turistler dilek tutup fotoğraf çekirmek için birbirleriyle yarışırken, bir işportacı akordeonuyla İtalyan halk şarkıları çalıyor. Sonunda sıra bize geliyor. Çeşmenin taş duvarına oturup Oliver için poz veriyorum - çok ikonik olması gereken bir deneyim - ama bunun yerine gözyaşlarına boğuluyorum.

"Özür dilerim!" Ağlayarak nefes nefese kaldım. "Seni seviyorum."

Beni yukarı çekip sarıldı. "Sorun değil, anlıyorum."

Ama anlıyor mu? Eğer gerçekten anlasaydı, bunu Bree ile yapmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için İtalya'ya gitmemiz konusunda ısrar etmezdi diye düşünüyorum.

Tek düşünebildiğim, şu anda Londra'da neleri kaçırdığıma dair dörtnala gelen korkum. Bree orada Isabelle, Ella ve Olivia ile birlikte - okulda çok yakın olmadığımız ama birimiz ya da diğerimiz orada olmadığında sınıfta birlikte oturduğumuz arkadaşlar. Dördünün Soho'daki bir barda -biralara dolu, gülümsemeler geniş, kollar çeşitli ateşli yabancılara sarılmış- daha önce paylaştığı fotoğrafları görünce kalbim acıdı. Kendini kaptırdığı yeni bir kızın yanında gerçekten mutlu görünüyordu, sanki beni özlemiyordu bile.

Fotoğraflarım da muhtemelen öyle görünüyor. Oliver'la Roma'da yazın tadını çıkarırken, Kolezyum'un dışında çikolatalı dondurma yerken çekilmiş parlak, ışıltılı fotoğraflar. Venedik'te bir gondolun içinde, başımı onun omzuna yasladığım görüntüler. Verona'da Juliet balkonunun altında dururken. Floransa yakınlarındaki bir Toskana köyünde küçük bir pansiyonda geçirdiğimiz mutlu bir hafta, yıkık taş duvarlar, üzüm bağları, beyaz masa örtüleri üzerinde bembeyaz şarap kadehleri - tüm bu deneyimin gerçek zorluğunu gizleyen göz alıcı süslemeler.

Mumlar. Gül

yaprakları.

Sayvanlı bir yatak.

Çarşafı yumruklarımda sıkıyorum.

"Oliver, dur!"

Teknik olarak, fark ettiğinde frene basmıştır. Eminim yapmıştır. En azından çok geçmeden. Belki de ilk seferinde beni duymadı... Güvenilmez bedenim ikinci bir girişimi engellediğinde, "Bu ağrı için bir doktora görünmelisin," diye önerdi. *Belki de yapmalıyım?* "Ya da sadece

kendi kafandan çıkmaya çalış, Evie."

Tabii ki, o bana kafamın dışına çıkmamı söyledikçe, ben daha çok içine giriyor gibiyim, bunu düzeltemezsem yakında benden bıkacağından endişeleniyorum. Ertesi sabah Floransa'da Ponte Vecchio'daki küçük bir kuyumcуда paraya kıyıp aldığı safir ve pırlanta yüzüğü çeviriyorum. Sağ elimde. Yani, belli ki öyle! Yüzüklere bakmaya başladığımızda bir panik anı yaşadım ve bunun sadece bir hediye olduğu ve daha fazlası olmadığı anlaşıldığında rahatladım.

"Sadece tadını çıkar!" demişti, çok pahalı olduğundan şikayet ettiğimde bana sarılmıştı. "Her şeyi fazla düşünüyorsun!"

Şimdi çeşmenin başında yüzümdeki gözyaşlarını siliyor. Beni üzgün görmekten nefret ediyor.

"Bir dilek tutman gerekmiyor mu?" diye soruyor, kotunun cebinde bozuk para ararken. Teorik olarak daha ne isteyebilirim ki? O her zaman hayal ettiğim gibi biri. Ya da öyle olmalı. Yani, *bazı* şüphelerimin olması normal, değil mi? Yakın mesafelerde birlikte seyahat etmek zor iştir. Yıllardır birlikte olan insanlar için bile. Bunu geçen gün, onun birkaç saatliğine yokluğunu fazla abartıp İspanyol Merdivenleri'nin yakınındaki gözlerden uzak küçük bir bistroda planladığı akşam yemeğini mahvettikten sonra yaptığım çevrimiçi bir testte okudum.

Dilekten bahsetmesi beni yine sinirlendirdi. Çünkü bu Bree'nin anı. Tam bu noktada durmamız, el ele tutuşmamız ve bu dileği birlikte dilememiz gerekiyordu.

"Gözlerini kapat," diyor Oliver usulca. İtalyan güneşi cezalandırıyor. Bana dikkatle bakıyor, bu deneyimin büyüüne inanmamı istiyor ve ben sadece sıcak, yorgun ve üzgün hissediyorum ve-"Güven bana, Evie."

Parayı avucuma bastırırken gözlerimi kapatıyorum. Sırtım fiskiye dönmek üzere olacak şekilde vücuduma manevra yaptırıyor.

Ve elimi tuttu.

"Tamam, bir dilek tut," diye talimat veriyor ve bu fırsatı tamamen boşa harcadığımı bilmeme rağmen, Bree'nin burada olmasını diliyorum. Ve daha iddialı olsaydım ve her şey yoluna girseydi. Bu açgözlülük mü? Bir bozuk para için üç dilek ve dünyada kaygımı yok etmeye yetecek kadar sihir yokmuş gibi hissetmeye başladım. Daha önce Avustralya'da yaşadığımı biliyorum, ama burada, bağlandığım yerden uzakta, kendi başına bir hayat aldı. Tanıdık olmayan yerler ya da dilini bilmediğim yabancı bir ülkede olmanın anlaşılabilir zorluğu ile ilgili değil. Hata yapma konusunda endişeliyim. Mecazi ve mecazi anlamda yanlış yollara sapıyorum. Etrafımdaki herkes beni tanıyormuş gibi hissetmeye başladım.

-Tüm bu yerliler ve turistler, Bree ve diğerleri, Avrupa'daki tüm boş yıl gezginleri bir arada hareket ediyor. Ben hariç.

Gözlerimi açıp sildiğimde Oliver önümde duruyordu. Yanımda değil. Ve yüzünde aptalca bir sırıtış vardı. Sert güneş ışığı yüzünden sersemlemiş durumdayım ve onun eli değilse kimin elini tuttuğumu merak ediyorum.

"Sürpriz!" Bree kendini bana öyle bir atıyor ki ikimizi de suya düşürmekle tehdit ediyor. Oliver her şeyi videoya çektiği için zorlukla konuşabiliyorum ve tüm korkum bu inanılmaz anda buharlaşıyor. *O burada. Rahatladım.* Sarılmamızdan ayrılmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Onu daha yakına çekiyorum ve daha sıkı sarılıyorum.

"Nasıl yaptın... Neler oluyor?"

Gülüyor. "Hepsi Oliver'ın fikriydi!"

Önce ona, sonra da Oliver'a bakıyorum.

"Bu tam da istediğin şey değil mi?" diye soruyor.

Tüm şüphelerim bir anda yok olup gitti. "Bunu sen mi yaptın?" Ona soruyorum, hala onun gerçekten burada olmasının şokundayım.

Gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor. "Seni seviyorum, Evie. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Drew

Bree'nin Trevi Çeşmesi'ndeki kankalarıyla yeniden bir araya gelmesiyle ilgili Instagram paylaşımıyla kendime neden işkence ettiğim beni aşıyor. Artık Evie'yi takip etmiyorum. Lisedeki özür dileme olayını beceremediğimden, Oliver'a olan bağlılığını iki katına çıkardığından ve aramız açıldığından beri takip etmiyorum. Ve şimdi Bree'nin İtalya'da yeniden bir araya geldikleri fotoğraflardan oluşan atlıkarıncasını sağlıklı olandan çok daha fazla kez kaydardım.

Evie'nin 12. sınıftaki dans pistindeki anısı canlandı. Sonunda başını kaldırmış ve balo salonunun kapısında beni görmüştü. Benimle konuşmak için Oliver'dan ayrılmaya çalışmıştı ama Oliver kolundan tutup onu geri çekmişti. Oliver'ın başını salladığını ve kızın Oliver'ın sivri öğütlerini dikkatle dinlediğini gördüm, sonra müzik değişti ve Oliver onu dikkatinin bir daha hiç dağılmadığı yavaş bir dansın içine çekti, ben de izleyemedim. Ben de ayrıldım.

Evie ertesi gün evime gelmişti ama ben annemle hastanedeydim. Beni aradı ama sesli mesaja yönlendirdim. Annemin açıklamamı duymasını ve kendini olduğundan daha da kötü hissetmesini istemedim. Daha sonra açıklamak istedim. Evie'ye her şeyi anlatmak ve ona dayanmak istiyordum ama annemin sırrını paylaşmadan bunu nasıl yapabilirdim? Sadakatim anneme olmalıydı. Ne zaman işleri yoluna koymaya çalışsam, kafamdaki bahaneler ya çok dayanıksız ya da çok uçuk geliyordu. *Üzgünüm, evde bir sorun çıktı. Üzgünüm, erkek arkadaşının babası annemi hamile bıraktı ve ben bunu öğrendiğimde annem aklını yitirip akıl hastanesine düştü.*

Sonunda, tam olarak ne söyleyeceğime karar verdiğimde, bir şey söyleyemeyecek kadar garipti. Geri çekildim ve onu incittim.

cevaplar için beni kovalamayı bıraktı. Onu zaten bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Hayatında bu karmaşa olmadan daha iyiydi.

Evie'yi şimdi bir fotoğrafta görmek bile hastanedeki o ilk gecenin anılarını tetikliyor. Annemi akut bakımdan üst kattaki bir koğuşa nakletmişlerdi. *"Tamam, bununla başa çıkabiliriz, birkaç gün sonra çıkar"* diye düşünmüştüm. Ama olmadı. Psikiyatri ekibi devreye girdiğinde ve panik atağı hakkında sorular sorulduğunda, sırrından bir dizi sorun döküldü.

Bir öğleden sonra hastanenin bahçesinde otururken bana "Hayatımın en fırtınalı aşkıydı," diye itiraf etti. "Bana tapıyordu. Bana takıntılıydı, gerçekten. Evinde süslü özel akşam yemekleri. Gözlerden uzak otellerde hafta sonları. Hediyeler."

Bir parçam bunun sadece bir gecelik bir şey olmadığını duyduğuma sevindi. Gerçekten de ona karşı bir şeyler hissediyordu. "Ama yanlış giden neydi anne?"

"Hatalar yapmaya başladım. İş yerinde oyalanıyor ve onunla buluşmaya geç kalıyordum. Mazeretlerime inanmıyordu... O uzmandı, bu yüzden onun programına uymak zorundaydım, ancak stajyer hemşire olarak işim zorluydu ve onun zamanlamasına uyum sağlamak için gereken esnekliğe sahip değildim. Sonra birlikte çalıştığım diğer doktorlar hakkında şüphelenmeye başladı. Bana güvenmiyordu. Bazı insanlarla aynı vardiyada çalışmamak için programımı değiştiriyordu..."

"Ve o ilişkiden çıkma zamanının geldiğini düşünmedin mi?" Ona sordum.

"Ayrılmaya çalıştım," dedi, yüzüne acı yayılmıştı. "Ve bu korkunç bir tartışmaya yol açtı ve sonra ... sonunda hamileydim."

Beni kalbimden vurdu.

"Sen asla istenmedin, sevgilim. Ama ona söylemeyi düşünmek bile korkunçtu. Söylediğimde, sonuçları kötü oldu. DNA testi istedi. Ondan olduğunu kanıtladığında bile artık benimle birlikte olamayacağını söyledi. O aşamada Oliver'ın annesiyle tanışmıştı. Beklediği gibi bir kadındı. İyi bir aile. Köklü. Gizli hafta sonu tatillerinde saklanmak zorunda kalmayacağı biriydi çünkü ben onun için asla yeterince iyi değildim Drew. Geçmişim onun geleceğine uymuyordu."

Sesindeki kalp kırıklığı hamdı. Bu olay yirmi yıl önce değil, bir hafta önce de yaşanmış olabilirdi.

"Eğer çekip gidersem eğitim masraflarını karşılayacağına dair bir sözleşme hazırladı. Alabildiğimi aldım. Sana kendi başıma fazla bir şey sağlayamayacağımı biliyordum. Gençtim ve zor durumdaydım. Bana danışmanlık yapan kimse yoktu ve onun kimliğini asla açıklamayacağıma dair bir şey imzaladım. Çünkü tabii ki o sırada Oliver'ın annesi de hamileydi..."

Çok kızmıştım.

O bunu görebiliyordu. "Drew! Sen bunu kimseye anlatamazsın . Özellikle de Evie."

Gözlerindeki dehşet beni yıktı.

Her şey çok dağınıktı. Ayrıca, Evie'yi giderek mutlu olan varlığına beni de dahil etmesi için ikna etmeye çalışmaktan daha fazla gururum vardı. Duygularımız hiçbir zaman uyuşmayacaktı, bu da benim için her zaman daha kötü olacaktı, bu yüzden tüm arkadaşlığın pimini çektim. Ani bir patlama, onun yara bandını yavaş yavaş soymasından daha kolay görünüyordu.

Yine de Bree ve ben arkadaş kaldık. Ve onun boşluk yılını internetten takip etmek şimdiye kadar bir sorun olmadı, çünkü ayrı seyahatler yaptılar. Ancak bu gece uyuyamadığımda uygulamayı açtım ve Roma'da yeniden bir araya gelmeleriyle yüz yüze gelmek beni geriye doğru çarptı. Evie'nin yüzünde çok büyük bir mutluluk vardı. Ve başlık: Evie_Clicks ile yılın sürprizi #Trevifountain #boyfriendgoals #tears #bffsforever.

Ve şimdi telefonumun ışığı Esther'i rahatsız etti, kiraladığı ayakkabı kutusundan bozma dairede paylaştığımız yatağında yanımda yuvarlanıyor, ben kıpırdamadan durmaya ve onu uyandırmamaya çalışırken uzun bacağını benimkine doluyor.

Esther ile yaklaşık bir ay önce iş yerinde, ilk kişisel sergimi açmayı umduğum Manly'deki fotoğraf stüdyosunun yanındaki kafede tanıştık. O da bir sanatçı. Benden birkaç yaş büyük, yirmi bir yaşında ve "insanların ne düşündüğü umurumda değil" havasında, kendine güvenen biri. Uzun boylu ve fit, boyalı siyah saçları siyah atletleri, siyah kotları ve botlarıyla uyumlu. Aslında Evie'nin hayalini kurduğunu itiraf ettiği kız arkadaşların vücut bulmuş hali.

Muhtemelen daha da iyisi. "Menfaatleri olan iş arkadaşları" anlaşması yaptığına inanamıyorum: *Ciddi bir şey değil, Drew, bağlanma.*

Esther'in üzerime uzanan çıplak bacağının görüntüsünden değil ama Evie'nin yüzünün telefon ekranımda beklenmedik bir şekilde belirmesinden dolayı kalbimin nasıl çarptığını göz önüne alırsak, bunun çok az şansı var. Ve sonra dün gece Esther ve benim bu yatakta olduğumuzu ve zihnimin olmaması gerekirken nereye gittiğini hatırlayarak içim çalkalanıyor.

Boş yılımda çalışmak, yaratmak ve fotoğraflarımı sergilemek için Avustralya'da kalmaya karar vermem, itiraf etmekten üzüntü duyduğum gibi, kariyerimle ilgili olmaktan çok, kalbimi kıran kızla arama koca bir yarım küre koymakla ilgiliydi. Ve kaçtı. Ayrıca buraya uygulanabilecek diğer tüm aşk klişeleri.

"Yani birlikte bile değil miydiniz?" Esther beni sorguladı, aynı vardiyalarda çalışmaya başlamamızdan ve Evie'den çok fazla bahsetmemden kısa bir süre sonra. "Ve bir yıl sonra hâlâ ona mı takılıyorsun?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama o, "Bu bir lise olayı, Drew. Hayatına devam et." Sonra beni depodaki kahve filtresi kutularına ve fasulye torbalarına yasladı ve artık lisede olmadığımıza beni ikna edecek şekilde öptü.

Benimle işi bittiğinde, kıyafetlerimizi ayarlayıp raflardaki hasarı düzeltiyorduk ki beni bir kez daha öptü ve kulağıma "Evie kim?" diye fısıldadı, sonra da sanki tüm dünyanın ve benim sahibiymiş gibi depodan çıkıp gitti. Ama metodolojisi hatalıydı. Onunla birlikte olmak Evie'yi daha çok arzulamama neden oldu, çünkü bir arkadaşlığın kafe envanteri arasında akıllara durgunluk veren buluşmalardan daha fazlası olduğu ortaya çıktı.

Ya bunu asla atlatamazsam?

Evie

"Biraz endişeli değil misin?" Kolezyum'dan çok da uzak olmayan küçük bir arnavut kaldırımlı sokakta gizlenmiş bir açık hava kafesinde sert siyah kahvelerimizi yudumlayıp bir dilim amaretti ve sultana peynirli keki paylaşırken Bree soruyor.

Tüylerim hemen diken diken oluyor, kek dilimin üzerinde tatlılığını biraz kaybediyor. Çiğnemek ve yutmak bana biraz zaman kazandırıyor. "Ne için endişeleniyorsun?" Hafifçe soruyorum.

Neden bahsettiğini biliyorum. Yarım gündür Roma'da ve şimdiden çatlaklar ortaya çıkmaya başladı.

"Sürprizi gerçekleştirirken her şey inanılmazdı. Sosyal medyadaki fotoğrafların hepsi gülümsüyor. Ama o zamandan beri sergilediği tavırdan hiç mi endişe duymuyorsunuz?"

"Seni Londra'dan buraya resmen uçurdu!" Savunmacı bir şekilde söyledim. "Her şeyi o planladı. Bu deneyimi kendimize saklamak yerine en yakın arkadaşımı Trevi Çeşmesi'ne uçurmak hayal edilebilecek en romantik hediye. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu!"

Arkasına yaslandı. Çok mu itiraz ediyorum?

"Evie, sen onunla boş yıl hakkında konuşmaya başladığından beri bunun bizim ilişkimiz olduğunu biliyordu."

"Belki de onun yerine benim gitmemde ısrar etmemeliydi ama belli ki seni davet edecek ve bunu gerçekleştirecek zamanı bulmuş," diyorum.

Kahvesini bırakıyor ve kendini toparlayarak yoldan geçenlere odaklanıyor. "Özür dilerim, Evie. Eleştirel olmak istememiştim," diyor nazikçe. "Ve bu geziyi takdir ediyorum. Elbette minnettarım. Sadece... şimdi ben buradayım ve o sinirli görünüyor."

Bunu ben de fark ettim ama itiraf edemiyorum. Bunu ona açarsam nankör gibi görüneceğim.

"Bree şöyle devam ediyor: "Sanki beni fotoğraf çekimi ve övgüler için uçurdu.

Vay canına. "Şu anda aklında çok şey var," diye açıklıyorum.

Bree bu bahaneyi daha önce de duyduğunu söylercesine bana bakıyor. Bıkmadan usanmadan. Oliver'ın aklında çok şey var mı yok mu bilmiyorum, sadece öyle görünüyor ve ne zaman sosyal bir olay ters gitse bu bahaneyi bulup çıkarıyorum. Ki bu son zamanlarda oldukça sık oluyor.

"İşler yolunda gitmezse bana söyledin," diyor masanın diğer tarafına doğru eğilerek. "Bundan kurtulmana yardım edebilirim."

Neyden kurtulacaksın? Yolculuktan mı? Yoksa bu ilişkiden mi? Ayrılık düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunun için geçerli bir mazeretim yok. Birdenbire, bu konuşmanın içinde otururken klostrofobik oldum. "Eğer son zamanlarda sinirliyse, bunun nedeni benim sessiz olmamdır. Evi özlüyorum. Ve seni özlüyorum!"

Oliver'la son kavgamın görüntüleri bana saldırıyor. *Kavga* yanlış kelime olsa da. Sadece sessizleşiyor. İşte bu şekilde yanlış bir şey yaptığımı anlıyorum ve sonra bocalıyorum, ne olduğunu ve nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışıyorum, sürekli değişen gizli kodu kırana kadar ona gelişigüzel çözümler atıyorum.

"Bu tatil için çok düşündü ve para harcadı," diye ekliyorum.

"Öyle mi? Bu onun seçimiydi," diyor. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Belki de biraz daha hareketli olmam gerekiyordur. Sanırım onu hafife alıyorum. Bana zaten bu kadar çok şey verirken ondan daha ne beklediğimi bilmediğini söyledi ve bazen kendimi bir tür hak sahibi velet gibi hissediyorum.

"Sorun olan Oliver değil, Bree. Sorun benim. Huysuzlaştım. Sadece üzerimden atlıyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ben geldiğimde parladın. Şimdi kıskanıyor. O her zaman kıskançtır, Evie. Drew hakkında ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Onu hatırlamak istemiyorum. Şimdi değil, bu konuşma boyunca kendimi zar zor bir arada tutarken. Beni ekmesi ve hiçbir açıklama yapmaması hâlâ canımı yakıyor.

"Oliver sadece beni korumaya çalışıyordu. Drew'un beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu ve uğrattı da. Beni bir arkadaş kaybının kaçınılmaz sonuçlarından korumak istedi, ben de incinmeden önce geri çekildim. Buna sınırlara sahip olmak denir." Bunu çok fazla düşünürsem ağlayacağım.

"Sınırlar kendi etrafınıza koyduğunuz şeylerdir," diyor Bree sessizce. "Başka biri onları etrafınıza koyduğunda, buna hapisane denir."

Bu benzetme nefesimi kesiyor. Nefes almak için gök mavisi tişörtümü çekiştiriyorum. Oliver'ın daha az dar bir şeyle daha rahat edeceğimi düşündüğü için bu sabah bana giydirdiği tişört bu. Öyle dememiş miydi? Ne olursa olsun dar geliyor.

Sonra öldürmek için içeri giriyor. "Ailen endişeli. Hepimiz endişeliyiz."

Ailem mi?

Roma böyle olmamalıydı! Anında, onlardan bahsedildiğinde bile bastırduğım duygular patlak veriyor. Oliver'ın bu yeni eleştirisi karşısında yüzeyde bir ısı patlaması yaşanıyor. Kendimi tamamen çeteleşmiş hissediyorum. Sanki Bree'nin Trevi Çeşmesi'ne gelişi, ebeveyn onaylı psikolojik müdahale için bir Truva atıymış gibi.

Daha çok çabalayacağım. Görecekler.

Birdenbire onun başından beri haklı olduğunu anladım. Sorun herkesin ilişkimizi sürekli didikleme. Ondan şüphe etmem için kasıtlı bir kampanya yürütölüyormuş gibi hissettiren bir durumda, herkesin yanıldığını kanıtlamaya yemin ediyorum! Oliver hakkında. Bir çift olarak bizim hakkımızda. Her şey hakkında.

"Ben ne yaptığımı biliyorum!" Kendimden o kadar emin bir şekilde söylüyorum ki yan masadaki insanlar dönüp bana bakıyor. "Ve tüm bu yargılamalar olmadan da yapabilirim!"

Kelimeler ağızımdan vahşice dökülürken, en iyi arkadaşımdan ve ailemden uzaklaştığımı hissediyorum. Ve Oliver'a daha da yaklaştığımı.

Evie

Çantalarımızı getirdikten ve her birimize birer fincan çay yaptıktan sonra babam kararlı bir şekilde, "Bu gece yatalım ve sabah bu işi yeni baştan ele alalım," diyor. Bu, genellikle annem için ayırdığı bir liderlik seviyesi ve nöbet değişimi beni tedirgin ediyor. "Kanepemiz ve boş odamız var..."

"Teşekkürler, baba."

Kendimi, yangından sonra eve dönüp kurtarılabilir bir şeyler bulma umuduyla kalıntıları karıştıran insanlar gibi hissediyorum. Annemin yüz ifadesinde aradığımı bulamıyorum; safir nişan yüzüğüyle ve babamın onuncu yıldönümlerinde hediye ettiği abartısız sonsuzluk yüzüğüyle gergin bir şekilde oynarken gözlerini kaçırıyor. On üç yaşından çok daha yaşlı görünüyor; alnında endişe çizgileri oluşmuş, saçları ağarmış, her zaman ıslık ıslık olan gözlerinin ışığı kaybolmuş. *Bu benim hatam mı?*

"Bizi içeri aldığınız için teşekkür ederiz," diye ekliyorum usulca. Ses tonumda tanıdıklara ait bir nezaket var. Aileye değil. Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Mutfak masasına doğru eğilip annemin elini tutuyorum, ilişkimize bir şekilde yeniden hayat vermeyi umarak, onu canlandırmak için çaresizce.

Bana sıkı bir gülümseme veriyor, ama sanki her zaman gösterdiği koşulsuz sevgi kendini koruma duvarının ardına hapsolmuş gibi. Parmaklarını benimkilere doluyor, sonra yavaşça elimi bırakıyor - bağımız artık zayıf- ve babamla yatmaya gidiyor.

Bir saat sonra, Drew annemlerin kanepesinde yanımda bitkin bir halde yatıyordu. Endişeli insanların uyumasına yardımcı olmak için tasarlanmış bitkisel bir karışım içiyorduk, her ne kadar ailemden herhangi birinin bu konuda bir sorunu olduğunu bilmesem de.

Gözleri kapanıyor ve uyukluyor. Uyku kaşlarını silmedi ve hafızamı kışkırtmayı umarak ona gerçekten bakma fırsatını değerlendiriyorum. Sahildeki geçmişimizden hâlâ sadece bir parıltı var aklımda. Belki onu yakından incelersem beynimde bir şeyler harekete geçer ve arkadaşlığımızın geri kalanı hızla geri gelir.

Uzun bacakları önünde uzanıyor, ayak bilekleri çapraz. Yorgun ve stresli olsa bile yüzü nazik. Benim gibi, o da gözlerinin köşelerinde kırışmanın ilk belirtilerini gösteriyor, alnında ince çizgiler var, sanki göz kamaştırıcı manzaralara bakarak zaman geçirmiş gibi. Muhtemelen manzara fotoğrafçılığı yüzünden. Ya da endişelenmek. Çene çizgisi boyunca uzanan koyu renk saçları inceliyorum ve onu sinekkaydı tıraşlı hayal ediyorum. Sonra tıraş. Bir duştan sonra...

"Bana mı bakıyorsun?" diye mırıldanıyor gözlerini bile açmadan.

Arkama yaslanıyorum. "Sadece seni hatırlamaya çalışıyordum," diye itiraf ediyorum. Onu bir havludan başka bir şey giymeden hayal etme kısmını atlıyorum. Ben *dul* bir *kadınım*. Ölmüş ve hafızamda tamamen yok olmuş olsa bile gözlerim sadece kocamı görmeli. *Dünya ne zaman başka birini fark etmeme izin verecek merak ediyorum.*

Koltuktan kalkmak için hamle yapıyorum ama Drew bileğimden tutup beni tekrar yanına çekiyor. Bizi döndürüyor, böylece aynı hizada duruyoruz. Sonra doğrudan gözlerimin içine bakıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve "Beni şimdi hatırladın mı?" diyor.

Sanırım o da en az benim kadar onu hatırlamamı istiyor. Köşedeki saat, açık pencereden gelen esintinin tül perdeleri çerçeveye sürmesiyle tıkırdıyor. Soluk

Televizyondan gelen sesler alttan alta bir akıntı oluşturuyor ve birkaç dakikalığına, ulaşmaya çalıştığım şeyin yalnızca geçmiş olduğunu hissetmiyorum. Sırada ne varsa o.

"Beni güvende hissettirdin," diyorum ona. Kelimeler sanki bilinçli zihnimden kopmuş gibi ağızımdan dökölüyor ve hangi derin gerçeğı yansıttıklarını merak ediyorum.

Ellerini yüzümden indiriyor ve geri çekiliyor. "Çok ironik," diye mırıldanıyor. "Beni çılgınca güvensiz hissettirdin."

Sonunda gerçek bir şey paylaştığı hassas ekosisteme dokunmak istemiyorum. Onun açılmasına neden olan ortamı bozma ihtimaline karşı konuşamıyor ya da hareket edemiyorum.

"Dediğim gibi, okuldan sonra Fotoğrafçılık Kulübü'nde tanıştık." Başımı salladım.

"Özgeçmişimi geliştirmem gerekiyordu. Notlarım düşmüştü. Annem hastaydı..." Kısa bir süreliğine duraksıyor ve sesinde ufak bir tutukluk fark ediyorum. "Sen sınıftaydın. Ön sıradaydın. Masanda bir defter. Benim hakkımda tuhaf fanteziler kuruyordun..."

"Ne?"

Gölüyor. "Daha sonra bana söyledin; arkadaş olduğum tüm bu kızları hayal ediyormuşsun ve kıskanıyormuşsun."

Alay ediyorum. "*Kıskanç mı? Hayali kızları mı?*"

Tanrı'nın hediyesi gibi davranıyormuş gibi gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Ben sadece senin anlattığın gibi aktarıyorum, Eves."

Eves. Lakabı kullanması bizi daha da yakınlaştırıyor gibi görünüyor.

"Her neyse, dönem boyunca bu kulübü yönetmek zorundaydım. Sadece telefonla arayacaktım ama sonra sen ortaya çıktın ve her şeyi karıştırdın. Planladığımız sergi. Her zaman yıldızlara ulaşmaya çalışıyordun ve öyle bir zamanda beni de yanında sürükledin ki..." Yüzünde yine o acılı ifade var. "Sürüklenebileceğimi düşünmemiştim."

Son birkaç gündür kendi durumumla o kadar meşguldüm ki, onunkini merak etmek için durmadım.

"Beni hayata geri çektin. Belki de bu yüzden buradayım. Çünkü şu anda hayatına geri çekilmesi gereken sensin ve ben sana borçluyum."

Böyle düşünmesini istemiyorum. Onu burada istiyorum çünkü burada olmak istiyor. Tam olarak bu karmaşanın içinde değıl, ama hayatımın içinde.

"Benimle ilgili güvensiz olan neydi?" Ben soruyorum.

"Bu çok kolay. Beni gölgelerden çıkardıktan sonra neyi kaçırdığımı anladım. Beni orada mahsur bırakacağından endişelendim."

Yine de ayrıldım. Birbirimizi görmeden yıllar geçirdiğimizi söyledi. Nedenini bilmek istiyorum ama o konuyu aileme getiriyor.

"Güvenlerini kazanmanız biraz zaman alabilir. Daha fazla bilgi istediğinizi biliyorum ama bunu araştırıyordum. Sanırım önce iyi şeyleri hatırlamamız gerekiyor. Bu hafıza geri getirme egzersizine yavaşça başlayın." Beklenmedik bir şekilde elini koluma koydu.

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve kendimi yeniden on altı yaşında ve tamamen deneyimsiz hissediyorum. Böyle bir hareketi haftalarca tekrarlayıp ne anlama geldiğini analiz edebilirdim. Artık haftalarım yok. Anılarımı geri istiyorum. "Drew, sen ve ben hiç ..." Bu bilgiyi çok istiyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Hayır. Öyle değildi."

Kelimeleri söylüyor, ama neden burada ailemin kanepesinde ve zihnimdeki bu boşlukta aramızda başka bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum?

"Asla mı?" Fısıldıyorum.

Drew

Neredeyse hiç.

Ne anladığını bilmiyorum ama bunu kullanmasına izin vermeyeceğim. Hatırlamasını istiyorum ama *bu kısmı değil*. Bu krizi atlatmasına yardım etmek için buradayım ve sonra yollarımızı ayıracağız. Bu kadın için zaten çok fazla yılımı harcadım ve şimdi otuz yaşındayım ve bir çizgi çekiyorum - bana böyle bakmayı bırakmalı, olasılıklarla dolu masum gözler.

"Evie, altı hafta içinde yurtdışına taşınıyorum," diye duyuruyorum. Kesin bir tarih koymak gibisi yok. "Dergi sözleşmesini kabul edeceğim."

Bu sözler benim için bile yeni. Ama onun bizi eleştirme şekli... *Oraya gidemem*. Hak ettiğimi bildiğim yolda ilerlemek zorundayım. Durmadan omzumun üzerinden bakarak, hayal ettiğim geleceğin şimdiki zamana yetişip her şeyi altüst etmesini umduğum bu yarım hayata değil.

"Senin adına sevindim," diyor ama ses tonu, daha genç olsam aylarca sarılacağım gerçek hayal kırıklığının tam dozunu yansıtıyor.

New York hayalleri kafamı dolduruyor. Derginin Beşinci Cadde'deki ofisinde çalışmak. Central Park'ta öğle koşuları. Met'te brunch. Belki de New Jersey'de bir daire kiralar ve görev için seyahat eder, hikayelerin, görüntülerin ve hayatın nasıl olabileceğine dair yepyeni bir fikrin peşine düşerdim ...

"Yatma vakti geldi," diye öneriyorum, elimin onun eline gittiğini fark ediyorum, onu tutuyorum, sanki onu benimle birlikte bu parlak yeni vizyona çekmeye hazırlanıyormuşum gibi.

Bırakıyorum ama bana hâlâ geçmişimizi kurcalıyormuş, biraz romantizm bulmaya çalışıyormuş gibi bakıyor. Hayal kırıklığına uğrayacak. Ayrıca, kocası yeni öldü. Başrolde hep o vardı, ben değil.

Bardakları alıp mutfağa götürüyorum, lavaboda duruluyorum ve uzun, derin bir nefes veriyorum. Yüksek sesle söyleyeceğim bir şey değil ama eskiden Oliver'ın ölmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Her türlü şeyi hissedeceğimi düşünürdüm; zafer, rahatlama. Ama öyle değil. Olabilecekler için üzülüyorum - tek çocukken arzuladığım kardeşlik bağı, ilk okul müsabakamızdan itibaren çarpık, tek taraflı bir rekabete dönüştü. "Karmaşık keder" derler buna. Problemleri bir şekilde bağlandığınız biri ölür ve her şey suçluluk, pişmanlık ve kızgınlıkla ilgilidir. Hissetmeniz gereken her şeyi hissetmezsiniz.

Ve işte Evie, karmaşık bir kedere sahip olması gerekirken hiçbir şeye sahip değil. Kaybettiği hayatı dışında hiçbir kederi yok. Hafızası geri gelirse yas tutacağından emin olamadığım bir hayat. Ne kadar mutlu ya da mutsuz olduğunu yargılamak bana düşmez. Belki de mutsuzluk biraz hüsnükuruntudan kaynaklanıyordur...

Tabak çanağı tezgâhın üzerine koyuyor ve ben de ailesinin kanepede bir yatak yapmak için mutfak masasının üzerine bıraktığı bir yığın çarşaf ve battaniyeyi taşımasına yardım ediyorum. Yüzü solgun, sanki bitkin düşmüş gibi. Kanepedeki minderleri çekip odanın köşesine yığmaya başlıyor.

"Ben yaparım," dedim. "Sen yatağına git. Çok yorulmuş olmalısın."

Ama o çoktan beyaz bir çarşafı açıp kabartmaya başlamıştı, ben de diğer ucunu aldım ve kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırdık. Hafif battaniyeyi silkeliyor ve onu da içine sokuyor, sonra bana bir yastık atıyor ve önümde, derme çatma yatağın yanında durup yaptığımız işe hayranlıkla bakıyor.

Bir an garip bir sessizlik oluyor, o bana bakıyor, muhtemelen zihninde bir iyi geceler konuşması hazırlıyor. Kendi zihnim, onu yeni yaptığımız yatağa çekmekle ilgili düşüncelerimi kovmaya çalışıyor - hala şu anki kadınla tanıdığım kızı aynı hizaya getirmeye çalışıyorum. Bunun neden olamayacağına dair bir nedenler kataloğu kendini gösteriyor.

Aklı başında ve her şeyi hatırladığında üvey kardeşimin kederli dudu olacak. Şimdi Oliver'ın seks konusunda ona baskı yaptığını söylediği o yaza geri dönüyorum - hayatında unuttuğu bir bölüm. Yani, bu kadar kafa karışıklığı ve deneyimsizliğin içine balıklama dalmamın imkanı yok.

"Teşekkür ederim, Drew. Buraya benimle geldiğin için." Bana doğru bir adım atıyor ve sarılmayı düşünüyormuş gibi görünüyor ama son anda vazgeçiyor.

Kollarım yine de ona uzanıyor ve onu kendime çekiyorum, sadece birkaç saniyeliğine, kokusunu içime çekip bizi hatırlarken vücudu benimkinin içinde eriyor. Ama sonra ben de geri çekiliyorum. Ve sarılmanın olması gereken yerde statik elektrikten başka bir şey yok. Bunu en son ne zaman yaptığımızı hatırladıkça sağduyum daha da buharlaşıyor.

Evie

Oditoryumda akranlarımla yanında oturuyor, başımdaki harcı gergin bir şekilde ayarlıyor ve sahneye çıkma sırası bana geldiğinde ayağımın takılmamasını umuyorum. Son zamanlarda kendimi çok sakar hissediyorum. Daha bu sabah Oliver'la birlikte beni mezuniyetime bırakması için büyükbabasını ziyaret ettik ve ben heyecanla küçük bir kanepenin üzerine düştüm, kanepeyi arkasındaki büfe masasına doğru kaydardım ve bir sürü süs eşyası ve fotoğraf çerçevesinin yüksek sesle kristal bir tepsinin üzerine devrilmesine neden oldum.

Büyükbabası, "Boş ver, bunlar sadece eşya," demişti. Geniş ailedeki en nazik insandır. Ama daha sonra arabada bir ders aldım.

"Daha düşünceli ol, Evie. Her zaman bir yerlere saldırıyorsun."

Bu yorum, bu tıklım tıklım salonda tüm gözlerin üzerimde olması konusunda beni daha da geriyor. Ön sırada elinde panosu olan ve biz geçerken isimleri işaretleyen kadın olmayı tercih ederdim. Ya da dürüst olmak gerekirse, odamda bir podcast kaydetmeyi tercih ederim. Cinsiyete dayalı şiddetle ilgili bir grup ödevinin beni podcast yapma yoluna götüreceğini asla tahmin edemezdim, ama bunu seviyorum - bana

Odaklanacak bir şey ve bağlantı kuracak insanlar. Sanırım kendimi araştırmama o kadar kaptırmışım ki yalnız olduğumu fark etmemiştim.

Sol elimdeki yüzük sahne ışıklarının altında parlıyor ve onu örtmek istiyorum. Sıraya bakarken temsil ettiği seçimin reklamını yapmamak için endişeleniyorum. Tabii ki yüzük takan tek kişi benim. Daha evet bile demedim.

The Rocks'taki pahalı bir istiridye barında "Evlen benimle Evie," demişti. Ben istiridye sevmem ama onun en sevdiği istiridyedir ve bir düzine sipariş etmiş ve bir tanesini denememi beklemişti.

Küreciği ağzıma yerleştirdiğimde ve boğazımdan aşağı kayarak neredeyse öğürmeme neden olduğunda, teklifine ilk cevabım hayır oldu.

"Ne demek hayır?" demişti.

"Şey, yani hayır. Henüz değil. Yirmi üç yaşındayız, Oliver!"

"Ve yedi yıldır birlikteyiz. Zamanı geldi. En azından dene.

Pahalıydı."

Restoranın süslü masa lambasının altında iğrenç bir şekilde parlayan pırlantayı parmağıma zorla takana kadar elimi bırakmadı.

"Bir süre giy. Bakalım bu fikir hoşuna gidecek mi?" dedi ve garsonu çağırdı. "En iyi şampanyanızdan bir şişe alacağız." Yüzüğü çıkarıp geri vermeye çalıştım. Ondan düşünmek için zaman istemek istedim. Ama o elimi tuttu ve beni durdurdu. "Ona bir

Git," diye fısıldadı. "Ve olay çıkarma."

Garsona gülümsedim ve beni tebrik ettiğinde ona teşekkür ettim, maskaralıktaki her küçük adım bizi hazır olmadığım bir yolda daha da sağlamlaştırdı. Bugün yüzüğü takmak, mezun olmak için harcamam gereken zihinsel enerjiyi emiyor.

Telefonum Bree'den gelen bir mesajla biplede. Başardın! yazıyor. Bir sonraki disket şapkalı mezuniyette orada olmak istiyorum! Seni seviyorum! Başarının tadını çıkar!

Disket şapka göndermesi başlamak üzere olduğum doktora ile ilgili. Yirmi üç yaşında doktora başlama fikri bana nişanlanmaktan çok daha uygun geliyor. Başından beri planım buydu ve akademi, hayatımda kendimi tamamen boyumu aşmış hissetmediğim tek yer.

Bree, başka haberlerim var, diye yazıyorum. Sol elimin hızlı bir fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

Onun tarafında tam bir dakika boyunca sessizlik olur. Sonunda üç nokta yanıp sönmeye başlıyor. Ne kadar uzun sürerse, endişem o kadar artıyor.

Hayatımla ne yapıyorum ben?

Başımı kaldırdığımda, birkaç sıra önümde patlayan devasa bir kamera flaşıyla irkiliyorum. Önce yıldızlardan başka bir şey göremiyorum ama gözlerim alıştıkça *Drew Kennedy*'nin bulanık görüntüsü beliriyor.

Onu yıllardır görmedim!

Benim fotoğrafımı çekmiyordu. İki sıra ötedeki bir kıza gülümsüyordu. Okulda gülümsediğini hiç görmediğim kadar geniş bir gülümseme. Her şeyi aydınlatan geniş, açık bir gülümseme, kızla flört ederken dans eden kahverengi gözler ve ben yaşamaya hakkım olmayan duyguları bastırıyorum. Özellikle de bu yüzüğü takarken.

Drew burada, Bree'yi mesajla bilgilendiriyorum. Şimdi onun için de yardıma ihtiyacım var!

O ve ben Drew'la aramızın bozulmasını tekrar tekrar gözden geçirmiştik. Oliver'la aynı fikirde olmaktan hoşlanmıyordu ama eğer Drew'un, ben onu sosyal utançtan kurtarmaya çalışırken beni terk etmek için geçerli bir mazereti varsa -belki de annesiyle ilgili bir şey- neden bana söylememişt?

Nasıl görünüyor? Bree tipleri.

Kalbim acıyor ve yüzük parmağımda ağırlaşıyor. Biyoluminesansın olduğu o geceyi düşünüyorum ve bu kadar uzağa nasıl sürüklendiğimizi merak ediyorum.

Bir kızın fotoğrafını çekiyor, diye yazıyorum. Onu görebilmek için boynumu eğiyorum. Sarı saçları, süper parlak ve her zaman benimkilerin olmasını dilediğim gibi mükemmel dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

Senin değil de onun fotoğraflarını mı? ;-)

Bree'nin şakası boşa gitti ve ben de yaşadığım kayıp hissini açıklayamıyorum, açıklayamayacağım da. Oliver'la seçtiğim yolda kapana kısılmış durumdayım ve kendimi kurtaramıyorum. Ve zaten bu mantıksız. Drew ve ben sadece arkadaştık, o da birkaç aylığına. Beni lise töreninde terk etti ve nedenini hiç açıklamadı. Bu her şeyin sonu olmalıydı.

Umarım beni yanlışlıkla fotoğraflara çekmemiştir, deneme nişan yüzüğüme bakarken, ne olduğum hakkında varoluşsal bir kriz yaşarken

hayatımla ilgili. Zaman çizelgemdeki bu belirleyici deneyim için hayal ettiğim görünüm bu değildi.

Ve kesinlikle böyle hissetmek istemiyordum.

Drew

Resmi törenin başlamasını beklerken taraftarlar bölümündeki yerime oturup fotoğraf makinemdeki fotoğraflara göz gezdiriyorum. Meg ışıltı ışıltı. Işıltı ışıltı gülümsüyor. Kendine güveniyor. Bir şeyler yapmak istiyordum ama henüz yapmadım ve bugün de yapmayacağım. Her şey onunla ve mezuniyetiyle ilgili. Benden gelecek romantik bir teklif onun başarısını gölgelemeden de yeterince şey yaşıyor zaten.

Işık burada iyi fotoğraflar çekmek için tamamen yanlış, ama kırmızı gözleri daha sonra düzeltebilirim ve törenden sonra dışarıdaki bahçe partisi resepsiyonunda onun bazı iyi görüntülerini alacağım.

Tam kamerayı kapatmak üzereydim ki çekimin köşesinde bir şey gözüme çarpıyor ve salonun o bölümüne doğru bakmama neden oluyor. Bu ... *Evie Hudson* mı?

Onu görmek içimi burkuyor. Onu neredeyse beş yıldır görmemiştim. Sydney Üniversitesi'ne gittiğini biliyordum ama Meg'in töreninde olmasını beklemiyordum, Evie'nin kriminoloji okuduğunu sanıyordum. Bu onun hayalini kurduğu gündü. Meg gibi ışıltı ışıltı görünmesi gerekirdi ama onun yerine kıpır kıpır ve endişeli, şimdi ben de öyleyim. Hepsi iç içe geçmiş. Evie. Annem. Balo gecesi. Sonrasında annemin sağlığı. Sonra aklıma Evie'nin Oliver'la dans pistinde hayatının en güzel anlarını yaşadığı ve benim o anda verdiğim, öngörülemeyen gidişatımın onunla karışmasına izin vermeme kararı geliyor ve yeniden on yedi yaşındayım.

Umarım mutludur.

Meg'e bakıyorum, o da bana gülümsüyor. Çok karmaşık olmayan, güvenli bir arkadaşlık. Tartışma yok. Drama yok. Her hareketimizi izleyen sahiplenici bir erkek arkadaş yok.

Gözlerimin iki sıra geride, Evie'nin oturduğu yere gitmesine izin veriyorum. Gergin. Muhtemelen spot ışıklarının altında olma fikrinden nefret ediyor. Buklelerini düzeltmiş ve makyajını mükemmelleştirmiş. Fotoğrafları tekrar kontrol ediyorum. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığı bir fotoğrafa yakınlaşıyorum.

Bu ...

Daha da yakınlaştırıyorum. Bir yüzük mü? Devasa bir tane. Sol elinde. *Ne oluyor lan?*

Oditoryumun ışıkları söner ve resmi geçit töreni sırasında herkes ayağa kalkar. Hantal cüppeli akademisyenler. Rektör yardımcısı konuk konuşmacıyla birlikte. Ama kalbim ve beynim, hiçbir açıdan hakları olmamasına rağmen, yerinden fırladı. Arkadaşımın mezuniyetini kutlamam gerekirken kafama taktığım tek bir şey var: Evie Hudson *evleniyor* mu?

Tören yıllarca sürecek gibi görünüyor. Tüm bu süre boyunca, o sadece orada. Benden metrelerce uzakta. Ona o yüzüğü kimin verdiğine bağlı olarak, sadece büyük bir hata olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyin uçurumunda.

Tüm bu insan sıralarının arasından tırmanıp onu bu salondan çıkaracağıma ve ne *düşündüğünü* öğrenmek isteyeceğime dair endişe verici hayaller kuruyorum. Umarım birbirimize çarpmadan buradan çıkarız, özellikle de o mücevheri alan Oliver ise. Oliver burada mı? Onu düşünmek bile tansiyonumu yükseltiyor.

Müzik okulundaki bir öğrencinin başka bir gün olsa etkileneceğim orijinal bir bestesini dinliyoruz. Bunun yerine, gittikçe daha da tedirgin oluyorum. Bu anı hayal etmiştim. Onu tekrar görmeyi. Ama daha sakın olacağımı sanıyordum. Beni hâlâ böyle sinirlendiriyor olması ne anlama geliyor?

Meg sahneye çıkarken ıslık çalıyorum. Geçen yıl bir halk festivali konserinde tanışmıştık; etkinliğin resmi fotoğrafçısıydım. Bir pop-up barın arkasında çalışıyordu ve patronu bakmıyorken bana bedava bira verdi. İlk görüşte dostluktu, sadece bedava bira yüzünden değil. İçimdeki hafif tarafı ortaya çıkarıyor ve hiçbir şeyi çok ciddiye almıyor. Her şey çok *kolay*.

Sunucu birkaç dakika sonra "Evelyn Hudson," diye anons edince salonun arka taraflarında birkaç kişi alkışlamaya başladı. "Evelyn, Edebiyat Fakültesi'nden Birinci Sınıf Onur Derecesi ile mezun oldu.

Dilbilim ve Dilbilim Üniversite Madalyası. Adli dilbilim alanında uzmanlaşarak Dilbilim okulunda lisansüstü araştırma için Lilian Barnes bursunu almıştır."

Başka bir deyişle, tamamen doğru yolda.

Her zaman hayalini kurduğu akademik kariyer. Ödüller. Burslar. Ve özel hayatı da bir fiyonkla bağlanmış. Rekabetçi sanat bursları için çırpınmak yok. Bitmeye mahkum ilişkiler yok. Büyük bir ödül için kısa listeye girmiş olsam bile, hala çılgınca ulaşılmaz görünen fotoğraf gazeteciliğinde başarı pırıltıları için pençelemek yok ...

Peki sahneyi geçtikten sonra merdivenlerden inerken gözleri benimkilerle buluştuğunda neden bu kadar umutsuz görünüyor?

Evie

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Merdivenlerden inerken ona doğru bakmak istememiştim. Drew Kennedy ve benim hiç sırrımız olmadı. Evet, vardı ama çoğu birbirimiz için apaçık ortadaydı. Tek bir kelime bile etmeden, onun benim parlak akademik başarıımı gördüğünü ve doğrudan kalbime girdiğini biliyorum. İşlerin yolunda *gitmediği* yere.

Endişenin ne zaman bu kadar arttığını bilmiyorum. Sanırım çocukken de vardı ve boş yılımızda daha da kötüleşti, ancak her şeyle ilgili bu tam gelişmiş endişe beni sardı. Ve şimdiye kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim - Drew'un incelemesine hapsolmuştum. Onu tekrar görmek ne kadar düştüğümün doğal bir ölçüsü gibi geliyor.

Bu arada, sinir bozucu derecede iyi görünüyor. Ya da kız arkadaşına hayranlık duyarken öyleydi. Bana bakınca gergin ve huysuz görünüyor. Yarım bir gülümsemeyle onu yumuşatmaya çalışıyorum ama o bana gülümsemiyor ve bu da aramızdaki gerginliği daha da artırıyor.

Koltuğuma doğru ilerliyorum, oturuyorum, kalbim küt küt atıyor ve istediğim her şeye sahip olduğum gerçeğini düşünüyorum. Kucağımdaki metal silindirin içinde diplomam, bursum ve araştırma programındaki yerim var. Adli dilbilim üzerine çalışıyorum -gençken polisiye dizileri izlemeye başladığımdan beri beni büyüleyen bir şey. Bir suçlunun konuşma kalıplarının onu nasıl ortaya çıkarabileceğini araştırıyorum. Büyüleyici. Ve doktora yeni başlamış olmama rağmen, yılın ilerleyen zamanlarında ilk ulusal konferansında konuşmak üzere aday gösterildim, çünkü görünüşe göre dilbilim bölümünün "yükselen yıldızıyım".

Ve Oliver var. Hala.

Törene gelemedi çünkü bize sadece ikişer bilet vermişlerdi ve onları da ailem aldı. Bu konuda kavga etmiştik.

-"Ben senin *nişanlınım*, Evie, ya da bir kez mantıklı görürsen olacağım"-ama daha sonra bahçede bir şeyler içmek için dışarıda buluşacağız.

Hukuk fakültesi geçen hafta mezuniyet töreni düzenledi. Annesi hastaydı, ben de babası ve karışık sinyalleriyle törene gittim. Bir yandan son derece gururluydu ama bir yandan da dikkati tamamen dağılmıştı - sürekli saatine bakıyor ve telefonunda e-postalar yazıyordu. Oliver'ın hiçbir zaman gerçekten sevilmediğini bir kez daha anladım. Benim sevdiğim gibi değil. Bir parçam, onun hayatındaki bu örnek eksikliğinin bizi süründüreceğinden ya da zaten süründürdüğünden giderek daha fazla endişeleniyor. Ama bu muhtemelen onun da söylemeyi sevdiği gibi benim yine paranoyak olmamdan kaynaklanıyor.

Dışarı çıkarken kalabalığı yararak Oliver'ı arıyorum. Drew'la karşılaşsak diye önce onu bulmam gerektiğini biliyordum.

Merdivenlerden inen insan dalgası tarafından taşınarak, herkesin fotoğraf çektirmek, havaya kep fırlatmak ve kadeh tokuşturmak için etrafta dolandığı güneş ışığına fırlatıldım. Bunca yıllık sıkı çalışma ve bitti. Benim durumumda değil, çünkü ben doğrudan devam ettim, ama bu büyük bir dönüm noktası gibi hissettiriyor.

"Hâlâ ineksin, Hudson." Drew'un sesi arkamdan net bir şekilde geliyor.

Arkamı döndüğümde kalabalıkta kıpırdamadan duran tek kişi o. Güneş ışığı ayaklarımızın dibindeki parlak pişmiş toprak karolardan yüzüne yansıyor. Hatırladığımdan daha uzun boylu ve yüzüme alay, gurur ve sessiz özür karışımı bir ifadeyle bakıyor. Bu akademik sonuçların benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyor. Ve bir an için zamanda donup kaldık.

Onu özlüyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve beni kucaklıyor. "Tebrikler," diye fısıldıyor. "Başardın."

Bırakmak istemiyorum. Diplomama sarılıyorum, kollarım boynunda sıkılaşıyor. Bu kucaklaşmanın mahremiyetinde diğer her şey yok oluyor sanki -kalabalık, gürültü, endişe, Oliver'ın teklifi hakkında henüz veremediğim karar. Aslında, onun açıklaması.

Drew'un beni mezuniyet cüppemle alıp buradan götürdüğünü, her şeyden uzaklaştırdığını hayal ediyorum. Kaçmak.

Ama tabii ki böyle bir şey olmaz. Kız arkadaşı iki bardak prosecco ve güneşli bir ifadeyle yaklaştığında an bozulur.

"Tebrikler!" Ona sarılmaktan vazgeçip elbisemi fırçalayarak "Tebrikler" diyorum.

O da karşılık veriyor. "Ve sana! Vay canına! Etkileyici sonuçlar. Ben Meg."

Görünüşe bakılırsa, Drew için isteyeceğim her şey onda var. Ona karşı açık bir sıcaklık var. Tanıdığım herkes arasında Drew sıcaklığı hak ediyor.

"Meg, bu Evie," diyor.

"Bekle!" diyor. "Liseli Evie mi?"

Rahatsız görünüyor. Kalabalığı Oliver için tarıyorum ama o ortalıkta görünmüyor. Drew'un Meg'e anlattığı hikâyeyi hayal etmekten nefret ediyorum. *Bu, asla açıklamadığım gizli nedenlerden dolayı balosuna iki saat geç kaldıktan sonra benimle hiç konuşmayan eski en iyi arkadaşım.*

Acaba bunları ona söyledi mi? Hayır, neden benim hakkımda konuşmuş olsunlar ki? Ben Drew'un geçmişine aitim.

"Evie fotoğrafçısı mı?" Meg soruyor. "Sizin resimleriniz.

Sergi mi?"

Belki de ona anlattığı hikaye o kadar da kötü değildi.

"Aman Tanrım, okulumda seni *idol* olarak görüyorduk!" diye haykırıyor. "Ataerkilliği yıkıyoruz, her seferinde bir erkek okulu!"

Gülüyorum. Bu biraz abartılı oldu. "Gerçekten hepsi ben değildim. Ve gerçekten ne kadar parçaladığımızdan emin değilim."

Oliver'la birlikte haberlerde röportaj yaptığımızı düşünüyorum. Bunun nasıl olduğunu ve Drew'ın aslan payını aldıktan sonra nasıl kenara itildiğini hatırlarken bile kendimi garip hissediyorum.

"Bütün işi Drew yaptı," diye açıklıyorum aceleyle. "O gerçekleştirdi." Bunu kamerada da söylemişim ama röportajda bu kısmı kesmişlerdi.

"Senin fikrin," diye hatırlatıyor bana. "İyi bir takım mı?" Meg öneriyor.

Oliver ortaya çıkmadan önce ikimiz de bunu ne doğruluyor ne de reddediyoruz, düşmanıya karşılaşmaktan rahatsız olduğu belli. "Merhaba," diyor ters bir şekilde. Onlar

Oliver elini kasıtlı olarak Drew'un elinin üzerine koyarak üstünlük taslıyor ve bu da beni nedense tarifsiz bir şekilde kızdırıyor. Ve utandırıyor. "Seni buraya getiren nedir?" diye soruyor.

Drew kolunu Meg'e dolayarak onu kendi tarafına çeker ve kocaman bir gülümsemeyi tetikler. "Bu Meg," diyor.

Oliver ona gülümser. "Merhaba." Ses tonu şimdi daha sıcak, çok çekici olabiliyor. "Ben Evie'nin nişanlısıyım."

Nişanlın mı? Yani, evet, yüzüğü takıyorum ama anlaştığımız gibi sadece deneme amaçlı.

Drew'un gözleri elimde parıldayan elmasa takılıyor ve kendimi onu sertifikayla kapatırken hissediyorum. İçkisini yudumluyor.

Meg'in gözleri büyür. "Ooh! Büyük gün ne zaman?"

"Hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz," diye açıklıyorum, belki de amaçladığımdan daha hızlı bir şekilde. "Aslında, teknik olarak-"

Oliver sözümü kesti. "Önce araştırmasını tamamlamak istiyor."

İşleri olması gerekenden daha mı zorlaştırıyorum? Sanki sırf onu kızdırmak için doktora yapmışım gibi konuşuyor.

"Hâlâ o kamerayla mı uğraşıyorsun?" diye soruyor Drew'a. Bu küçümseme beni utandırıyor.

Meg sokuluyor ve elini gururla Drew'un göğsüne koyuyor. Kalbim küt küt atıyor. "Drew ödüllü bir fotoğrafçı!"

Onun için anında heyecanlandım.

"Yükselen fotoğrafçı," diye düzeltiyor onu, her zamanki gibi alçakgönüllü. "Avustralya Fotoğraf Ödülleri'nde kısa listeye kaldı," diye övünüyor.

"Ona sahip olmalısın!"

Kolunu tutmak için uzandım. Yıllar önce bana bu ödülün ve ne kadar rekabetçi olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum.

Gözleri sol elime ve onun ön kolundaki süsüne takılıyor ve gömleğinin kolundaki kaslar sertleşiyor. "Her neyse, seni görmek güzeldi," diyor. "Tebrikler, Evie. Meg-anneni bulalım mı?"

Başını sallıyor ve elini onun sırtına doluyor. Onlar uzaklaşırken omzunun üzerinden bana tam olarak ulaşmayan son bir bakış atıyor ve kalabalığın içinde onu gözden kaybederken kalbimden parçalar kopuyor.

Kendimi gözden kaybettim, gerçekten.

Evie

Oliver, Opera Binası'na bakan ödüllü bir restoranın vitrininde iki kişilik bir masa ayırtmış. Bugünkü mezuniyetin stresinden sonra evde kalıp pizza sipariş etmeyi tercih ederdim ama onun yerine yatağımızın üzerine giymem için koyduğu şık siyah elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giyiyorum. Daha taksiden kaldırıma çıkmadan ayaklarım ağrımaya başladı.

Gerçekten muhteşem bir ortam. Devasa pencereler limana karşı engelsiz bir manzara sunuyor ve Manly feribotunun kalkışını izliyor, gemideki insanların hayatlarını hayal ediyor, onlardan herhangi biri olmayı diliyorum.

"Şampanya?" Oliver soruyor. Aslında bu bir soru değil. Tabii ki kutlama yapıyoruz. Sadece benim mezuniyetimi değil, onunkini ve bir sonraki bölüm için büyük planlarımızı da: bir ticaret hukuku firmasında kaptığı pozisyonu, benim doktoramı. Ve sanırım kişisel planlarımız.

Garson bir şişe Veuve Clicquot'nun mantarını açarken, arka planda piyano çınlarken, parmağımdaki ışıltılı pırlantayla dikkatim dağılmış bir halde menüyü incelemeye çalışıyorum. Bu kadar güzel bir şeyin bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi?

"Ne düşünüyorsun?" Oliver soruyor. Menü seçeneklerini mi yoksa hayatımı mı kastediyor?

"Gerçekten emin değilim..." Ben başlıyorum. Hiçbirinden emin değilim.

Ben daha fazla düşünme fırsatı bulamadan garsona, "Başlangıç olarak kızarmış kaz ciğeri alacağız," dedi, "ardından nişanım için az pişmiş wagyu bifteği gelecek. Ben ıstakoz alacağım, yanında da trüf mantarı püresi ve yeşillik getireceğim."

"Emin değilim!" Hızlıca haykırıyorum, cümlesinin her bir parçası çekici gelmiyor. *Gerçekten emin değilim.*

Masadaki çatal bıçak takımlarını yeniden düzenlemekte olan garson duraklar.

Oliver'ın sırtı bana doğru dönük, kaşları çelik mavisi gözlerinin üzerinde çatılmış. "Tercih ettiğiniz başka bir şey var mı?" Özür dilercesine garsona bakıyor ve ekliyor, "Özür dilerim. İnanılmaz derecede kararsız."

Başımı sallıyorum. "Biftek mükemmel, teşekkürler. Ama orta pişmiş istiyorum, lütfen."

İşte bu kadar. Bu tek düzeltme onu devirmeye yeter.

Garson gittikten sonra "Müstakbel eşimin bifteğinin nasıl pişirilmesinden hoşlandığını bilmemem nasıl görünüyor sanıyorsun?" diye tıslıyor.

"Ama biliyorsun."

"Az pişmiş olması daha iyi, Evie. Etin en saf hali."

Tercihlerimin bir önemi var mı? Biftek için, filmler için ya da tatiller için? Bu nişan yüzüğü bile kendi seçeceğim bir şey değil, ama tabii ki bu konuda da bana danışılmadı.

Beni yüzüğü çevirirken yakaladı. "Oh, zavallı sen, iki karatlık bir elmas takmak zorundasın. Tanrım! Sana *her şeyi* veriyorum!"

"Ve minnettarım Oliver, ama benim için önemli olan bu değil!"

Şimdi öfkeleniyor. "Ne var ki? Seni memnun etmek imkansız!"

Fosforesans akla geliyor. Kumsallar. Gün doğumu. Toplantılar. Fotoğrafçılık.

"Drew'la sadece bugün karşılaştığına inanmamı mı bekliyorsun?"

İşte geliyor: saatlerdir demlenmekte olan suçlama. "Onu on ikinci sınıftan beri görmedim," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Alıştırılmış, sabit bakışları ellerinin titrediğini gizleyemiyor, boynuna doğru yayılan ısı, kaynayan öfkeyi zar zor kontrol altına alıyor. "O senin için hiç iyi olmadı, Evie. Şimdi tekrar içeri girmesine izin verme."

Yine de Drew benim için iyiydi. Ve evet, büyük hayal kırıklığı yaratan resmi tören dışında, beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı.

Şampanya kadehini elime alıyorum ve arka arkaya üç büyük yudum alıyorum, köpüklü sıcaklık boğazımdan aşağı kayıyor.

"Sakin ol," diye azarlıyor Oliver beni, komşu masalardaki yemek yiyenlere bakarak. Bir yudum daha alıyorum. Oliver'ın kötü ruh hali yıllardır uğruna çalıştığım geceyi mahvetti. Bu kutlamayla ilgili hiçbir şey benimle ilgili değil. Bunun yerine, bir erkekle var olmayan başka bir durum hakkında yapmamız gerekmeyen bir konuşmaya yönlendiriliyorum.

"Oliver, eğer Drew değilse, üniversitedeki akranlarımdır. Ya da öğretmenim." "Ne?" Sanki saçmalıyormuşum gibi kaşlarını çattı.

"Son üç yıl içinde yaşadığım platonik, gündelik ya da profesyonel tanıdıklarım arasında seni kızdırmayan tek bir kişi bile olmadı."

Drew'u bunca zaman sonra aniden gördüğüm için mi yoksa sadece yorgun olduğum için mi bilmiyorum ama artık bunu sürdüremeyeceğimden eminim. Her zaman diken üstünde olmak. Tüm bu *açıklamalar*.

"Bir molaya ihtiyacım var," diyorum ona, sözleri söylerken yüzüğü parmağımdan çıkarıyorum. O küçücük hareketten o kadar çok özgürlük, hafiflik ve umut doğuyor ki.

Bana bakıyor, yüz hatlarında şok ifadesi beliriyor. "Mola mı?"

İstediğimin sadece bir ara olmadığını biliyorum, bu bir ayrılık. Ve yıllar gecikti.

Yüzüğü aramızdaki beyaz masa örtüsünün üzerine koyup ona doğru itiyorum. Çok sakın bir hareket. Çok kesin. O kadar kesin ki, kalbim hafifliyor ve rahatlıyor.

"Ne yapıyorsun, Evie? Ciddi olamazsın."

Yine de ciddiym. Bana güvenmeyen biriyle birlikte olamam. Çantama uzanıyorum ve o masanın altından bileğimi tutuyor.

"Gitme!" diyor, sesi alçak ama aciliyetle dolu. "Bunu halledebiliriz. Özür dilerim. Sadece... Drew beni tetikliyor. Hep öyleydi."

"Yedinci sınıf fen sınavı yüzünden mi?"

Burun delikleri alevlenir. "Sadece o değil, biliyorsun." İç çekiyorum. Anlamıyor. "Bırak. Beni. Bırak."

Gözleri şimdi aceleci, birkaç dakika önce o kadar keskin olan aynı gözler. Yüzümü arıyor, umut arıyor. Ya da belki de her zamanki gibi içinden geçip beni hizaya getirebileceği zayıf bir nokta arıyor. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle," diye yalvarıyor.

Lane Cove'daki yatak odasında ilk öpüşmelerimizden biri aklıma geldi. Onu sevdiğimi söyleyene kadar beni bacağıyla nasıl kıstırdığını. O zaman bu sözlerin erken olduğunu biliyordum ama beni zorladı. Bekleyebileceğini söyleyerek bana baskı yapması, ama sonunda onunla yatana kadar acımasız davranması. Drew ile arkadaşlığım sona erdiğinden beri verdiğim her kararı kontrol etmeye çalışması ve *her şeyi* o düzenlerken, kendi hayatımın melodisini onun yakıcı kreşendosuyla boğarken, hangi düşüncelerin benim, hangilerinin onun olduğunu unutmam...

Bu ilişkinin, hasarın çok derin olduğu ve günlük varlığımıza yerleştiği bu krize doğru adım adım sürüklenmesine izin verdim. Gözümün önünden daha fazla kanıt geçiyor. Oliver'ın Trevi Çeşmesi'ndeki şaşkınlığı, ardından ertesi gün Bree'yle birlikte tüm yolculuk boyunca onunla olduğumdan daha mutlu görüldüğümü düşündüğünde gösterdiği beklenmedik soğukluk.

"Beni derslerden almak için her zaman erken gelirdin," diye hatırlatıyorum ona.

"İnsanların geç kalmasından nefret ediyorsun!" diye karşı çıkıyor.

"Nerede oturduğumu kontrol etmek için amfinin arka kapısından gizlice girerdin. Ya da kiminle oturduğumu." Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Herkesin aşırı korumacı erkek arkadaşını kontrol etmek için yüzünü çevirini. "Üniversitede edinmeyi başardığım birkaç arkadaşına karşı asosyaldin, hepsi de geçici oldu çünkü *her zaman* beni onlardan uzaklaştırmanın bir yolunu bulurdun ya da planlarımızla çakışacak olaylar yarattırdın." Nadiren iğrenç bir şeydi. Sadece aşırı sessizdi, öyle ki sürekli "baş ağrıları" ya da yaşadığı "stres" hakkında bahaneler ürettiyordum. Sosyal ortamlardan tamamen uzaklaşmak bizim için daha kolaydı, bu da onu son derece neşelendiriyordu çünkü ben tamamen ona aittim. *Her zaman* mazur gördüğüm incelikli kötü davranışlar.

Elini bileğimden sıyrıp bu peri masalının tortularına çılgınca tutunma çabasını izlerken, başlangıçta kartopunun o kadar hızlı büyüdüğünü ve beni tamamen içine çektiğini fark ettim. Çatlaklar ortaya çıkmaya başladığında, sıkışıp kalmıştım. Herkesin istediğini düşündüğü, her kırıksıklığı ütülenmiş, her lekesi düzeltilmiş, bu parlak resmin hiçbir parçası kalmayana kadar

artık gerçek hayata benzemiyordu. Her zaman yeniden dengelemek için çabalıyordum. Sürekli ışığı ayarlıyordum. Ve kaçınılmaz olarak başarısız olduğumda, yanılan, kafası karışan ya da deliren benmişim gibi hissediyordum - oysa başından beri oydu. Sanatçı olan oydu. Ve şimdi onu burada, elinde kamerayla, aletlerini suçlarken yakaladım.

"İşim bitti," diyorum, sesimdeki yorgunluktan kararlılık yükselirken çantamı alıyorum, paltomu koltuğumun arkasına süpürüyorum ve elması masanın üzerine bırakıyorum. "Gerçekten Oliver. İşimiz bitti."

Evie

Şafaktan önce ailemin kendilerine ait kıldığı evde bensiz uyanıyorum. Kendimi kız evlattan ziyade bir ziyaretçi gibi hissediyorum. Babam koridorda horluyor, daha geçen hafta duyduğuma yemin edebileceğim tanıdık bir vızıltı. Boş oda tamamen Kmart'ın ev dekorasyonu bölümü tarafından döşenmiş gibi görünüyor - tozlu pembe cam vazolar ve anlamsız küçük süsler ve duvarda sessiz pastel bir çiçek baskısı. Yataktan bakarken tek düşünebildiğim Drew'in fotoğraflarından birinin burada asılı olmasının ne kadar çarpıcı olacağı.

Tuvalet masasında yanımda çerçevelenmiş aile fotoğrafları var. Bir kez daha, kayıp anılarımın bir perdenin hemen ötesinde olduğunu hissediyorum. Çok yakın. Yakında içeri girecekler ve beni boğacaklar. Bekleyiş işkence gibi.

Karanlıkta yataktan kalkıyorum, koridorda sürünüyorum ve arka verandaya açılan sürgülü kapıyı açıyorum. Hiç serinlemeyen o uzun yaz gecelerinden biriydi. Dışarıda sarı minderlerle doldurulmuş büyük bir salıncak var ve bir ayağım hala güvertede, hafifçe sallanarak ona rahatça oturuyorum.

Mutfakta hafif bir ışık yanıyor ve başımı kaldırıp pencereden Drew'un kahve makinesini çözmeye çalıştığını görüyorum. Burada olduğumu bilmiyor ve ben de onun etrafta dolaşmasını izliyorum,

öğütölmüş kahve arıyor, kapıları sessizce açıp kapatıyor, bir fincan arıyor.

Sabah ilk iş, yatak saçları ve birkaç günlük koyu kirli sakalıyla bile iyi görünüyor. Birden kötü bir gece uykusundan sonra yataktan sürünerek çıktığının farkına varıyorum, kendi saçlarım darmadağın, cildim çizilmiş, gözlerimin altında torbalar... gri pijama pantolon ve tişörtle bile ne kadar derli toplu göründüğünün tam tersi. Aramızda hiçbir zaman bir kıvılcım olmadığını söylediğinde ona inanmadım. Bu onun için doğru olabilir, ama ergenlik çağındaki ben mutlaka bir şeyler hissetmiş *olmalıyım*.

Kahvenin süzölmesini beklerken pencereden dışarı bakıyor ve beni fark ediyor. Kendini tutamadan yüzü bir anda değişiyor, yumuşuyor. Ona bakarken birden geçmişimizden gelen belirsiz bir hüznün duygusuna kapılıyorum. Hayır, bundan daha da kötü. Kendimi yoksun hissediyorum. Onunla ilgili değil. Onun *için*. *Ne hatırlıyorum?* İlk bulanık görüntüler yüzeye çıkıyor. Daha genç bir Drew, böyle bir mutfak tezgahında durmuş, bana bakıyor. Yırtılmıştı. Tamamen savunmasız. Şu anda, o zamanlar hissetmiş olmam gereken duyguların aynısını hissediyorum - onun için yürek burkan bir acı ve Ne yapacağını bilememenin dehşet verici duygusu.

Neler yaşadı? Kalbimin onun için bu kadar acı çektiğini hatırlamamı sağlayacak ne oldu? Şu anda onu teselli etmek istiyorum ama belli ki şu anda perişan durumda değil. Ama *öyleydi*.

Bu keder. Öyle olmak zorunda. Bu nafile çaresizlik. Onun için acı çekiyorum. Ve sahip olduğum her şeyle, daha genç bir versiyonumun bu ıstıraptan kaçmayıp elini taşın altına koymasını umuyorum. Çünkü eminim ki benim içgüdüm de bu olurdu.

Birden dikkati çekilir. Evin içinde başka bir ışık yanıyor ve yüzü *göz kamaştırıcı* bir gülümsemeye dönüşüyor. Kapının önünde göremediğim biriyle konuşuyor. Annemle babamdan biri olamaz - bu yeni tanıştığınız birine bahşedeceğiniz bir gülümseme değil. Arkasında yıllar süren bir geçmiş var.

Ve sonra o ortaya çıkıyor. Buradan seçebildiğim tek şey kısa kesilmiş platin sarısı saçları ve

Milano'daki bir podyumdan yeni çıktı. Bu ve kendini Drew'un kollarına atması.

Bu Chloe mi? Kız arkadaşı olmadığına ısrar ettiği ama son iki günde birkaç kez konuştuğu ya da mesajlaştığı kadın? Öyle olmalı. Belli ki birlikteler, vücut dillerine bak! *Hâlâ* sarılıyorlar. Ve şimdi, saniyeler önce ona duyduğum kırık kalpli şefkatin yerini tamamen yabancı, istenmeyen ve yersiz bir şey aldı: düpedüz kıskançlık.

Benim neyim var böyle?!

Kadını yere bırakıyor ve bir kol boyu geride duruyor, saçlarına hayranlıkla bakıyor, daha çok gülümsüyor, sonra *tekrar* sarılıyorlar. Ugh!

Ama sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, onu pencereye doğru çekiyor ve bana *doğru* başını sallıyor, sanki "*Üzgünüm, dışarıda yeşil gözlü bir canavar var, saçlarını ve pijamalarını mazur gör, akli başında değil*" der gibi...

Kapıyı kaydırarak açıyor ve ben de telaşlı ve sonuçta umutsuz bir çabayla buklelerimi düzeltmek için elimi saçlarının arasında gezdiriyorum. Güverteye doğru yürürken onu elinden tutup kapı aralığına doğru çekiyor, yüzü muzaffer, gözleri Buckingham Sarayı'nın balkonuna çıkan kraliyet çiftiymiş gibi parlıyor.

Sadece dışarıda, gün doğumunun yumuşak ışığında yüz hatlarını seçebiliyorum. Gözlerinin alışılmadık, kedigil şekli. Platin sarısının altındaki simsiyah kökler. Gördüğümde yıkılan sofistike hali, ilk tanıdığım on iki yaşındaki halini ortaya çıkarıyor. O grup ödevi için beni kurtaran ve o zamandan beri her ödevimde bana yardım eden ve sonunda karşılaştığım en büyük ödevde bana yardım etmek için burada olan kişi.

Benimle birlikte salıncağa oturuyor, bana öyle sıkı ve uzun sarılıyor, tek kelime etmiyor ki, sadece bu çaresiz kucaklaşmadan bile başımın gerçekten ne kadar belada olduğunu anlıyorum.

Drew

Breanna o kapıdan girdiğinde hissettiğim rahatlama!

Hâlâ sarılıyorlar, Bree bir *Vogue* çekiminden çıkmış gibi görünüyor ve Evie bana gençken gün doğumu fotoğraf gezisi için kapının eşiğine geldiği zamanları hatırlatıyor, yarı giyinik, yarı uykulu, bu demonte, güne hazır olmayan havanın onu yatağa geri götürmek istememe neden olduğundan tamamen habersiz.

"Macchiato, Bree?" diye sordum. Kendim için zaten bir tane yaptım ve Bree'nin ne içtiğini bilecek kadar boş yıl yemek paylaşımlarını gördüm.

Evie gözlerini açtı ve benimle bakışlarını kilitledi. Muhtemelen Bree'nin yetişkin kahvesi tercihlerini bildiğim halde kendisinininkini nasıl bilmediğimi merak ediyor. Ve neden Bree artık sert kahve içiyor da o içmiyor. Bunca zaman sonra bile bu kadını bir kitap gibi okuyabiliyorum ve ona cesaret verici küçük bir gülümseme veriyorum. *Sadece kahve, Evie.*

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye soruyor Bree, sonunda sesini bularak. "*Nereledeydin?*"

Şimdi kararsız görünen Bree. Öfkesini bastırmaya çalıştığını görebiliyorum. *O neredeydi? Evie neredeydi?* Umarım bu çalkantılı yeniden birleşme sırasında dayanabilir.

"Ailen dün gece beni aradı," diye açıklıyor. "Doğruca havaalanına gittim. Tek uçuş Melbourne üzerinden Perth'den gelen bir kırmızı göz uçuşuydu."

"Perth?"

"Artık orada oynuyorum."

"Mütevazı olma Breanna," diye araya girdim. "Batı Avustralya Senfoni Orkestrası'nın birinci kemancısı."

Evie'nin gözleri büyür ve eli kalbine gider. "Bu senin *hayalindi!*"

"Oraya ulaşmak tam bir kabustu. Çok sıkı çalışma. Çok fazla reddedilme" diye anlatmaya başlıyor Bree. Başarısı konusunda her zaman şeffaf olmuştur.

"Lütfen bana bunu atlatmana yardım ettiğimi söyle..." Evie, Bree'ye doğru eğilerek şöyle diyor. Hayal kırıklığına uğrayacak.

"Çifte atış yapalım mı, Drew?" Bree, minderleri yeniden ayarlamak için Evie'nin elini bırakarak soruyor.

Evie bir kez daha endişeli görünüyor. Bree de benim gibi temkinli. Sanki Evie'nin üzerinde bir bomba var ve ikimiz de onu sökmeye çalışan SWAT ajanlarıyız. Kabloların nereye gittiğini biliyoruz ama bir şeye takılıp her şeyin patlamasını istemiyoruz.

"Oliver için üzgünüm," diyor Bree.

"Oliver'ı tanımıyorum," diye açık açık yanıtlıyor Evie. "Onu özlemiyorum. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorum. Cenazede oturup slayt gösterisini izledim ve hiçbirini tanımadım. Hiç hoşuma gitmedi, Bree. Nasıl oldu da buraya geldim?"

Bree, "Artık sosyal medyaya pek girmiyorum," diye açıklıyor. "Derin provalar içindeydik. *Star Wars* film gösterimlerinden birini yapıyoruz, film müziklerini canlı çalıyoruz, anlıyor musunuz?"

Evie bilmiyor. Kafası karışmış görünüyor. "Yani kazayı duymadım."

"Cenazeye gelir miydin?" Evie soruyor. Bana bakıyor, o basamakları neredeyse çıktığımı ama tam olarak çıkamadığımı ve ailesinin de benzer şekilde yenildiğini biliyor.

Yılların acısı gözlerinde parıldarken ve diplomasi su yüzüne çıkarken, Bree kendini toparlıyor.

"Şimdi buradayım."

Drew

Evie'nin mezuniyetinden sonraki iki günü ona bir mesaj yazıp silerek geçirdim. Özetle, "Neden bu kadar mutsuzsun?"

Onun hatasını engellemek benim görevim değil. Ama kameramdaki fotoğraflara bakıp duruyorum ve tek gördüğüm eski en iyi arkadaşımın kapana kısılmış hali.

Bu davranışın yanından geçip gitmek, onu yapmak kadar kötüdür.

Bu onun sinir bozucu cümlesi ama bu durumda çok yerinde. Aklına küçük bir şüphe tohumu bile ekmeye çalışmadan onun bu büyüklükte bir hata yapmasının yanından geçip gidemem. Ya sadece bir kişinin her şeyi sorgulamasını bekliyorsa? Tüm bunlar bana annemin Anderson'la olan ilişkisini anlatma şeklini fazlasıyla hatırlatıyor. Birdenbire, gerçekten tavsiye almak istediğim kişi annem oldu.

Mavi Mazda'sı her zamanki yerine, garajın altına park etmiş. Çöp kutuları boş ve hâlâ yoldalar - sokakta kalan son çöp kutuları. Posta kutusunu temizlemeden ve katalogları geri dönüşüme atmadan önce onları içeri sürüklüyorum. Onları hiç okumuyor ve ÇÖP POSTA YASAK tabelası on yıllık broşür dağıtıcılarını caydırmıyor gibi görünüyor.

Burada olduğumu haber vermek için kapıyı çaldım, sonra içeri girdim.

"Anne?" Koridordaki gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinden geçip çamaşır makinesinden çıkarılıp çamaşır ipine asılmayı bekleyen çamaşırların bulunduğu çamaşırhaneye doğru yürürken hemen bir yanıt gelmiyor. Otomatik pilotta çamaşırları çıkarıp bir sepete atıyorum. Bu işleri yapması için haftada iki kez bir bakıcı geliyor ve ben de haftada birkaç kez kontrol ediyorum. Hala yeterli değil ama tam zamanlı bakımı düşünemeyecek kadar gururlu.

"Anne?"

Mutfakta da değil ama sonunda onu bahçede, geçen Anneler Günü'nde ona hediye ettiğim parlak mavi koltukta tembel tembel otururken görüyorum. Yanındaki ferforje sehpanın üzerinde bir kitap var, sayfaları esintide dalgalanıyor, bir de yarısı boş bir bardak su.

Bulutlar geldi ve kısa kollu giysiler giydi. Arka kapıdan çıkıp, ödüllü güllerinin ve mis kokulu yaseminlerinin yanından geçerek merdivenlerden aşağı, çimenlerin üzerine iniyorum.

"Anne!" Uyuduğunu fark etmeden önce tekrar söyledim.

Onu ürkütmemek için koluna hafifçe dokunuyorum. Donuyor. Ve ferforje pergolanın altında tuttuğu battaniye kutusuna doğru bakıyorum.

Hayatım boyunca annemi örtecek battaniye aramışım gibi hissediyorum. Hiçbir şey yeterince sıcak olmuyor. Ona yardım etmek için yaptığım her şey yetersiz kalıyor. Ama onu saracak bir şey ararken bile, bir yanımda bilinçaltımın beni korumak için çabaladığı derin gerçeği biliyor.

Ona dokunduğumda bir şeyler doğru değildi.

Parmak uçlarım buz gibi, ne kadar soğuk hissettiğine tepki veriyor, zihnimin vücudumda patlayan korkunç bilgiye yetişmesi birkaç saniye alıyor.

Ne kadar
hareketsizdi. Ne
kadar sessiz.

Yavaşça yanına doğru yürüyorum, ona yaklaştırmaya korkuyorum.

"Anne?" Sesim kesiliyor, adı bahçenin keskin havasında kırılanlaşıyor.

Yanıt yok.

İki parmağımı boynunun kâğıt inceliğindeki derisine koyup nabzının atmasını bekliyorum.

Öne doğru eğilip hafifçe açık ağzının yanına yaklaşıyorum ve yanağıma hiç gelmeyen bir hava dokunmasını umuyorum.

Sonra onu hafifçe sallıyorum, kolunun kolçaktan aşağıya düşüp gevşemesini bekliyorum.

Olmuyor. Sıkışmış.

Onu bu kâbustan uyandırmak için son bir çabayla biraz daha sert salladığımda, tüm vücudu bir mağaza mankeninin sertliğiyle sallanıyor ve ben dehşete kapılıyorum. Gül ağaçlarına doğru sendeledim. Kusuyorum.

Saniyeler sonra, telefonumu aldım. Numarayı çeviriyorum.

"Ambulans!" Kalbim küt küt atarken nefesim hızlanıyor. "Ama sanırım artık çok geç."

Öyle olduğunu biliyorum.

"Hasta nefes alıyor mu?"

"Hayır, almıyor."

"Onu yere yatırmanızı ve sırt üstü yatırmanızı istiyorum" diye talimat verir. Anlamıyorlar.

"Artık çok geç," diye tekrar açıklıyorum. "O gitti."

"Sağlık görevlileri gelene kadar kalp masajı yapmanı istiyorum. Yapabileceğin her şeyi yaptığını bilmek isteyeceksin."

Annem tamamen huzurlu görünüyor, onu daha önce gördüğümü hiç hatırlamadığım bir şekilde - kırık bedeni ve parçalanmış zihniyle mücadele ettiği onca yıl boyunca değil.

Operatör bana tekrar "Hastayı sırt üstü yere yatırın" diye talimat verdi.

"Artık çok geç," diye tekrarlıyorum çaresizce. Neden sadece şu kelimeleri söyleyemediğimi bilmiyorum: *ölüm katılığı*. Belki onları söylersem, gerçek kendini bu yere ve zamana yapıştırır.

Annemin ölüm yeri ve zamanı. Onun

ölümü.

"Hastayı yere yatırın," diye ısrar ediyor ve ben de bana söyleneni yapıp annemin bedenini sandalyeden sürüklerken, onunla birlikte tökezleyerek çimlerin üzerine düşerken kendimi sessizce annemden özür dilerken buluyorum. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. Bunun onu her zaman ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum.

"Şimdi elinizin topuğunu göğsünün ortasına koyun ve benim saymamla birlikte kompresyon yapın, tamam mı? Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört ..."

Zamanla aklım başımdan gidiyor. Geçmiş. Şimdiki zaman. Gelecek. Tüm zaman şimdi, bu tarıfsız, çaresiz acının içinde şişmiş saniyeler. Onun cansız göğsünü tam on bir dakika boyunca pompalayacağım; polis memuru ölüm raporuna bu çağrı ile sağlık görevlilerinin gelişi arasında geçen süre olarak bunu not edecek.

Bir, iki, üç, dört.

İçlerinden biri arka bahçedeki açelyaların üzerinden geçecek ve bize ulaştığında eşyalarını yere bırakıp benden kenara çekilmemi isteyecek.

Bir, iki, üç, dört.

Hareket etmeyeceğim. Ve beni kenara çekmeye çalışırken ona sadece bir kez dokunacak.

Bir, iki.

Benim hissettiklerimi hissedecek. Sertliği.

O diğerine başını sallayacak ve bana dönüp üzgün olduğunu söyleyecek, ben de onun kırık kalbini toparlamak için son bir girişimde bulunacağım, çılgınca bunu geri almaya ve onu bana geri getirmeye çalışacağım.

Bir.

İşte o zaman kaburgasının çatırdadığını duyacak ve elimin altında parçalara ayrıldığını hissedeceğim. Günlerimin geri kalanında aklımdan çıkmayacağını bildiğim bir ses ve bir dokunuş.

Onun zayıf bedeninin üzerine düşüp hıçkırır hıçkırır ağlayacağım.

Özür dilerim, anne. Çok üzgünüm.

Sonra ambulans görevlisinin farının altında bileğinde parlayan gümüş bileziği fark edeceğim, üzerine kazınmış üç kelime kalbime kanser gibi tüm vücuduma yayılan, ruhumu hücre hücre zehirleyen bir pişmanlıkla çarpacak.

HAYATA DÖNDÜRMEYİN.

Evie

"Elimden geldiğince çabuk geldim," diyorum Drew'a, çantamı mutfak masasının üzerine bırakırken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Muhtemelen en son İngilizce sınavına çalıştığımдан beri bu odaya girmemiştim, o zamanlar ders kitapları ve abur cuburlar her yere yayılmış olurdu. Drew burada, yetişkin formunda, tam da küçükken beni kızdırdığı yerde duruyor, mısır gevreği yiyor ve Oliver hakkında benimle dalga geçiyor.

Artık alay etmek yok. Ve arkadaşlığımızdaki kesintiye ve birkaç gün önce mezuniyetimde yeniden bir araya gelmemizin garipliğine rağmen kendimi kollarına atıyorum. "Çok üzgünüm, Drew."

Sadece annesi için üzgün değilim. Sessizliğim için de üzgünüm. Beni terk ettiği o gece olanları açıklığa kavuşturmak için daha fazla çaba göstermediğim için üzgünüm. Oliver'ı dinlediğim için üzgünüm. Ve bizi geri getirmesi için bir trajediye ihtiyaç duyulacak kadar hayatlarımızın birbirimizden ayrılmasına izin verdiğimiz için üzgünüm.

Sarılmaktan vazgeçmek istediğimde beni daha sıkı kavırıyor ve göğsüne bastırıyor. Kollarımı, eskiden ne kadar yakın olmamıza rağmen alışılmadık derecede uzun ve geniş hissettiren bir bedenin etrafına daha sıkı sarıyorum. Kalbi hızla atıyor. Ve kırılıyor. İkincisini kapıyı açtığında yüzünde beliren acıdan anlayabiliyordum. Parçalanmış arkadaşlığımızdaki boşluktan bakıp benimle burada, bu anda karşılaştığında gözlerindeki unutulmaz şok.

"Evie, benim," demişti telefonda. "Anneme gelebilir misin? Sana ihtiyacım var."

Nedenini sormamıştım. Gerek de yoktu. Sesinin tonundan ne olduğunu anlamıştım. Bu neredeyse telepatik bağlantı, bozulmamış

Aramızdaki her şey paramparça olduktan sonra, onun sokağına döndüğümde ve sağlık görevlilerinin ışıklarının parıltısına vardığımda arabada beni keskinleştirdi. Aramız açıldıktan sonra bile hala ilk aradığı kişi olduğumu bilmek birdenbire her şeyi ifade etmeye başladı.

Annie'yi sedyeye yatırdılar. Onu görünce kalbim sızlıyor. Hatırladığımdan daha küçük, cildi çizilmiş, dudakları mavimsi gri. Ölümle hiç bu kadar yakından karşılaşmamıştım. Küçükken büyükbabam öldüğünde cenazesine gitmişim ama annem ve babam beni cenazeden korumuştı.

Şu anda ona bu kadar yakın olmak istemiyorum ve titrediğimi hissediyorum. Ama bu benimle ilgili değil, her ne kadar Drew ona verdiğim tepkinin farkında olarak yüzümü korusa da.

"Bir fincan çay?" Diğer tarafa dönerek sormayı başarıyorum.

Drew çay istiyor ya da bir fincana hayır diyecek gibi görünmüyor. Sanki çay konusunda öyle ya da böyle bir karar vermek onu aşarmış gibi tamamen ve tamamen kaybolmuş durumda.

Çaydanlığı dolduruyorum ve bir polis memuru sorular sorarken yanına oturuyorum.

"En son ne yediğini biliyor musun?" Drew başını sallar.

Çaydanlığın yanındaki tezgahta bir tabakta yarım bir sandviç var. Ekmek kuru, peynir kenarlarından kıvrılmış. "Belki de bu?" Teklif ediyorum.

Yarısı yenmiş sandviç fikri beni neredeyse yıkıyor. Bir gün hayattan öylece çekip gidebileceğimizi. Yarısı okunmuş kitaplar. Islak çamaşırlar hala makinede. Görülmemiş yerler. Karşılanmamış hırslar. Olması gerekenden çok sonra tutulan kinler ...

Sandviç de Drew'u geri almış gibi görünüyor. Basitlik yüzünden. Son yemeği için şahane bir şeyi hak etmişti. Bayat ekmeğe bakarken, yokluğumda ihtiyaç duyduğu destek için yıllarca yas tutuyorum. Kaçırdığımız her anı telafi etmeye niyetim var.

"Tavandaki havalandırma deliklerini kontrol etmemiz gerekiyor," diyor memur. "Standart prosedür. Hangi ilaçları kullandığını görebilir miyiz?"

Tezgahın üzerindeki paketlere ve şişelere bakıyorum. Hiçbir zaman işe yaramayan ağrı kesiciler. Ve ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Daha iyi hale getirmek istiyorum. Hafifletmek. Yumuşatmak mı? Tamamen yok etmek. Ama bir şekilde bu dürtümü dizginliyorum ve su ısıtıcısı çalarken mutfak masasında onunla oturmayı başarıyorum.

Memur mazeret bildiriyor ve hava kararmadan önce bahçeyi kontrol edeceğini söylüyor. Neden insanlar evlerinde huzur içinde uyuyamazlar ki? Annie'nin yıllardır hasta olduğu, zayıf görünümünden, Drew'un çalışma odasından getirdiği bir tomar tıbbi kayıttan ve evdeki bakıcılar tarafından sık sık ziyaret edildiği gerçeğinden açıkça belliyken, tüm bu şüpheler. Bu kadar uzaklaştığım ve onu bununla mücadele ederken bıraktığım için daha da fazla suçluluk duyuyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar, elimi onun elinin içine sokarak. "Annen için, ama çok daha fazlası için."

Beni dağınık evin içinden geçirip ön bahçeye götürüyor ve Annie'nin en sevdiği gümüş huş ağacının altında bir banka oturtuyor. Yüzünü bana dönerek, "Evie, balo gecesi..." dedi.

Şimdi bunu büyüttüğüne inanamıyorum. "Önemli değil, Drew, gerçekten!"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Annem o gece bir şekilde... çöktü. Sonunda ambulansa bindirildi. Onu hastaneye yatırdılar."

Bu haberin dehşeti üzerime çöktü. On yedi yaşındaki Drew'un annesini hastaneye yetiştirme fikri, ben de beni önemsiz bir dans için almadığı için giderek daha fazla öfkelenirken... O zamanlar onun kötü bir arkadaş olduğunu düşünüyordum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissettim ama sana söylersem bunun olacağını biliyordum."

"Ne?"

"Sonun burada benimle olur."

O haklı. Tabii ki yapardım. Üzerimi değiştirip Oliver'la buluşmayı aklıma bile getirmeden önce Jane Austen elbisemle acil servise giderdim. Drew'un yanına gitmek için kendimi zorlardım.

"Aslında bu benim hatamdı," diye itiraf ediyor Drew. "O gece ve sonrasında sağlığının dibe vurması. Bunu ben tetikledim."

Bu doğru olamaz.

Telefonunu çıkarır ve fotoğraflar arasında gezinir.

"Bunu şimdi yaşamak zorunda değilsin," diyorum ona nazikçe. Ama beni görmezden geliyor ve aradığı şeyi bulduğunda ifadesi yine bozuluyor.

"Bu annemin babamla çekilmiş bir fotoğrafı." Telefonu uzatıyor.

Önce ona bakıyorum. Çok genç, güzel, hafif ve *canlı*. Tıpkı Drew gibi. Güneş ışığı yüzüne vuruyor, başını kaldırmış ve ...

Yakınlaştırıyorum. Sonra Drew'a bakıyorum. Bu olamaz.

O duruşu biliyorum. Çenenin o duruşunu. Fotoğraf için poz vermek zorunda kalmaktan rahatsız olmuş bir şekilde kameraya dik dik bakışı. Biliyorum, çünkü geçen hafta Oliver'ın mezuniyet töreninde kendisinden poz vermesi istendiğinde tam olarak aynı vücut dilinin kullanıldığını gördüm.

Drew

Evie'nin annemle babamın fotoğrafı karşısında yaşadığı bariz şok, annemin doktorunun formaliteleri yerine getirmek üzere gelmesiyle atlatıldı. *Öldüğünü ilan etti.* Buna inanmak için kendi kendime söylemem gerekiyor ve o zaman bile gerçek gibi gelmiyor.

Formu polise teslim ettikten sonra, "Üzgünüm Drew," diyor. "Bu beklenmedik bir şey değildi."

Ama öyleydi.

Elini sıktım. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bunun olacağını bilmemize rağmen. Bunun hakkında konuşmuş olsak bile. Yıllardır neon reklam panoları bize tam da bu sonucu haykırmasına rağmen neden bir çeşit şoktaymışım gibi hissettiğimi anlamıyorum.

"Annenizin giymesini istediğiniz kıyafetler var mı?" diye soruyor cenaze direktörü içeri döndüğümüzde. Bu binlerce kişi arasında onun gelişini fark etmemiştim bile.

Annemin şu anki kıyafetlerine çaresizce bakıyorum; bahçeyle uğraşırken giydiği, dizleri solmuş eski bir pantolon, kalçasında bir gül dikeninin parçaladığı bir yırtık. Eski bir düğmeli kareli gömlek, kumaşı yıllarca giymekten incelmış.

Cevap vermeyince Evie telefonumu mutfak tezgahının üzerine bırakıyor ve yanıma geliyor. "Yardım edebilir miyim?"

Giysi giydirme işini zar zor hallediyordum ki annemin ellerinin bahçede uğraşmaktan kirlenmiş olduğu aklıma geldi. Parmaklarına tekrar dokunuyorum ve başparmağımla derisindeki toprağı silmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor.

Evie bir dakikalığına koridorda kayboluyor ve açtığında çamaşır presinin kapısının halıda sürüklendiğini duyuyorum. O da

Saniyeler sonra elinde bir bezle yeniden ortaya çıkıyor ve mutfak musluğunu açarak suyun ısınmasını sabırla bekliyor.

Annemin suyun sıcak olmasına ihtiyacı yok. Ama Evie yine de mükemmel sıcaklıkta olduğundan emin oluyor. Fazla sıvıyı sıkıyor ve bezi bana uzatıyor. Sanki bunu nasıl yapacağımı bilmek beni aşan bir şeymiş gibi öylece bakıyorum.

"Annie, elini tutacağım," diyor Evie usulca, annemin yanına, yanıma yaklaşarak. Elimi nazikçe, saygıyla avucunun içine alıyor. İşi kendisinin yapacağını sanıyorum ama sonra uzanıp benim elimi de tutuyor. Sıcak bezi içine yerleştiriyor. Ve başlamama yardım ediyor. Sanki içgüdüsel olarak bunu kendim yaptığımı hatırlamak isteyeceğimi biliyor.

Ben annemin cildindeki kiri silerken, Evie bir tırnak fırçası getiriyor ve üzerine biraz sıvı sabun dökerek daha ılık suyun altında gezdiriyor. Bu kısmı o da yapıyor ve ardından annemin banyoda bulunan lavantalı el kremini sürüyoruz; her ikimiz de bir elimizi alıp losyonu annemin cildine yediriyoruz.

Bunların hepsi gereksiz. Cenaze evindeki insanlar onunla ilgilenecek. Ama bu bir şekilde üçümüz arasındaki en samimi, bağ kurucu performans ve sadece saatler önce onun hayatını kurtarmaya çalışırken aynı bedene uyguladığım şiddeti telafi etmek için bir yol kat ediyor gibi görünüyor.

Evie beni annemin yatak odasına götürüyor ve ışık düğmesini açıyor. Hazırlanmamış yatağı, köşedeki sandalyeye serilmiş giysileri ve yere yığılmış kitaplarıyla odaya zar zor girebiliyorum. Gardırobu açıyor ve annemin çiçek kokusu odaya yayılırken beni yanında durmaya çağırıyor.

"Bunun içinde her zaman çok güzel görünürdün," diyor Evie, narin, uçuşan kolları olan, girdaplı maviler ve yeşiller içinde uzun, renkli bir elbiseye uzanarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omzuma hafifçe konan bir elin baskısını hissediyorum.

"Evet?" Arkamı dönüyorum ve cenaze müdürünün annemin istekleriyle ilgili başka bir soru sormasını bekliyorum. Ama orada kimse yoktu.

"Neydi o?" Evie sorar.

"Biri omzuma dokundu," diye açıkladım sessizce. Bu hem imkânsız hem de açıktı.

"Ben yapmadım," diyor. İki eli de annemin elbisesini tutan askının üzerinde, bunu biliyorum.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Ama aynı zamanda elin bir şekilde anneme ait olduğunu, belki de bir onay işareti olduğunu umuyorum. Ona bakmak için yaptığım her şey için sessiz bir teşekkür mü? Son bir veda, o kendi hayatından ayrılırken beni de hayatımın geri kalanına mı gönderiyor? *İyi olacaksın, Drew.*

Evie'nin gözleri yaşlarla doluyor. Kısacık bir an için, bu kutsal alanda, annemin elbisesini bir arşivcinin müzedeki paha biçilmez bir giysiyi tutuşundaki nezaketle tutarken, sadece üçümüz varız. Ben ve sevdiğim iki kadın.

Bu farkındalık beni göğsümden vuruyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. Belki de annem burada bunu kabul ediyordu. Onayladığı şey. Evie şimdi şifonyerin üzerindeki cam tabaktan dikkatle bir çift gümüş küpe seçiyor ve annemin iç çamaşırı çekmecesini açmak için benden izin istiyor. Kimse size ölümün ne kadar pragmatik olabileceğini söylemiyor. Bu süreci onsuz nasıl atlatabileceğimi bilemiyorum.

Dakikalar sonra, müdür Evie'nin seçmeme yardım ettiği kıyafetlerle dolu bir plastik torba taşıırken, annemin sedyede ceset torbası içinde yattığını görünce yeni bir kargaşaya sürüklendim. Onu duvarlara ve kapılara çarpmamaya dikkat ederek evin içinde itmesine yardım ederken, manevra yaptığımız bu bedenin *bana hayat verdiğini* fark ediyorum. Beni taşıdı ve dünyaya itti ve şimdi beni burada tek başıma bıraktı. Annemin, kusurlarına rağmen sevdiği evin eşiğinden son bir kez çekildiğini görmek beni neredeyse yıkacak bir şey.

Evie bizimle birlikte cenaze levazımatçısının minibüsüne doğru yürüyor. Her birimiz bir elimizi annemin üzerine, şu anda içinde bulunduğu çantanın kalın kumaşının üstüne koyuyoruz.

Söylemek istediğim tüm kelimeler benden kaçıyor ve sadece çantayı okşayıp elimi tekrar onun üzerinden kaldırıyorum. Son dokunuş. Baş koptu.

Müdür başıyla annemi selamlar ve minibüsün kapısını kapatır.

İşte bu kadar. Son.

Ve şimdi sadece Evie ve ben, araba yolunda duruyoruz, güzel bir konaklamadan sonra sevdiğiniz ziyaretçileri uğurlarken hissettiğiniz duyguyla. Ama bu sefer sonsuza kadar. Ve ben yıkıldım.

Tek kelime etmeden dönüp içeri giriyoruz. Evie oturma odasında yere kayıyor, sırtını kanepeye dayayarak hiçbir yere gitmeyeceğinin sinyalini veriyor.

Saati kontrol ediyorum. "Geri dönmen gerekiyor mu?" diye soruyorum. Yapmak istediğim son şey Oliver'ı harekete geçirmek.

Başını iki yana sallar. "Gidecek hiçbir yerim yok. Oliver ve ben ayrıldık."

İtiraf havada asılı kalıyor. Ne kadar solgun ve kırık görüldüğünü ancak şimdi fark ediyorum, bütün gece sergilediği güçle öyle çelişiyor ki.

Ayrıldılar mı? Bu haberle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama ardından büyük bir suçluluk duygusu geldi. Annem daha yeni *öldü*.

Kendimi nasıl bu kadar çabuk kederden kurtarıp geçici de olsa herhangi bir iyimserliğe sürükleyebilirim? "Üzgünüm," dedi. "Bunu konuşmanın zamanı değil. Ama o gitti.

Onu dışarı attım. İstedığınız kadar kalabilirim."

Gözlerim sol eline kayıyor. Çıplaktı. Bu mucizenin annemin bana veda hediyesi olduğu, bunu bir şekilde, öbür dünyadan gelen ruhani bir çöpçatan gibi ayarladığı gibi saçma bir düşünceye kapılıyorum. Oliver'ın babasıyla yanlış giden bir ilişki sonucu dünyaya geldiğim ve tam da en kötü zamanımda Oliver'ın eski nişanlısıyla bir umut ışığı yakaladığım fikrinde çok şiirsel bir şey var. Kaybın küllerinden doğan umut.

"Nasıl hissediyorsun, Drew?" Evie dönüp bana bakarak soruyor.

Aklımdan geçen düşünceleri itiraf edemem. Ama kendimi aşıyorum. Evie kollarıma atlamıyor. O da en az benim kadar dağılmış görünüyor. "Bunalmış," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bu gece hiçbir şey düşünmemize gerek yok. Bunu atlatmana yardım edeceğim," diyor bana. "En iyi arkadaşın olarak telafi etmem gereken çok şey var."

Arkadaşı. *Evet.*

"Peki ya Meg? Onun burada olması gerekmez mi?"

Onu aramalıyım, biliyorum. Bunu bir şekilde düzeltmeye çalışacaktır. O aşırı iyimser insanlardan biri. Bazen yorucu bir şekilde.

"Meg ve ben sadece arkadaşız," diye teminat veriyorum ona, sormamış olmasına rağmen. *Bu şekilde arkadaş değiliz.*

Açık kapıdan mutfağa geçip iki şarap kadehi ve annemin "özel bir gün" için sakladığı cabernet sauvignon şişelerinden birini aldım. İronik olan şu ki, bu olay ...

Evie'ye doğru salladım, o da başını salladı.

"Evet, sanırım *Oliver'in kardeşi* olduğunu konuşmak için alkole ihtiyacımız var."

"Teknik olarak üvey kardeş. On ay arayla doğmuşlar."

"Drew... Oliver'ın bu konuda hiçbir fikri yok, yoksa söylerdi. Çılgına dönecek."

Tabii ki yok ve evet, olacak. Neden babamız beni de dahil etmek için Oliver'ın dünyasının mükemmelliğini yok etsin ki?

"Düşünebiliyor musun? Oliver'ın bana karşı hep bir ilgisi vardı," diyorum. "Benim yüzümden," diye açıklıyor temkinli bir şekilde.

Ne demek istediğini merak ederek ona bakıyorum. Burada onun kıskanacağı bir şey yoktu; tam tersi bir durum söz konusuydu.

"Bu konuda onunla yüzleşecek misin? Anderson'la yani." Titriyor ve yıllar boyunca Roche'ların evinde nelere tanık olduğunu merak ediyorum. "Muhtemelen senin öğrendiğinden haberi yoktur?"

Onunla yüzleşmemin imkanı yok. Hayatımda bana bu kadar az değer veren birine ihtiyacım yok. Ona şarabı uzatıp yanına oturuyorum, sonra da önümüzde duran sehpanın üzerindeki annemin dizüstü bilgisayarına uzanıyorum. İnsanlara nasıl söyleyeceğimi düşünmeye başlamalıyım.

"O ilişki boyunca annemi kontrol etti. O bir narsist. Annemin nerede olduğunu her zaman tam olarak biliyordu, onu takip ediyordu."

"Onu izlediniz mi? Hangi teknoloji ile?"

"Özel dedektif. Sanırım onu geri alacağından korkuyordu."

Evie'nin ağız açık kalır. Bardağı dudaklarına götürür ve büyük bir yudum alır.

Annemin e-posta hesabını açtım. Spam ve okunmamış bültenlerle dolu. "Bizi terk ettikten uzun süre sonra annemin banka hesaplarına erişimi vardı. Bir baba olarak bana yaklaşılmazdı ama oğlunu yetiştirmesi için ona kurallar gönderirdi."

Kollarında tüyler diken diken olur.

"Ben altı yaşındayken biriyle tanıştı. Onu mutlu eden harika bir adamdı. Baba figürüne benzer bir şey olarak gördüğüm tek adamdı. Anderson onu da yok etti." Telefonumu elime alıp fotoğrafa tekrar bakıyorum. "Annemin dönüştüğü kadın o canlı genç hemşireye hiç benzemiyordu. Endişeliydi. Depresyondaydı. Paranoyaktı."

Evie monologum sırasında kadehini tamamen boşalttı ve bana uzattı. Ben de büyük bir porsiyon şarap koyuyorum ve benimkini de dolduruyorum.

Telefonunu eline alıyor ve ayarları karıştırıyor, hayal kırıklığına uğruyor.

"Sorun nedir?"

Başını sallar. "Yok bir şey. Merak etme."

Endişeleniyorum. Hem de çok. Armut dibine düşer diye düşünerek o noktaya gelmemeye çalıştım ama başından beri işaretler vardı. "Takvimleriniz hâlâ senkronize mi?" diye sordum.

Bana bunu hatırladığım için şaşırmış gibi bakıyor. Ya da yıllar önce ilk kavgamızda tetiği benim çekmiş olmama. "Onları senkronize etmek istemiyorum," diye itiraf ediyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Onu kışkırtmak istemiyorum."

Onu ne yapması için kışkırttın?

Öfke kabarıyor ve şok halimi aşarak inkârın içinden geçip gidiyor. Evie'nin bir ayrılıktan sonra Oliver'ı kızdırmamak için ona bağlı kalmaya razı olması fikri beni çileden çıkarıyor.

"İkinci bir takvim oluşturup onu kullanabilirim," diye öneriyor gözyaşlarını bastırarak. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor. "Üzgünüm, bu gecenin seninle ilgili olması gerekiyordu."

Sadece bu kadar. Kim olduğumun büyük bir kısmı onunla ilgili. Aramızdaki sessizlikte yas tuttum. Onun arkadaşlığını arzuladım. Gülünç olduğu kadar

Kulağa geldiği gibi, bir takım olduğumuzu hissediyorum. Bir ortaklık. Tam olarak bir çift değil.

Kolumu omuzlarından geçirip onu kendime doğru çekiyorum, buklelerini okşuyorum ve muhtemelen annem, Oliver, o ve ben ve hayatın ne kadar *karmaşıık* olabileceği hakkında boğuk bir hıçkırık çıkartıyor ve bu beni tekrar yıkıyor.

Evie

"Özür dilerim," diyorum tekrar tekrar, kendimi toparlamak için endişelenerek. Bu geceye kadar Drew'u ne kadar özlediğimi ve onun beni ne kadar çabuk sakinleştirdiğini bilmiyordum. Sanki eve gelip eski halimle karşılaşmış gibiyim. Daha çok sevdiğim bir versiyonumla.

Derin, mantıklı, yetişkin bir yanımdan, bu erimeden geri dönmek ve ona destek olan bir kişiye dönüşmek için ihtiyacım olan özdenetimi çıkarıyorum. Yanlış omuza ağlanıyor. "Ne yapabilirim?" diye soruyorum.

"Her seferinde bir adım atın..." diye öneriyor. "Hayır. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Omuz silkiyor, yenilmiş. Önüne bakar. Şarabını yudumluyor. Hayalimde yine o on altı yaşındaki çocuk, sanat atölyesine girip ayaklarını masanın üzerine koyan, orada olmak istemeyen, ben onu daha da fazlasını yapmaya zorlarken zor ev hayatı her şeyden daha büyük görünen çocuk.

"Annemin cenazesine benimle gelir misin?" diye sordu. "Tabii ki orada olacağım," diye onu temin ediyorum.

"Benimle gel demek istedim," diye açıklıyor. "Benimle otur. El sıkışırken ve hiç tanımadığım insanlarla havadan sudan konuşurken yanımda dur."

Randevusu gibi mi? Hayır, öyle bir şey değil. Cenaze randevusu diye bir şey yok.

Elini tutuyorum. "Bin ya da öl, hatırladın mı?"

Mezuniyetimde o kamera flaşıyla beni kandırdığı için çok mutluyum. Beni gerçekliğimden koparmış gibiydi. Bu kriz için bana ihtiyacı olmadan birkaç gün önce birbirimizi görmüş olmamız

bir şekilde kaderi. Elbette Drew'la buluşmak, Oliver'ı kutlama yemeğini mahvetmeden önce sessiz bir öfkeye sürükleyen şeydi.

"Bir şeyler yemelisin," diyorum, şarap şişesinin de çekingenliğiyle birlikte hızla yok olduğunun farkındayım. "Nasıl hissediyorsun?" "I hissetmekgibi değil yapmak a karar,"Drew diyor, sürtünme Alnı. Elleri titriyor; muhtemelen şokta. İlk yardım bilgisi için beynimi zorluyorum. Ne yapmam gerekiyor? Birinin taze keder içinde boğulmasını izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Bitti.

Drew annesinin dizüstü bilgisayarında e-postalarını okumakla meşgulken ben de eskiden sevdiğimiz Tayland paket servisini Google'da aratıyorum. Yıllardır Tayland yemeği yemedim. Oliver nefret eder.

Menüyü tararken, aylardır ilk kez karar verme özgürlüğüne sahip olduğumu fark ediyorum. Oliver'ın tercihlerimi nasıl parçaladığını görmem nasıl bu kadar uzun sürdü? Ve arkadaşlıklarımı. *Drew'un mezuniyetinde ne kadar çabuk kaçtığını gördün mü? Yine formalite icabı. Bir şeyler saklıyor. Ona güvenemezsin, Evie.* Zihnime ne kadar şüphe tohumları ektiğini, beni her şeyi parça parça bırakmaya ikna ederken, hayatımın atılan parçalarını kendinden daha büyük parçalarla değiştirdiğini ancak şimdi fark ediyorum.

Yemek siparişini veriyorum, telefonumu yere bırakıyorum ve yanımda yerde yatan Drew'a bakmak için vücudumu döndürüyorum. Annesinin dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor, ifadesi düşüyor, gözleri doluyor.

Hiç konuşmadan bilgisayarı bana uzattı. Başı omzuma düşüyor, ekranda annesinden bu sabah gelen mesajın açılış sözcüklerini okurken sıcak gözyaşları gömleğimin kumaşına sızıyor.

"Sevgilim Drew..."

Evie

Mektubu ve ne anlama geldiğini sessizce düşünüyoruz. Belki de konuşmazsak Annie'nin gerçekte nasıl öldüğüne dair gerçeği öğrenemeyeceğiz. Belki de mektubun zamanlaması bir tesadüftü ve sadece oğluna bir sevgi notuydu? Belki de öleceğini hissetmiş ve son bir güzel iletişim için toparlanmıştı...

Sonunda, teslimat şoförünün arabasının farları pencereyi aydınlatıyor. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Kapıyı açtığımda üzerime bir soğukluk çöküyor. Orada duran teslimat şoförü değildi. Anderson Roche'tu. Ve ben açıkça görmeyi beklediği son kişiyim.

Yüzü şaşkınlıkla bulutlanıyor, ta ki doğruldu, boğazını temizledi ve "Burada ne yapıyorsun Evelyn?" diyene kadar. Çok heybetli bir adam. Sizinle her konuştuğunda gövdesini hafifçe öne eğme alışkanlığı var, bu yüzden kendinizi aşağılanmış hissediyorsunuz.

Drew'un şarap kadehini oturma odasındaki sehpanın üzerine bıraktığını duyuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor ve ellerini belimde hissediyorum, babasıyla yüz yüze gelebilmek için beni kenara çekiyor.

"Andrew, değil mi?" Anderson söylüyor. Sahte masumiyet beni öfkeliendiriyor. İsimlerindeki benzerliği hiç fark etmemiştim. Aslında Drew'in tam adını hiç duymamıştım. Onu tanıdığım onca yıl içinde değil. "Seni okulda Oliver'la gördüm..." Elini uzatıyor.

Drew kollarını kavuşturup bana yaklaşıyor. Onun adına volkanik bir şekilde patlamak üzere olduğumu hissediyor olmalı, annesinin taksi sav ve bu etkileşimin düpedüz cüretkârlığı tarafından körükleniyor.

"Annen evde mi?" Anderson devam ediyor.

Lanet olsun. Keskin bir nefes çekiyorum ve boğazımda garip bir şekilde takılarak öksürmemeye neden oluyor. Anderson bana kaşlarını çatı. Her zaman kaşlarını çatıyor. Benden hiç hoşlanmamıştı, Oliver ve ben ergenlik çağındayken evlerinde tanıştığımız o ilk günden beri. Hiç kimse onun oğlu için yeterince iyi değildi, özellikle de Newcastle'da hiç kimse olmayan bir aileden gelen endişeli, içe dönük bir kız için.

"Neden buradasın? Annemden ne istiyorsun?" Drew sorar. Gözdağı vermekten eser yok. Ya da Drew'un az önce diğer odada bana çok keskin bir şekilde gösterdiği kederden. Bu yüzleşmede sergilediği ölçülü tavır beni şaşırtıyor. Geçmişleri hakkında aldığım hızlandırılmış ders beni etkiliyor. Onun yerinde olsaydım, babalık suçlamaları havada uçuşurdu.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Anderson, sanki üçlü olarak yaşadığımız en kötü sorun buymuş gibi ateş ediyor. "Oliver burada mı?"

"Annemi en son ne zaman gördün?" Drew ona doğru adım atar, yirmi üç yıllık reddedilmenin -çoğu göz önünde olan- yüklediği buz gibi bir sessizlik anına girer. Spor kenarları. Ödül verme toplantıları. Birbirlerinin yanından yabancılar gibi geçip gitmiş olmaları gereken veli-öğretmen görüşmeleri. Ve Anderson'ın giderek panikleyen gözlerinde, oğlu kaçırdıkları her şeyin bilgisiyle ona baktıkça farkına varışını izliyorum: *Drew biliyor.*

"Nerede o, Andrew?" der sonunda, sesindeki hafif çatlak, sarsıldığının tek işaretidir. "Bunun için zamanım yok."

Burada sevgi yok. Hiç yok. Her iki yönde de. Her şey çok kuru, duygusuz ve gergin. Anderson bana bakıyor, sanki beni bu bulmacanın bir yerine yerleştirmeye çalışıyor. Oliver ona ayrıldığımızı söylemedi mi? Bu tamamen tipik olurdu. Muhtemelen bunun geçici bir aksaklık olduğunu düşünüyordur. *Aileye haber vermeye gerek yok.*

Drew beni bile şok edecek bir şekilde, "Annem morgda," diye anons ediyor ve ben bu bilgiyi zaten biliyordum. Bu normal konuşmalarda kullanılan bir kelime değil. *Morg.* Çirkin bir kelime. Soğuk. *Onu oraya mı götürdüler?*

Titriyorum ve Drew'un kolu bana sarılıyor. Anderson'ın bu jeste vereceği tepkiden ve Oliver'ın bu jeste vereceği tepkiden anında korkuyorum.

bir şekilde öğreniyor. Drew gözlerini Anderson'dan ayırmıyor ve adamın yüzündeki tüm rengin çekilişini izliyoruz, o kadar ki kendisinin de bu kapının eşiğinde düşüp ölmesinden endişeleniyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi artık farklıydı. Tüm gücü tükenmişti.

"Ne kadar yoruma ihtiyacın olduğunu bilmiyorum," diye yanıtlar Drew. "O öldü. Onu bu öğleden sonra burada ölü buldum."

Anderson geri çekiliyor. Tökezler. Onlarca yıllık tarih yüzünde oynaşırken kendini sabitlemek için kapı çerçevesine uzanır. Dehşete kapılır. Yıkılmış mı? Tam olarak hangi duyguyu hissettiğini seçemiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor sonunda. "Kanser yüzünden mi?"

Drew'i n vücudu yeniden sertleşiyor ve beni yanına çekiyor, annesinin notu ışığında korkunç gerçeği ilk kez yüksek sesle dile getirmeye hazırlanıyor.

"Hayır," diye cevaplıyor basitçe. "Değildi."

Drew

Annemden gelen bu not beni çok üzdü. Beni henüz yüzleşemediğim ya da konuşamadığım bir gerçekliğin içine fırlattı.

Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok kez hayattan vazgeçmek üzere olduğunu gördüm. Bir yanımda bu sabah e-postayı görmediğim ve müdahale etmek için zamanında gelemediğim için suçluluk duyuyor. Bir yanımda da başarılı olduğu ve işkencesi sona erdiği için rahatlamış durumda.

Tüm suçu babamın ayaklarına atıyorum. Onun hayatına geri döndüğünü bilmiyordum ama bu gece buraya gelmesi bunu kanıtıyor. Davranışlarını açıklıyor.

Anderson bahçe yolunda geri geri giderek BMW'sine biner. Kapıyı çarptı. Kaldırıma çarpıp annemin çiçek tarhlarından birini dümdüz ederek hızla uzaklaşıyor. Sokağın sonundaki köşeyi döndüğünde ve motorun gürültüsü azaldığında, sessizliği yutkunuyoruz, sonra evin içine çekiliyoruz.

Evie ve ben koridorda birbirimize bakıyoruz.

"Son zamanlarda büzüşmüştü," dedim ona. "Kanserden ya da tedaviden değil. Ruhu buruşmuştu. Sanki yaşamı sürdürme iradesini kaybetmiş gibiydi."

Evie, sanki annemin kafasının içindeymiş gibi, "Geçmişle savaştıktan vazgeçti," diyor.

Bu fikirle bu kadar güçlü bir empati kurmasını istemiyorum.

"Annemin hayatı o kadar uzun yıllar boyunca - büyük ölçüde o adam yüzünden - o kadar berbattı ki, bunu katlanılabilir hale getirmenin bir yolunu bulamadı."

Tanrıya şükür Evie Oliver'dan ayrıldı. Bu düzen bozulmalı.

Annemin e-postalarını incelemem ve *korkunç* babamın onu nasıl bu kadar zorladığını bulmam gerekiyor. Son çiviye çakmamış olabilir ama bahse girerim çiviye ona o çakmıştır. Ona yeni bir şekilde eziyet etmiyorsa, yıllarca ondan kaçtıktan sonra neden ölüm gününde buraya gelsin ki?

Evie sözsüzce bana doğru adım atıyor. Düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini başımın iki yanına koyuyor. Sonra göğsüme, atan kalbimin üzerine, sanki onu iyileştirmeye çalışıyormuş gibi, burada, annemin ölümünün ardından, aramızda ve etrafımızda bir büyü gibi dönen ve bizi birbirimize bağlayan kederin *içinde* dururken. "Drew, böyle olduğu *için çok* üzgünüm," diye fısıldıyor.

Ölüm, basit olduğunda bile yeterince karmaşıktır.

Bana doğru eğiliyor, kollarım onu sararken başını göğsüme bastırıyor. İki insan, bir insanın karşılaşabileceği en kırılgan geçitlerden birinde birbirlerine tutunuyorlar: bir kayıptan sonraki bu ilk kırılgan saatler, dünyanın ekseninin kaydığı ve hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağı zamanlar.

Başının üstünü öpüyorum ve o da yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. Nefesindeki tatlı şarap kokusunda, parfümünde ve yıllar önce sahilde annemle geçirdiğimiz o gece ilk kez fark ettiğim gözlerindeki şefkatte kendimi kaybediyorum. Yüz hatlarını ilk kez bu kadar yakından inceliyorum. İkimiz de duygusal olarak titriyor, çakırkeyif oluyor ve bu tuhaf, ölüm sonrası sessizliği birlikte yaşıyoruz. Koyu buklelerini yüzünden uzaklaştırıyorum, başparmağım elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor, *tüm hislerim* beynimi terk ediyor.

Yaklaştığımda irkiliyor ve hafifçe geri çekiliyor, gözleri yukarı doğru kayıyor, beni inceliyor. Niyetimi mi sorguluyor?

Açık olduğunu düşünürdüm. Parmaklarım saçlarının arasından kayıyor. Onu tekrar kendime çekiyorum, koridordaki duvara yaslarken dudaklarım dudaklarını buluyor, bir elim beline gidiyor ve sıkıyor. Onu öperken kendime doğru çekiyordum. Yeterince yakın değil.

İçimden gırtlaktan bir ses çıkıyor, kısmen arzu, kısmen kayıp, kısmen bu anı bozmamak için evrenle pazarlık çünkü şu anda bile, dokunuşuma verdiği tepkiye bakılırsa, bu geçici bir his.

"Drew," diye fısıldıyor. "Ne yapıyoruz biz?"

O sanat atölyesine girdiğimden ve onu tertemiz okul üniforması ve titiz yaşam planıyla masasına tünemiş, okulun statükosuna meydan okurken gördüğümünden beri onunla yapmak istediğim onca şey hakkında hiçbir fikri yok. Ve benim *hayatıma*.

Ölümün gölgesi kuralları bulanıklaştırıyor, değil mi? Onun ayrılığı. Benim kaybım. Her zaman onun ve benim olduğumuz paralel bir evrenin bu geçici görüntüsü.

"Evie..."

Ellerini göğsüme koyuyor ve beni geri itiyor. Yavaşça. Ama kararlı bir şekilde.

Yapamayacağını biliyorum. Ve neden yapamadığını da biliyorum. Ve bu beni öldürüyor. Hayatımdaki iki kadını birkaç saat içinde kaybetmişim gibi hissediyorum.

Evie

Oliver'ın Coogee'de "sana alan açmak için" bir stüdyo kiralamasından beri yalnız kaldığım Sydney'in kuzeyindeki teras dairenin kapısı çalındığında Drew'in annesinin cenazesi için neredeyse hazırdım. İstedğim şey boşluk değildi. İlişkinin tamamen kopmasını istiyorum - ne kadar farklı şekilde söylersem söyleyeyim, geri dönen, teslim edilemeyen bir mesaj.

Kendi evimi bulmak en önemli önceliğim - bu ona geri dönülmez bir şekilde ilişkimizin bittiği mesajını verecektir. Sydney'de yetersiz bir doktora bursu ve yarı zamanlı özel derslerle bunu nasıl yapacağım henüz belli değil. Tanrıya şükür, ihtiyacım olmadığını söylediği kafe işini bırakmadım. Ama burada kalamam. Kirayı ödeyemiyorum ama dayanamıyorum da. Paramparça olmuş vaatleri süpürürken beni acıtan ve yaralayan kelimelerden kaçmama neden olan çok fazla anı. Çatlakları kapattım. Özür diledim, mazur gördüm. *Umut ettim*.

Kapıyı açıyorum.

Elinde kocaman bir demet çiçek ve özür dileyen bir ifadeyle gelen o. "Beni içeri al, Evie," diye yalvarıyor. "Çok yanıldım. Özür dilerim."

Gözleri cenaze için seçtiğim çiçekli elbisenin üzerinde geziniyor ve babasının ona ne kadar şey anlattığını merak ediyorum. Bırakın kim olduğunu ve bugünün onun için ne kadar zor olduğunu, bir kardeşi olduğundan bile haberi olmadığına bahse girerim. Bunu öğrenmesi fikri beni ürpertiyor. Drew'in adının anılması bile Oliver için her zaman tüyleri diken diken eden, kırılğan dengesini aniden bozan bir şey olmuştur.

Çiçekleri bana doğru itip duvar kağıdı kaplı koridora doğru ilerlerken, "Ben de tam çıkıyordum," dedim.

Onları ya da onu. Arabada yer olmamasına ve Oliver'ın Sydney'e dönerken yol boyunca her şeyi enine boyuna düşünmediğimden yakınmasına rağmen onları bir keresinde Moss Vale'de bir hafta sonu tatilinde aldığım antika salon masasının üzerine koymuştum. Çiçekleri suya daldırmaya hiç niyetim yok. Bu ilişkiyle orada ölebilirler.

"Bu önemli," diyerek beni geçip oturma odamıza doğru ilerliyor. "Birbirimizi görmezden gelemeyiz."

"Neden olmasın?" Geri fırlatıyorum. "Oliver, bu işe yaramıyor. Sürekli kendimi kontrol etmek zorunda kalmaktan bıktım."

"Kendini kontrol et?"

"Her şey bu. Sürekli yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorguluyorsun. Her dışarı çıktığımda bolca mesaj gönderiyorsun." *Neredesin? Kiminlesin? Eve ne zaman döneceksin?*

"Çünkü senin için endişeleniyorum," diye savunuyor.

"Beni iş yemeklerinde yeterince canlı olmadığım için eleştiriyorsunuz. Ya da çok hareketli olduğum için. Ne yaparsam yapayım, bir türlü doğru notayı tutturamıyorum."

Omzumdaki eli ölü bir ağırlık gibi, sürekli değişen beklentileriyle beni aşağı itiyor.

"Eleştirdiğiniz kişi sadece ben değilim. Ailemi de. Arkadaşlarım. Bree. Üniversitede edinmem izin verdiğin birkaç arkadaş. Hiçbir şey kalmayana kadar insanlarla uğraşıyorsun!"

Yıllar boyunca arkadaşlarımdan bana verdiği tavsiyeleri duysaydı, onlara sözlü saldırıda bulunmaktan daha fazlasını yapardı. *Neden kalıyorsun, Evie? Sen çok akıllısın! Git artık!*

"Özür dilerim, Evie. Sorun sen değilsin. Sorun bende. Bir danışmanla görüşüyorum." Havuzdaki o ilk gece içine düştüğüm mavi-yeşil gözler şimdi de aynı yoğunlukla bana bakıyor.

"Ne zamandan beri?"

"İlişkiler konusunda iyi bir rol modelim olduğumu sanmıyorum..."

Sen söyleme! Yüz ifadesindeki ıstırap neredeyse inandırıcı.

"Psikolog benimle her şeyi konuşuyor. Nasıl olduğumu büyüdü. Birini nasıl sevmem gerektiği bana hiç gösterilmedi. Tüm hayatımı babamın ilgisini çekmeye çalışarak geçirdim. Hiçbir zaman yeterli olamadım."

Bu kısım doğru. Anderson'ın Oliver'ın mezuniyetindeki davranışı, aşkın ne kadar sıcak ve soğuk ilerlediğinin sadece son örneğiydi. Ya Oliver hakkında saplantılı bir şekilde övünüyor ya da onu tamamen görmezden geliyor. Onu tanıdığımdan beri Oliver babasını etkilemek için çabaladı ve hep başarısız oldu.

"Evie, çalışıyorum, söz veriyorum. Sana ikinci bir şans için yalvarıyorum. Sen benim her şeyimsin."

Yüzme havuzuna düştüğümüzden beri Oliver'ın her şeyi oldum. Ama sanırım o zamandan beri her an boğuluyorum. Ne zaman yüzeye çıkmaya çalışsam, o beni tekrar suyun altına çekmenin bir yolunu buluyor. "Benimle evlenmek zorunda değilsin," diye söz veriyor.

"Bunun çok fazla baskı olduğunu görebiliyorum. Ama doktoran boyunca sana destek olmak istiyorum. Özel dersini bırakabilirsin.

Senin için her şeyimi ortaya koyacağım. bu sayede. Her zaman istediğiniz kariyere sahip olabilirsiniz."

Her şey için çok geç. Beni kazanmak için yeterli gücü olmayan umutsuz bir art düşünce. Çantamın fermuarını çekip anahtarlarımı alıyorum.

"Anladığını sanmıyorum," diye yalvarıyor, yolumu kesmek için adım atıyor. "Sana ihtiyacım var."

Telefonumdaki saate baktım. Sonra da ona. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Tanıdığım o mükemmel, kendine güvenen çocuğun darmadağın bir versiyonu.

"Geçen hafta," diyor, şimdi dikkatimi çektiği için daha sessiz bir şekilde, "her şeyi sona erdirmek istedim."

Beni bu yola sokma.

"Sensiz bir hayatla yüzleşemem, Evie. Ve babamın erkek olmanın ne demek olduğuna dair en kötü örneği verdiğini fark ettim. *Onunla* bağlarımı koparmam gerekiyor."

En azından babası konusunda haklı. İki bileğimi de avuçlarının arasına alıp sıkıyor, gözlerimin içine gerçek bir ıstırap ve ihtiyaçla bakıyor. "Lütfen, sadece bir şans daha. Bunu yavaş yavaş yapabiliriz. Sana öğrendiğimi kanıtlamama izin ver. Senin için her şeyi yaparım."

"Olly..."

Şimdi dizlerinin üzerine çöküyor, kolları belime uzanıyor. Bedenlerimiz bu koreografiyi yakından tanıyor. Burası her zaman boyun eğdiğim kısım.

"Eğer beni şimdi uzaklaştırırsan, hayatta kalamam." Ses tonunda bir kesinlik var. Öyle bir inandırıcılık ki beni hayalimde ileri sararak sağlık görevlilerine bir telefon daha etmek zorunda kalabileceğim bir zamana götürüyor. Daha fazla yanıp sönen ışık. Daha fazla soru. Üzerinde beyaz bir çarşaf olan başka bir sedye ...

Ve sonra tekrar ileriye, onu durdurabilir miydim diye hep merak ettiğim sonraki yıllara.

Bu mümkün değil.

Göğsüm donmuş gibi görünürken, uzuvlarım karıncalanırken, beynim bu ilişkinin çaresizliği yüzünden ağrırken oksijen ciğerlerime girebilmek için savaşıyor. Arabanın anahtarları elimden düşüp Oliver'ın yanındaki döşemeye çarpıyor, yüzüme bakarken gözlerinde yeniden umut dolu bir kıvılcım belirliyor.

Ama bu kez, bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerden başka bir imge yükseliyor ve kendini bu şeytani karmaşanın tüm sinir uçlarına doğru zorluyor, ta ki boğazımı sıkıp göz temasını kesmeme, kollarını belimden çekmeme ve anahtarlarımı tekrar elime almama neden olana kadar.

Aynı sedye. Yanıp sönen ışıklar. Çarşafın altında bir ceset.

Ve hiçbir şey değişmezse bedenim benim o l a c a ğ ı n a dair derin bir bilgi.

Drew

Annemin töreni kendimi zorlamak zorunda kaldığım en zor şeydi. Daha da kötüydü çünkü kendimi tek başıma zorladım.

Evie gelmedi.

Hayatımda hiçbir şey tarafından bu kadar ezilmiş hissetmemiştim. Daha fazla hayal kırıklığına uğramamıştım. Ya da daha fazla şaşırmamıştım.

Onu öpmemem gerektiğini biliyordum ama geçen gece gittiğinde aramız iyiydi. Arkadaştık. Geleceğine söz vermişti.

Töreni kilisenin kapısına doğru bakarak, onun kapıdan içeri girdiğini görmeyi umarak geçirmiş olmak -kapıyı boş bulmak ve annemin cenazesini başka birini düşünerek geçirdiğimi bilmek- beni teselli edilemeyecek kadar kızdırıyor. Evie'ye. Kendime. Dünyaya.

Ve annenizin cenazesinde kızgın olmak kötü bir görünüm. Herkes bana basmakalıp laflar ediyor: *En azından artık acı çekmiyor, Drew. Ne kadar hasta olduğu düşünülürse, onu yetişkinliğe taşıdığın için şanslısın.* Tek düşünebildiğim buradan gitmek -tercihen Sydney'den ya da ülkenin tamamından- ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak.

Ayinden sonra ikramları bitirmek üzereydim ki kilise salonunun arka tarafındaki ağır ahşap kapı açıldı. Arkamı döndüğümde Anderson içeride, kemerin çerçevelediği yerde, neredeyse komik bir şekilde duruyordu. Saf varlığıyla tehditkâr.

Onun cesaretine inanamıyorum.

Odayı geçip onu dışarıya, revağa götürüyorum. "Burada istenmiyorsun," diyorum sertçe.

Annemin öldüğü gün yazdığı e-postayı düşünüyorum. Diğer mesajlarını da inceledikten sonra, daha da ikna oldum.

Anderson'ın burada olmamızın sebebi olduğunu her zamankinden daha iyi anlıyorum. Narsistik kişilik bozukluğu vakası. Ona ihtiyacı olduğunu bilmek istemiş. Tedavisini karşılaması için para göndermeyi teklif etti. İlk turdan yirmi yıl sonra aşk bombardımanı. Yardımını reddettiğinde ona saldırmak. Geri çekilmek. Yeniden ortaya çıkmak. Yirmi üç yıldan fazla süren kontrolden sonra bunu kaldıramadı. Nasıl akraba olduğumuz umurumda değil, onu dışarı atıyorum.

Yüzünde öfke fırtınaları esiyor, tıpkı kardeşimi terbiye etmek üzere olduğunu hayal ettiğim gibi.

"Buraya annen için gelmedim," diyor. Nedense bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bu onun *cenazesı*. "Senin için buradayım."

Yalan söylüyor. Kendisi için burada. Her zaman kendisiyle ilgili. "Kim olduğunu biliyorum," diyorum ona. "Yıllardır biliyorum." Bana bakıyor, şaşırmış gibi.

"Drew..."

"Hayatımda sana ihtiyacım yok," diyorum kararlı bir şekilde. "Ya da seni istemiyorum."

Kıllanıyor. Şimdi geri adım atıyor. "Oliver annenle beni bilmiyor."

Tabii ki Oliver'la ilgili.

"Senden haberi yok, Drew."

Kaslarım karıncalanıyor, yılların bastırılmış adaletsizliği yüzeye çıkıyor.

"Oliver bilmiyor olabilir," diye açıklıyorum. "Ama bunca yıldır bunu hissettiğinden emin misin? Aramızda yarattığın rekabeti, önce fen dersinde, sonra da okul hayatımızın her köşesine yayılan rekabeti." Tartışmak için ağzını açıyor, ellerini yumruk yapıyor. "Her konuda benimle rekabet etmesi için onu sen hazırladın Anderson. Genetik ve suçluluk duygusuyla beslenen amansız bir kıskançlık."

"Yanılıyorsun," diyor öfkeyle.

Ama çok mantıklı. "Oliver her şeye sahip olmalıydı. Kazanmak zorundaydı.

Çünkü doğru oğlu desteklediğinize dair kanıta ihtiyacınız vardı."

Patlamaya hazır görünen bu adam bir anımı daha hak etmiyor. Annem hayattayken yeterince zarar verdi. Başımı ona ve tüm bunlara doğru sallıyorum ve içeri dönüyorum.

Beni kolumdan tuttu. Buna katlanmak zorunda kalan Oliver'a neredeyse acıyacağım. Birbirimize bakıyoruz ve ona o kadar az saygı duyuyorum ki, şu anda bana söyleyebileceği hiçbir şeyin herhangi bir güce sahip olamayacağını fark ediyorum.

"Buraya senden Evelyn'den uzak durmanı istemeye geldim," diye mırıldandı.

Bunun dışında.

"O ve oğlum işleri yoluna koymaya çalışıyorlar."

Ne?

Birden fazla düzeyde daha fazla acı verebilecek birkaç kelime olsaydı, bunların ne olacağını hayal bile edemiyorum.

"Oliver şu anda zor bir durumda, Drew."

Oliver zor bir durumda mı? Bu adam annemin cenazesinde olduğumuz gerçeğini unuttu mu?

"Ve o kıza aşık."

İnsanlar tüm dünyalarının parçalandığını söylediklerinde bunu kastederler. Bu yıkıcı his, her şeyin kayıp gitmesi. Annem. Evie. Hayatımdaki dayanaklar. Ondan gelen ışık.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Drew?"

Duygusal destek ya da yirmi üç yıllık ebeveynlik teklif etmediğini varsayıyorum. Ama beni böylesine arkadaşlığımı bozan ve geri dönüşü olmayan bir şekilde hayal kırıklığına uğratan bir kadından uzak durmam için *para almasına* gerek olmadığından emin olabilir.

"Senden bir daha gitmeni istemeyeceğim," diyorum.

Birçok şey olabilir ama olay çıkaracak biri değildir. Toplum içinde değil. Dikkatim Evie'ye takıldı. İşleri yoluna koymak, geçen gece söylediği ve hissettiği her şeye aykırı. Anderson'ın sözüne inanmayacağım.

Ama tam da onu ikna etmek için son bir şans vermeye karar vermişken, onun ya da bir başkasının bana gönderdiği en tuhaf ve abartılı mesajı alıyorum. Kelimeleri okuyunca bunu daha fazla yapamayacağımı anladım. Bu kadının ya da o ailenin hayatımın bir saniyesini daha raydan çıkarmasına izin veremem.

Hiç tanışmamışız gibi davran. Bana söz ver, Drew. Eğer bir daha karşılaşsak, beni tanıımıyormuş gibi davranacaksın.

Evie

"En son ne zaman konuştuk?" Bree'ye soruyorum, hâlâ kısa saçlarını kabullenmeye çalışıyorum. Çok çekici ama onunla ilgili her şey farklı. Daha keskin. Belli ki daha yaşlı. O havalı, başarılı klasik müzik müzisyenlerinden biri - onu bir albüm kapağında pop-klasik bir takım içinde hayal edebiliyorum - dökümlü siyah pantolon ve payetli bir mendil üst, dizinde keman ...

Telefonundan mesajlarımızı çekiyor, ben de öyle.

"Bakalım... Mezuniyetinde mesajlaşmıştık... Yeni nişanlanmıştın. Sonra Drew ortaya çıktı ve sen bana 'bir kızın fotoğraflarını çektiğini' söyledin..." Göz kırıyor. Ne için göz kırıyor? Hangi kız?

"Bu Meg olabilirdi," diyor Drew kesin bir ifadeyle. Kaç tane kız arkadaşı *oldu*?

Yüksek sesle okumamasını umarak aynı mesajları kaydırıyorum.

"Bir de sen Oliver'la kavga ettikten hemen sonraki olay var.

Restorandan hışımla mı çıktın?"

"Hangisi bu?" Telefonumda göremiyorum.

Eğildi ve telefonundan beni gösterdi: Bree, bitti. Ondan ayrıldım. Neredesin?

O mesaj telefonumda yok. "Geçmişimde yok. Neden sildim ki?"

O ve Drew benim ekranıma bakıyorlar. Sonra Bree'ninkine, sonra tekrar benimkine. Başlarını birleştirip her iki telefonda da aşağı doğru kaydırarak karşılaştırıyorlar. Sonra Drew telefonunu çıkarıp kendi mesajlarına bakıyor. Benim gelen kutumda hiç olmadığı için benimkilerle karşılaştıracak bir şey yok ama ikisi de aynı derecede endişeli ifadeler takınıyor.

"Vay canına," diyor Bree usulca Drew'a. "Kayıp mesajlar birkaç şeyi açıklayabilir mi?"

İç geçiriyor ve bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor. Acıma ve yılların pişmanlığıyla, sanki kendisi de bir özrün eşliğindeymiş gibi. "Sonra bana Drew'in evinden bir mesaj gönderdin," diye ekliyor. "Annesinin öldüğü gece."

Annesi mi öldü? Şimdi ona baktığımda bunu görüyorum. Bree gelmeden önce mutfak penceresinden bakarken hatırladığım aynı duyguyu. Nereden geldiğini anlayamadığım o keder. "Ne dedim ben?"

Drew'a bir göz atıyor ve sonra kendi kaydımdeki bir başka mesajı yüksek sesle okumak yerine telefonu bana uzatıyor. Diyor ki, Bree, Drew ile birlikteyim. Sanırım korkunç bir hata yaptım...

Ailemin güvertesindeki Drew'a bakıyorum. Nasıl korkunç bir hata yapmışım?

Bunca zaman ailemi hayali olarak kaybettiğimi söyleyip durdum ve o da bana susmamı söylemedi, tam tersi olsaydı benim yapacağım gibi. Bunun yerine, beni annem ve babamla yeniden bir araya getirmek için elinden geleni yaptı. Buraya geldiğimizde rahatladığımı gördü. Babamı kalmamıza izin vermesi için ikna etti.

"Baban hâlâ hayatta mı?" Ona aniden sordum. Boşuna çabalıyorum. Ebeveynlerden birinin varlığı diğerinin kaybını telafi edecek değil ya.

Bahçeye bakıyor. Vücudu gergin. "Dağınık," diyor bana. Drew Kennedy'nin hayatında dağınık *olmayan* tek bir yön var mı?

"Bana güvenebilirsin," diyorum.

Bana sanki bu doğru değilmış gibi bakıyor. Yine aramızdaki ilişkinin nerede yanlış gittiğini ve ona ne yaptığımı merak ediyorum. Yaptığım bu hata neydi?

Vücudunun savunmak için sertleşmesini izliyorum ve bilinçaltında babasına mı yoksa bana mı karşı kendini desteklediğini anlayamıyorum. "O bizim oksijenimize değmez."

Tanıdığım okul çocuğunu hissedebiliyorum. Ve ergenliği. Somut anılar, sadece anlık olarak hatırladığım bir dostluk için ilerlemeye çalışıyor. Ancak belirgin kanıtlar olmasa bile, bu bağlantıya giderek daha fazla güveniyorum.

Bree, "Annenle baban uyanmadan önce hızlıca bir duş alacağım," diyor. "Sonra konuşuruz, Evie." Koltuktan kalkıyor ve geçerken Drew'a tekrar sarılıyor ama kıskançlığı buharlaşıyor. Bu hatırladığım ve unuttuğum en iyi arkadaşım ve bunda çok güzel bir şey var.

"Annen hakkında konuşmak ister misin?" Bree sürgülü kapıyı arkasından kapattıktan sonra Drew'a soruyorum.

"Hayır."

Sanırım sırf sonunda var olduğuna ikna oldum diye ilişkimize geri dönmeme izin verilemez. "En mutlu anımız neydi?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Bree'nin ona canını emanet edercesine sarıldığını görmek, kalan şüphelerimi bir kenara bırakmama yardımcı oldu.

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. Paylaşmak için biraz mutluluk mu bulmaya çalışıyorsun?

"Hadi ama, Drew. Biz çok iyi arkadaştık. Mutlu anılarımız olmalı. Beni kırmaktan korktuğunu biliyorum..."

"Çünkü formum var."

Ne demek istediğini merak ediyorum. Beni daha önce kırdı mı? Ya da başka birini? "Bana nazik bir şey söyle o zaman."

Ellerini başının arkasında kavuşturuyor ve sanki ondan ayı istiyormuşum gibi gökyüzüne bakıyor. Tişörtü yukarı kalkıyor ve gözlerim bel bandının üzerinde V şekli oluşturan güçlü kas çizgisine takılıyor.

"İyi misin?" dedi, beni bakarken yakaladı.

Öyle değil. Hayır, Calvin Klein reklam panosunun dışındaki bir adamda böyle karın kasları görmedim.

"Pekâlâ. Biyolüminesans," diyor tişörtünü çekiştirerek. "Jervis Bay'de yıldızların altında suda sıçrayarak bir gece geçirdik. Çok ..."

"Büyülü," diye fısıldadım. "Ölmeden önce yapılacaklar listemde."

"Teknik olarak bunu çoktan başardın," diye açıklıyor. Ama ne kadar ezilmiş görüldüğümü fark etmiş olmalı. "Her zaman tekrar yapabilirsin. O gecenin üstüne çıkabilir miyiz bilmiyorum. Asla geri dönmemelisin derler

..."

"Ama geri dönmek zorundayım! İyi şeyleri yeniden yapmalıyım, yoksa hepsini kaybedeceğim."

"Her şey iyi değildi. O gece kötü bitti. Annemle ilgili kötü haberler."

"Bana seninle geldiğimi söyle," diye fısıldadım.

Tekrar yanıma oturuyor ve elini kısa bir süreliğine benimkinin üzerine koyuyor. "Tabii ki yaptın."

Böyle kritik bir noktada aramızda bir şeylerin ters gitmesi fikri kalbimi acıtıyor. Eskiden sahip olduğumuz şey açıkça *bir şeydi*. Ben mahvetmeden önce.

Birlikte olmadığımızı söylüyor. Oliver için deli olduğumu. Peki neden onun için kalbim bu kadar kırıldı? Ve onun yanındayken görmezden gelemediğim bu elektrik enerjisi nedir?

"Sence arkadaşlığımıza yeniden başlayabilir miyiz?" diye sordum.

Tedbirli görünüyor. Ve yırtılmış. Ve on çeşit yorgun. Bir an duruyor, sonra içimde bir şeyleri harekete geçiren bir yoğunlukla bana bakıyor. Bir sürü duyguyu geri getiriyor. "Biz sadece arkadaştık" söylemiyle tamamen çelişen bir anı öne doğru fırlıyor.

"Biz arkadaştan daha fazlasıydık," diyorum aniden, nefes nefese kalmış bir heyecan vücuduma yayılıyor. "Drew, beni öptün!"

Drew

Kahretsin.

Sanki geçmişimde gömmek istediğim her şeyi seçiyor. O lanet öpücük de dahil.

Ve şimdi burada oturmuş, Geçmiş Beni, ikimiz de en kötü durumdayken en iyi arkadaşını öpen, kederli, karakteristik olmayan bir şekilde sarhoş yirmi üç yaşındaki birinden başka biri olarak resmeden bir hikaye bulmaya çalışıyorum.

"Öyle değildi," diyorum, tam olarak öyle olmasına rağmen. Ve bunca zaman sonra oraya tekrar gidemem. Oliver gideli daha iki hafta olmadı. Nasıl bir insanım ben, bunun hayalini bile kuruyorum?

Üstesinden gelemeyeceği bir şeyi zihinsel olarak tekrarlıyor gibi görünüyor, bu da hayali ayrıntılarla uğraştığı ve muhtemelen gerçekten daha kötü bir hikaye uydurduğu anlamına geliyor.

"Sadece bir öpücüktü," diye açıkladım. "Hiçbir anlamı yoktu."

Onun için değil.

Şimdi kırılmış görünüyor. Ve incinmiş. Olay olduğunda olduğu gibi şok olmuş gibi değil.

Bir sonraki şey, Evie aklının geri kalanını kaybediyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru eğiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerini dudaklarıma dikeyiyor.

Hayır.

Hayır! Hayır!

O ne yapıyor?

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, bir eli boynuma düşüyor. Yaklaşıyor ve beni yavaşça *hayatımın* öpücüğü olarak tanımlanabilecek bir öpücüğün içine çekiyor. Dudaklarımın onunkilere ilk dokunuşu bile anılarımın havai fişeklerini ateşliyor.

"Evie..."

Ama konuşmama izin vermiyor. Ve dudaklarının tadı, onunla ilgili aklıma gelen her düşünceyi bir araya getiriyor. *Her birini.*

Geri çekiliyor. "Bu ..."

Şimdi konuşmasına izin vermeyen benim. Naziklik yerini çok daha acil bir şeye bırakıyor, elim pijamasının eteğinin altından kayarak kalçasını kavrayıp onu kendime doğru çekerken bedenlerimiz yakınlaşmak için aç yapıyor.

Bu, bir yabancıyla yılbaşı gecesi öpüşmesi ve birkaç ömür boyu tanıdığınız biriyle öpüşme. Yepyeni bir tutkunun yüzeye çıkarken tanıma ile çarpıştığı termal bir kaynak.

Parmakları saçlarımın arasından daha sert bir şekilde geçiyor ve beni salıncak koltuğunun ucuna doğru iterken bacağı kucağımda kendine yol buluyor. Sanki hafızasını geri kazanmanın anahtarıymış gibi beni öpüyor. Sanki kendini bana bağlayacak ve ben de kayıp bilgiyi aktaracaktım gibi. Sanki açmış ve ben onun yaşam kaynağıymışım gibi.

Ve onu öyle öpüyorum ki... Onu nasıl öptüğümü ve aklımdan neler geçtiğini düşünemiyorum, çünkü her geçen saniye, zaten çok fazla şey almış olan bu kadına kendimden daha fazla şey kaybediyor gibiyim. Yeterince yaklaşmıyorum.

İlk öpücüğün asla olamayacağı her şey.

Bu sefer çakırkeyif değil. Ayrılıktan yeni çıkmış değil. Yırtık değil. Yeni kederlenmiş değilim. Oliver'ın gölgesi hayatının üzerinde olmadan, beni *yıllardır* kendimi sürüklediğim uçurumun kenarından çekip alıyor.

"Evie," diyorum, ikimiz de nefes nefese kalmışken bizi ayırarak.

Bana gençliğimizden beri hayal ettiğim ve umduğum gibi bakıyor, nefesi kesilmiş ve kızarmış, göğsüme yaslanıp bana bakarken tüyleri diken diken olmuş, yataktaki saçları yüzüne dökülmüş, az önce yaptığımız şeyden sersemlemiş. Buradan itibaren tüm yönümü kaybettim, kendi hayatımda tamamen yönümü şaşırdım.

"Bunun bir şey olmadığını söylemiştin," diyor sessizce.

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor ve yüz ifademin beni ele verdiğini biliyorum. Eğer onu kayıtsızlığa benzeyen bir şeye dönüştürebilseydim, yapardım. Ama tüm duygularımı tüketti ve zar zor nefes alabiliyorum. Yıllardır tam da bu anın özlemiyle yanıp tutuşuyorum. Hâlâ hatırlayamadığı çok şey olduğunu tehlikeli bir şekilde fark ediyorum ve ilk seferinden daha sert düşünüyorum.

Evie

Bunun ilk öpücüğüm olamayacağını biliyorum. Şimdiye kadar binlerce öpücük almış olmalıyım. Ama Oliver'ı öpmek öyle miydi? Kendimi böyle mi kaybettim? Ona daha yakın ve *onun bir parçası* olmak için can atıyor muydum?

Drew paramparça görünüyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum. Kulağa bir cümle gibi geliyor. Sanki genellikle kahvaltıdan önce ailemin arka güvertesinde kendimi eski arkadaşlarımla kollarına atmadığımı söylemeye çalışıyormuşum gibi. "Daha önce hiç kimseyi öpmedim-"

Bir an için kafası karışmış gibi
görünüyor. "Sadece sen, Drew.

Şimdi iki kez." "Evie-"

"Doğru düzgün hatırladığım tek öpücük bu." Dokuzuncu sınıftaki o korkunç deneyimi saymıyorum.

Bir şeyleri gerçek yapan nedir? Hafızamdan kaybolan koca bir deneyim dünyasını hayal edebilirim, ama eğer hatırlamıyorsam, bu hiç yaşanmış mıdır? Deneyimlerimizin toplamı olmamız gerekmiyor mu? Elbette bu sadece anılarımız sağlamsa işe yarar. Yıllar boyunca birikmiş, bizi olduğumuz insanlara dönüştürmüş.

Bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor. Ya da bizimle. Şu ana kadar durumun kontrolü ondaymış gibi görünüyordu ama ben bunu mahvettim.

"Bunu yapamayız," diyor, beni kucağından indiriyor, ayağa kalkıyor ve güvertenin kenarına doğru yürüyor. "Pek çok nedenden dolayı..."

"Oliver öldüğü için mi?"

"Evet."

"Hafıza kaybı yüzünden mi?"

"Tanrım, evet." Şimdi korkuluklara yaslanmış, belki de aramızda daha fazla mesafe açmaya çalışıyor.

"Drew, o öpücük hiçbir şey *değildi*. Yakınından bile geçmedi."

Bu sefer karşılık vermeyi başaramadı. Sadece umutsuz bir kabullenişle bana bakıyor.

O zamanlar aramızda her ne varsa özeldi. Bu yılların kimyası, güvenli bir şekilde kontrol altında. Bir rafta yan yana duran patlayıcı maddeler, şimdiye kadar karışmalarına izin verilmedi. Ve bu artık sadece geçmişimizle ilgili değilmiş gibi hissettiriyor. Geleceğimizle ilgili.

Sanki son on üç yılın kayıplarının hiçbir önemi yokmuş ve tam burada, gün doğumunda bu güvertede başlayabilirmişiz gibi.

Drew

Evie *tamamen* yanlış hatırlamıyor. Sadece kendi yarısını hatırlamıyor. Bana hiç öyle bakmadı. Bunu ilk kez yaptığımızda, neredeyse hiç başlamamıştı, çünkü bunun bir hata olduğunu fark etti ve hemen durdurdu.

Sürgülü kapı açılıyor ve Bree ikinci bir macchiato ile çıkıyor, uzun bir gecenin ardından zor bir konuşma için kafein alıyor. Güverteye sadece iki adım atmıştı ki Evie'nin eskisinden daha da dağınık görüldüğünü fark etti - yanakları kızarmış, pijamasının üstünü çekiştiriyordu - ve olduğu yerde durdu. Evie en iyi arkadaşının deneyimli bakışları karşısında tek kelime etmek zorunda kalmaz. Bree'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bunu kahve fincanının arkasına saklayarak boğazını temizliyor.

"Peki seninle işler nasıl gidiyor, Drew?" diye soruyor, gözlerinde bir parıltıyla.

Nasıl görünüyor, Breanna?

"Patlayan kafa emoji, sanırım ..." dedi. Evie cevap verir.

"Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum," diye alaycı bir şekilde Bree'yi temin ediyorum. "Peki ya sen?"

Gülümüyor. "Aslında hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum." Kahve fincanını yere bırakıyor ve ikimize de göstermek için telefonundan bir fotoğraf çekiyor.

"Kim bu?" Evie, kusursuz bronz tenli, koyu renk saçları olan, ciddi gülümsemesine rağmen kahverengi gözleri ışıldayan bir kadının profesyonel vesikalık fotoğrafına hayranlıkla bakarak soruyor.

"Bu Ivy. Oda Orkestrası'nda çellist." "Oda Orkestrası mı?"

Evie soruyor. "Avustralyalı olan mı?"

Bree güler. "Evet, ama asıl noktayı kaçırıyorsun!"

"O senin yeni en iyi arkadaşın mı?" Evie gemiye binmeye çalışıyor. "EVIE. Bu Ivy, ortağım!"

Farkına vardığında, Bree beklediği tepkiyi alamaz çünkü Evie ağlamaya başlar. Hıçkırır hıçkırır. Aslında, *kendini* tamamen *kaybediyor*. "Özür dilerim!" diye ağlıyor, ayağa fırlıyor ve kollarını Bree'ye doluyor. "Çok özür dilerim, Bree. Bilmiyordum. Ben *en kötü* arkadaşım!"

"Hafıza kaybın var," diye hatırlatıyorum ona. "Nasıl bilebilirsin ki?" "Ama o zamanlar nasıl bilmiyordum? Lisedeyken?"

"Çünkü sana söylemedim," diye açıklıyor Bree.

Bu da yeni bir gözyaşı dalgasına yol açar. "Neden? Bana güvenmedin mi?"

"Evie, sorun değil. O zamanlar her şeyi anlamamıştım."

Bu onu biraz yatıştırır. "Peki ya şu beyaz tişört olayı?"

Biliyorsunuz, Bay Darcy. Sadece rol mü yapıyordunuz?" Bree ve ben bu noktada kahkahalara boğulduk.

"Ben ibneyim Evie, ama beyaz gömlek giyen bir erkeği yine de takdir edebilirim." "Okulda Tom Jenkins'le ilgili o yaygara da neydi?"

"İlgilendiğim Tom değildi. Madeleine'di!" "Şu Fransız kız mı?"

"Mmm." Bu kez hem Bree *hem* de Drew hayallere dalarak onu anıyor.

"Şimdi Ivy adında bir kadına aşığım. Deli gibi. Şu anda New York'ta turnede ya da onunla tanışmış olabilirsin. Adelaide'li!"

"Drew New York'a taşıyor," diyor Evie hıçkırıklar arasında. Gözyaşları benimle ilgiliymiş gibi davranmıyorum. Hâlâ ilk açıldığında en yakın arkadaşının yanında olamamanın yasını tutuyor.

Bree'ye "Bu bir dergi işi," diye açıklıyorum ve Evie bu kez sessiz gözyaşlarına boğuluyor. Belki de bunlar biraz benimle ilgilidir? Yine de bir öpücüğün ardından New York'u yeniden değerlendirmemi istemesi mümkün değil. *İsteyebilir mi? İster miydim?*

"İyileştiğinde onu ziyaret etmelisin," diyor Bree saçmalamadan. "New York'u seviyorsun."

Gözyaşları durdu. "Oraya varabildim mi?"

"Kahretsin, üzgünüm Eves," diyor Bree, geri adım atarak. "Eminim hatırlayacaksın. Gerçi bir sonraki geziye kardeşi yerine Drew ile gidersen muhtemelen daha çok eğlenirsin. Ölülerin arkasından konuşmanın kötü olduğunu biliyorum ama..."

Oh, hayır. Dur.

"Kardeşi mi?" Evie'nin sesi fısıltı gibi.

Bree'nin eli ağzına gider. Yaptığı gaf onu dehşete düşürdü.

"Ne demek istiyorsun?" Evie ikimizden de uzaklaşıyor. Şaşkına dönmüştü. "Drew. Ne demek istiyor?" Yavaş ve kasıtlı konuşma şekli hıçkırıklardan daha korkunç.

"Tanrım," diye fısıldıyor Bree, yüzünü pişmanlıkla buruşturarak. "Çok özür dilerim."

Evie, onunla arkadaş olduğumuz gerçeğini kabullenmekte zorlandı. *Sadece öpüştük.* Şimdi de ona nazikçe söylemeyi planladığım bu bomba.

"Evie, dinle..."

Gözleri fincan tabağı gibi. Acıyla *dolu*.

"Sen ve ben birlikte baloya gittiğimizde," diye başladım. "Hiç birlikte olmadığımızı söylemiştin!"

"Biz hiçbir zaman gerçekten ..."

"Drew!"

"Sadece sana bir şey söylememe izin ver, lütfen."

İç çekiyor, sanki burada kafese kapatılmışız gibi güvertede volta atıyor. Ben de öyle hissediyorum.

"Dansta giymek için bir kemer arıyordum ve annemin eski eşyalarının olduğu bir fotoğraf buldum. Gençken bir erkek arkadaşıyla çekilmişti."

Travma sanki dün yaşanmış gibi su yüzüne çıkıyor. Annemin başına gelen her şeyin izini, onu bu gerçeğe yüzleşmeye zorladığım o tek ana kadar sürebiliyorum. Bu yüzden bunca zamandır Evie'ye herhangi bir tetikleyici fırlatmaktan özenle kaçınıyordum. Sevdiğim başka birini bu şekilde incitemem.

Tüm hisler uzuvlarımı terk ediyor. Sevdiğim biri. *Hâlâ mı?*

Başka ne beni on yıldan uzun bir süre boyunca, o zamandan beri gelip geçen tüm ilişkilere rağmen bağlı tutabilirdi. Neden?

Yoksa burada, Adelaide'de, onu "boşaltmak" içinmiş gibi davranıp mümkün olan her saniyenin tadını çıkarıyor muyum? İtirafı yutkunup sonraki kelimeleri söylemeye zorluyorum.

"Fotoğrafta annemin yanındaki adam benim babamdı. O da Oliver'a benziyordu."

Ağzı açık kalıyor. En azından şok tüm gözyaşlarını emmiştir.

"Bunun doğru olmasını istemedim. Aramızda hiçbir ilişki yoktu. Doğum günü kartları yoktu. Buluşma isteği yoktu. Ben bir rahatsızlığım, hiç yaşanmamış olması gereken bir ilişkinin kanıtıydım."

"Sen Oliver'ın *kardeşi* misin?" Evie sesini yeniden bularak, "Sen Oliver'ın kardeşisin," diyor.

Olmamayı ne kadar çok istediğimi bilemez. Ve bunu ondan saklamamış olmayı.

"Kiliseye bu yüzden mi gittiniz? Geçmiş paylaştığınızı söylemişsiniz. ..."

"Bu... karmaşık bir durum."

"*Düşünüyor* musun? Tanrım, düşündüğüm şeyler ..."

Ne gibi şeyler?

Bir fırtınanın gözündeyiz, her şey etrafımızda dönüyor Kontrolsüzce. Tehlikeli bir şekilde. "Geçmişinin her bölümünü sana öylece fırlatamayacağımı anlamanı istiyorum. Zamana ihtiyacımız vardı... Eğer bazı şeyleri sakladıysam, bu hep seni korumak içindi."

"Her bölüm mü? Bana söylemediğin başka ne var, Drew? Bree?"

O şimdi vahşi. Öfkeli. Kendi iyiliği için olsa bile, ona ihanet ettiğim için yıkılmış durumda.

"Cidden, başka hangi aile sırlarını saklıyorsun? Bana bir yerlerde sakladığım bir çocuğum olduğunu mu söyleyeceksiniz, çünkü yemin ederim eğer ben bir anneysem ve bana söylemediyseniz ve o hastanede uyandığımdan beri hepiniz tarafından terk edilmiş hissettiğim gibi bir çocuğu terk ettiysem..."

Bree bizi kurtarmaya çalışıyor. "Evie, sakın ol. Nefes al, tamam mı? Sen hiç doğum yapmadın."

Evie tekrar sandalyeye çöküyor, bembeyaz kesilmiş ve titriyor. "Oliver ve ben de mi hiç evlat edinmedik?"

Bree başını sallar. "Sen evlat edinmedin."

"Bree, dur," diyorum nefesimin altında. Şimdiye kadar Evie'den gerçeği saklamak işe yaramadı. Daha sonra yalan söylediğimi öğrenmesi onu daha da travmatize etti. Artık kaybedecek bir şeyim kalmadı - her şeyi bilmesi gerekiyor. Ona Harriet'ten bahsetmeliyiz.

Evie

Cumartesi sabahı evdeyim ve her zamanki gibi erken kalktım. Ayrıca her zamanki gibi Oliver geç saatlere kadar şehirdeki bir şirket birleşmesi için çalışıyordu, bu yüzden gece 2'den sonra geldiğinde diğer odada uyudu, ben de nihayet uyuyabildim.

Senin için endişeleniyorum Evie, mumu yakıyorsun... Kahve makinesini kurup sıvının cam sürahiye damlamasını izlerken ses çıkarmamaya çalıştığımda annemin sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Endişelenmek onun işi. Ve kesinlikle bu uykusuzluk sadece geçici bir yama.

Ama en sevdiğim kupamı doldururken, günlük bir sabah gözlemi haline gelen şeyi tetikliyor: *Bir yirmi dört saat daha geçti ve o beni terk etmedi.*

Her günümü boşanma asteroidinin ne zaman evliliğimizin atmosferine girip çarparak patlayacağı konusunda endişelenerek geçiriyor gibiyim. Eminim o da benim kadar mutsuzdur? Sadece başkalarının da bulunduğu sosyal etkinliklerde hayat buluyoruz ve bunun tek nedeni her şey yolundaymış gibi davranmanın kendimizi açıklamaktan daha kolay olması.

Telefonumda bir hatırlatma belirdi: Drew'un annesinin yıldönümü.

Her yıl Drew'a mesaj atmayı, onu düşündüğümü söylemeyi ve cenazeyi kaçırdığım için tekrar özür dilemeyi unutmamak için ölümünün ertesi günü yıllık alarmı kurdum. Her seferinde beni görmezden geldi. Belli ki, benimle bir daha asla iletişime geçmemesi talimatımı almış ve bunu uygulamış. Muhtemelen beni engelledi ya da mesajlarımı sakladı, bu yüzden ona ulaşmak nafile.

Öğleden sonra yaşanan o tren enkazına dair bir anı beliriyor. Oliver'ı geri almamakta kararlıyım, Drew'a destek olmak için kiliseye gitmeye çalışıyordum. Oliver kendini tamamen kaybediyor, ayaklarıma kapanıyor ve neredeyse onu geri almam için yalvarıyordu. Kısa ömürlü sözlerin klasik oyun kitabı: *Değiştim Evie, kendim üzerinde çalışıyorum, seni hak etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.*

Sağlam durmuştum. Evden çıkıp arabama bindim ve söz verdiğim gibi arkadaşımın yanında durmaya kararlı bir şekilde kiliseye doğru yola çıktım. Ama oraya varamadan telefonum bilinmeyen bir numarayla çaldı. Şimdi bile ürperiyorum.

"Sen Evie misin?" Rastgele koşan bir adamdı. "Oliver yanımda."

"Nerede?"

"The Gap'teki kayalıklar..."

Oraya rekor bir sürede ulaştım ve Oliver'ı uçurumun tepesinde sinsice dolaşırken buldum, gözleri vahşiydi, toplanan kalabalığın içinde beni arıyordu. Yanına vardığımda bana doğru hamle yaptı, omuzlarımdan kavradı, alnımı alnıma bastırdı, çaresizliğiyle bizi birbirimize bağladı.

"Bana son bir şans ver, Evie. Vereceğine söz ver."

"Bırak gideyim, Oliver." Beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına götüreceğinden korkuyordum.

"Tek bir şans. Sadece bir şans." Beni sarsarken sesi boğuk çıkıyordu. Ve çıkış yolu olmadığını biliyordum. Benden zorla aldığı cevap, beni bu geleceğe kilitleyen söz oldu.

Ama bu bile yeterli değildi.

"Bana telefonunu ver," dedi. Drew'a hiç tanışmamışsınız gibi davranmakla ilgili mesajı o zaman yazdı. Geri verdi. "Gönder."

"Annesinin cenazesi var..."

Elimi tuttu ve arkasına bile bakmadan geri adım atarak kenara yaklaştı. Ayağı, kenardan yuvarlanan ve yere çarpan bazı kayaları kaydırıldı. Bu hızla giderse ikimizi de öldürecekti. "Gönder, Evie."

"Yalvarırım, daha sonra göndermeme izin verir misin?" Drew'un yanında olacağıma söz verdikten sonra, zamanlama konusunda kendimi kötü hissediyordum. Ama kendimi sorumlu hissettiğim bir adamla umutsuz bir ölüm kalım meselesinin içindeydim. Buna sebep olan ben ve onu reddetmem değil miydi? Onun kaçınılmaz seçimini vicdanıma yükleyerek nasıl çekip gidebilirdim?

Ben de Oliver'ı seçtim. Tekrar.

Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar. Her seferinde asla geri alamayacağım bir parçamı daha teslim ediyordum.

Kapı çalıyor ve anılarımdan sıyrıldığım için rahatlıyorum. Kahve fincanını yere bıraktım. Cumartesi sabahı saat sekizden önce bir eve habersizce gelen ne tür bir insan olduğunu bilmiyorum ve kapıyı açtığımda, bebek arabasında uyuyan küçük bir kızla birlikte benim yaşlarımda bir kadının orada durduğunu görünce şaşıyorum.

"Evie?" diye başlıyor kararsızca. Adımı biliyor olması ne tuhaf. Kot pantolonu, beyaz tişörtü, gri hırkası ve spor ayakkabılarıyla, endişeli kahverengi gözlerinin önündeki sarı saçlarını sade bir atkuyruğuyla benim hissettiğimden çok daha kötü görünüyor.

"Evet?"

"Araya girdiğim için çok özür dilerim." Gerçekten özür diliyor ve gerçekten üzgün görünüyor. "Ben Chloe? Oliver'ın eski bir arkadaşı." Kim olduğunu tam olarak bilmemi umuyormuş gibi görünüyor ama bilmiyorum. "Sizi Facebook'taki ortak bir arkadaşı aracılığıyla buldum ve adresinizi bana bildirdiler."

Daha önce ondan bahsettiğini hiç duymamıştım ve on altı yaşımızdan beri birlikteyiz, bu yüzden tüm eski arkadaşlardan haberdar olduğumu düşünürsünüz. Onu kapının eşiğinden geçirip mutfığa götürüyorum, orada ona biraz kahve ikram edebiliyorum.

"Gece geç yattı," diye açıklıyorum. "Hâlâ yatakta."

Başını sallıyor ve bebek arabasında uyuyan çocuğa bakıyor, parmağını emerken sarı lüleleri yüzüne düşüyor. Chloe bana dönüp baktığında, gözlerinde ıstırap vardı. Kalbim sıkışıyor,

Bir kalbin, bir beyin anlamadan önce yapabileceği gibi. Burada ne olduğunu bilmiyorum ama bu küçük kızla ilgili ve kötü bir şey.

"Oliver'la konuşmam gerek," diyor gözyaşlarını geri kırarak. "Çok üzgünüm."

Ne için özür diliyorsun? Tüm bu özür dilemeler.

Küçük kıza dönüp bakıyorum ve birkaç şey birden gözüme çarpıyor. Ne kadar solgun. Ne kadar sarışın. Oliver gibi her iki yanağında da gamzeleri var ve aynı mükemmel simetrik özelliklere sahip. Tüm bunlar ve göğsünden dışarı çıkmış, ameliyat bandıyla kaplı bir tür sonda olduğu gerçeği.

Hayır. Hayır, hayır. O ana kadar farkında olmadığım bir yapbozun parçaları bir anda iniyor ve zihnim onu birleştirmeye çalışıyor. Sanırım öfkeli hissetmem gerekiyor. Öfkeden *çılına* dönmem gerekmiyor mu?

Küçük kız kıpırdanır ve kocaman mavi gözlerini açar. Bilmediği bir yerde uyandığı için annesini arıyor. Beni gördüğünde bir an merakla bakıyor, sonra bana güvenebileceğine karar verip kocaman bir gülümseme yayıyor. Hayatınızda daha yüksek bir iyilik için çok ama çok kötü bir şeyin üzerine çıkmanızı gerektiren belirleyici koşullar olduğunun ve bunun da onlardan biri olabileceğinin son derece farkındayım.

"Oliver'ı uyandıracam," diyorum, duygularımı toparlayamıyor, hatta bu noktada onları ifade etmek bir yana, doğru dürüst tanımlayamıyorum bile.

Bu onun çocuğu, o kadarını tahmin edebiliyorum. Bir yanım boş odaya girip adamı boğazlamak istese de, bundan daha büyük sorunlarla yüzleşmek üzere olduğundan şüpheleniyorum.

"Chloe?" diyor irkilerek, yataktan yeni kalkmış biri için sinir bozucu derecede iyi görünerek mutfağa sendeleyerek girerken. Onu görünce hemen uyandı. Gözleri doğrudan bana dikiliyor ve çılınca bir açıklama yapmaya hazır görünüyor, ama sonra bankın etrafından dolanıyor, bebek arabasını fark ediyor ve açıklaması sorulara dönüşüyor.

Kocamın ne diyeceğini bilemediğini gördüğüm çok az olay olmuştur ama işte buradayız.

"Bu Harriet," diyor Chloe. "Sana ondan daha önce bahsetmediğim için özür dilerim."

Şimdi gerçekten ağlıyor. Ben de ağlamalıyım, ama sadece... hiçbir şey yok.

"Kaç yaşında?" Oliver sorar.

Chloe bana bakmadan önce, "Üç yıl üç ay," diye açıkladı. "Ayrıldığınızı söyledi..."

İyi ki o kahveyi içmişim, çünkü beynimin hesap yapmak için kafeine ihtiyacı var. Üç yıl ve üç ay, artı hamilelik. Mezun olduğum zamana denk geliyor. Drew'in annesinin öldüğü zamana. Drew'la öpüştüğümüz an gözümün önüne geliyor ve kabaran öfkemi yumuşatıyor. O anda öpüşmeyi kesmiş olabilirim ama o zamandan bu yana geçen yıllar boyunca bunu sayısız kez düşündüm. Belli ki Oliver bu kadını öpmekten fazlasını yapmış.

Suskun kalıyor, bu da beni rahatsız ediyor, ama sonra mutfağa doğru adım atıyor ve bebek arabasının önünde durup Harriet'i inceliyor. Çömelmiş, ona merakla bakarken izliyorum, şüphesiz benim gördüğümü görüyor - kendisinin mini bir kopyası. Hayatının en önemli başlangıcını kaçırdığı için onun adına üzülmekten kendimi alamıyorum.

Biz ayrıyken miydi? Emin olmak için yeniden hesaplıyorum ama aynı zaman dilimine denk geliyorum. Biz kesinlikle ayrıldık; Oliver teknik olarak kurtuldu. Ama kalbimin bu yüzden paramparça olması gerekmez mi? Kesinlikle kırılıyor ama doğru şekilde değil.

Karnımın alt kısmındaki donuk ağrı, Oliver'la birlikte Chloe'yle başarmakta hiç zorlanmadığımız şeyi başaramadığımız bir ayın daha habercisi. Evliliğimiz bir aile kurmaya elverişli olmayabilir, ama içten içe, bencilce, belki de, yalnız dünyamda bir çocuğun arkadaşlığını ve dikkat dağıtıcılığını özlüyorum.

Yine de bana çarpıcı gelen şey, tarihlerin yanlış olmasını umduğum gerçeğidir. Harriet'in bir şekilde benim "çıkışım" olmasını diliyordum. Bir bahane istiyordum, onu suçlayacak bir şey. Suçu atmak için. Ayrılmak için bir neden ...

Sonra Oliver Chloe'ye bakar, onun harap olmuş yüz ifadesiyle karşılaşınca endişesi yüzüne yayılır. "Onun nesi var?"

Drew

Öğle yemeğinde buluşma davetlerini kabul ettiğim için mazoşist olmalıyım. Evie'yi annemin öldüğü günden beri görmemiştim ve Oliver'ı da birkaç gün önceki mezuniyet törenindeki o sert etkileşimden beri görmemiştim.

Her yıl annemin ölüm yıldönümünde bana bir mesaj gönderiyor ve ben de onun istediği gibi mesajı görmezden geliyorum. Bu yılki mesajı dört gün gecikmiş olmasaydı, bugün burada olmayacaktım ve başka bir yerde olmayı dileyecektim: Yıldönümünde seni düşündüm. Geç kaldığım için özür dilerim. İşler kötü gitti. Oliver ve ben ölüm kalım meselesi olan bir aile acil durumuyla uğraşıyoruz. Ve aslında yardımına ihtiyacımız var.

Cevap vermeyince bir tane daha gönderdi: Lütfen, açıklamamız için bize bir saat verin. Bu üçümüzden daha büyük bir mesele. Çaresiz olmasaydık sormazdım. Özür dilerim, Drew. Her şey için.

Kapıya geldiklerinde, adamın kadının paltosunu çıkarmasına ve kapının yanındaki portmantoya asmasına yardım edişini izliyorum. Beyaz bir pantolon ve krem rengi bir balıkçı yaka giymiş. Özenle düzeltilmiş saçlarına varıncaya kadar son derece şık. İyi görünüyor. Keşke öyle olmasaydı. Her seferinde ona verdiğim tepki yüzünden kendimden nefret ediyorum.

Oliver karamsar ve tedirgindir, onun önünden yürümesini beklerken keskin, gergin hareketler yapar. Bir yabancı onu endişe içinde bir adam olarak görebilir. Ama ben onu tanıyorum. Ona zerre kadar güvenim yok.

Restorandaki masaların arasından geçip benim oturduğum yere geliyorlar. Ayağa kalkıp Evie'nin karşısına dikiliyorum, hiç olmaması gereken bu buluşmayı onun isteği üzerine nasıl gerçekleştireceğimi bilemiyorum. El sıkışalım mı?

El çantasını koltuğa fırlatıyor ve kollarını boynuma dolayarak sarılıyor - kocasının önünde olması gerekenden daha uzun süre sarılıyor, kelimeler olmadan çok şey anlatıyormuş gibi görünen bir şekilde. Mezuniyetinde de aynı şeyi yapmıştı ve ben de karşılık olarak ellerimi beline doladığımda Oliver'ın omzunun üzerinden attığı etkilenmemiş bakışlarla karşılaşıyorum. Ne yapacağım ben? Bana özellikle söylediği gibi kadını tamamen reddedecek miyim?

Gitmesine izin verdi ve üçümüz oturduk. Bu rahatsız edici sohbetin bir an önce bitmesini istiyorum. "Bu ne hakkında?" Daha menülere bakamadan soruyorum.

Sanki hazırlıklı bir konuşma yapacaklarmış gibi Oliver'a bakar. "Drew, ciddi bir şey oldu ve senden yardım istememiz gerekiyor," diye başlıyor. "Bunun garip olduğunu biliyorum ama hepimiz bunun üstesinden gelmeliyiz."

Hiçbir şeyin üstesinden gelmeyeceğim. Bu ikisi *yıllardır* hayatımda sorundan başka bir şeye neden olmadı. Şimdi ahlaki bir derse ihtiyacım yok.

"Bir kızım var," diyor Oliver aniden, bana değil tuzluk ve biberliğe bakarak.

Evie'ye baktım, kafam karışmıştı. *Oliver'*ın bir kızı mı var? Kalbim öfkeyle küt küt atıyor. Tanrı aşkına.

"Tebrikler mi?" Alaycı bir şekilde söyledim. *Her zaman düşündüğüm gibi bir göt olduğun için tebrikler.*

Kendi öfkesini bastırmaya çalışarak koltuğunda kayar.

"Drew, Harriet hasta," diye araya giriyor Evie, sakinleşmemi istercesine elini benimkinin üzerine koyuyor. Tam tersi bir etki yarattı. "Üç ay sonra dört yaşına girecek. Umarım."

Umarım mı?

Elimi onunkinin altından çekip kollarımı kavuşturarak sandalyeme oturuyorum, konuşma tamamen tersine dönmüş durumda. Oliver duygusal olarak çökmüş görünüyor. Tıraş olmamış ve moda olsun diye değil, umursamıyor gibi görüldüğü için ezilmiş bir gömlek giymiş. İşkence görmüş gibi görünüyor. Ona duyduğum şefkat, yağsız bir motorun çalışmaya çalışması gibi ters dönmeye çalışıyor.

"Hepimiz insan lökosit antijen tiplemesi yaptırıyoruz," diyor, sesi düz. "Kemik iliği için. Ailesel uyumluluk arıyorlar..." Boğuluyor.

Evie, "Oliver eşleşmedi," diye ekliyor. "Drew, bu uzak bir ihtimal ama araştırmayı diğer aile üyelerini de kapsayacak şekilde genişletiyorlar."

Önce ona, sonra da ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bunun kardeş olduğumuzun bilinciyle olduğunu biliyorum.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Bir kardeşe sahip olmanın farklı hissettirmesini beklerdim. Onun yerine, ondan Evie'ye bakarken, her zaman istediğim ilişkiye sahip olduğunu hatırlıyorum. Ve onu da mahvetti. O adamdan nefret ediyorum.

"Babam bana ancak bu hafta hiçbirimiz eşleşmeyince söyledi. Kız onun tek torunu. Çaresiz durumda."

Çaresiz. Babası mı? Varlığını kabul etmeye hazır, ama sadece bir şeye ihtiyacı olduğu için mi?

"Bunun üzücü olduğunu biliyorum," diye başlıyor Evie. Bu durumu yumuşatmaya çalışması beni çileden çıkarıyor.

"Neyin üzücü olduğu konusunda bana ders verme," diyorum ona, peçeteyi katlayıp masaya koyuyor, sandalyemi geriye itiyor ve ayağa kalkıyorum. "Babam beni terk etti, Oliver. Annemi mezarında gazla yaktığından şüpheleniyorum. Cenazesinde ortaya çıktı ve seninle konuşmamam için beni uyardı, Evie. Burada mutlu aileleri oynamadığım için beni affet."

"Lütfen, Drew," diyor Oliver, ayağa kalkıp çıkışımı engellemeye çalışarak. "*Lütfen*. O daha üç yaşında bir çocuk."

Ona ters ters bakıyorum. Kızgınım, kırgınım ve her zamankinden daha fazla kenara itilmiş durumdayım. "Elbette test yaptıracağım Oliver, ben lanet bir canavar değilim. Detayları bana gönder."

Toplantıları arasında güçlkle yürüyen iş adamları, bebek arabalarını iten anneler ve korna çalan taksi şoförleriyle dolu caddede güneşin sert ışığına doğru yürürken, kimsemin kalmadığı gerçeğini düşündükçe nefesim kesiliyor. Ailem yok. Annem öldüğünden beri tek bir kişi bile yok. Her şeye karşı tamamen yalnızdım, çapasızdım.

Ve şimdi bir yeğenim var.

Evie

Babam *her şeyi* saklar ve bana öyle geliyor ki muhtemelen düğün videomun bir kopyasını evin bir yerlerinde saklıyordur. Az önce *öpüştüğüm* kayınbiraderim Drew'u güvertede bırakıp Bree'yi elinden tutarak içeri sürüklüyorum.

"Benden bir sır daha sakladığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum oturma odasına geçtiğimizde. "Ve onu öpmeme izin verdi." Ve beni geri öptü. *İşte böyle.*

"Onu öptün mü?"

İnanılmazdı. Birkaç çılgın saniye boyunca umut dolu bir dünyaya daldım. Hayat sadece hafıza parçaları ve garip davranışlardan oluşan kafa karıştırıcı bir karmaşa değildi. *Birbiriyle bağlantılıydı.* Geçmişimi hatırlayamasam bile, lezzetli bir geleceğe bir anlığına göz atmış gibi hissediyordum.

Ama sonra ona da el konuldu.

"Açıkçası, yapmamalıydım."

"Hafızan geri gelseydi, her zaman Drew Takımı'nda olduğumu bilirdin."

Bir şeyle yanıp tutuşuyor gibi görünüyor ama bunun için zamanım yok. Televizyon dolabının önünde yere diz çöküyorum, kapakları açıyorum ve dağınıklığı gözden geçiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu sanki

Ulusal Film ve Ses Arşivi. *Yes Minister*'ın seksenli yıllardan kalma VHS kayıtları. *Columbo*. *Fawlty Towers*. Hafıza kaybım var ve ben bile yayın servislerini biliyorum! Babamın bahanesi ne?

Arka tarafa yakın bir yerde, aile videoları ve DVD'lerinden oluşan bir zula buldum. Ben küçükken çektiği tüm görüntüler. Dans gösterileri. Futbol maçları. Grup konserleri. Ne kadar sevildiğimi düşünmek gözlerimi yaşartıyor. Ya da sevildiğimi.

Parmaklarım, kapağında Oliver ve benim fotoğrafımızın olduğu bir DVD kutusu buluyor. Gelinlik sürpriz değil, cenazedeki slayt gösterisinde görmüştüm. Seçimi nasıl yaptığımı görebiliyorum. Vintage tarzda görünüyor ama otantik değil. Her zaman çok zarif olduğunu düşündüğüm 1920'lerin düşük bel gelinliklerinin modern bir yorumu. Dantel ve incilerle dolu. *Ve umut ...*

Diski DVD oynatıcıya yerleştiriyorum, uzaktan kumandayı alıyorum ve Bree'nin yanındaki kanepeye oturuyorum, oynat tuşuna bastığımda başparmağım titriyor. Tipik bir duygusal yapım. Giriş olarak ikimizin de bebeklik fotoğrafları. Okul fotoğrafları. Oliver'ın cenaze slayt gösterisinden de tanıdığım fotoğrafları - bir spor sahasında çamurlu, elinde parlak altın bir kupa. Bir münazarada mavi altın şeritli süslü okul ceketiyle sahnede. Bir üniversite mezuniyetinde kep ve cübbeyle. Newcastle'daki arka bahçede, ağaçların arasından süzülen güneş ışığında, kelekleri kovalarken... Annemin çocukken en sevdiği fotoğrafım hep buydu ve ben yine o kaygısız kız olmayı arzuluyorum.

Hafıza şeridindeki bu yürüyüşü ve herkesin kiliseye gelişini gösteren bazı görüntüleri ileri sarıyorum. Bu hızda cemaatin bir tarafının dolu, diğer tarafının ise çok seyrek olduğu bariz bir şekilde görülüyor. Hiçbir zaman kalabalık bir arkadaş grubuna sahip bir tip olmadığımı biliyorum, ama kesinlikle *birkaç* arkadaşım vardı? Ailem de orada, belli ki. Annemi görebiliyorum. Belki de babam benimle koridorda yürümüştür - ne kadar arkaik bir ataerkil sembolizm. Ergenlik çağındaki ben, geleceğimde böyle bir şeye asla izin vermeyecektim.

Kiliseye giriş törenine gelince görüntüyü yavaşlatıyorum. Nedime elbisesi giymiş tuhaf bir kadın benden önce içeri giriyor. "Kim o?" Bree'ye soruyorum.

"Oliver'ın kız kardeşi."

"Ama sen neredesin?"

Elimi tuttu. Davet edilmedi mi?

Onun nedime olmaması fikri zaten beni sendeletiyordu, ama o orada bile değil miydi? Belki de terk edilmediğimi düşünmeye başladım. Belki de terk eden bendim. Eğer öyleyse, şimdi burada benimle olmaları onlar için çok şey ifade etmiyor mu?

Videograf, damadın koridorun başında eşini görmek için ilk kez döndüğü o klasik anı yakalamış. Oliver inanılmaz yakışıklı bir adamdı. Çılgınca yakışıklı. Elbette istediği her kızı elde edebilirdi. Midemin çukurunda korkunç, endişeli bir his oluşmaya başladı. Aşağılık. Hak edilmemişlik.

Ben senin en iyi şanssınım, Evie. Başka hiç kimse seni benim kadar sevemez.

Bu sözler nereden çıktı? Midem bulanıyor.

Ekrana odaklanıyorum. Kendi yüzümü okuyabiliyorum, peçenin arkasından bile. Bu gülümseme sahte. Gözlerimdeki korku. O zaman bile bu evliliğin benim için doğru olmadığını biliyor olmalıydım, öyleyse neden devam ettim?

Onu seveceğime söz verişimi izlerken kendimi hasta hissediyorum. Gözlerimdeki yardım çığlığını kimse göremiyor mu?

"Ölüm bizi ayırana kadar..." Söz veriyorum. Şimdi de öyle oldu, değil mi? Ve saat gibi, onu sevmeyi bırakmış gibiyim. Cenazeden bu kadar kısa bir süre sonra, bir dulun boşluğa çığlık atması, sevgisinin geri dönmesi için acı çekmesi gerektiğini düşünüyorum.

Konuyla alakası yok zaten. Oliver'ı sevmeyi araba kazasından çok önce bıraktığımı sanıyorum. Belki düğünden bile önce, bu görüntülerdeki halime bakılırsa. Ekranda izlediğim şey, olmaya çalıştığı peri masalı değil ve hiçbir şekilde akıllıca bir araya getirilmiş sıra süslemeleri veya Instagram'a layık renk kodlaması bunu kurtaramaz. O zamanlar kimsenin bunu fark etmemiş olmasına şaşıyorum. Hayatımın ne kadarı yalandı?

Bunu daha fazla izleyemem. Midem çalkalanıyor. Bunun yerine, benim için önemli olan *herhangi birini görebilmek* umuduyla resepsiyona doğru hızla ilerliyorum.

Ama o zaman konuşmaları dinlemeye başladım.

Drew

Cesaretimi toplayıp eve girdiğimde, Evie ve Bree onun berbat düşün resepsiyonunu inceliyorlardı. Belli ki ben davet edilmemiştim. Babamın görüntülerini ve kardeşimi nasıl idolleştirdiğini görmek bile kanımın damarlarımda düzensiz bir şekilde pompalanmasına neden oluyor. Oliver her zaman o kaideye yapıştı.

Gariptir ki, bu video Evie'yi Oliver'la ilk kez, okul yıllarımızdan beri peşimi bırakmayan o tanıdık, iç gıcıklayıcı kıskançlık olmadan izlediğim video oldu. Ona bir gelinin damada bakması gerektiği gibi bakmıyor. Hayran kaldım. Duruşunun, tertemiz saç ve makyajının ve o mükemmel elbisesinin ardında, o gün benim olduğum kadar boş ve mutsuz olduğu açık. Sadece farklı bir nedenden dolayı.

"Eşim ve benim adıma..." Oliver konuşmaya başlar ve herkes bu alışıldık konuşma girişine homurdanır.

"Bir erkeğin senin adına konuşmasına izin vermek senin tarzın değil," diye gözlemliyor Bree.

Evie kıvranıyor. "Açıkçası bunların hiçbirisi bana benzemiyor. Ne *düşünüyordum* ki?"

Şu anda sahip olduğu mantıklı bakış açısı, o zamanki haliyle o kadar çelişiyor ki. Onunla ilk tanıştığı andan itibaren bildiğim her şey bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Ne zaman bu ilişkinin onun için mükemmel olmayabileceği fikrini ortaya atsam diken diken olması. Ne zaman birlikte takılsak telefonu çalıyordu. Bu dinamiğin ne kadar yanlış olduğu en başından beri belliydi, ancak herhangi birimiz bunu ne kadar eleştirdiysek, o da o kadar sert bir şekilde savundu.

Şimdi sıra babamın Oliver merkezli monoloğuyla herkesi anlamsızca sıkmasına geldi. "Hayatta bana yıllar boyunca sarı saçlı, genç, zeki oğlumdan daha fazla gurur veren çok az şey var."

"Siyah saçlı oğlundan farklı olarak mı?" İçimdeki acıyı gizleyemeyerek nefesimin altında söylüyorum.

Evie videoyu durdurur. Geri sarar. Ve o bölümü tekrarlar. "'Benim sarı saçlı, genç, zeki oğlum.' Bu çok garip," diyor.

"Pek sayılmaz. Her zaman Altın Çocuk'un üzerine titrerdi."

"Hayır, o konuşma şekli," diyor sessiz düğmesine basarak. "Sıfatların ayarı kaçmış."

"Bu senin garip adli dilbilim şeylerinden biri mi?" Bree onu azarlıyor. Aslında Evie'nin diplomasıyla alay etmiyor. İkimiz de onun bu konudaki düşüncelerini her zaman büyüleyici bulmuştuk.

"İngiliz dilinde sıfatlar için doğal bir kalıp var" diyor bize. "Bunu okulda öğrenmeyiz, sadece içgüdüsel olarak biliriz. 'Büyük kırmızı top', 'kırmızı büyük top' değil."

Bu bilginin sanki üniversiteden hatırlıyormuş gibi ağzından zahmetsizce döküldüğünü fark etmemiş gibi görünüyor. Belki de hafızası su yüzüne çıkmaya başlamıştır.

"Anderson 'sarı saçlı, genç, zeki çocuk' diyor. Bu yanlış."

Bree, "Bu işlere her zaman çok meraklıydın," diyor. "Sence hafızan geri geliyor mu?"

"Kimse böyle konuşamaz," diye tekrarlıyor. Şu anda hafıza kaybı umurunda değil gibi görünüyor.

"Evet, ama bu federal bir suç değil," diye itiraz ediyorum. "Şunu açacak mısın?"

Odanın içinde volta atarken sesi kısılmış bir şekilde çalışmasına izin veriyor, cümleyi nefesinin altında tekrar tekrar fısıldıyor. Yanlış cümle yapısına aşırı bir tepki veriyor ve artık kafayı yediğinden endişelenmeye başladım.

"'Sarı saçlı, genç, zeki çocuk. Sarı saçlı, genç, zeki çocuk.' Bunu daha önce nerede duymuştum?" diye soruyor kendi kendine.

"Düğünde," diye hatırlatıyorum ona. "Sen de oradaydın."

Bununla birlikte, düğünde sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyordu. Tek bir kelime bile duyduğundan şüpheliyim. Kendi peri masalından kopmuş gibi görünüyordu.

"Sarı saçlı, genç, zeki çocuk..."

Volta atmayı bıraktı. Bree ve ben ona bakıyoruz, muhtemelen ikimiz de aynı şeyi merak ediyoruz. *Psikiyatri ekibini çağırmalı mıyız?*

"Seni seviyorum, benim kahverengi gözlü, yaratıcı, uzun boylu oğlum." Bu cümleyi söylüyor ve bana bakıyor. Birdenbire bu bir anı parçasından çok daha fazlası oldu. Onun hayranlığı ve beyninin tüm volta ve rampaları, içimdeki her şey farkına vararak yere düşerken anlam kazanıyor. Sanki okyanustaki tüm sular aniden çekilmiş ve tüm deniz dibini ortaya çıkarmış gibi hissediyorum, tam da yaklaşan bir tsunami tarafından vurulmak üzereyken.

Henüz hatırlamıyor olabilir ama ben o satırı tam olarak nerede okuduğumu biliyorum.

Evie

Drew kusacakmış gibi görünüyor. Yüzündeki tüm renk kaybolmuş, hem daha genç ve savunmasız hem de saniyeler içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Odayı geçip kanepede onun yanına oturuyorum. "Şu konuşma şekli," diyor sessizce, sesi garip bir şekilde hırçın ve endişe yüklü. "İyi eğitilmiş iki İngilizce konuşanın bunu kullanması ne kadar olası?"

Başımı salladım. "Neredeyse kesinlikle yapmazlardı. Çoğu insan size bunun *neden* yanlış olduğunu söyleyemeyebilir ama yanlış olduğunu bilirler. Bu evrensel bir kural. Neredeyse dokunulmazdır."

Birden podcast stüdyomdaki o not defterini hatırladım. Yazdığım ve sonra üzerini sertçe çizdiğim kelimeleri. *Sıfat sırası*. Bunu kimden saklıyordum? Bunu kazadan önce de biliyor muydum?

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı.

Telefonumu alıp Google'da *sıfatları sıralıyorum*. "Bak, burada yazıyor. Birinin yeşil çarpıcı bir palto giydiğini söyleyemezsin. Çarpıcı yeşil bir palto. Bu belirli bir sıralamadır - önce daha soyut olan özellik. Sıcak, güzel bir fincan çay demiyoruz. Güzel, sıcak bir fincan. Hızlı kahverengi bir tilki, hızlı kahverengi bir tilki değil..."

Belki de dilbilim diplomamdaki bilgileri hatırladığım için hafifçe *heyecanlanıyorum*. Ve sadece dilbilimin kendisi bile beni heyecanlandırıyor. Kelimelerin büyüğü ve kültürlerin dilleri nasıl inşa ettiği. Birinin kelimelerle kurduğu ilişki o kadar özel ve benzersiz olabilir ki, sözel bir parmak izi gibidir. Sevdiğim şey buydu. Dilin gizemleri. İletişimin sırları, küçük cümlelerde açığa çıkıyor.

ve aksanlarla, kelimelerle nasıl oynadığımızla ve onları anlamlandırmak için nasıl karıştırdığımızla ilgili. Belki de benim için bu kadar anlamlı olan şeylerle bağlantı kurdukça hafızam geri gelmeye başlayacaktır.

Drew o kadar heyecanlı değil. Sanki bir tür özel cehennemin içinde parçalanıyor gibi görünüyor. "Evie, bir keresinde Unabomber hakkında konuşmuştuk."

Hatırlamıyorum.

"Belirli bir ifade kullandığı için davayı çözdüklerini mi söylediniz?"

Kulağa doğru geliyor. Sanırım adli dilbilimcilerin yaptığı şeylerin çoğu bu.

-Suçlarla bağlantı kurmak için kalıpları ve ilginç dil kullanımlarını arayın. Drew, "'Hem pastanı yiyip hem de ona sahip olamazsın' dedi," diyor.

"'Hem pastanı alıp hem de yiyemezsin' değil mi bu?" Bree araya giriyor. "Hayır, hepimiz öyle düşünüyoruz, ama Evie, sen bana ifadenin orijinal halini kullandığını söyledin, Orta İngilizce'de kullanıldığı şekliyle, ki artık neredeyse hiç kimse kullanmıyor. İşte bu yüzden

çünkü onu başka bir yerde de kullanmıştı..."

Unabomber'ın herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Özellikle de Drew ile. Ya da kayınpederimin düğün konuşmasıyla. Ama kazadan önce bildiğimden oldukça eminim.

Drew bana bakıyor. "Şu cümle, 'benim kahverengi gözlü, yaratıcı, uzun boylu oğlum'. Bunu nerede okuduğunu hatırlıyor musun?"

Keşke bilseydim. Tek bildiğim bana garip bir şekilde tanıdık geldiği, muhtemelen kulağa çok yanlış geldiği ve aklımda kaldığı için.

Şimdi telefonunu alıyor ve bir şeyler aramaya başlıyor, uzunca bir süre geriye gidiyor. İzlerken, zamanda ne kadar geriye giderse sanki tüm vücudu kendi üzerine katlanıyor. Yılları geri sarıyor, kederin açıkça her şeyi kuşattığı bir zamana yeniden girerken giderek kırılganlaşıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin" diyorum. Sadece daha iyi hale getirmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bu adamın acı çektiğini görmeye dayanamıyorum, göğsüm ağrıyor.

Sonunda aradığını buluyor, ekranı önce kendi kendine okuyor ve derin bir iç çekiyor. Sonra titreyen eliyle telefonu bana uzatıyor.

Bir e-postanın ekran görüntüsü. Ve ne okuduğumu fark ettiğimde,
nefesim kesildi.

Evie

Drew odada volta atıyor, ki bu benim yapabileceğimden daha fazla. Şu anda ayakta duramıyorum.

"Bu ... annenin ..." Söyleyemiyorum. Düşünemiyorum bile.

"Evet," diye onaylıyor.

İkimiz *de intihar notu* kelimesini yüksek sesle söyleyemiyoruz. Ama işte o cümle, sıfatların sıralanışındaki bozukluk. Bir değil iki zeki, konuşkan yetişkin tarafından bir değil iki kez ihlal edilen dokunulmaz kural ...

"Bunu öldüğü gece Gönderilenler klasöründe buldum," diyor ekrandaki notu tekrar okuyarak. O zamandan beri milyonlarca kez okuduğundan şüpheleniyorum. "E-postalarımı zamanında okumamışım." Yüz hatlarında tazelenmiş bir acı belirliyor. Bana kırılmış bir halde bakıyor. "Evie, üniversitede geçirdiğin zamanı hatırlamadığınızı biliyorum ama doktora yapmaya çok yaklaştınız. Derinlere inip bir tahminde bulunsanız?"

Ne sorduğunu biliyorum. Sadece ona cevabımı vermek istemiyorum. Belki de annesinin bu sözlerini yıllarca sakladı. Ve ben bunu gündeme getirmeseydim, şu anda onların yazarlığını sorgulamayacaktı. İşte o benim krizimi atlatmamı sağlamaya çalışıyor ve ben de karşılığında bir kriz yaratıyorum.

"Lütfen, Evie-ne düşünüyorsun?"

Bundan kaçınamıyorum. "Düğün konuşmasını yapanla intihar notunu yazanın aynı kişi olduğunu tahmin ediyorum," diye onaylıyorum. "En azından annenizin o notu yazarken yardım aldığını tahmin ediyorum..."

"Yardım edin, yoksa ..."

İkimiz *de cinayet* kelimesini söyleyemiyoruz. Cinayet Agatha Christie içindir. *CSI Miami* içindir. "Cinayet Partileri Nasıl Düzenlenir" için. Bu

bir grup karga. Cinayet *bizim ailemizde* olan bir şey değil.

Drew ve ben de böyle olmadık mı? Aile? Bir bakıma... her ne kadar aramızdaki bağ kopuk olsa da, akraba olmasak da ve ölen kocamla sadece yarı kan bağıını paylaşıp da.

Hafızamı geri *isteyip* istemediğimi bile merak etmeye başladım. Unuttuğum hayatım hakkında damlatılan fragman bana pek güven ya da geri dönme arzusu vermiyor. Belki de anıları hiç geri gelmeyen şanslı kişilerden biri olacağım. Kuma bir çizgi çekip buradan başlayabilirim. Hayatın geri kalanını, korkunç parçaları kaybolmuş, tamamlanmamış bir yapboz olarak görebilirim. Tıpkı kırık parçaları altınla dolu şu çatlak Japon vazoları gibi.

"Evdeki podcast stüdyomda üzerinde *sıfat sıralaması* yazılı bir not buldum," diye itiraf ediyorum. Kazadan önce de bu işin peşinde olduğum fikri, birdenbire arkadaşlarımin ve ailemin açıklanamayan terk edişinden bile daha kötü görünmeye başladı.

Bu haber Drew'u çok etkiler. "Evie, *biliyor* muydun?" "Bilmiyordum. Hatırlayamıyorum!"

Başını sallıyor.

"Belki de senin benim için yaptığın şeyin aynısını ben de senin için yapıyordum. Seni gerçeklerden koruyordum."

Dissosiyatif amnezinin onu da ele geçireceğinden endişeleniyorum. Benim hatırladığım ve onun yüzleştği her şey, tıpkı benim hayatımın beni esnetmesi gibi onu da esnetecek. Ta ki zihni parçalanana kadar.

Buna izin veremeyiz. Birimizin burada birlikte kalması gerekiyor. Ve bu kişi o olmalı. Her ne kadar benim yok olmuş bir geçmiş lüksümü paylaşmak istese de.

Drew

Bu yolculuğun Evie'nin hayatının altüst olmasıyla sona ermesini bekliyordum. Benimkiyle değil. Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Kiminle konuşacağımı. Polisle mi?

Hayır. Üç dakikalık bir Google taraması yaptıktan ve Medium'da bir dilbilim makalesine göz attıktan sonra ortaya çıkıp bir hafıza kaybının belirsiz uzmanlığını sunamam. Yeşil paltolar ve kahverengi tilkiler hakkında saçmalamaya başlar ve onu psikiyatrik değerlendirmeye alırlar.

Bunların hepsi inanılmaz, hayal edilemeyecek kadar iğrenç.

Babam annemi *neden* öldürsün ki? Sebebi ne? O ve ben ne babama ne de Oliver'a karşı bir tehdit oluşturmadık. Hiçbir şey talep etmedik. Sorun çıkarmayacaktık. Annem herhangi bir yaygara koparma ihtimali en düşük kişiydi.

"*Öldürmek* ve *sebebi* gibi kelimeleri düşündüğüme bile inanamıyorum.

kendi ailemle ilgili olarak. Bu çok saçma," diyorum yüksek sesle.

Evie kanepede garip bir şekilde oturuyor ve suçlu görünüyor. "Çok özür dilerim," diyor. "Düğün DVD'sini çıkarmamış olsaydım..."

"Babamın katil olduğunu bilmeyecek miydik?" Ben söyledim.

Sözlerim karşısında irkildi. Ve kaybolmuş gibi görünüyor. "Bu konuda ne kadar bilgim olduğunu bilmiyorum, Drew. Elimdeki tek şey bir sayfaya çizilmiş iki kelime."

"Bir fincan çay yapayım mı?" Bree sorar.

"Evet, çünkü bir suçlunun soyundan geldiğinizi keşfettiğiniz anda içmeniz gereken içeceğin çay olduğu açık" diyorum.

Şimdi ikisi de bocalıyor.

"Özür dilerim," diye özür dilerim. "Bu sadece ... eğer bu ortaya çıkarsa basının nasıl bir gün geçireceğini hayal edin. "Sydney'in önde gelen anestezi uzmanı

gizemli bir araba kazasında dul kaldıktan iki hafta sonra hafıza kaybı yaşayan gelini tarafından ifşa edilen eski sevgilisini öldürmekle suçlanıyor..."

Bu olayın her yönü magazin malzemesi. "Bekle, o bir anestezi uzmanı mı?" Evie soruyor.

Onaylamak için başımı salladım.

"Annen nasıl öldü?"

"Ölüm belgesine göre mi? Kanser. Ama son zamanlarında bir ağı kesici karışımı kullanıyordu, yani ..."

"Birisi bu karışımla kolayca oynayabilir," diyor. "Özellikle de vücudu uyutan ilaçlar konusunda uzman biriyse. Ve belki de bunu toksikoloji raporunda şüphe uyandırmayacak şekilde nasıl yapacağını biliyordur."

"Rapor yoktu. Olayı daha fazla araştırmadılar," diye açıklıyorum. "Doktor bunu şüpheli bir durum olmaksızın doğal bir ölüm olarak kabul etti."

Bana baktı. "Ama not?"

"Onlar gittikten sonra bulduk. Her şey imzalanmıştı. Notta bunu yapacağını *söylemiyordu*. Sadece o sabah gönderilmişti ve açıkça bir vedaydı."

İkna olmuş görünmüyor. Muhtemelen kendini bir çeşit suç ortağı olarak görüyor. Anderson'la ilgili bu bilgiyi polise götürmezsem hepimiz -ben, Evie ve Bree- öyle olabiliriz.

"Ona bugün bile aklımdan çıkmayan bir kalp masajı yapmıştım. Hayatının sonuna yaklaşıyordu. Bir şey olsa bile, çizgiyi geçmesine yardım ettiğini hayal ettim. Biz de ona son bir iyilik yaptık ve sırrını sakladık. *"Bu neyi değiştirir ki?"* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Neredeyse on yıllık bir kederin içinden geçiyorum ve tüm bunları nasıl işlediğimi hatırlıyorum. Bir noktada, babam tarafından zaten reddedildiğimi bile bile beni terk ettiği için duyduğum öfkeyi. Ve keşke daha uzun süre dayanabilseydi diye duyduğum suçluluk.

"Ama Drew, her şey değişebilirdi," diyor Evie sessizce. "Eğer bu o zaman araştırılsaydı... eğer dilbilimciler işin içinde olsaydı ve notu bulsalar, senin notunla karşılaştırabilirlerdi."

annemin diğerk yazışmaları. Bunu onun yazmadığını bilirlerdi. Anderson'dan gelen başka mesajlar da olsaydı ve başka yerlerde de bu şekilde yazsaydı, şüpheli o olurdu."

Annemin gelen kutusuna attığım tüm o mesajlar.

"Eğer tutuklanmış olsaydı..." diye devam ediyor. "Yani, kelebek etkisi gibi, değil mi? O hafta başka ne olduysa farklı şekilde gelişecekti."

Anderson'ın annemin cenazesine gelip beni Evie'den uzak durmam için uyardığını düşünüyorum. Ve gönderdiği mesajı, tanıştığımızı unutmamı emretmesini. Eğer babamızın başı dertte olsaydı, Oliver skandalın etkisinde kalır ve yasal arkadaşlarıyla meşgul olurdu.

Belki de geri dönmezdi. *Belki de onunla hiç evlenmezdi.*

Başımı kaldırıyorum ve Evie'nin bana yıldızlara bakarken gösterdiği o katı şefkatle karşılaşıyorum. Yaşadığımız onca şeyden, beni hayal kırıklığına uğrattığı onca yoldan ve kendi ruhsal durumunun kırılğanlığından sonra bile, şu anda benim için burada olduğunu biliyorum.

"Bunu rapor etmem gerekecek,"
dedim ona. "Ben de seninle
geleceğim."

Annemin cenazesinde yanımdaki boş koltuk gözümün önüne
geliyor. "Tamam ama bu sefer sonuna kadar gitmelisin."

Kelimelerin onun derisine işlediğini ve canını acıttığını söyleyebilirim. Hafıza kaybı olsun ya da olmasın, yaptığı şeyin sorumluluğunu alması gerekiyor çünkü terk edilme teması hayatımda büyük bir yer kaplıyor ve buna daha fazla katlanamam. Ve şimdi Evie, tarihsel olarak en kötü suçlulardan biri ve ben ona her şeyi teslim ediyorum.

Deneyimlerim bana bunun sadece kötü sonuçlanabileceğini söylüyor. Aynı zamanda bana risk alacak kadar pervasız olacağımı da söylüyor.

Evie

Bree televizyonun sesini açar ve son on beş dakikadır boş bir ekran oynayan DVD'yi çıkarmak üzeredir, ama sonra daha fazla görüntü patlar. İlk görüntü insanların ayaklarıdır. Kamera operatörü kalabalığın arasından geçiyor ve kiliseye odaklanmak için vizörü hizalıyor ve sonra kesiliyor. Nedir bu, hata makarası mı? Sesin doğru olmadığı bir başka çekim daha var ve ardından ayin başlamadan önce çekilmiş, törene gelen insanların odak dışı bir görüntüsü var. Bu ham görüntüyü yanlışlıkla eklemiş olmalılar.

"Acaba bunu hiç izleyen oldu mu?" Bree soruyor.

Kapatmak üzereyiz. Yeterince dinledim. Ama sonra biz kiliseye girmeden önce ses görevlisinin yaka mikrofonunu döngüye soktuğu bir ses başlıyor.

"Bunları Japonya'dan aldık," diyor teknisyen. "Güzeller, değil mi? Düşünler için mükemmel. Onları fark etmezsiniz ve yeminlerin ses kalitesi birinci sınıf olur. Deneme, deneme. Öyle mi? Tamamdır. Tamamdır!"

"Tamam. Bunu gerçekten yapıyorum!" dediğimi duyuyoruz gergin bir şekilde. Sesim genç, emin olmayan ve titrek geliyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Bree. Ama orada olmadığını varsaymıştım! "Bundan emin misin?"

Bir duraklama oluyor ve kendimi bilinçli düşünceyi bir araya getirmeye çalışırken hayal edebiliyorum. *Hayır, emin değilim ama artık geri çekilmek için çok geç. Herkes bekliyor ...*

Bree parmağını durdurma düğmesine vurur. "Aman Tanrım. Bunu kaydettiklerini bilmiyordum."

Drew ve ben dönüp ona bakıyoruz.
"Oynamaya devam et," diyorum sakince.
"İstemiyorum." Şimdiden ağlamaya başladı. "Oynat tuşuna bas, Bree."
"Lütfen bana bunu dinletme," diyor. "Eğer geri dönebilseydim, Evie..."
Uzaktan kumandayı onun elinden alıp televizyona doğrultuyorum.
"Sadece söyle, Evie." Şimdi babamın sesi. "Televizyonu arayabiliriz.
her şey bitti."
"Parmağını bile oynatmana gerek yok," diye ısrar ediyor Bree.
Şimdi de ağlamamın boğuk sesi. "Ne olursa olsun beni desteklemen gerekmiyor mu?" Diyorum. Sesim zayıf, korku dolu. Tüm detayları bilmesem bile, kendime kaçmamı söylemek istiyorum. *Evet de, Evie. Bunu senin için durdurmalarına izin ver.*
Bree sessizce kanepede oturmuş, başını ellerinin arasına almış, ben onun söylediklerini dinlerken, "Evie, üzgünüm. Yanında durup hayatının en büyük hatasını yapmanı izleyemem."
Sonra geri çekilen ayak sesleri ve bir kapı çarpması duyulur. Az önce *gitti* mi?

Saat daha sabahın 10'u ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Cevaplar yerine oturdukça kafam daha da karışıyor ve resmi yeniden birleştirmeye çalışmaktan başım ağrıyor.

"Drew ve Bree kahvaltılık bir şeyler almak için fırına gittiler," diyorum annemle babama, yatak odalarının kapısını belli belirsiz çaldıktan sonra. Annem ve babam uyumuşlar. Ya da belki de bizi yalnız bıraktılar. Her iki durumda da düşüncelerimle baş başa kalmak dayanılmayacak kadar zor ve onlara ihtiyacım var. "İçeri girebilir miyim?"

Yıllar önce, onların yatağına uzanırdım. Ama şimdi yatağın ayak ucunda durmuş, birkaç adım öteden bile aramızdaki kilometreleri düşünüyorum.

"O her zaman iyi bir çocuk olmuştur," diyor annem.

"Onunla hiç tanışmadın bile, nereden biliyorsun?"

Geldiğimizden beri ilk kez gülümsüyor ve bu benim için olağanüstü bir umut ışığı. "Lisedeyken sürekli ondan bahsederdin. Ona aşık olduğuna ikna olmuştuk."

Yatağa vuruyor, ben de kenarına oturup onun sözlerini düşünüyorum. *Ona hiç aşık olmuş muydum?* Yüzüm tavana dönük bir şekilde yatağa uzanıyorum. Muhtemelen on altı yaşındaki bir aşığın iyi bir taklidi ama aynı zamanda sürekli kafa karışıklığından dolayı duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Ve ifşaatlar! Şüpheli suçlu konuşmaya dahil etmeye cesaret edebilir miyim? Ailemin katlanabileceği bir dram var ve dün gece beni evlerine zar zor kabul ettiler. Kızlarının kayınpederinin bir katil olduğu fikri bu kapasiteyi aşacaktır.

"Ama sonra sen Oliver'la birlikte oldun ve bu da onun sonu oldu," diyor babam bana.

Düğünü iptal etmem için bana nasıl yardım teklif ettiğini düşünüyorum. "Oliver'la birlikte olmak bundan çok daha fazlasının sonuymuş gibi geliyor," diye itiraf ediyorum.

Hiçbiri doğru gelmiyor. Düğün videosu bir kısmını açıkladı. Aramızdaki çekimi görebiliyorum. Bana nasıl baktığını gördüm, sanki odada sadece ben varmışım ve başka kimse yokmuş gibi. Büyük jestlerle dolu bir on sekizinci yüzyıl aşk hikayesi arzuladığımı hatırlıyorum ve bu süperstar çocuğun hayatıma girmesinin etkisini hayal edebiliyorum. Ayaklarımı yerden kesiyormuş gibi hissetmiş olmalıyım.

"Gözlerini kamaştırdı," diyor annem.

Yüzümü onlara dönmek için yan dönüyorum ve bir minderlin püskülleriyle oynamaya başlıyorum. Babam minderlerden nefret ediyor ama her akşam sabırla onları yataktan kaldırıyor ve ertesi sabah yatak örtüsünü kaldırırken tekrar yerine koyuyor. İşte sevgi budur, gerçekten. Birinin can sıkıcı küçük tuhaflıklarına katlanmak. Bir insanı gerçekten anladığınızı gösteren basit nezaket davranışları. Başından beri istediğim sevgi bu muydu?

"Neden onunla kaldım?" Ben soruyorum. "Bunu göremiyorum..." Annem omuz silkiyor. "Ben de hiç anlamadım."

Bunun yardımı olmaz. Bir nedene ihtiyacım var. Ben akıllı bir kadını, ya da öyle olduğumu sanıyordum. O videoda görüldüğüm kadar mutsuzken biriyle evlenmem hiç mantıklı değil. Özellikle de babam ve en iyi arkadaşım beni vazgeçirmeye çalıştıktan sonra.

"Onu hayatta tutmaya çalıştığından şüpheleniyorum," diyor babam sessizce. Sözleri kalp kırıklığıyla doludur. Annem bile şaşırılmış görünüyor, sanki bu fikri hiç tartışmamışlar gibi.

Onu hayatta tutmak mı?

"Çok ikna ediciydi," diye ekliyor babam. "Bizim olabileceğimizden daha ikna ediciydi."

On altı yaşında ne kadar iradeli olduğumu biliyorum ve bu kararlılığın bir parçasını bile kayıta duyduktan sonra, o konuşmanın nasıl geçtiğini tam olarak hayal edebiliyorum. Ve onun hakkında yanıldığımı kabul edemeyecek kadar gururlu olurdum.

Sinirlenmek istemiyorum. Bu konuşmayı hiçbir şekilde dağıtmak istemiyorum. Bu, gerçek aileme dair hissettiğim ilk kıvılcım, ama biri durmadan kapının zilini çalıyor, ben de yataktan yuvarlanıyorum, koridorda yürürken at kuyruğumu yeniden yapıyorum ve kapıyı açıyorum.

• • •

Ailemin kapısının önünde duran, kot pantolon ve büyük boy mavi gömlek giymiş, benim yaşlarımda bir kadın beni sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor. Her şeyden çok, kamera rulomdaki küçük kızla el ele tutuşuyor olması ilgimi çekiyor.

"Evie!" diyor çocuk, kendini dışarı atıp bana doğru koşuyor ve küçük kollarını belime doluyor. Yüzüme bakıyor, mavi gözleri benim de hissetmek istediğim türden bir tanıma duygusuyla parlıyor, sarı bukleleri Cindy Brady atkuyruğuna dönüşmüş. Benim yerime bu kadına aitmiş gibi görünmesinin verdiği rahatlamayı tarif edemem. Belki de arkadaşızdır?

"Merhaba," diyorum. Küçük kızın kim olduğunu bilmediğimi belli etmek istemiyorum - belli ki bana takmış durumda ve kafasını karıştırmak istemiyorum.

Annesi "Harriet, bırak nefes alsın" diyor ve kız elimi bırakıp onun yerine benim elimi tutuyor, sanki kankaymışız gibi, fotoğraflardaki gibi hayranlıkla bana bakıyor. Sonra, tam sessizlik tuhaflaşmaya başlamışken, elimi bırakıyor ve ailemin evine dalıyor!

Kadın arkasından "Harri!" diye seslenir ama Harri gözden kaybolmuştur.

"Çok özür dilerim," diye açıklıyorum. "Hafızamla ilgili sorun yaşıyorum. Sizi hatırlayamıyorum."

Tam bu sırada Drew ve Bree'nin içinde bulunduğu araba yanaşıyor ve ellerinde hamur işleriyle dolu beyaz karton kutularla dışarı çıkıyorlar. Verandada duran ikimizi görünce durdular.

Harriet'in annesi Drew'u görünce sevinçten havalara uçar ama sevinci çabucak dağılır ve ona doğru bir adım atarak kollarını boynuna dolar.

Elindeki hamur işlerini Bree'ye uzatıyor ve kollarını bu kadına doluyor, eliyle başını göğsüne yaslıyor, onu rahatlatıyor, omzunun üzerinden doğrudan bana bakıyor.

Nasıl hissettiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Çılgınca kıskanç ve inanılmaz derecede kafası karışık.

Sonunda onu tekrar yola çıkardı, kolu hala onun üzerindeydi ve onu bana sundu. "Evie, bu Chloe," diye açıklıyor. *Bu* Chloe, durumu "karmaşık" olan kişi. Şu anda ailemin evinin etrafında koşuşturan *Drew*'un çocuğu mu?

"Evie, çok özür dilerim," diyor Chloe. Romantizmi daha başlamadan burnumun dibinden çaldığı için mi özür diliyor? "Gelmeli miydim bilemedim."

Kesinlikle gelmemeliydi! Çünkü şimdi erkek arkadaşını öptüm ve umutlarımı artırdım ve onu tutuş şekli içimi burkuyor. Ona çok kızgınım! Ben bu kadar savunmasız ve kafam karışıkken, Chloe bu kadar sıradan ve iyiye ve ortada bir *çocuk* varken bunun olmasına nasıl izin verebildi? Ve o neden bu kadar üzgün? Benimle yüzleşmek için mi burada?

"Bak Chloe," diyorum hızlıca ve özür dileyerek. "İkinizden haberim yoktu."

"Hayır, yapmadığını biliyorum."

Yani doğru mu? Chloe onun *partneri* mi? Adam "bir ilişkisi var" izlenimi vermiyordu, özellikle de beni öperken.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve yerine koyacak kadar nefes alamıyorum. Oturmam gerek. Drew'a karşı hissettiklerim konusunda herhangi bir şüphem varsa bile, şu anda buharlaştı,

Onu çocuğunun annesiyle hayal ediyorum, hayır, ona *bakıyorum*. Kalbim paramparça oldu.

Bree, Drew ve Chloe'nin içeri girip Harriet'i bulmalarını öneriyor ve verandadaki sandalyede yanıma oturuyor. "Hadi Evie. Sorun yok."

Tamam mı? Bunların *herhangi biri* nasıl iyi olabilir? Ve neden tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk eden en iyi arkadaşımdan tavsiye alıyorum?

"Ondan bir bebeği oldu," diyorum, nefesimi ve kalp atışlarımı düzenlemeye çalışarak oksijen için soluk soluğa. "Ve ben onu *öptüm!*"

Bree elimi tuttu. "Onunla evliydin Evie, belli ki..." "Evli misin?"

Bree şaşkın görünüyor. "Oliver'a mı? Düğün DVD'sini daha bu sabah izlemiştik, hatırladın mı?"

Ona bakıyorum. "Chloe'nin *Oliver*'dan bir bebeği mi oldu?"

Bree başını sallıyor ve ben yine ağlıyorum. Babası Oliver mı? Sanırım öfkelenmem gerekiyordu, ama bunlar büyük, kabarık rahatlama hıçkırıklarıydı. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum nefeslerimin arasında. "*Tanrı'ya şükür!*"

Bree yüzümü görmek için beni geri itiyor. "Evie, kiminle bebeği olduğunu düşünüyorsun?" Anlamaya başladığımda beni sıkıca kucakladı ve üç günden daha az süredir tanıdığım biri hakkında muazzam duygu dalgaları kabarıp dökülmeye başladı.

Evie

Annemlerin mutfağında bir çeşit gerçeküstü aile buluşması yaşanıyor. Harriet, Drew'in dizinde oturuyor, Chloe de yanlarında. "Büyükbaba" bir kutu boya kalem ve birkaç çıkartma çıkardı. "Nanna" ise "mini krepler hazırlıyor." Annemle babamı Harriet'i kucaklarken gördüğüm anda, bunun onların ilk rodeosu olmadığını acı bir şekilde anlıyorum. Bree ile içeri girdiğimde Chloe benim için sandalyesinden kalktı. Kocamdan bir şekilde bebek sahibi olan Chloe ve biz hala gülümsüyor muyuz?

"Bak, Evie!" Harriet çubuk figürlü insanlardan oluşan çizimini bana uzatıyor. "Bunlar ben, annem, babam, sen ve Drew Amca."

"Baba" figürünün üzeri çizilmiş, sırtında melek kanatları, üzgün bir yüz ve adının yanında *ölü* kelimesi yazılı. *Ölü*. Harriet resimde benim elimi tutuyor ve onunkini de tutmaya çalışıyor ama kolları yetişmiyor.

Aman Tanrım.

İşte Oliver'ın kederli küçük kızı, gururla bana çalışmasını gösteriyor, bu sayfada aramızda çok derin bir şekilde tasvir ettiği sevgiye hitap ediyor ve ben birlikte geçirdiğimiz zamanın tek bir saniyesini bile hatırlamıyorum. Dul olduğumu öğrendiğim günden beri gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şey beni bu kadar etkilemedi. Kim olduğumu ve nasıl bir katliama yol açtığımı anlamaya çalışırken o kadar takıntılıydım ki, kocamın ölümünün diğer insanların hayatlarına nasıl yansıdığını tamamen hafife almışım.

Birden hatırlamak *zorunda* kaldım. Onun kocaman, masum, kalbi kırık gözlerine baktığımda, adım atmam gerektiğini biliyorum. Uyuyan yetişkin

İçimdeki anka kuşunun hafıza kaybının küllerinden doğması ve bu karşılaşmadan üvey ebeveyn olarak çıkması gerekiyor.

"Bu çok güzel," diyorum ona, onun hizasına çömelip mutfakta yere bağdaş kurarak yanına oturuyorum. Daha önce yüzlerce kez yaptığından şüphelendiğim gibi hemen kucağıma atlıyor ve kollarımı beline doluyor. Çiziminin güzel olduğunu söylerken, gerçekten bu odadaki her şeyi kastediyorum. Kesinlikle endişe dolu olması gereken bir tabloda hissettiğim sıcaklık. Kocam bu bebeği doğurduğu için öfkelenmez miydim? Yine de buradaki kutlama amaçlı yeniden bir araya gelişle ilgili hiçbir şey zorlama, gergin ya da yanlış hissettirmiyor.

"Harriet, sen büyüksün," diye fısıldıyorum. "Bunu biliyor musun?"

Başının tepesini öperken, yaban mersini şampuanı ve güneş kremi kokusunu içime çekerken, aşk kuraklıkla boğuşan ruhuma hücum ediyor, kalbimin kurumuş boşluklarını dolduruyor ve dünyama yeniden hayat pompalıyor.

Bence *sen kilit noktasın*.

"Babam öldü," diyor, tamamen gerçekçi bir şekilde. "Ona iPad'imden bir mesaj yazdım ve '*Öldüğün için üzgünüm baba*' dedim."

Kalbim!

"Ama cevap vermedi. Bu onu bir daha asla göremeyeceğimiz anlamına geliyor. Evie, üzgün müsün?"

Soruyu sorarken tekrar kucağımdan fırlıyor ve önümde durup yüzümü iki elinin arasına alıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Bu sorgulama sırasında odaya sessizlik çöküyor ve neredeyse zihinlerini okuyabiliyorum. *Bunu tecrübeli bir üvey anne gibi hallet, Evie. Bu çocuğun kederini berbat etme.*

"Babamın ölmesi çok üzücü," diye başlıyorum.

"Korkutucu bir his." Başını sallıyor. "Ben de korkuyorum."

Onu kollarıma çektim. "Gözlerini kapat," diyorum. "Ocaktaki kreplerin kokusunu alabiliyor musun?"

"Evet?"

"Büyükbabanın gürültülü nefes alışını duyabiliyor musun?" Kıkırdıyor, sonra başını sallıyor.

"Peki ya annem?" diye sordum. "Az önce mutfakta ayak seslerini mi duydun?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Kollarımın seni sardığını hissediyorsun, değil mi?"

Bana sıkıca sarılıyor. "Ve Drew Amca hayatımı kurtardı," diye ekliyor. "Ama diğer kadını tanımıyorum."

Bree'yi kastediyor ama artık bu egzersizin izini kaybettim, gözlerim yeniden açık, mutfak zemininden Drew'a bakıyorum. *Onun hayatını mı kurtarmıştı?* Masada sessizce oturuyor, gözlerinde yaşlarla Harriet'e bakıyor. Bana bakmıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Birkaç dakika önce anlamakta zorlandığım bu gruptaki bağlılık anlam kazanmaya başlıyor. Çok şey atlattığımızı varsaymışım ama bu hayal ettiğimden çok daha fazlası.

"Drew Amca senin hayatını kurtardı," diye tekrarlıyorum, tamamen güvenilmez bir anlatıcı olmama rağmen. "Etrafında çok fazla sevgi var Harriet, bu küçük mutfakta bile, değil mi?"

"Mmm." Tekrar başını sallıyor, saçlarımla oynuyor.

"Ve başka ne var biliyor musun?" Ona söyledim. Başını kaldırıp baktı. "Babamı sana geri getiremeyiz. Keşke getirebilseydik. Ama üzgün ve korkmuş olduğumda ve ne yapacağımı bilemediğimde bana yardım edenler de aynı insanlar."

"Ama sen bir yetişkinsin!" Şaşırdı.

"Bazen kendimi hâlâ ergen gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Ve şimdi gözleri yaşlı olan benim ve Harriet'in sarılması bu kez teselli veriyor, onu aramıyor.

"Sorun değil Evie," diyor. "Ben sana göz kulak olurum."

"Hayatta payımıza düşenden daha fazla dram yaşadık mı?" Akşam yürüyüşü için biraz zaman çaldığımızda Drew'a soruyorum.

"Herkesin dramı vardır. Ama hikayenizi ileri sararak dinlemek hiç de yardımcı olmuyor."

Adam haklı. Hayatımızı noktalayan büyük olaylar genellikle dağınıktır. Kırk sekiz saat boyunca, birbiri ardına gelen büyük olaylar değil.

" sen gidiyor içinsöyle Ben I oldu a üvey anne?" I Sor.

Üvey anne. Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl olduğunu düşünemiyorum bile.

Hayatımda bir çocuk olduğunu bilmek çok garip. Drew onu hayvanat bahçesine götürmeye söz verdiğinde telefonda ciyakladığını duyduğum çocuk. Onu bu konuda sıkıştırdığımda "karmaşık" olarak tanımladığı durumdaki çocuk. Onun yeğeni. Üvey kızım. İkimizi de sevdiği çok açık olan biri.

"Başında yeterince dert var sanıyordum. Chloe'nin buraya geleceğini sanmıyordum ama Harriet zaten babasızdı ve senin de öldüğünü sanıyordu. Bence Chloe sadece seni görmesine izin verecekti. Kimse mutfakta böyle bir performans beklemiyordu."

"Performans mı?"

"Orada oldukça etkileyiciydin."

Gülümsüyorum. Aslında oldukça içgüdüsel hissettirdi, ki bu garip çünkü hatırladığım kadarıyla hiç çocuk bakıcılığı yapmamıştım.

Ailemin evinden çok uzak olmayan bir parkta bir bank bulup oturduk.

"Chloe seni aramaya devam ettiğinde, düşündüm ki..." Kaşını kaldırıyor.

"Çok gizemli ve ketum davranıyordun. Onun senin kız arkadaşın olduğunu ya da Harriet'in senin olduğunu sanıyordum. Onunla telefonda konuşurken o kadar muhteşemdin ki..." *Genel olarak muhteşem.* "Benden sakladığın bir ilişki durumu olduğunu sanıyordum."

"Ortada bir durum yok," diye açıklıyor Drew. "Benimle değil." "Ama kocamla kesinlikle vardı?"

Drew başını sallar. "Bildiğim kadarıyla, mezuniyetinizden sonra Oliver'la büyük bir tartışma yaşadığınız gece tek gecelik bir şeydi. Ayrılmıştınız. O sinirliydi. O da oradaydı. Bundan daha fazlası olması amaçlanmamıştı."

"Yani yedi yıldır birlikteydik, bir kez kavga ettik ve o kazara bir çocuğa mı hamile kaldı?"

Drew kaşlarını çatıyor ve koltukta garip bir şekilde kayıyor. "Bu senin ilk kavgan değildi, Evie."

"Evet, ama başka bir adamın kollarına koşmazdım, değil mi?!"

Soruya cevap vermeye isteksiz görünüyor. "Her neyse, birkaç yıl sonra Chloe ortaya çıktı ve Harriet konusunda Oliver'dan yardım istedi."

"Ona yardım etmeliydi! Tek başına bir çocuk büyütüyor ve onca parası var."

Alnını ovuşturuyor. "Harriet hastaydı. Chloe aileden bir donör arıyordu. Kapınıza gelmesinin tek nedeni buydu."

Kapımın eşiğinde. "Orada mıydım?"

"Görünüşe göre bu senin en parlak anındı. Çok şefkatli ve bağışlayıcıydın." Bunu söylerken bana nazikçe bakıyor. Zımni bir *aferin Evie. Zor olmalı.*

Benim yanımda bu kadar normal ve sevimli olmasına şaşmamalı.

Drew, "Tıpkı tüm bunları senden sakladığım için senin de benimle birlikte olmak üzere olduğunu umduğum gibi," diye ekliyor.

Elimde değil. İhanet gibi hissettiren şeyi bir kenara bırakıp böyle bir durumu olgunlukla ele alabileceğim düşüncesiyle gurur duyuyorum.

"Oliver uygun değildi. İşte o zaman babam başka bir oğlu olduğu haberini verdi."

Oh!

"İşler bundan sonra daha da kötüye gitti. Bir amcanın, özellikle de babanın üvey kardeşi olan bir amcanın genetik olarak eşleşme şansı inanılmaz derecede düşüktü."

Uzun bir iç geçirdim. Harriet'in hâlâ hayatta olduğunu biliyorum elbette, yani bu hikâyenin mutlu bir sonu olmalı. Ona endişeyle bakıyorum. "O şimdi iyi mi?"

"O harika biri," diyor Drew gururla.

"Peki Oliver senin donör olmanı nasıl karşıladı?"

Yüzünü buruşturdu. "Kötü bir şekilde."

Kocamın beni daha ne kadar hayal kırıklığına uğratabileceğini bilmiyorum ama hiçbir şeyi olmayan kardeşin sana ihtiyacın olan her şeyi verdiğinde kıskançlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Evie, mesele şu ki, sen ailenin o küçük kıza delicesine aşık olmasına izin verdin. Harriet annen ve baban hakkında övgüler yağdırırdı. Bugün gördün, onunla nasıl olduklarını."

Küçük bir kızken sahip olduğum her şeydi. Dünyaya nasıl geldiği konusunda üstünlük sağlayabildiğimi bilmek,

Ve sonra ailemin onu kucakladığını görmek... Bizimle gurur duymamı sağlayan her şey bu. Her şey çok güzel.

Drew hâlâ konuşuyor. "Ama sonra sen onu hepimizden kopardın."

Drew

Şimdi her şey ortaya çıkacak. Oliver'ın Evie ve Harriet'i aileden santim santim koparması, ta ki hepsinin tutunduğu son bağ parçasını da koparana kadar. Bu asla tek bir şey değildi. Birkaç yıl boyunca, henüz iyileşmemiş yaraların üzerine eklenen mikro yaralardı. Chloe'ye ulaşana kadar benim dünyamdan çekildikleri gibi Harriet'i de kendi dünyalarından çekmelerinin tek nedeni, kapılarına dayandığımızda artık bunu yapamayacaklarını söylemeleri değildi. Bu büyük bir şeydi, ama Oliver'ın yıllar boyunca onları didik didik etmesinden, Evie'nin aklına şüphe tohumları ekmesinden ve duyguları her iki yönde de manipüle etmesinden sonra, bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Elllerinde hiçbir şey kalmamıştı. Evie'yi geri kazanmak -ancak onu ve muhtemelen Harriet'i tekrar kaybetme riskini göze alarak- sahip olduklarından daha fazla duygusal enerji gerektirecekti.

"Bir kez Harriet oldu İyi, Chloe ve Oliver geldi için bir anlaşma," diye açıkladım. "Siz ikiniz Harriet'i iki haftada bir görüyordunuz." Yarı zamanlı bir ebeveyn olma fikri Evie'nin gözlerini açıyor.

Gerçek şu ki, bundan zevk alıyordu. Lisedeyken bile, bebeklerle ilgili hiçbir deneyimi olmamasına rağmen, bebekler onun uzun vadeli yaşam planında yer alıyordu.

"Harriet biraz daha büyüdüğünde, okul tatillerinin yarısında seninle kalırdı. Onu Newcastle'a götürürdünüz. Babanın deyiimiyle tam bir 'Büyükbaba Deneyimi' yaşadı. Bu onun diğer taraftan gördüğünden çok daha fazla sevgiydi."

Evie başını sallar. "Bu çok mantıklı. Ama bunun nasıl yanlış gittiğini anlamıyorum."

İç çekiyorum. Bunu duymak zorunda. "Oliver giderek kıskançlaştı. Harriet'i başkalarıyla paylaşmak istemiyordu. Kızına kendisinin yapamadığı bir şekilde yardım edebildiğim gerçeğini asla kabullenemedi. Ondan önce de seni ve beni yeterince kıskanıyordu zaten."

"Sen ve ben mi?"

Her zaman.

"Biz hiç birlikte olmadık, sen ve ben... Sen ayrıldıktan sonra bir öpüşmemiz oldu..." *Bir öpücük, güvertedeki o asırlık öpücükten önce.* "Ama o her şeyi kıskanırdı. Ve herkesi. Sonunda Harriet'i ve herkesin ona gösterdiği sevgiyi bile, özellikle de tedavi gördüğü zamanlarda."

Ve sorun da tam olarak buydu. Harriet hepimizin hayatına girdikçe Oliver'ın kıskançlığı da artıyordu. Yurtdışında yaşayan ablasıyla tek çocuk olarak büyümüştü. Ve sonra tüm dikkatleri üzerine çeken biri çıkageldi. Onun kendi çocuğu olması ve ölümcül hasta olması önemli değildi. O kadar narsistti.

"Harriet'e odaklanmak onu yiyip bitirdi," diyorum.

"Ama o onun kızıydı! Ne tür bir insanla *evliydim* ben?" Evie soruyor. Bu çok masum bir soru ve ben bir yanıt bulamıyorum.

"Öyle bir noktaya geldi ki ikinizi de herkese kapattı. O aşamada bizim için mücadele etme isteğini kaybettiğini düşünüyorum. Ailenize gönderdiğiniz son e-postada da bunu belirtmişsiniz."

Evie

Saatler sonra, hâlâ Drew'un sözlerini düşünüyordum. Haklı olamaz. Onlar için savaştıktan asla vazgeçmezdim. Ailemin vekil torunuma aşık olmasına ve sonra da onu çalmasına nasıl izin verebilirdim? Beni görmek istememelerine şaşmamalı. Onları tamamen yıpratmış olmalıyım, Drew'u da. Ve düğündeki tartışmamızdan sonra Bree'yi de uzaklaştırmış olmalıyım.

Chloe, Harriet ve Bree gittikten, annem yattıktan ve sadece o, Drew ve ben güvertede gece içkisi içtikten sonra ona, "Baba, bunu asla yapmazdım," diyorum.

Ama yaptım. Yaptım. Yaptığımı hatırlamıyor olmam bir mazeret değil.

Babamın iPad'ini tekrar elime alıyorum ve görmek istediğim, benim hesabımdan gönderildiği belli olan e-postayı tekrar okuyorum.

Annem ve babam,

İşler böyle devam edemez. Sürekli saldırı altındayız. Oliver'ı sevmeyi hiç denemedin. Seninle birlikteyken çok gergin oluyor. Hiçbir zaman yeterince iyi hissetmedi. Şimdi de Harriet babamı neden sevmediğini soruyor. Ailemi seçmek zorundayım.

Evie.

"Önemli olan şu anda burada olman," diyor babam yumuşak bir sesle. "Bunu ben yazmadım," diye itiraz ediyorum.

"Artık bir önemi yok."

"Hayır, baba. Bunlar benim sözlerim değil. Ben böyle yazmam. Kırılmış bir ton, duymuyor musun? Ve cümlelerin hepsi aynı

uzunlukta. Bu şekilde konuşmam ya da bu şekilde yazmam - şiirsel bir yanı yok..."

Bunu kim yazdı?

"Tatlım, mesajın şiirselliğini düşündüğünü pek sanmıyorum. Bize karşı öfkeliydin!"

"Ayrıca ismimden sonra asla nokta koymam," diyorum onlara. "Adli dilbilimde bu tür şeyler önemlidir. Bir ceza davasını noktalama işaretlerine dayandırabilirsiniz! Size söylüyorum, bunu ben yazmadım."

Oliver yaptı mı?

Babam bana inanmıyor gibi görünüyor. Annemle babamın mesajı aldıklarını, kalplerinin kırıldığını ve benim mesajın gönderildiğinden tamamen habersiz olduğumu hayal etmeye çalışıyorum.

"Ama bu yıllardır bize attığın mesajlardan farklı değil, Evie. Ne zaman bir ziyareti iptal etsen ya da bir şey söyleme şeklimizi beğenmesen. Ya da bize Oliver hakkında yanıldığımızı söylemek için yazdığında ve onun olaylara bakış açısını zahmetli bir şekilde açıkladığında. Evliliğimiz boyunca bize bir sıcak bir soğuk davrandın. Ve bu anneni yıprattığında, evet, geri adım atardı. Sen onu tekrar eleştirmeden önce biraz soluklanmak için, ama biliyorsun Evie, annen de bir insan. Bu onun hayatını mahvediyordu."

"Peki o e-postalarda da adımdan sonra nokta var mıydı?" İkisi de bana bakıyor, sonra birbirlerine bakıyorlar.

"Neden *gitmedim* ki?" Burnumu silerek soruyorum.

"Taciz içeren bir ilişkiden ayrılmak o kadar kolay değildir," diyor Drew ve ben ona bakıyorum. İlk defa biri bu kelimeyi kullanıyor.

Bunu heceleme zorunda kalması kalbini kırıyor gibi görünüyor. "Nerede olduğunu hep biliyordu. Sizi takip etti. Herhangi birimiz onunla ilgili en ufak bir endişe belirtisi gösterdiğinde, sizi daha da uzaklaştırırdı. Ondan korkuyordunuz ama onun için her türlü bahaneyi uyduruyordunuz. Üzerinizde böyle bir etkisi vardı. Bir kez ayrıldınız, ama sonra hemen geri döndünüz. O hep söz verirdi, yerine getirmezdi. Sürekli özür diliyor, senden af diliyor, 'kendi üzerinde çalışıyordu'. Asla fark edilebilir bir değişiklik olmadı."

Bunu kabul ediyorum. "Yani onunla birlikte olmaktan korkuyordum ama ayrılmaktan daha çok mu korkuyordum?"

İkisi de başını sallıyor ve ben onları böylesine korkunç bir duruma soktuğum için yeni yeni üzülüyorum, pişmanlık ve suçluluk duygusu yükseliyor ve gözyaşları şeklinde yüzeye çıkıyor.

"Ve bu süreçte hepinizi mi kaybettim?"

Bu düşünülemez.

Susturulmuş gibi görünüyorlar. Sanki benden vazgeçtikleri için utanıyorlarmış gibi. "Denedik," diyor babam, boğazı düğümlenerek.

"Oraya koşup *seni kurtarmamak* için kendimi kaç kez zor tuttum," diyor Drew sessizce. "Liseden itibaren. Senin üzerinde kurduğu hakimiyete duyduğum öfke..."

Bu yeni bilgi utanç, suçluluk ve umutsuzluğun üzerine eklenir. Drew'un öfkeli olduğu fikri. Bunu düzeltmek istediği hayali. Şu anki görünüşü, kaşları çatık, çenesi sabit, güvertedeki sandalyelerden birinde dikkatle bana doğru eğilmiş, dirsekleri kalçasında, elleri bir bardak viskiyi kucaklarken ata binip beni ve dolayısıyla ailemi kurtarmaktan bahsediyor, bunu zaten farklı bir şekilde yaptıktan sonra, Harriet'i kurtardıktan sonra... Ciddi bir Darcy-Bennets'i-yıkımdan-kurtarma enerjisi veriyor.

Onlara üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama bu bana çok yetersiz geliyor. Bu konuda gerçekten söz sahibi olsaydım kendimi onlardan asla soyutlamazdım. Ancak biriyle kendi sesimi kaybedecek kadar küçük olduğum bir noktaya ulaşmış olabileceğim fikri gerçekten dehşet verici.

"Güçlü olduğumu sanıyordum," diye itiraf ediyorum. Sanırım bu konuda da yanılmışım.

"Hayır," diyor Drew. "Sakın bunu senin suçunmuş gibi üstlenmeye kalkma. Burada kurban sensin."

Hepimiz kurbanmışız gibi geliyor.

"Sadece hafızamı geri istiyorum" diyorum, şimdi ağlayarak. "Artık hazırım. En kötüsünü duydum. Sadece her şeyi geri istiyorum, böylece ilerleyebilirim."

İkisi de konuşmuyor. Hatırlamamı istemiyorlar mı? Yoksa henüz en kötüsünü duymadım mı?

Evie

Yorganı yavaşça itiyorum ve bacaklarımı yatağımızın kenarına doğru çeviriyorum. Oliver hâlâ yanımda uyuyor, yüzü diğer tarafa dönük. Yıllardır bu şekilde uyuruz -eğer gerçekten aynı odadaysak- her ikimiz de büyük boy yatağın uzak tarafında, çarşafın kenarına tutunarak. Çarşafı bacağımın etrafına sarma becerisini mükemmelleştirdim, neredeyse yan taraftaki küçük bir hamak gibi, beni ondan olabildiğince uzak tutarken düşmemi engelliyor.

Oliver evdeyse tabii. Gecelerinin çoğunu başka bir yerde geçiriyor. Görünüşe göre "iş". Sormuyorum. Artık umursamadığım bir noktaya geldi. Açıkçası eve gelip bana şirketteki bir ortağa deliler gibi aşık olduğunu ve kadının üçüzlere hamile olduğunu söylese rahatlardım. Bu evlilik öldü.

Ben onunla öldüm.

Ölüm çanı, biyolüminesansın Jervis Körfezi'ne geri döndüğünü okuduğumda çaldı.

"Benimle gelir misin?" Ona yalvarmıştım. Drew ile geçirdiğim o büyülü geceyi hatırladım ve o ışıltılı suyun her şeyi yapabileceğine inandım.

-Sanki insanları kendine çekmek için doğaüstü bir güce sahipmiş gibi. Belki bizi bile kurtarabilir.

İsteksizce de olsa gitmeyi kabul etti ve arabayı çekerken ona döndüm. "Geliyor musun?"

"Buradan görebiliyorum," dedi. Ve teknik olarak uzaktan parıldadığını ve ışıldadığını görebiliyorduk. Kumu sevmez. Yıldızlara bakmıyor. *Yaşamıyor*. "Arabadan birkaç iş görüşmesi yapacağım. Geç kalma, Evie."

Suyun kenarına kadar yürüdüm ve ayak parmaklarımı suya daldırdım. Bunun ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Her şeyin ne kadar yanlış hissettirdiğini. Ne kadar kapana kısılmıştım. O gece benden geriye o kadar az şey kalmıştı ki, kendim için yas tutmakta bile zorlanıyordum. Derinden hak ettiğim merhameti uyandıramadım. Ağlayamadım bile.

Şimdi ipek sabahlığını alıyorum, sonra koridordan aşağı inip mutfığa giriyorum. Yıllar önce burayı inşa ederken bir mimarla birlikte hayal ettiğim cumbalı pencereden güneş ışığı süzülüyor. Ev mükemmel. Rüya gibi bir ev. Bu kadar güzel bir şeyin bu kadar kasvetli bir varlığı barındırabileceğine inanmak zor.

Her sabah boşanmayı istemek için kendimi zorluyorum. Her gece, gözlerimi kapatırken, korktuğum için kendimi tekmeliyorum. Kurgusal üzüz bebekler olsun ya da olmasın, Oliver hala bana saplanmış görünüyor. Ya da belki de boşanmanın ona kötü yansıtacağından. Kendi hayatım buharlaştı. Ben onunkinde artı birim. Müşterilerini sürekli etkiliyor, yolunu yumuşatıyor, sinirlerini yatıştırıyor, moralini yükseltiyorum, kendi yönüm kaybolmuşken - ayaklarımın altındaki yol o kadar büyümüş ki bulamıyorum.

Su ısıtıcısının düğmesine basıyorum ve telefonumu kontrol ederken gürlemeye başlıyor. Her zamanki gibi aynı zihin uyuşturan çorak arazide gezinirken gözüme bir şey çarpıyor.

St. Ag's'ın resmi okul hesabından bir gönderi. Kısa bir hastalıktan sonra eski bir öğrencinin ölüm haberi. Onu hatırlıyorum. Bizim sınıfımızdaydı.

Otuz yaşındaydı. Veterinerdi. Her zaman zekiydi. Hatırladığım kadarıyla hayvan barınağında gönüllü çalışıyordu. Onu çok net hayal edebiliyorum.

"Çok genç," diye fısıldadım. "Önümüzde çok uzun bir hayat var. Onlarca yıl."

Önümüzde çok uzun bir hayat var. ON YILLAR.

Kendi geleceğim içeri doluyor, nefesim kesilene ve ben de ölecekmişim gibi hissedene kadar korkunçluğuyla beni boğuyor.

Bunu daha fazla yapamam. Tek bir gün için bile.

Aniden, inanılmaz bir şekilde Bree ile konuşma ihtiyacı duydum. Oliver dışarı çıkmamla başa çıkamadığında ya da telefonda çok uzun süre kaldığımı veya çok fazla mesaj gönderdiğimi düşündüğünde arkadaşlığımız parça parça koptu. Telefonu kapatmamdan, planları iptal etmemden ve mesajlara cevap vermememden bıkmıştı. O zaman bile nedimem olmayı kabul etti, ancak düğünde iptal etmeme yardım etmesine izin vermeyince kavga ettik. Geriye dönüp baktığımda bariz bir seçim olduğunu görüyorum. Ancak Oliver daha sonra beni onun kötü, destekleyici olmayan bir arkadaş olduğuna ve onsuz daha iyi olacağıma ikna etti.

Ona bir mesaj açıyorum. Pippa Marsh öldü, yazıyorum. "Merhaba" yok. "Uzun zamandır haber alamadım." yok. "Kocamın birbirimiz için her şeyi mahvetmesine izin verdiğim için üzgünüm." yok.

Cevap vermesini beklerken, yukarı kaydırıp son birkaç mesajımızı okudum. Düğün sonrası sessizlikten önce, benden gelen bir dizi tutulmamış söz ve özürden başka bir şey yok. Kaydırmaya devam ediyorum. Ne kadar geriye gidersem, mesajlarım o kadar uzuyor. Daha az özür dilerim. Daha sıcak. *Hayata* daha çok odaklanıyorum. Önemsiz ama geriye dönüp baktığımda güzel şeyler hakkında saçma sapan konuşuyorum. Ve bunu kaybettiğim için kederliyim. Bree'yi kaybettiğim için.

Sadece o değil. Ailem de. Ve

Drew.

Onunla olan mesajlarıma bakıyorum. Çok daha geriye gitmem gerekiyor ama aynı şablon. Daha sonraki mesajlarda arkadaşlığımızdan çekilen hava, zamanda ne kadar geriye gidersem o kadar yavaş yavaş canlanıyor.

Sadece arkadaşlığın canlanması değil. Benimle.

Ve çaydanlık tıkırdayıp ağzından buhar çıktığında, bir sabah daha bu bankta durup çaydanlığın kaynamasını izleyemeyeceğime karar veriyorum. Değerli hayatımın parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izleyerek.

Bu adama tek bir gün daha veremem.

Drew

Saat akşamın sekizi ve Surry Hills'teki dairemde bulaşık makinesini yerleştirirken telefonuma Sony'den bir e-posta geliyor. Açmak için kendimi zor tutuyorum. En prestijli fotoğraf yarışması olan Dünya Fotoğrafçılık Ödülleri'ne bir fotoğraf göndermiştim ve hiçbir geri dönüş almamıştım, bu yüzden bunun başka bir ret cevabı olduğunu düşündüm.

Reddedilenleri biriktiriyorum. Bu benim başarı stratejimin bir parçası. Ne zaman bir işe girsem, bir görev için teklif versem ya da bir risk alsam, bunu yazıyorum. Bir yıl içinde yüz ret almayı hedefliyorum, bu da teorik olarak daha yüksek bir başarı oranı anlamına geliyor. Eğer azıcık yeteneğiniz varsa, bu bir sayı oyunu değil midir? E-postayı açıyorum.

Sevgili Bay Kennedy,

Size bildirmekten memnuniyet duyuyoruz ...

Açılış cümlesinin başını tekrar okumak zorundayım çünkü hayal ettiğimden eminim.

Fotoğraf seriniz Pictures of You'nun 171 ülkeden 170.000'den fazla katılım arasından kısa listeye kaldığını bildirmekten mutluluk duyuyoruz.
bu yılki ödülde belgesel proje kategorisinde finalist oldu.

Sessizce kanepeye oturdum.

İşte bu kadar. Lisede fotoğrafçılığı ciddiye almaya başladığımdan beri almayı hayal ettiğim haber. Çok fazla fotoğraf. Nasıl geliştirileceğini öğrenmek için çok zaman harcadım. Pek çok reddedilme, başarısızlık ve aksilik. Pek çok hayal ve gelecekteki kariyer potansiyeli, hatta bu yarışmada finalist olarak yer almak.

Hiç düşünmeden telefonuma uzandım. *Annemi arayacağım.*

Ve sonra tekrar alçalıyor. Bunu yapamayacağımın farkına varıyorum. Başıma gelen her iyi şeyin bir de korkunç bir kayıp tarafı var. Ve o bununla gurur duyardı.

"Bence senin için her şey tırmanmakla ilgili, Drew," derdi. "Bu bir şey için çabalamaktır. Bulunduğun yer ile istediğin şey arasındaki uçurumdan ilham alırsın. Oraya ulaşmak neredeyse bir doruk noktasıdır ve sonra bir sonraki şeyi istersiniz."

Bir bakıma haklıydı. Sevdiğim şey tırmanış. Ama bu zirveye ulaşmayı hiç hayal etmemiştim. Oldukça iyi hissettiriyor.

Her ne kadar ...

İşin bir diğer kötü tarafı ise ödülde bu kadar ilerleyebileceğime hiç inanmamış olmamdı, bu yüzden fotoğrafların öznesinden izin almanız gereken kısmı atlardım. Şansımın az olduğunu düşündüm. Evie ile herhangi bir ilişkiyi yeniden canlandırmanın verdiği endişeye değmezdi. Ne zaman birlikte olsak sonu felaketle bitiyor. Onu Harriet'in beşinci doğum günü partisinden beri görmemişim ve o parti ne kadar berbattı. Harri bana yapıştı, "Bana bak, Drew Amca! Amca! Amca! Bak! Bak! **BAK!!**" Oliver köşeye sinirleniyor. Evie diplomatik olmaya çalışıyor. Onun çabalarını bir bakışıyla susturuyor. Ona hediyesini verdim -oyuncak kamera- ve sonunda erken ayrıldım. Onu başka bir zaman göreceğime söz verdim. Babasını ve üvey annesini bir yıl daha görmemeyi umdum.

Fotoğraflarım basılacak ve yarışmanın Londra'daki Somerset House'da halka açık sergisine asılacak. Ve Evie'nin iznini aldığımı ima ettim. Fotoğrafların kazanacak kadar iyi olduğunu hayal bile edemiyorum, ancak kazanmanın profesyonel utancını da hayal edemiyorum, sadece yer almayı kabul etmediği ortaya çıktı. Affedilemez bir hata.

Yine de onunla iletişime geçmek midemi bulandırıyor.

"Beni tanıımıyormuş gibi davran" Harriet'ten önceki talimattı. "Fotoğraflarımı patlat ve uluslararası sahnede yayınla" değil.

Geri çekilmek zorunda kalacağım ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi kariyer molasını patlatacağım.

Ya da ona bir e-posta gönderin.

Evie

Kahvemi içtikten sonra spor salonuna gidiyorum. Evliliğimi bitirmek gibi küçük bir sorunun normal rutinimi bozmasına izin vermeyeceğim. Gençliğimdeki halim egzersiz konusunda şaşkınlık yaratırdı. Beden eğitimi konusunda umutsuzdum - top sporlarında herhangi bir yeteneğim ya da özellikle başarısızlık ihtimali yüksek olan herhangi bir şey için sabrım yoktu. Böylesine muhteşem bir şekilde çökmüş bir evliliğe son vermenin ironisini düşünüyorum.

Bugünlerde sahip olduğum tek şey rutin. Burada neredeyse hiçbir şey yapmıyorum bile, sadece koşu bandında dalgın dalgın yürüyorum ve sonra genellikle okumak ya da insanları izlemek için kafeye gidiyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Beni hayallerimden daha da uzaklaştıran anlamsız bir günü daha dolduruyorum.

Doktoradan çekildikten sonra anksiyetem o kadar kötüleşti ki Oliver beni işimi bırakmaya ikna etti. "Sadece geçici olması gerekiyor," diye açıkladı. "Sadece kendini toparlayana kadar."

"Çalışmayı bırakmak istemiyorum," dedim ona. "Kaygılarımın kötü olmadığı tek yer orası."

"Kendine bir hobi falan bul, Evie. Bir molaya ihtiyacın var."

Kendimi toparlamak ikimizin de öngördüğünden daha büyük bir görev haline geldi. Düşündüğümünden çok daha fazla kırılmıştım. En azından öyle hissediyordum. Aylarca yatalak kaldım. Gerçek dünyayla yüzleşmekten çok korkuyordum. Sanırım tanıdığım tek bir kişi bile beni görürse - gerçekten yüzümü görürse - *bileceklerinden* korkuyordum. Başarısız ilişki. Başarısız doktora. Arkadaşlıklar. Aile. Her şeyi.

Ve eğer öğrenirlerse, o zaman bu konuda bir şeyler yapmaktan başka seçeneğim kalmazdı, ki şu anda bulunduğum yer de bu. Bir geyik

Bir saniye daha tahammül edilemeyecek ama yüzleşilmesi de bir o kadar imkânsız görünen savunulamaz bir durumun farları.

Kafeye oturdum ve telefonumu çıkardım. Her zaman sessizde ve son zamanlarda neredeyse hiç kontrol etmiyorum. Cevapsız aramalardan ve mesajlardan çok korkuyorum. Bildirimlerden çok bunaldım. Dürüst olmak gerekirse, orada *olmayan* mesajlar için çok üzgünüm. Almadığım çağrılar. Ailemle ve Bree'yle her şeyin bu kadar ters gitmesi. Ve Drew.

Onu hep ayırıyorum, farkındayım. Her zaman "Ailem ve Bree. Ve Drew." Sanırım kendi kategorisini hak ediyor. Ailemin hoşlandığım kişinin Drew olduğunu düşündüğü zamanları hatırlıyorum. Oliver'dan değil. Muhtemelen sesimde, kapıldığım yanardöner romantizmin parlak ışıkları ve tantanasından daha fazla gerçeği söyleyen bir şey duydular.

Aklıma Drew'in annesinin öldüğü gün geliyor. O kısacık öpücük. Oliver'la yaşadığım binlerce öpüşme arasında hiçbiri zihnimde Drew'la zar zor başlayan o öpüşme kadar yer kaplamamıştı. Şimdi bile, onu anımsarken, her şey lezzetli bir beklentiyle içime dalıyor. Ve sonra kayıp.

E-posta uygulamamı açıyorum. Pazarlama promosyonları, fatura hatırlatmaları ve iş arama bildirimleriyle dolu, çünkü özgeçmişimdeki büyüyen boşluğu nasıl açıklayacağımı düşünmek çok iç karartıcı. Çocuk sahibi olduğumdan değil. Denedik. Oliver gebe kalamamamızın tamamen zihnimden kaynaklandığını, çok gergin ve duygusal olduğumu ve bu yüzden bedenimin anneliğe alışmadığını düşünüyor. Belki de daha çok içten içe bir şeylerin değişeceğini ve ilişkimizin bana başka insanları bu ilişkiye dahil etme güvenini verecek kadar güçleneceğini umuyorum. Harriet ile iki haftada bir hafta sonu geçirmek benim için yeterli bir ebeveynlik değil - o hayatımdaki tek güneş ışığı.

Tekrar yukarı kaydırıldığımda uygulamayı kapatmak üzereydim. Mesajları o kadar hızlı atlamışım ki, sahte bir telefon faturasıyla ilgili bir spam mesajı ile yaklaşık altı yıl önce günlük bir alışkanlığa başlayacağımı düşünerek kaydolduğum bir meditasyon uygulamasından gelen bir mesajın arasına gömülmüş bir mesajı fark etmedim.

KIMDEN: Drew Kennedy

KONU: Senin resimlerin.

Sergi ismimiz kalbimi hoplattı. Mesajı açıyorum.

Evie,
Bir süredir konuşmadığımızı biliyorum. Umarım iyisindir ve Harriet. Bu kısa bir mesaj. Ve bir itiraf. Bir de soru.

Nefeslerim düzensiz geliyor. İtiraf ve soru fikri ruhuma çok uzun zamandır hissetmediğim bir umut aşıyor. Ruhumda hiç işi olmayan bir umut. Drew Kennedy tarafından verilmedi. Ama okumaya devam ettim.

Her zaman Dünya Fotoğraf Ödülleri'ne katılmak istediğimi hatırlıyor musun? Sana fotoğraflarımın yeterince iyi olmadığını söyledim ve sen de iyi olduklarında ısrar ettin. Birkaç ay önce bir hevesle portre kategorisinde bir başvuru hazırladım. Bilgisayardaki depolama alanımı temizliyordum ve yıllar boyunca çektiğim bir sürü fotoğrafını buldum. Dürüst olmak gerekirse neredeyse siliyordum. Ama sonra...

Her neyse, kısa listeye alındım.

Şimdi itiraf kısmına gelemim. Resimleri göndermeden önce sizden izin almam gerekiyordu. Bu kadar ileri gidebileceğimi hiç düşünmemiştim ve size ulaşma fikri çok zor geldi, bu yüzden yapmadım. Sadece yazıyı gönderdim. Evie, özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.

Resimleri buraya ekledim. Zaten muhtemelen onları almalısınız. Yarışmaya devam etmememi tercih ederseniz anlarım. Sadece söyleyin ve yarışmadan çekileyim.

Bana haber verir misin? Teşekkürler,

Drew.

Not: Onlarla birlikte bir sanatçı açıklaması yazmak zorunda kaldım. Ne olursa olsun, her kelimesinde ciddiydim.

On birinci sınıfta çektiği ilk fotoğraftan, filmli fotoğraf makinesini kullandığımız o gece onunla birlikte şehirde çılgınca ve coşkuyla dolaşırkenki halimden, Harriet'in doğum günü partisinde pencereden dışarı bakarkenki halime kadar bazı fotoğraflara göz gezdiriyorum. Bir kuleye hapsolmuş bir prenses gibi görünüyorum. Bunu kastetmemiş olabilir ama

Kronolojik sıraya göre resimler bana hayatımın ne kadar k   ld   n n bir zaman  izelgesi gibi geliyor. Ve ne kadar d   t   m n.

Telefonumu masanın üzerine bırakıp ona bakıyorum. Birdenbire diğerlerine bakarken spor salonunda olmak istemedim. Kahve çekirdeklerinin    t  lmesini ve halterlerin  ıngırtısını dinlemek istemiyorum. Dışarıda olmalıyım. Ve yalnız.

E yalarımı topluyorum; aya ımın dibindeki spor  antam, havlum, anahtarlarım, telefonum. Kalbim yarım saat önce ko u bandında attığı kadar hızlı atıyor, dışarı fırlıyorum, yolun karşısına geçiyorum ve parkta ağaçların altında bir yer buluyorum, orada *Drew Kennedy'nin yazdığı Pictures of You* adlı dosyaya tıklayaca ım.

Drew

Beni en çok endişelendiren sanatçının ifadesi. Birini kameraya çekmek başka bir şey, bunu kelimelerle yapmak başka bir şey. *Zamanı tersine çevirebilseydim, senin için savaşırdım.*

Evie'de diğer insanların görmediği bir şey gördüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Oliver'ın kesinlikle görmediği bir şey. Ve okulda ona ne kadar aşık olsa da, ona hiçbir zaman bu fotoğrafların her birinde objektife baktığı gibi bakmadığını biliyorum.

O zaman sahildeyken ve felaket . benim hayat ve kaldı. Ne zaman Beni olduğum gibi anladın ve değiştirilmesi gereken çok şey olmasına rağmen beni düzeltmek ya da hiçbir şeyi değiştirmek istemedin. Annemin öldüğü gece, mutfak lavabosunun başında durup ellerini yıkamak için musluğun sıcak akmasını sabırla beklediğin zamandı. Annemin o zamana kadar sıcaklığa ihtiyacı yoktu ama sen yine de onu sağladın. Sanki annem hala hayattaymış gibi, "Annie, elini tutacağım" demendi. Ve ben bunu nasıl yapacağımı bilmeden önce, bunu yapacak kişi olmak isteyeceğimi nasıl da biliyordun.

önemli olan kendimdim.

Jervis Körfezi'nde, zamandan ve beklentilerden bağımsız olarak, fosforlu ışığın neşesiyle yanarak, geleceğimizi hayal ederek, tüm kalbinizle hayata daldığınız için çok mutluydunuz.

Hayatımda yaşadığım en derin ilişkinin yankılanan kaybına eklenen milyonlarca küçük şeydi. Bu sadece sahip olduklarımızın ve sahip olabileceklerimizin değil, sende gördüğüm ve olmayı hayal ettiğin kişinin de kaybıdır.

Bunlar senin fotoğrafların, Evie, büyük hayatın içine kapanmadan önce. Kendi üzerine katlanmadan ve sonra tekrar tekrar katlanmadan önce, hayallerinizin oksijeni bitene kadar. Yeniden olabileceğin kadının resimleri.

Bu kelimeleri yazdım, ta ki belge bir sanatçının ifadesinden çok bir sanatçının müdahalesine dönüşene kadar. Muhtemelen ilişkimizde bardağı taşıran son damlaydı ama yapılması gerekiyordu.

E-postayı iki saat önce gönderdim ve ondan haber alamadım. Sanırım bir hayatı var. Yıllar sonra ilk kez gelen kutusuna girip onu düşündüğümü söylesem ne kadar güzel olurdu diye oturup düşünmüyor. *Hâlâ öyle.*

Bu bir aşk ilanı değildi. Radikal bir dostluk ilanıydı. Ona ulaşmak için son bir çaba. Ve onu kurtarmak.

Ve evet, serginin kendisi de bir kariyer hamlesi. Bu fotoğraflarda, profesyonel hayatım boyunca başka hiç kimsenin portresinde yakalayamadığım bir kalite var. Işık ondan yayılıyor gibiydi.

Her neyse, şimdi gönderdiğim için çıldırıyorum. E-postayı geri çağırmak için çok mu geç? Rekabeti bir kenara bırakmalı, profesyonel bir darbe almalı ve tüm bu durumdan sonsuza dek kurtulmalıyım.

İnsanlar ilk aşklarını asla unutmadıklarını söylerler. Otuz yaşına geldiğimde, bir daha kimseye tam olarak bağlanamadıktan sonra ve peşimde bir dizi başarısız ilişki ve yanlış insanlarla yanlış başlangıçlar varken, burada olan şeyin bu olduğunu kabul etmenin zamanı geldi. Belki de son on üç yılımı endişe içinde geçirmemiş olsaydım onun gitmesine izin vermek daha kolay olurdu.

Spor ayakkabılarımı giyiyorum. Bütün gün burada oturup e-postalarımı yenileyemem. Ayrıca, öğlen bir bankada kurumsal bir çekimim var ve ekipmanlarımı düzenlemem gerekiyor. Koşuya çıkacağım, kafamı boşaltacağım ve hayatıma devam edeceğim.

Ama tam kapıyı kilitliyordum ki, telefonuma bir e-posta geldi. Evie'den.

Drew.

İzniniz yok. Bu fotoğrafları bu ödöl için kullanmayın. Yarışmadan çekilin. Ve bir daha asla benimle iletişime geçmeyin.

Evie.

Evie

Göle bakan çimlere yerleşiyorum, yüzümü güneşe dönüyorum ve kendimi topraklamak için sonuçsuz bir çabayla derin bir nefes alıyorum. Sonra mesajlarımı açıyorum. Spor salonundan çıktığımdan beri geçen beş dakika içinde gelen kutuma daha fazla spam girmiş ve Drew'un e-postasını arıyorum.

Onu sık sık düşünüyorum.

Oliver'la ilk günlerde her şey harikayken bile, onun yanındayken kendimi hiç kendim gibi hissetmedim. Her zaman onun istediği kişi olmaya çalışıyordum. Onun önünde yemek yemekten korkuyordum. Vücudum hakkında endişeleniyordum. Her adımımı sorguluyor, farklı, daha fazla ya da daha iyi olmayı diliyordum.

Drew ile sadece dünyada hayatta olmayı önemsiyordum. Varlığımızın basitliği içinde mevcuttum. Elbette o zamanlar olgunlaşmamış ergen bakış açım bunu rahatlık olarak yorumluyordu. Romantik olamazdı çünkü çok stressiz ve basitti.

Oliver, aşık olmanın bir parçası olduğunu düşündüğüm bir şekilde beni korkuttu. Bunun yoğunluğu o kadar heyecan vericiydi ki kendimi gerçek olduğuna inandırdım çünkü tehlikeli geliyordu. Ama Oliver'ın hayatım üzerindeki artan dikkati beni daha da sıkıştırdı. Sürekli benden parçalar koparıyordu. Beni istediği kadına dönüştürdü. Ama aynı zamanda içimdeki her şeyi oydu ve şimdi kırılğan bir kabuktan başka bir şey kalmadı.

Drew'un mesajı nerede? Amazon'dan gelen ve sepetimde kalan kitapları hatırlatan bu e-postaları daha önce gördüğüme eminim. Evet, şimdi gece gelen mesajlara geri döndüm.

Arama çubuğuna onun adını yazıyorum ve gelen kutusunu filtreliyorum. Sonuç yok. Bu doğru olamaz. Daha önce gönderdiği mesaj, yıllar içinde bana gönderdiği diğer mesajlarla birlikte orada olmalıydı. Bir tanesi ona Harriet'ten bahsettikten sonra testleri yaptırdığını söylüyordu. Daha geriye gidersek, annesinin cenazesi için yapılan düzenlemelerle ilgili bir şey. Ama orada değiller. Hiçbiri yok. Bugünkü fotoğraflarım da dahil.

Panikledim. Adresini bile hatırlayamıyorum. E-posta uygulamamdaki kişilerde hiç görünmüyor, bu yüzden mesajlarımı geçiyorum.

İşte geldi. Adını görünce gülünç bir şekilde rahatladım. Son mesajlaşmamızın dört yıl önce olması üzücüydü ve sadece kısa mesajlardı - Oliver'a test yaptığı için ona teşekkür ediyordum. O da bana bunu kendisi için değil, yeğeni için yaptığını söyledi.

Eve döndüğünde Oliver, "Onunla görüşmüyor," demişti. "Sadece aile."

"Drew aileden biri," diye karşı çıktım.

"Yakın aile demek istiyorum." Oliver her zaman her şeyi en küçük ortak paydaya indirgemeye niyetli olmuştur. O ve ben. Huysuz, sinirli ve her türlü sabırsızdı. Drew konusunda ısrar etmem günlerce sessiz kalmama neden olmuştu.

Drew yine de takıldı. Yeğeninden asla vazgeçmedi. Bir de ona gönderdiği hediyeler vardı, ki onlara hiç sahip olmadı. *Drew onun sevgisini satın almak istiyor diye onu şımartmak istemeyiz Evie.*

Bu beni ürpertiyor.

E-postanızı tekrar gönderebilir misiniz? Kaybettim, şimdi Drew'a yazıyorum. Mesaj başarısız oldu. Yeniden denemek için dokunun.

Dokunuyorum.

Mesaj başarısız oldu.

Nasıl başarısız olmuş olabilir? İnternet tarayıcısını açıyorum ve yazıyorum: Bir mesajın iletilmemesi ne anlama gelir?

Sonuç: Yanlış numaraya sahip olabilirsiniz. Yeterli hücresel servisiniz olmayabilir. Mesajlaştığınız kişi sizi engellemiş olabilir.

Beni engelledi mi? Ve e-postayı geri çağırmış olabilir mi? Bugünlerde bunu yapabiliyorsun, değil mi? Keşke spor salonunda cevap verseydim.

aldım. Yıllardır tek başıma mücadele etmeme rağmen, ona erişimim olmadan kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğime hazırlıklı değilim. Gözlerim doluyor ve yükselen bir hıçkırığı bastırıyorum. Hayatımın nasıl bu kadar raydan çıktığını anlayamıyorum. Oliver'ı *yıllar* önce terk etmeliydim - hayatıma ilk girmeye başladığında, nerede olduğumu bilmek istediğinde, en önemli insanları dışladığında.

Neredeyse otuz yaşında olup bir parkta ağlamamalıyım, keşke tekrar on altı yaşında olsaydım ve geri dönüp her şeyi farklı yapabilseydim.

Oliver beni bulduğunda hâlâ hayatımdaki seçimlerle ilgili varoluşsal bir kriz yaşıyordum. Araba gıcırdayarak otoparka giriyor, kapıyı çarpıyor, Harriet'i arka koltuktan çekip çıkarıyor ve omuzlarına atıyor. Onun kararlı adımlarını bir mil öteden tanıyabilirdim. Kararlı, öfkeli adımlar, bu durumda, yanında kızı olsa bile - gerçi onunla her şeyi eğlenceli hale getirme konusunda bir becerisi var, bu yüzden kız onun ruh halini at şakası sanıyor. Harriet onun öfkeli yaklaşımı karşısında ciyaklıyor. Keşke onu yere bıraksaydı ve şimdi ne yaptığımı merak ediyorum.

Korku gözyaşlarımı kurutuyor. Bedenimin gerildiğini hissediyorum. Hazırlanıyorum. Kaslarımda, zihnimde ve ruhumda kalan azıcık gücü topluyorum. Adrenalin, savaş ya da kaç durumundan bıkmış, yorgun damarlarımda iyi aşınmış seyrine başlıyor. Huzura hasret, "her şey yolunda" Harriet yüzümü takınıyorum.

Oliver bana ulaştığında, "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," diyor, Harriet'i omuzlarından indiriyor ve sanki yere iniyormuş gibi havaya kaldırıyor. O yapmadı. Hayatım boyunca bu parka hiç gelmedim. Beni buraya kadar takip etti.

"Evie!" diye sesleniyor, kıkırdayarak. Kollarıma düşüyor, güneş ışığının hoş bir huzmesi. "Babam beni *sahile* götürdü! Dondurma yedik, yüzdük, kumdan kaleler yaptık ve beni *boğazıma* kadar gömdü!"

Beni de boynuma kadar gömdüğünü ve sürekli kollarımı çıkarıp kendimi kurtarmaya çalıştığımı hissediyorum.

"Güneş kremi unuttuk," diye itiraf ediyor, küçük kollarını uzatarak kızarıklığı inceliyor.

"Onu sana ben taktım," diyor sinirli bir şekilde.

"Baba, söylemememi söylemiştin." "Yalan söylemeyi bırak, Harri."

Ezilmiş ve kafası karışmış görünüyor ve ben de ona hangi dondurmayı seçtiğini soruyorum - dikkat dağıtmak ve dağıtmak için tasarlanmış bir büyü. "Haydi," diyerek elini uzatıyor ve beni bileğimden tutup kabaca ayağa kaldırıyor. Spor çantamı alıp geldiği yöne doğru yürümeye başlarken Harriet elimi tutuyor ve Biz giderken aramızda mutlu bir şekilde sallanıyor.

"Hadi *milkshake* alalım!" diye umutla öneriyor. Tam evet diyecekken Oliver arkasını dönüyor ve elini bırakıyor.

"Dondurma yedin. Seni annene geri götürmeliyiz."

Beşe kadar bırakma zamanı değil. Umarım Chloe'nin rahat bir öğleden sonra geçirme planlarını mahvetmeyiz. Bir çocuğu çoğunlukla tek başına büyütmek zor bir iş ve Harriet'e sahip olmayı seviyorum. Onu sadece iki haftada bir hafta sonları ve tatillerde görsek bile, ondan boşanma ve onun bu ikinci ailesini parçalama fikri beni ürpertiyor. Harriet bu ilişkinin gerçek olan tek parçası.

Oliver'ı park boyunca takip ederken, çantamın fermuarını açıp bir çikolata çıkarmasını ve yanımdan geçerken çöp kutusuna atmasını izliyorum. "Bu saçmalığa ihtiyacın yok, Evie."

Hayatta her şeyin net bir şekilde ortaya çıktığı anlar vardır. Uzun yıllar boyunca bu kâbusun içinde sıkışıp kaldığımı hissettim. Kendimi kaybetmeme neden olacak büyük ve bariz bir şey olduğunu düşünürsünüz. Sinemaya gittikten sonra telefonumu yanlışlıkla sessizde bıraktığım için bana bağırması. Eve geç geldiğimde mutfak duvarına bardak fırlatması. Ama sonuçta, az önce güneş kremi yüzünden gazladığı hassas kızının önünde bir Mars çikolatasını çöp kutusuna atmak gibi basit bir eylem, beni sadece yeteri kadar değil, aynı zamanda karşı koymak için ihtiyacım olan kayıp bir cesaret cebini taradığım bir yere itiyor.

Harriet'i tekrar arabaya bindirip Chloe'nin evine gidiyoruz. Şu anda bayılacağım türden köhne bir kiralık evde yaşıyor. **Sarmaşıkların** tuğlaları aştığı, saksı bitkilerinin ön basamakları doldurduğu ve tüm eşyaları için neredeyse hiç yer olmayan iki yatak odalı küçük bir teras. Bir evin olması gerektiği gibi hissettiriyor.

Koşuya çıkacakmış gibi şort, tişört ve kulaklıkla kapıyı açıyor. "Oh, merhaba! Seni bu kadar erken beklemiyordum!"

Harriet kendini Oliver'ın kollarından kurtarır ve yeni yavru köpekleriyle oynamak için içeri koşar. Her şey yolunda. Chloe'nin egzersizini yeniden planlaması gerekecek. Herkes yeniden planlamak, yeniden düzenlemek ve uyum sağlamak zorunda.

"Takip uygulamasını kapattığını söylediğini sanıyordum?" Vedalaştıktan sonra arabaya doğru yürürken söyledim. Harriet'i indirene kadar sergilediği kötü ruh hali düşünülduğünde bu cesur bir ifadeydi. Geçenlerde yine uygulama yüzünden tartışmıştık, ona her hareketimi bilmesinden bıktığımı söylediğimde.

"Seni güvende tutmak için, Evie," diyor şimdi. "Tek istediğim bu."

Özellikle güvensiz değilim. Fiziksel olarak değil. En azından onsuz dışarıdayken. Psikolojik olarak gerçekten tehlikedeyim ama bu onun suçu.

"Riskleri her zaman hafife alıyorsunuz," diye devam ediyor. "İnsanlar sahip olamayacakları şeylere ve insanlara takıntılı hale geliyorlar."

Aklını kaçırmış. Sanrılar ve paranoya için bir psikolojik değerlendirme önerirdim ama tabii ki bunu asla kabul etmez.

"Seni seviyorum," diyor bana, milyonuncu kez. "Seni herkesin sevebileceğinden daha çok seviyorum." Drew'u kastediyor tabii ki. *Her zaman* Drew hakkında. Aslında... şu anda, Oliver'ın yüzünü kaplayan kıskançlığa bakarken, sonunda jeton düştü. Neden hiçbir zaman yeterince iyi hissetmediğimin açıklaması. Neden bende ne bulduğunu ve beni bırakıp istediği başka birini seçebilecekken neden bocalayan ilişkimize bu kadar şiddetle tutunduğunu sonsuza dek merak ettim. Asla beni sevmekle ilgili değildi. Drew'dan nefret etmekle ilgiliydi. Drew elini uzatıp beni o yüzme havuzundan çıkardığı andan itibaren.

"Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum, Evie. Seni koruyorum," diyor şimdi.

Bu şamandıranın etrafında binlerce kez döndük. Öfkeli bir karmaşadan başka bir yere varamıyoruz, sonunda onun sessizleşmesine dönüşüyor ve bu her zaman en kötü kısım oluyor. Sessizlikte güç vardır. Bazen olayların patlak vermesinden daha fazla güç.

Arabasına ulaştık ve bana yolcu kapısını açtı. Toplum içinde her zaman centilmen. Yakındaki yaşlı bir kadın onu dürtüyor

Arkadaşı, eli kalbinin üzerinde ve bize doğru gülümsüyor. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum: *Şuna bak, Shirley! Şövalyelik olmemiş...*

Oliver'ın şövalyelik anlayışı beni öldürecek.

Biniyorum ve emniyet kemerimi takıyorum, kendimi daha da kısıtlanmış hissediyorum.

Sürücü tarafına geçip arabaya öfkeli bir enerji yayıyor, tavrı tekrar değişiyor, benden ne istediğini ve bu durumdan nasıl kurtulacağımı anlamaya çalışırken beni tanıdık bir zihinsel mücadeleye sürüklüyor. Aklından geçen her neyse, asla o gibi görünmüyor. Ruh halini değiştirmek için hangi adımı atarsam atayım, hep yanlış oluyor.

Bu sefer hiçbir şey yapmadım. Onu değiştirmeye çalışmak için hiçbir şey söylemiyorum. Bağlantıyı koparıyorum.

Tabii ki, bu da yanlış.

"Neyin var senin?" diyor otoparktan çok hızlı bir şekilde çıkıp emniyet şeridine girerken.

Pencereden dışarı bakıyorum. Böyle bir soruyu yanıtlamaya nereden başlayabilirim ki?

"Sana sorunun ne olduğunu sordum," diye tekrarlıyor, bu kez sesi daha sert. Bizim banliyöye giden sapağı kaçırıyor.

Şimdi ona bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Arabayla gezmeye. Konuşmamız gerek."

Konuşmamız gerek. Genelde böyle korkutucu kelimeler. Ama bu durumda çok doğru. Ve işte yıllardır kaçındığım bir konuyu gündeme getirmek için aradığım fırsat.

Otobana doğru sürüyor. Eve doğru değil. Gittiğimiz rotayı bir araya getiriyorum ve görünüşe göre şehir dışına çıkıyoruz. Uzaklara gidemeyiz. Çantamı bile hazırlamadım. Benim için bir şeyler hazırlayıp hazırlamadığını görmek için arka koltuğa bakıyorum ama koltuk tertemiz ve boş.

"Konuşmamız gerektiğine katılıyorum," diyorum, "ama eve gidemez miyiz?" "Canım araba kullanmak istiyor."

Her zaman canı ne isterse onu yapıyor. Böyle kararlara asla dahil edilmiyorum. İlk birlikteliğimizden çok farklı, beni merkeze koyuyor ve istediğim her şeyi yapıyordu.

"Mutlu musun Oliver?" Cüret ediyorum. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ve parmakları direksiyonun etrafında sıkılaştığında bu doğrulandı.

"Ne tuhaf bir soru." "Yani mutlu muyuz?"

Ayağıyla gaza basıyor ve ben koltuğumun kenarlarını kavriyorum. "Mutlu musun, Evie?"

Kocanıza mutsuz olduğunuzu, bunun onun hatası olduğunu ve ayrılmak istediğinizi nasıl söylersiniz? Geçmişte ne zaman nasıl olduğumuz konusuna yaklaşırsak, geri adım attım. Bu sözleri asla söyleyemedim, çünkü söylersem sonuçlarından hep çok korktum. Ama bugün aniden, belki de Drew'in hatırlatması yüzünden, bunu söylememekten daha çok korkuyorum. Kötüleşen sonuçlardan çok mevcut durumdan korkuyorum. Onunla kalırsam hayatım zaten biter.

Uzun bir sessizlikten sonra, Illawarra yamacına doğru ilerliyor. Wollongong'a mı gidiyoruz? Belki de beni Kiama'ya falan götürüyordur. Gittikçe gerginleşiyorum ve bu yoldayken bu konuşmaya kesinlikle devam etmeyeceğim. Macquarie Geçidi beni hep tedirgin etmiştir. Çocukluğumdan beri o dağda hep bir his vardı içimde. Okul gezileri için otobüsle seyahat ederdik ve otobüs çökmekte olan kaldırıma tutunurken, vadinin yan tarafına doğru düşerken dehşete kapılırdım, korku beni vadiye, okyanusa doğru uzanan yemyeşil ormanın muhteşem manzarasını seyretmekten alıkoyardı.

"Soruma cevap vermedin," diyor sonunda. Direksiyonu o kadar sert kavriyor ki parmak eklemlerinin beyazları parlıyor.

"Bunu oraya gittiğimizde konuşabilir miyiz?" Ona yalvarıyorum.

Bana bakıyor ve keşke yola dönüp baksa diyorum. Çok tehlikeli.

"Basit bir evet ya da hayır olmalı, Evie. Ya mutludur ya da değildir. Sana istediğin her şeyi verdim."

Beni hiç tanıyor mu?

"Tek istediğim kendimi akademik olarak kanıtlamak, bir iş bulmak ve bir fark yaratmaktı. Ve bunu kaybettim."

"Çünkü zihinsel olarak iyi değilsin."

Kendisi işleri hallederken benim geri çekilmeme izin vererek sevgi dolu ve cömert davrandığını düşünüyor. O zamanlar ben de öyle sanıyordum. Ama değildi.

Ona ihtiyaç duymamı sağlamanın bağka bir yolu muydu? Ben ne kadar endiğeli olursam, o da benimle ilgilenmekten o kadar keyif alıyor gibiydi. Benim kaygım, onun benim bağımlı olduğum kiği olma ihtiyaını besliyordu.

"Tanığtığımız zamanı hatırlıyor musun?" diyor. "Bana tapıyordun." "Beni ilgi yağmuruna tuttun. Bree'ye yardım ettin." "Nasıl?"

"Hatırlamıyor musun? O korkunç web sitesini kapattırmığtın."

Gölüyor. "Tanrım, Evie, her zaman çok saf oldun."

Ne?

"Oliver, bana o siteyi bağkasına kapattırdığını söyle." ėu anda ne demek istediğini hayal etmeme izin veremem. Bree için devreye girip bunu yapma kararı, ağkımanın emekleme döneminde önemli bir etkendi. Fiziksel çekiciliğin parıltısı yeterli olmadığında, sarıldığım cesur bir davranığtı.

Bana bakıyor, yoldan çıkıp tekrar yola giriyor, srğ her geçen saniye daha da ktleğiyor. "Yayından kaldırmak ve alan adını iptal etmek beğ dakikamı aldı."

Bu doğru olamaz.

"Ama morarmığ göz? Sorumlu ocukla kavga ettiğinizi sylemiğtiniz?"

Gölüyor. "Morarmığ gözüm havuzdaki kavgadan dolayı oldu."

Daha önce hiç yağamadığım türden bir öfke patlarken ona bakıyorum. O sitenin arkasında *Oliver* mı vardı? *Benim kocam*. Genç kızların hayatlarındaki tüm bu katliamdan sorumluydu. Sonra da kendini kahraman gibi gösterip beni ağına mı dğrd?

"Kenara ek Oliver? Kendimi hasta hissediyorum."

Ama o hızlanıyor, virajları daha da hızlı alıyor. Ve midemdeki hastalık hissinin hareketten kaynaklanmadığını fark ediyorum. Bunun bir felaketle sonuçlanacağına dair esrarengiz, neredeyse psiğik bir nseziden kaynaklanıyor. Çünkü bir sonraki ėeyi sylememem gerektiğini biliyorum. Tam burada değil. Kelimeler ağzımdan dökülmeye bağlamadan önce umutsuzca onları durdurmak istiyorum, ama beynim koptu ve sanki kaçınılmaz olanı geri alamıyorum ve bir düzeyde umurumda bile değil.

"Oliver, boğanmak istiyorum."

Drew

Genelde saat altı haberlerini izlemem. Annemin öldüğü sıralarda "karanlık" kotamın dolduğunu fark ettiğim bir noktaya ulaştım.

Bu gece, Lightroom'da fotoğrafları işlerken arka planda televizyonu -muhtemelen eşlik etmesi için- açtım. Fotoğrafçılığın en sevdiğim kısmı bu. Ham dosyaları almak ve onlarla sanat yaratmak. Renkleri incelikle geliştirmek. Dengeyi ayarlamak. Ruh halim beni yaratıcı olarak nereye götürürse.

Bu gece tek renkli. Bu şartlar altında şaşırtıcı değil.

Evie'nin arkadaşlığımızı sona erdirmeye şeklini görmezden gelmeye çalışıyorum, bu sefer temelli olarak. Gönderdiği e-postada hak etmediğimi bildiğim bir resmiyet ve duygusuzluk vardı. Ama öfkelenmek yerine kendimi yenilmiş hissediyorum. Dünyadaki tüm vaatlerle başlayan ve açıklanamaz bir sessizlikle sona eren bütün bir arkadaşlığa yenilmiş hissediyorum.

"Bu öğleden sonra Macquarie Geçidinde otuz yaşında bir adam, tehlikeli olarak bilinen yolda kullandığı BMW'nin kontrolünü kaybetmesi sonucu hayatını kaybetti. Kazada yaralanan yirmi dokuz yaşındaki bir kadın ise hava yoluyla Saint Vincent's Özel Hastanesi'ne kaldırılmış olup, durumunun ciddi ancak stabil olduğu anlaşılmaktadır. Kazayla ilgili daha fazla ayrıntı açıklanmadı, ancak polis görgü tanıklarını öne çıkarmaya çağırdı ve kazanın araç kamerası görüntülerini istedi."

Kalbim durdu. Bir şekilde biliyorum. Zaman titriyor ve evrendeki bir fay hattının üzerinde yalpalıyor.

Ekrana bakmadan önce bile Oliver'ın buruşuk beyaz BMW sedanının görüntülerini göreceğimi biliyorum. Şimdiden onu bir hastane yatağında yatarken hayal ediyorum. Hayır, şimdiden anahtarlarıma ve ceketime uzanıyorum.

Beynim plana yetişmeden bedenim evimden çıkıp arabaya biniyor. Çiftin adını bile söylememişlerdi. Sadece *biliyorum*. Ve arkadaşlığımızın resimleri zihnimde uçuşurken, ona gitmeye zorlanıyorum. Beni yine itip kaksa bile umurumda değil. Sadece onu görmeliyim.

Hastaneye giderken trafik tıkanıyor ve sonunda hastaneye vardığımda garajın dolu olduğunu görüyorum. Kan basıncım tavan yaptı. Neden acele ettiğimi bile bilmiyorum. Beni görmeyi kabul etmeyebilir bile. Sadece hayatta olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Sonunda, bir sıranın sonundaki yarım araba boşluğuna çekiyorum ve cezayı göze alıyorum. Kapıyı çarpıp kilitliyorum, ses beton duvarlarda yankılanıyor. Labirent gibi koridorlardan geçerek içeri giriyorum ve resepsiyona yaklaşıyorum.

"Evie Hudson," diyorum, sonra kendimi düzeltiyorum. "Üzgünüm, Roche."

Resepsiyon görevlisi ismi bilgisayara yazıyor ve bana Evie'nin akut bakım servisinde olduğunu söylüyor. Bana yolu gösteriyor ve ben de hemşire odasına gidiyorum. Her şey annemle burada olduğum zamanı anımsatıyor.

"Korkarım sadece ailemizi içeri alabiliyoruz," dedi bana.

"Ben onun kayınbiraderiyim." Bu kelimelerden nefret ediyorum. Ben bundan çok daha fazlasıyım.

Bana bakıyor ve yüz ifadesini acıma ile şekillendiriyor. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Oliver'ı kastettiğini anlamadan önce kelimeler beni yumrukluyor. Ona bakıyorum ve teşekkür ediyorum, Oliver'ın kaybı bana hiçbir şey gibi gelmese de. Kesinlikle hiçbir şey. Eğer bu normal bir kardeşlik ilişkisi olsaydı, kederin olması gereken yerde sadece durağan bir vızıltı olurdu.

Evie'nin bilincinin kapalı olduğu bir odaya götürülüyorum, monitörler etrafında bip sesi çıkarıyor.

"İçeri giren ilk aile üyesi sizsiniz." "Ailesini arayan oldu mu?"

Başını sallıyor. "Elimizdeki tek akraba bilgisi Oliver Roche'a aitti.

Üzgünüm, bir kardeşi olduğunu bilmiyorduk."

Kardeş hâlâ boş bir kelime gibi geliyor. Silkeleniyorum ve ceketimi bir sandalyenin arkasına geçirip yatağına yaklaşıyorum.

Huzurlu görünüyor. Biraz hırpalanmış ama tahmin ettiğim kadar kötü değil. Yanlarında hareketsiz duran bilekleri morarmış ve boynunda emniyet kemerinin sıktığı yerde kırmızı bir iz var. Doğal kıvrımından parlaklık kazanmış koyu renk saçlarını yüzüne doğru tarıyorum ve göz kapakları açılacakmış gibi titriyor ama açılmıyor. Tek düşünebildiğim ne kadar çok şey yaşadığı, travmatik bir şekilde sona erdiği ve onu nelerin beklediği. Kalbim onun yanındayken her zamanki gibi çarpıyor ama bu sefer ekstra bir ivmeyle, çünkü ondan vazgeçmeye çok tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Nazikçe elini tutuyorum. "Evie? Benim."

Yanındaki kalp atış hızı monitöründe istirahat nabzında ani bir yükselme var. Hemşire içeri giriyor, kontrol ediyor ve ondan bana bakıyor. "Beyninin dinlenmeye ihtiyacı var" diyor. "Ziyaretçi heyecanı için çok erken olabilir."

Heyecan. Bu durumda bunun doğru kelime olduğundan emin değilim ama hemşire yüzümdeki sefil ifadeyi okuyor.

"Ona uğradığını söyleriz," diyor usulca, sonra ekipmanları kontrol ediyor ve koluma vuruyor. "Monitöre bakılırsa, sanırım zaten biliyor."

Evie

Drew beni ailemin boş odasında uyandırdığında saat sabahın dördü. Çok rahatsız edici, korkunç bir kâbus görmüştüm ama bunu aklımda tutamıyordum.

"Evie," diyor omzumu sarsarak. "Uyan."

Gözlerimi açtığımda yatakta yanıma tünemiş, kot pantolon ve tişört giymiş, tamamen giyinikti.

"Kalk, Hudson. Giyin. Benimle arabada buluş."

"Kaçıyor muyuz? Ne oldu?"

"Sadece bana güven."

Odadan çıkıyor ve bir dakika sonra evden çıktığını ve kapıyı sessizce kapattığını duyuyorum, ben de banyoya koşup annemin gardırobundan dün aldığım elbiseyi giyiyorum. Muhtemelen hiç giymediği beyaz, şekilsiz bir şey ve buna şaşmamalı. Eğer gerçekten kaçırıyorsak, Drew'un tercih edebileceği Bonnie ve Clyde kıyafeti değil ama elimdeki tek şey bu.

Dışarı çıkıp yolcu koltuğuna geçiyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırıyor.

"Yani şimdi de ailemin arabasını mı çalışırız?"

Gülümsüyor. "Söz veriyorum kahvaltıya kadar geri getireceğiz."

Brighton Plajı'na yaklaşık kırk beş dakika var - sabahın bu saatinde, özellikle de Drew'un sürdüğü hızda çok az. Oraya varıp park ediyoruz ve eğer buraya gündoğumu için geldiysek, neden daha yakın bir yer seçmediğini merak ediyorum.

Arabadan iner inmez elimi tutuyor ve beni kumlu patikadan okyanusa doğru sürüklüyor. Beni neden buraya getirdiğini anladığımda daha kıyı şeridine bile yaklaşmamıştım. Çarpan her dalgayla birlikte okyanus mavi, pırıl pırıl fosforlu bir ışıkla aydınlanıyor. Kumların üzerinde durup sadece izliyorum.

"Her gördüğümde sanki ilk kez görüyormuşum gibi oluyor" diyor. Bunun benim yararına olduğunu biliyorum, çünkü unuttuğumu bildiğim için kalbim çok kırılmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Telefonumdaki bir fotoğraf uygulamasında konum merkezli uyarı."

Kaydırakları ayağımdan çekip suya doğru yırtıyorum, doğruca dalgalara koşuyorum, üzerlerine basıyorum, tam gaz içine düşüyorum, her yere sığıyorum.

Kıyıya çıkmış, seyrediyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve kot pantolonunun paçalarını dikkatle kıvrıyor, sanki sığ sulara temkinli adımlar atacakmış gibi. Buna izin vermeyeceğim. Sudan çıkıyorum ve onu da kendimle birlikte derinlere çekiyorum, dalgalar baldırlarımıza ve sonra kalçalarımıza çarpıyor, beyaz elbisemin etekleri etrafımdaki suda yüzüyor.

"Sakin ağzına alma," diye uyarıyor ve ben de onu kendime çekerek, kollarımı boynuna dolayarak, bacaklarımı kalçalarına sararak ve dudaklarımı dudaklarına yerleştirerek bunun olmayacağından emin oluyorum.

Okyanus etrafımızda yükselirken, Drew kumlu zeminde elleri belimde dimdik dururken dalgalar yükselirken yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, aramızda beyaz alevler tutuşurken soğuk suyun şoku kalçalarımda dönüyor.

"Bunu ilk seferinde yapmış mıydık?" Nefeslerimin arasında soruyorum.

Beni daha yakına çekiyor, bir eli sırtımda ve saçlarımda geziniyor. "Hayır," diye yanıtlıyor.

Ağzı tekrar benimkiyle buluşuyor. Fosforlu ışıltılar bile beni hatırlanan ve unutulmuş zamanın her saniyesini kapsayan bir öpücükten uzaklaştırmaya yetmiyor. Ellerim yüzünü kavriyor

Beni suyun derinliklerine taşırken, ağzım elmacık kemikleri boyunca ilerliyor - güçlü hatlar, onu hatırlayamayan yanıma bile tanıdık geliyor. Dudakları boynumu keşfediyor ve sırtım kavisleniyor, bacaklarım kalçalarından düşüyor ve ayaklarım suyun altındaki kumu buluyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum, ona öyle bir sarılıyorum ki, bunca zamandır "bilmek" için duyduğum ihtiyacın ötesine geçiyor.

Ve sonra... başka bir yerden ve zamandan, keskin, parlak ışık ve bilgi parıltıları.

Şimdi olmaz.

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor ama resimler durmuyor. Onları uzaklaştırmaya ve zamanın bu son derece güzel anına odaklanmaya çalışıyorum, ama zihnim aksıyor ve ışıltılı fotoğraflar ve hareketli sahnelerden oluşan bir baraj bilincimi dolduruyor.

"Kes şunu."

Hemen geri çekildi.

"Bu olmaz!" Bizi tekrar öpüşmeye başlatıyorum. Ama işte yine oradalar, binlerce görüntü aynı anda, ezici bir hatırlama telaşıyla bir araya geliyor.

Ve şimdi de acı.

Birden başım basınçla patlıyor. Onu öpmeyi bırakıyorum ve inliyorum, elim şakağıma gidiyor.

"Evie, ne oldu?" Yüzümü iki elinin arasına alıyor. Ve bana bakarken, etrafımızda su çalkalanırken, ufkun üzerinde ilk ışık süzülürken, direndiğim tüm bilgiyi kendime doğru çekmenin nihayet güvenli olduğunu biliyorum.

"Doktoramı neden bıraktım?" Ben de ona sordum. "Doktoranı mı tartışmak istiyorsun?"

Şimdi mi?"

Büyük bir atılımın eşiğinde olduğumu bilmiyor. Hastanede gördüğüm nörolog bunun böyle olabileceğini söyledi. Tüm bu rastgele hafıza parlamaları, aniden geri gelmesine yol açabilir ve eminim ki tam eşiğindeyim.

"Tez konum neydi?" Ben soruyorum.

Kafası karışmış görünüyor. "O zamanlar birbirimizi gerçekten tanı mıyorduk. Benimle konuşmuyordun, hatırladın mı? Özür dilerim. Hatırlayamadığını biliyorum. O öpücükten sonra zar zor düşünebiliyorum."

"Drew, lütfen! Bu çok önemli."

Bilgiyi hatırlamakta zorlanıyor. "Dilsel parmak iziyle ilgili bir şey mi? İdio-bir şey mi? Ben dilbilimci değilim, Evie."

"Idiolect?" Ben diyorum. "Birinin dil kullanım kalıpları."

Beni tekrar sudan çıkarıp kuru kuma götürüyor, böylece dalgalar tarafından dövülmeden bu konuşmayı yapabiliyoruz.

"Baban sıfatların sıralamasını hep yanlış yapardı," diyorum ona.

"Evet, bunu konuşmuştuk. Babamın her şeyi yanlış yaptığına dair annemi öldürdü, ama elimizde sadece bir düşün konuşması var."

"Evet, ama dün gece gördüğüm kabusta, birinin üniversitedeki ofisime gönderdiği isimsiz bir mektup aldım."

Bunun üzerinde durdukça, her şey daha da netleşiyor. Ofisim. Araştırmalarımın olduğu kağıt yığınları. Zarf. Pul yok. İade adresi yok. Kabus değildi. "'Sen müdahaleci, genç, işbirlikçi, tehlikeli bir kadınsın...'" Diyorum ki, önceki tüm şüphelerimiz bu tek kristal hafızada kırılıyor.

"Öyle mi yazıyordu?" Drew birdenbire çok daha fazla ilgisini çektiğini söylüyor. "Konuşma, not ve şimdi de bu mektup. Yazdığımı şaşmamalı

Podcast stüdyomdaki o defterde *sıfat sıralaması* var."

"Mektupta başka ne yazıyordu?"

"'Araştırmanı çek. Araştırmanı çek, Evie, yoksa ...'"

Kanım dondu.

Drew'a bakıyorum ve yüzümün açık bir kitap olduğunu biliyorum. Birden *her şey* tekrar üstüme üstüme geliyor ve kendimi paniklemiş ve hasta hissediyorum. "Aman Tanrım," diye ağlıyorum.

Her küçük şeyi hatırlıyorum. Tıpkı insanların ölümden önce bahsettikleri, hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini görme hissi gibi.

Ama ölmek üzere değilim. Uyanıyorum ve son on üç yılın zorlu, korkunç hikayesini her yönüyle hatırlıyorum.

Drew

Sonunda geri döndü. Geçmişimizin her anının yüzüne yansıdığını görebiliyorum. Beni tanıyor. Her şeyi hatırlıyor. Bu Evie, tüm hafızası yerinde, bizi buraya getiren her anı yeniden yaşıyor.

"Drew!" Şiddetle titriyor. Sanki bir tür korkunç, dini şeytan çıkarma ayini gibi. Ama bu bir şeyleri silkeleyip atmakla ilgili değil. Bir şeylerin içine dolması, onu boğmasıyla ilgili.

"Her şeyi hatırlıyorum," diyor feryat ederek. "Çok üzgünüm!" İki kolumu birden tutuyor ve sanki kaçacakmışım gibi bana tutunuyor. Gitmiyorum. Bu sefer gitmiyorum. Kumların üzerinde onun önünde duruyorum ve tüm geçmişimiz yere inerken onunla kalıyorum. Başına gelen her şey beyninde yeniden şekillenirken, tanıdık sinir yollarına yerleşirken, hepsini yukarı ve geri getirirken ve onu günlerce zihninin onu koruduğu bir hayata götürürken.

"Lütfen kalır mısın?" diye fısıldar. "Açıklayabilirim."

Elbette kalacağım. Artık yalnız olmadığına onu ikna etmek için kollarımı sıkıca ona doluyorum.

"Oliver..."

İşte geliyor. Korktuğum anılar. Her şeye gücü yeten saltanat. On üç yıl boyunca, o ne yaparsa yapsın, kadın onu hep geri aldı. Affeden, affeden ve affeden görünmeyen bir manyetik güç tarafından ona doğru çekildi ...

İçinde derinlerde bir yerden bir hıçkırık yükselir.

"O öldü," diye ağlıyor. "Oliver öldü. Kaza ..." Hayalleri yüzünde oynaşıyor gibi. Sanki aklından işkence geçiyormuş gibi.

Ve sonra, içinde hiç bilmediğim kadar derin bir yerden fıskırmış gibi görünen kontrolsüz duygulara k a p ı l ı y o r .

Yüzüme baktı, kül rengi ve perişan bir halde, "Drew, hepsi benim hatamdı!" dedi.

Evie

Evie, eğer sana sahip olamazsam...

Oliver'ın son sözleri çarptı. Bu dehşeti *yıllara* yaymanız gerekiyor. Bu, birinin hayatıyla ilgili bütün bir konuyu bir filme sıkıştırmaktan bile daha kötü - en azından o zaman iki saatiniz oluyor. Bu, hayatımın büyük bir bölümünün anında teslim edilmesi ve ben bunu kaldıramıyorum.

Kumsalda duruyorum, ışıltılı dalgalar yanımıza çarpıyor, ama aynı zamanda o uçurumdaki arabanın içindeyim, kaput bir ağaca yaslanmış, motor tıslıyor, buhar yükseliyor ve tepedeki sise karışıyor, etrafımızda sessizlik hakim olmuş gibi görünüyor - böcekler bile sessiz bir şoka girmiş. Sadece arabamızın gıcırdayan ve titreyen sesi.

Korkunçtu. Oliver'a baktığımı ve kim olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum. Hareketsizdi. Alnından kan sızıyordu. Gözleri cam gibiydi, dümdüz karşıya bakıyordu. Sadece vücuduma yayılan gerçek acı bana bunun gerçek olduğunu ve korkunç bir kabus olmadığını söylüyordu.

Bu adam öldü, diye düşündüm. Gözlerim kucağıma düşen sol elindeki evlilik yüzüğüne kaydı.

Ölü ve *evli*. Neden evli ve ölü bir adamla dağın yamacında bir arabadaydım?

Sanki şu anda kafamın karıştığı anları işlerken, bir yandan da tüm durumla ilgili samimi bilgilerimi üst üste koyuyorum. Oraya nasıl geldiğimizi ve o virajda bu kadar öfkelenmesine ve kontrolünü kaybetmesine neyin yol açtığını tam olarak anlıyorum.

Hayır.

"Kontrolünü kaybetmedi," diyorum o kadar alçak sesle ki Drew beni anlayamıyor. "Drew, o virajda kontrolünü kaybetmedi. Hızlandı!"

Şimdi liseye ve ilk tanıştığımız zamana geri dönüyorum. Oliver benimle birlikte havuza dalmıştı. Drew beni dışarı sürükledi. Attığımız her küçük adım bizi ikimizin de öngördüğünden şüphelendiğim bir yola soktu; kıskançlık ve karasevdadan doğan, feci şekilde yanlış gitse de ısıltı ısıltı yanan bir ilişki.

Sonunda evlilik duygusal şiddet dışında her şeyden boşaldı. O çok kızgın. Ben hep çok korkmuştum.

"Daha güçlü olabilirdim," diyorum usulca. "Bana kötü davrandığını biliyordum..."

"Seni istismar etmek," diye düzeltiyor Drew.

"Yine de buna karşı çıkmam gerekmez miydi? Ben zeki bir kadınıym. Neden çekip gitmedim ki?"

Bana bakıyor, dosdoğru ve ciddi. "Evie, başlangıçta seni o kadar yüksek bir kaideye oturttu ve sonra üzerine o kadar çok taş yağdırdı ki, aşağı inmenin bir yolunu bulamadın. Yaptığın hiçbir hareket güvenli değildi. İsminden sonra kaç harf olduğu ya da ne kadar güçlü olduğun önemli değil..."

Şimdi başlangıçtaki sevgi bombardımanını görüyorum. Beni destekleme kisvesi altında izlemelerini. Yol boyunca her eleştiride kendime olan saygımın yok edilmesini. Özlediğim hayatın elimden kayıp gidişini izledim. Planlarımın. Yüksek derecemin. Kurduğum podcast'i kontrol etmek istedi, bölümleri hazırlayarak bana "yardım ettiğini" iddia etti. Her zaman belirli kıyafetleri giymemi ve saçımı farklı şekilde yapmamı istiyordu. Sürekli düzenleme yapıyor, sansürlüyordu. Sadece podcast'i değil, varlığımın her küçük yönünü.

Drew'a bakıyorum ve şimdi onunla ilgili her şey aklıma geliyor. Ona karşı olan tüm duygularım. Sahip olduğum en önemli arkadaşımı kaybetmiştim. *Annesinin cenazesini kaçırdığım gün.* Hiçbir zaman gerçekten atlamayacak olan Oliver'la birlikte o uçurumda durmak ve blöf yapmıyor olma ihtimaline karşı yanlış bir seçim yapmak zorunda kalmak. Kalacağımı biliyordu. Her şeyi bitirmesine neden olan şey benim reddedişim olsaydı, kendimle yaşamaya katlanamayacağımı biliyordu, bu yüzden bu kartı oynadı ve Drew bunun bedelini ödedi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim..." Tek söyleyebildiğim bu. Hangi kısmı için üzgün olduğumu bile bilmiyor. Hepsi için. "Cenazede yanında olmak istedim. Yola çıkmıştım. Sonra Oliver..."

Beni susturuyor ve göğsüne sarılıyor. Gömleğini tuttum ve ağladım. On yıldan daha fazla gözyaşı. Dalgaların çarpması gibi üzerime çöken çok fazla keder. Bir sürü rüya pikselleşiyor, hiçliğe karışıyor. Ve aniden zihnimdeki etkinin farkına varıyorum. Kararsızlığın. Korkunun. Kendime olan güvenimin yok oluşu. Herhangi bir yönde, herhangi bir adım atma konusunda ne kadar isteksiz olduğumu. Her zaman potansiyel olarak yanılttı, ta ki bu durum akıl hastalığına dönüşene kadar; karanlık bir anksiyete ve depresyon girdabı, sevdiğim herkes için korkuya dönüşene kadar. Kendi hayatım için korkuya. Ta ki bedenim travmayı bir saniye daha kaldıramayıp umursamayı bile bırakana ve beni her şeyden korunduğum güvenli hafıza kaybı sığınağına fırlatana kadar.

Ve sonra, tam her küçük ayrıntıyı hatırladığımı düşündüğümde, her şeyin tetikleyicisini hatırlıyorum.

Drew

Başıboş dolaşmasına izin mi versem yoksa ailesini ya da ambulansı mı arasam bilemiyorum. Çok sıkıntılı, her yerde. Her şeyle bir anda yüzleşmek korkunç olmalı. Tüm kayıplarıyla. Yaşadığı her olayla ilgili karmaşık duyguların hepsi birbirine karışmış. Ve bana öyle sıkı sarılıyor ki neredeyse canı yanacak.

"Sizi kendimden uzaklaştırdım," diyor ağlayarak. "Hepinizi uzaklaştırdım."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Ama hiç olmadı. Bizi derinden yaraladı ve şimdi bana bakıyor, yüzünde bir anlayış karmaşası var.

"Drew, hepsi senin içindi," diye itiraf ediyor. Anlamıyorum.

"O mektup..." diyor.

"Anderson'dan mı?"

Kumda volta atmaya başladı. "'Karışan, genç, işbirlikçi, tehlikeli kadın.' Tabii ki oydu! Deseni duydun mu?" Durdu. "Onun tuhaf konuşma tarzını çok etkileyici buldum. Bu yüzden yazar profillemeye üzerine çalışmaya başladım..."

Okuldayken siyasi ya da tartışmalı bir konuda tartışmaya girdiğimizden beri hiç görmediğim kadar neşeli. Bazen onu kıışkırtırdım - tartışmak isteyeceğini bildiğim bir ifadeyi ona fırlatırdım, çünkü onu bu kadar *canlı* görmek istiyordum.

"Annenin notunu okuduğumda," diyor ve elini empatiyle koluma koyarak duraklıyor, "bunun garip bir cümle kurma şekli olduğunu biliyordum. Ama o kadar hastaydı ve o kadar çok ilaç kullanıyordu ki -Daha fazla düşünmedim."

Başımı salladım. Ben de bunu sorgulayamayacak kadar sıkıntılıydım.

"Evlendiğimiz gün çok stresliydim. Yanlış bir şey yaptığımdan çok endişeliydim. Bree haklıydı ve iptal etmesine izin vermeliydim. Konuşmaları doğru düzgün dinlememiştim."

Kumun üzerine oturuyor, dizlerini yaklaşıyor ve onlara sarılıyor. Ben de yanına çöküyorum.

"Anderson her konuşmasında bunu berbat etmeye başlayana kadar daha dikkatli olmaya başladım. Çünkü insanlar genellikle böyle konuşmazlar. Her zaman doğru konuşurlar. Ya da onun durumunda yanlış."

"İşte o zaman benzer vakaları araştırmaya başladım. Doktoram için beni zaten büyüleyen tüm çığır açan vaka çalışmalarını destekleyen bir araştırma projesi buldum. DNA ya da görgü tanığı kanıtlarının tek başına yeterli olmadığı vakaları çözmek için dilbilimsel kanıtları kullanmak... Düşünsene, Drew!"

Nazikçe gülümsüyorum. "Hafızan geri geldi ve her şey akademisyenlerle mi ilgili? Hiçbir şey değişmedi. Ama senin için her şey demekken neden doktorayı bıraktın? Onun isteğine boyun mu eğdin?"

"Öğrendi," diye açıklıyor. "Oliver, Anderson'a tez konumun ne olduğunu açıklamış olmalı, aradaki bağlantıyı fark etmemişti. Babası bana tehdit notu gönderdi ama ben devam ettim. Sonra bir gece sarhoş bir halde ofisime geldi. Korkunçtu. Ve programdan çekilmemi istedi. Araştırmamı yok etmemi. Ona odaklanmamıştım bile - sadece ilgimi çekmişti çünkü açık bir dilsel anomalinin çok iyi bir örneğiydi. Ama sonra araştırdığım şeyi neden bu kadar önemseydiğini merak ettim. Ve ne yaptığını

..."

Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyorum. Bir yanımda onaylanmaya dayanamıyor.

"Başka birinin daha böyle konuştuğunu duyduğumu biliyordum ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum. Sonunda annenin notunu hatırlayana kadar. Onun peşinde olduğumdan şüphelendiğinde çok öfkeleni. Kanını kaynatan bir öfkeden bahsediyorum."

"Bir araya getirip konuşacağından mı endişelendin?"

"Bu konuda koca bir tez yazacağımdan endişelendim! Ya da podcast'imde zırvalamak, gerçi bunun için çok az şans vardı. Roches'lar

bir gizlilik anlaşması imzaladım - aile meseleleri hakkında konuşmam yasaklanmıştı - platformumdan hâlâ çok şüpheleniyorlardı. Bu yüzden Oliver kendi içeriğini üretmeye başladı. Sadece kendim için bir şey yapmama bile izin vermediler. Ama sonra Anderson'la yüzleştım, Drew. Annen hakkında. Ve ne kadar çok şeyi saklamak zorunda olduğunu anladım."

"Ne hakkında? Notu hakkında mı?" "O konuda değil, hayır."

"Ne yani? O benim babam mı? Yani, başka birinden başka bir çocuğu olması biraz skandal sanırım. Ama dünyayı sarsacak bir şey değil. Harriet konusunda çaresiz kaldığında gerçek ortaya çıktığında bile, kapalı kapılar ardında evliliklerini zorlamış olabilir, ama onlar bunu atlatacak türden bir aile. Profesyonel anlamda bir sarsıntıya yol açmadı."

Birdenbire, bir dakika önce olduğundan daha da rahatsız görünüyor. "Bundan daha fazlası vardı. Anderson ofisimde ağırlığını ortaya koyarken kendimi fiziksel olarak tehdit altında hissettim. Floransa'da Oliver'la geçirdiğim zaman gözümün önüne geldi. Yatakta. Dürüst olmak gerekirse sadece bir kez değildi. Tam olarak saldırı değildi. Ama sanırım teknik olarak saldırı *değildi* ..."

Ağzından çıkmaya çalışan sözcüklere takılıp düşüyor ve ben dehşet içinde ona bakıyorum. Öfke ruhumun derinliklerine doğru alevleniyor.

"Sınırdıydı," diye bitiriyor sözlerini, kalkık, yaralı yüzü bana bambaşka bir gerçeği söylüyor.

"Böyle bir şey yok," diyorum kararlı bir şekilde. "Sınır çizgisi yok. Evie, çok üzgünüm."

"Ama Drew"-bana bakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

-"Anderson ve annenle sınırda değildi. Uzaktan yakından değil."

Büyük bir dalga sahile çarpıyor ve bize doğru geliyor. Evie ondan uzaklaşmak için ayağa fırlıyor ama ben kıpırdayamıyorum. Bana doğru geliyor. Her şeyiyle. Kumun üzerindeki beyaz köpük. Anderson'ın kim olduğu gerçeği. Oliver'ın kim olduğu.

Ben kimim...

Su çekiliyor ve tekrar bana doğru adım atıyor, beni ayağa kaldırmaya yardım etmek için elini uzatıyor, böylece tekrar düştüğümüz gelgitten tökezleyebiliyoruz.

"Bu aşamada neredeyse pes etmişim," diye itiraf ediyor. "Neyden?"

"Neredeyse önemli olan her şeyi çoktan kaybetmişim. Geç olmuştu. Fakültede çalışan son kişi bendim. Anderson sarhoş ve tehlikeliydi. Belki de ölmek istiyordum? Onun için gittim. Onunla yüzleştim. Ve belki de o gece beni gerçekten susturmaya niyetliydi çünkü Drew, her şeyi itiraf etti. Sanırım sonunda birine itiraf ederek ruhunu temizlemek ve sonra da beni silmek istiyordu. Ama cesaretini kaybetmiş olmalı."

Bana söylediklerinden sonra zar zor nefes alabiliyorum.

"O gün annene ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Evie

Drew'un eli dizimde sıkıca duruyor. Ona birine söylemek zorunda kaldığım en zor şeyi söylemek üzereyim, ama ufukta ilk ışıklar belirirken o bana bakıyor, buna hazır.

"Annen öleceğini biliyordu," diye başladım. "Sana yardım etmek için son bir çabayla Anderson'a ulaştı."

Yüzünden okunan acıya katlanmak neredeyse çok zor.

"Devam et," diyor.

"Onun hakkındaki gerçeği ve ona ne yaptığını biliyordu. Son günlerinde tek istediği seni hayata hazırlamaktı. Oğlu olarak hak ettiğin maddi rahatlığı sana sağlamasıydı."

"Ondan daha fazla para istememeyi kabul etti. Bu onların anlaşmasıydı," diye savunuyor.

"Yine de tüm güce sahip olan oydu. Belki birkaç günü kalmıştı. Onun gizli şiddet dolu geçmişini biliyordu. Bu yüzden senin için doğru olanı yapmasını ve vasiyetini değiştirmesini istedi."

"O bunu yapmaz," diye alay ediyorum.

"Hayır. *Bu* yüzden, eğer yapmazsa tarihi bir cinsel saldırı suçu için şikayette bulunmakla tehdit etti ve *bu* onu mahvedecekti."

"Tutuklanma riskini göze alamazdı," diye tahmin ediyor Drew. "Ve ailesini havaya uçurma riskini göze alamazdı. Annem tüm hayatını mahvedebilirdi."

"Evet. Ve işte buradaydı, aşırı doza yol açabilecek ilaçlara erişimi olan deneyimli bir anesteziist? Ve annenizin durumu yüzünden kimse şüphelenmeyecekti."

"Bunu itiraf etti mi?"

"Hayır."

Tanıdığım genç çocuğun yüzüne yetişkin bir bedende bakıyormuşum gibi hissediyorum. Onu bu kıyı şeridinde paramparça ediyorum.

Drew başını ellerinin arasına aldı. Bunu ona söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum, ama devam etmek zorundayım - geri geldiği kadar hızlı söylemezsem tekrar unutacağımdan korkuyorum.

"Kendim anladım," diye açıkladım. "Ona annenin notunu onun yazdığını bildiğimi söyledim. Her şeyin ters gitmesi ve daha fazla araştırma yapmaları ihtimaline karşı ekstra bir koruma katmanı. Beni öldürmediği için şanslıyım."

Bu, ellerini bırakıp bana tekrar bakmasına neden oldu, karanlık yüz hatlarında yorgunluk ve endişe belirgindi. "Neden yapmadı?"

"Zaten uzatmaları oynuyordu. Saldırıdan paçayı kurtarmıştı. Cinayetten. Bu noktada Oliver tarafından iyice hırpalanmışım ve yumuşatılabilirdim. Anderson çok zeki bir adam. Beni anlıyordu, çünkü o, Oliver ve Gwendolyn benim bu esnek halimi yaratmışlardı. Beni şekillendirdiler. Onun iradesine boyun eğeceğimi biliyordu..."

"Sana ne yaptırdı?" Ses tonunda öfke kaynıyor. "Evie? Seni tehdit mi etti?"

Başımı sallıyorum ve yüzüne bakıyorum. *Oh, Tanrım.* Gerçek korkunç. Zar zor dile getirebiliyorum. "Bana bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğime ve hepinizin hayatından çıkacağıma dair söz verdirdi," diyorum ağlayarak.

"Yoksa ne olur?"

Sadece konuşmak zorundayım. Derin bir nefes alıyorum ve her şeyin ne kadar karışık olduğunun, kafamın ne kadar karışık olduğunun ve bu itirafın ne kadar hoş karşılanmayacağına ötesine bakıyorum. "Tam olarak söylediği şey, hepinizle tüm bağlarımı tamamen koparmam gerektiği idi. Yoksa sevdiğim adama bir şey olacaktı. Onun oğluna."

Şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. "Oliver'a zarar vermekle mi tehdit etti? Evie, bu hiç mantıklı değil ..."

Derin bir nefes aldıktan sonra gayet net konuşuyorum: "Hayır, Oliver olmaz."

Bu kısmı yeterince düşünmemiştim. Yaptığım fedakârlıklar, kendi ailemle olan ilişkiyi kaybetmem, kendimi çaresiz bir yalnızlığa mahkûm etmem, hepsi Drew içindi.

Anı dalgaları üzerime çöküyor. Drew o sınıf stüdyosuna girerken çok kaba görünüyordu, çünkü o zamanlar genç bir bakıcıydı ve annesi acı verici bir şekilde hastaydı. Ben, doğrudan ona saldırıyor, ondan bir şeyler talep ediyordum. O, her seferinde her talebi yerine getiriyordu.

En başından beri arkamda durdu ve beni istediğim hayata doğru itti. Asla önümde durmadı. Asla yoluma çıkmadı. Ben kendime inanmazken o bana inandı. Ve o *hâlâ* burada. On üç yıl sonra, onu hayatımdan çıkardıktan sonra bile. İki kez.

"Beni tanıımıyormuş gibi davran..." diyor sessizce.

"O mesajı gönderdiğimde, Oliver göndermezsem The Gap'teki uçurumdan atlamakla tehdit ediyordu. Kendi hayatını tehdit ederek seni uzaklaştırmam için beni zorladı. Ölümünün benim yüzümden olacağını söyledi. Drew, arama yapmak zorundaydım. Annenin cenazesine gelmemek hayatımda yaptığım en kötü şeydi."

Sessiz, bu da beni tedirgin ediyor, ama sonra yüzünde bir şefkat izi belirliyor. "Her şeyde bana destek olan insanlardan kendimi kopardım," diyorum.

"Hayatının geri kalanında berbat bir ilişki içinde izole, yalnız ve mutsuz kalmaya hazırdın. Kariyerinden vazgeçtin. İhtiyacın olan herkesi ..."

Seni bu kadar çok seviyorum.

"Başından beri buradaydın," diyorum ona. "Bana baktığın andan itibaren, ayaklarını masanın üzerine koyup ayakkabı bağcıklarını çözdüğün, lensi parlattığın ve bana fotoğraf sergisi hakkındaki düşüncelerimi sorduğun andan itibaren."

Saniyeler içinde, yıllar onun üzerinden eriyip gidiyor. Çizgiler silinir. Ağırılık kalkıyor.

Bu adama karşı hissettiğim her şey içime akıyor ve kendimi onun derinliklerinde *kaybediyorum*. Hafızamı *kaybetmiş* olsam bile, ona duyduğum yoğun çekimi ve onun sevebileceğim -belki de sevmiş olduğum- bir adam olduğunu inkâr edemezdim. Ama bu... başından beri onun olduğunu bilmek, bu her zaman kendimden sakladığım gerçektir. Çünkü bu kadar derinden kapana kısılmışken bunu kabul etmek beni yerle bir edebilirdi.

Hafızamın geri gelmesi kadar hızlı bir şekilde, taze düşünceler tüm o acıyı, bir zamanlar içinde kaybolduğum manzaradaki her yanlış dönüşü aşip yüzeye fırlıyor. Benim, Drew'in ve Harriet'in, şimdi olduğundan daha yaşlı halimizin görüntüleri. New York'ta Noeller. Drew kameranın arkasında, ben akademik cübbemin içinde, sahnede konuşurken.

Güvenli olana kadar hayal etmeye cesaret edemediğim her gizli umut.

Güvende olana kadar.

Garip bir şekilde, şu anda zihnimde canlandırmakta zorlandığım tek şey Oliver. Bunu denediğimde, sanki hafıza kaybı son bir koruyucu tabaka bırakmış gibi oluyor. Şimdi tek hayal ettiğim bulanık bir okul üniforması, şingirdayan liderlik rozetleri - "başarılı olması en muhtemel çocuk" için boş vaatlerin küçük amblemleri.

Drew'a bakıyorum.

"Hayatımı geri almalıyım. Ve doktoramı. Ve podcast yayınımlı. *Tüm danışmanlıklara* ihtiyacım var... ve annem ve babamla her şeyi yeniden inşa etmeye. Ivy ile buluşup Bree'nin gönlünü almak istiyorum. Ve polise gidip Anderson'ı alaşağı etmek istiyorum... Yapmam gereken çok şey var." Hayaller ağzımdan dökülürken ve nefesim kesilme riskiyle karşı karşıyayken bile, artık bunların hiçbirini tek başıma yapmak zorunda olmadığımı fark ediyorum.

"Daha birinci gün, Evie. Acelemiz yok."

Drew başını eğiyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, gözlerinin yavaşça benimkilere dönmesi bir milyon yıl sürüyor. Birden kalbim güm güm atıyor ve nefesim hızlanıyor, sanki bu çok uygunsuz bir panik atağın başlangıcıymış gibi. Ama beni sabit bakışlarıyla tutarken, bunun tamamen başka bir şey olduğunu biliyorum. Bu bir heyecan. Çılgınca bir umut. Beklemek istemiyorum, şimdi yanımda duracağına güveniyorum. Ani yerçekimi kaybına alışmaya çalışırken, o sınıfta fikrimi dinlediği ve *Pictures of You'yu* özel bir şey yapmama yardım ettiği andan beni bu kumsalın büyüüne getirdiği ana kadar geçmişimizin her saniyesini soluyor gibiyim. Tüm bunlar, geleceğimiz alev alana kadar beni harekete geçiriyor.

"Drew, benim sonsuza dek fotoğrafımı çekme şansın var mı?"

Önerim havada dönüyor gibi görünüyor, görünmez bir ip en iyi anlarımızın bir vitrinini tutuyor, zihinsel görüntüler dönüyor

teklifi düşünürken sessizlikte nazikçe. Bu adam benim güvenli yerim. O benim yumuşak iniş yerim. O, istediğim kadar derine dalabileceğim ve her zaman güvenli, sıcak ve korunaklı olduğu yere geri yüzebileceğim okyanus dubası.

"Onca yıl boyunca o kişi sen olmalıydın," diye itiraf ediyorum.

Uzanıp beni kumun üzerine itiyor, o kadar yakınımaya eğiliyor ki kalbinin kıyafetlerimizin arasından çarptığını hissedebiliyorum.

"Onca yıl boyunca, Evie, o sendin."

Sonunda ayrılıp kat ettiğimiz mesafeyi ve planladığımız geleceğin büyüklüğünü düşündüğümüzde, gün doğumu ufukta patlamış, fosforlu ışıltı yeniden algılanamaz hale gelmiştir. Neon büyüğü hala orada. Sadece göremiyoruz. Ve bu umut gibi hissettiriyor.

Gözyaşlarıyla kuma bulanmış yüzlerimizin selfie'sini çekmek için telefonumu kaldırıyorum. Her hatırayı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim ve bunu asla unutmak istemiyorum.

"Gülümse Kennedy," diyorum ve bu sefer tereddüt etmiyor. Bu sefer tamamen kabul etti.

Bu sefer ışıldıyor.

Yazarın Notu

Pictures of You aile içi ve aile içi şiddet, cinsel şiddet, gaslighting, zorlayıcı kontrol, intihar düşüncesi, ebeveyn ölümü ve çocukluk hastalıkları temalarını içeriyor. Roman, 1980'lerde okul bahçesinde yaptığım konuşmalara ve ellili yaşlarındaki güçlü, parlak kadınlardan gelen mesajlara yanıt olarak bir araya getirildi, ancak zorlayıcı kontrolün yaygın ve sinsi doğasını benim için eve getiren kızım Hannah Robertson'ın doktora araştırmasıydı. Akademik arenada ele aldığı gerçek dünya sorunlarının kurgusal bir temsili üzerinde yetişkin çocuğumla yakın bir şekilde çalışmak güzel bir ayrıcalık oldu. Hannah, seninle ve akranlarınla -Evie'nin yaptığı gibi dünyayı birbirleri için daha güvenli hale getirmek için çok çalışan genç kadınlarla- son derece gurur duyuyorum. Bu kitap sizin için.

• • •

Zibby Owens, Anne Messitte, Kathleen Harris ve Diana, Sherri, Sam, Gabby ve tüm Zibby Media ekibine, sizler hikayelerimizi dünyayla paylaşma azminden asla vazgeçmeyen hayalperestlersiniz. Penguin Random House Avustralya ekibine, özellikle de Ali Watts, Amanda Martin ve Jessica Malpass'a çalışmalarına inandıkları için teşekkür ederim. Hepiniz hayatımı değiştirdiniz.

Menajerim Anjanette Fennell'e. Siz yorulmak bilmeyen bir şampiyon ve sevgili bir dostsunuz. Key People Literary Management'tan Lou Johnson ve Jeanne Ryckmans ile birlikte bana gelecek için her türlü güveni veriyorsunuz.

Katherine Berney derin destek ve profesyonel rehberlik sağlamıştır. Profesyonel uzmanlık sunduğu için Brie'ye de teşekkürler.

Gaetane Burkolter yarattığım her kurgusal dünyayı güçlendirdi. Kate Solly, Kerry Mayne, Sandie Docker, Nina Campbell, Rachael Morgan, Fionna Roberts, Vanessa Monaghan, Anna "Ruby" Rare ve Canberra Romance Writers grubundaki herkes sınırsız destek verdi.

Bu kitap, aşırı profesyonel yükselişlerin, fırsatların (ve baskının) ve derin kederin arka planında yazıldı. Yazarken, *Son Aşk Notu* uluslararası bir bestseller oldu ve güzel annem demans hastalığından vefat etti. Lyndal, Ali, Al, Sal, Alison, Sarah ve Audrey ile sevgili komşular April, Mikey, Clair ve Harry, tüm bunları ve diğer her şeyi atlatmamı sağladığınız için teşekkür ederim.

Sarah, Abbey ve Lucy, bunu yapabileceğime dair #KTF yapmaya devam ediyorsunuz ve insanüstü desteğinizi hissediyorum. Victoria, Jake, Duncan, Meg, Rex ve Julian, siz hayatımdayken aile piyangosunu vurdum.

Sophie ve Sebastian, nerede olursak olalım inanılmaz sevginizi her zaman hissediyorum. Bir anne olarak nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum.

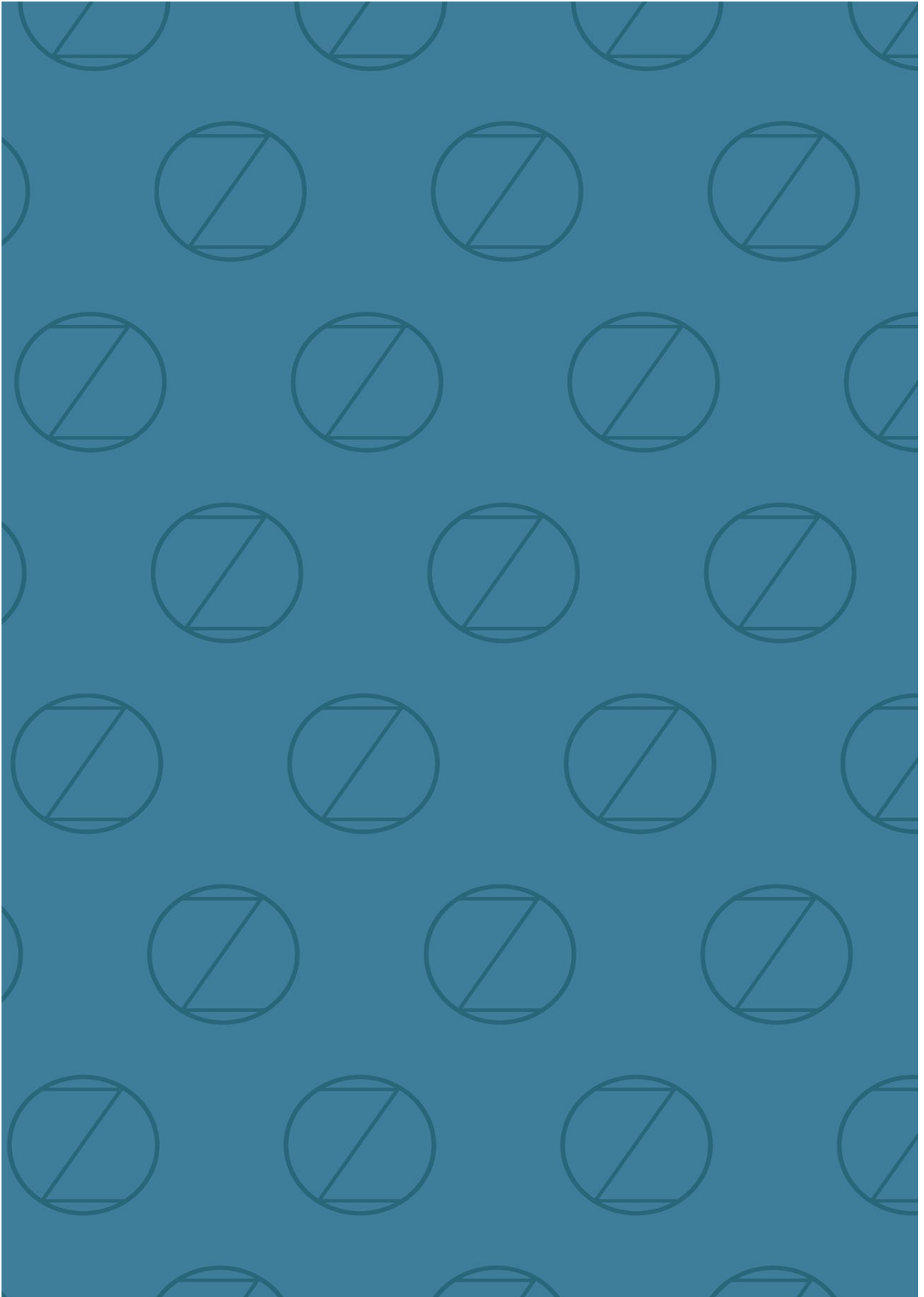
Baba, sen benim en büyük amigom ve her zaman gurur duyduğumuz babamız ve büyükbabamızsın. Bu kadar sevildiğimizi asla unutmayacağız.

Jeff, işime olan inancının gücü, bunca zaman sonra bile tereddüt ettiğim anlarda beni zorluyor. Seni sonsuza kadar seveceğim ve yanımda hissedeceğim.

Son olarak, anneme. Bunu ellerinde tutamadın, ama beni her zaman tuttun - kim olduğumu unuttuğunda bile. Sen gittikten dakikalar sonra omzumda hissettiğim senin elindi. Gururun, cesaretin ve süpüren sevgin parlamaya devam ediyor.

Yazar Hakkında

EMMA GREY, iki genç yetişkin romanı, ebeveynlik üzerine iki kurgusal olmayan kitap ve yetişkinlere yönelik ilk kitabı, dünya çapında çok satan *The Last Love Note* dahil olmak üzere altı kitabın yazarıdır. Avustralya'nın Canberra kentinde yaşayan Grey'in dünyası üç çocuğu, çok sevdiği üvey çocukları ve üvey torunları, yazarlık, fotoğrafçılık ve durmaksızın aurora australis'in peşinde koşmak üzerine kurulu.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

